

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

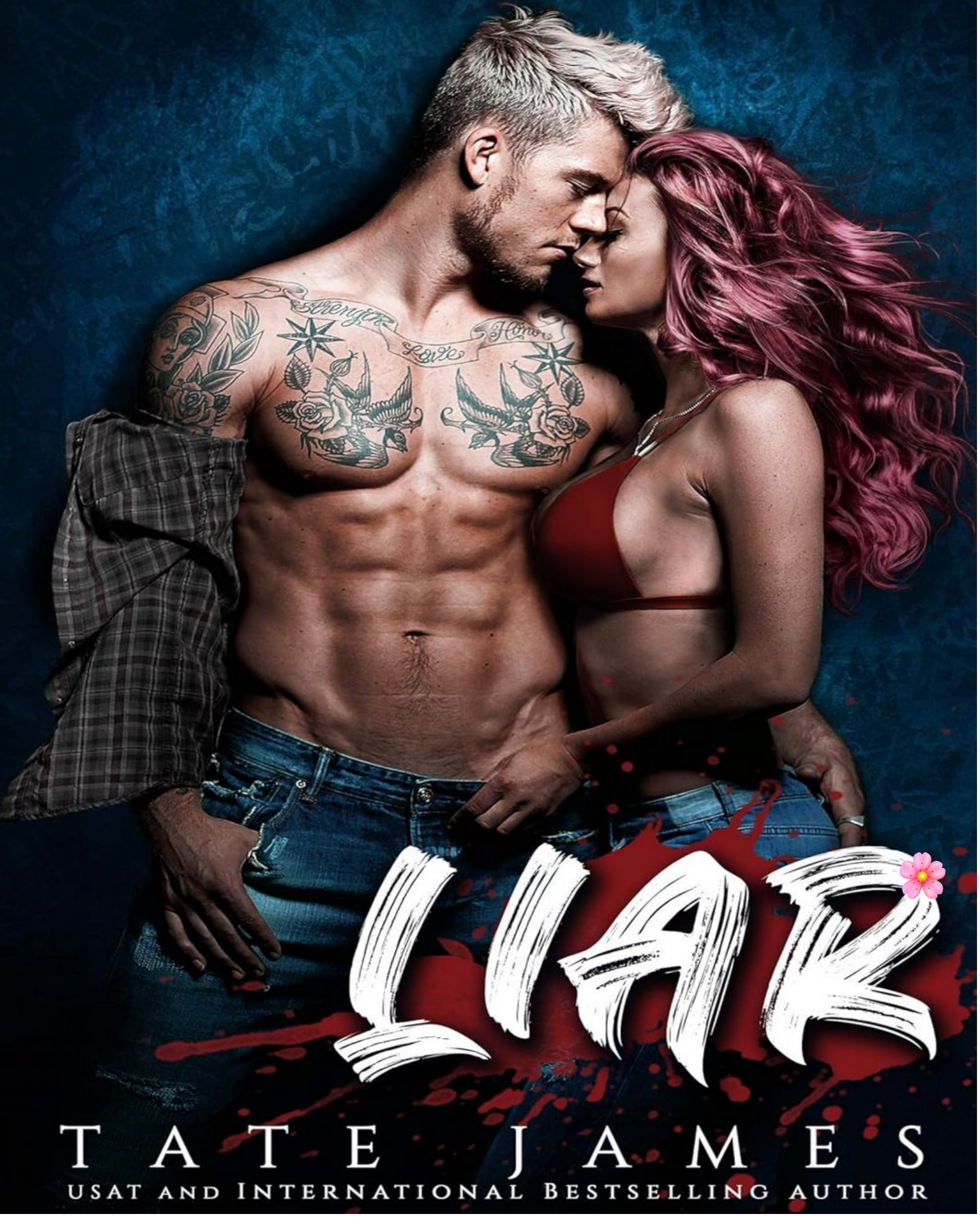
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MADISON KATE #2

LIAR

TATE JAMES

USAT AND INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

YALANCI

MADISON KATE #2

TATE JAMES

İÇİNDEKİLER

STALK TATE

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Yazarın Notu YazanAyrıca :

Tate James

Tate James

YALANCI: Madison

Kate #2

Telif Hakkı © Tate James 2020

Tüm hakları saklıdır

İlk olarak 2020 yılında

yayınlandı James, Tate

Nefret: Madison Kate #2

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir cilt veya kapak biçiminde ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmadan başka bir şekilde dağıtılamaz. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışında bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Tamara Kokic

Fotoğrafçı: Wander Aguila

Modelleri: Kaz ve Adrea

Düzenleme: Heather Long (içerik) ve Jax Garren (çizgi).

*Irene için.
Bence Kody'yi çok severdin.*

Tate ile kitaplar hakkında sohbet etmek ister misiniz?

Facebook: [shorturl.at/qstN6](https://www.facebook.com/shorturl.at/qstN6)

Okur Grubu: [shorturl.at/npv01](https://www.facebook.com/shorturl.at/npv01)

Twitter: [shorturl.at/prvO3](https://twitter.com/shorturl.at/prvO3) Pinterest:

[shorturl.at/qI135](https://www.pinterest.com/shorturl.at/qI135) Instagram:

[shorturl.at/exzN6](https://www.instagram.com/shorturl.at/exzN6)

E-posta listesine kaydolarak Tate James ile güncel kalın:

<http://eepurl.com/dfFR5v>

Web sitesi: <https://www.tatejamesauthor.com>

I Cadılar Bayramı'nın üzerinden tam iki hafta geçmişti.

Madison Kate'i nihayet bütün bir yıl boyunca istediğim şekilde öpeli iki hafta olmuştu.

Bizden kaçmasının, arabamla kaza yapmasının ve ardından Gülen Palyaço'da acımasız bir saldırıya uğramasının üzerinden iki hafta geçmişti.

Parmaklarından kan damlarken yüzündeki dehşetle bana bakmasının üzerinden iki hafta geçmişti. O muhteşem menekşe mavisi gözlerinde saf ve su katılmamış bir dehşet vardı.

Onu neredeyse sonsuza dek kaybetmemin üzerinden iki hafta geçti.

Belki de kaybetmiştim.

"Neden hâlâ eve gelmedi?" Bir saat içinde yüzüncü kez saatime bakarak yüksek sesle homurdandım. "Saat onda taburcu olacağını söylemiştin, değil mi?" Arch'a baktım ve o da bana ters ters baktı. Yüzünde hâlâ geçen hafta sekizgünde yediği dayaktan kalan mor ve yeşil çürükler vardı. Dikkati dağınıkken dövüştüğü için hak ettiği cezayı almıştı.

"Hastanenin de böyle söylediğini biliyorsun," diye cevap verdi sinirli bir ses tonuyla. Siktir et onu. Onu almaya gitmememiz onun suçuydu. Olmalıydık.

Madison Kate'in Steele'in ayaklarının dibine yığılmasının üzerinden iki hafta geçmişti, yüzündeki o iç burkan korku ifadesiyle. Bilinci yerinde olmayan bedenini çalıntı aracımıza yükleyip, kafasındaki yaradan ve karnındaki derin bıçak darbesinden dolayı kanlar içinde hastaneye götürdüğümüzden bu yana iki hafta geçmişti.

Uyandığından beri bir hafta geçmişti. Archer'ı yatağının yanında otururken görüp *çığlık attığından* beri.

Rüyalarımda duyduğum o ses beni hâlâ ürpertiyordu. Kendini kaybetmişti ve hemşireler ona tekrar sakinleştirici vermişlerdi. Arch odadan çıkmış ve bir daha geri dönmemişti. Dönebileceğinden değil... Hepimiz onun izinli ziyaretçi listesinden çıkarılmıştık ve hiçbir rüşvet ya da tehdit bunu değiştirmemişti.

Madison Kate bizi ona saldırmakla suçlamıştı. Sakinleştiricilerin etkisi geçtiğinde, polis onunla konuşmuştu. Üçümüzü de suçlamıştı. Ama biz çoktan sorgulanmış ve aklanmıştık. Üç adamın gecenin bir yarısı kana bulanmış bir mirasçıyla hastaneye gelmesi olağan bir durumdu.

Davasından sorumlu polis, bunu ona ilettiklerine dair bize güvence vermişti. Ancak günler geçtikçe ve sessizlik uzadıkça tedirginliğimiz de artıyordu.

Steele sakın bir sesle, "Buraya geri dönmeyecek," dedi. Parmak uçları koltuğunun koluna vuruyordu ve tekrar çalmak için can attığını söyleyebilirdim. Beste yapmak için. Ama kendini cezalandırırcasına, kendini tutuyordu.

"Bunu bilemezsin," diye tersledi Archer. Sinirlenmişti ve ben onu suçlamıyordum. "O bir kıymık gibi inatçıdır. Sırf sinir bozucu bir sürtük olmak için geri dönecek ve burada, evinde dik duracak."

Steele başını salladı ve Arch'a yumruk yemesine neden olabilecek türden acıyan bir bakış attı. "Sadece umut edebilirsin, kardeşim. Ben koşmaya gidiyorum. Tüm bu beklèmeler beni endişelendiriyor."

Ağır, mağlup bir iç çekişle odadan çıktı. Ne Arch ne de ben onu durdurmak için bir şey söyledik. Ne diyebilirdik ki? Steele'in canı yanıyordu, bu çok açıktı. Sapığı onu tehdit ettikten sonra MK'yi rahat bırakmıştı ama şimdi aralarındaki bitmemiş işlerden dolayı pişmanlık duyuyordu.

Bu konuda ben de öyleydim. MK ile yarım kalan her türlü işim için pişmanlık duyuyordum ve bu beni deli ediyordu.

Arch mı? Kafasının içinde neler döndüğünü kim bilebilirdi ki? MK'nın hayatta birkaç sert darbeyi hak eden bir tür şımarık velet olduğuna dair kuruntulu fikrini hâlâ sürdürüyordu. Ama o zaman... neden bilinci yerinde değilken gece gündüz yatağının yanında oturuyordu? Neden o sabah çılgık atarak uyandıktan sonra ilk UFC dövüşünü kaybetmişti?

"Belki de hastaneyi tekrar aramalıyız," diye önerdim, tamamen umutsuz hissederek. Şimdiye kadar evde olmalıydı.

Arch gözlerini devirdi ve sanki baş belasıymışım gibi içini çekti ama yine de telefonunu çıkarıp tekrar aramaya başladı. Telefonu kulağına götürdü ve ben de beklerken kıpırdanmamak için kendimi zor tuttum. Artık ne yapacağımı biliyordum. Artık onun listesinden çıkarıldığımıza göre, bilgi almak için doğru kişiyle konuşması gerekecekti. Birkaç dakika sürebilirdi.

Steele koşarak aşağı inerken ayakları merdivenlerde gümbürdedi ve ben de evden çıkmadan önce yolunu kesmeye gittim.

Spor ayakkabılarını giymek için merdivenlere oturduğunda duvara yaslanarak ona "Koşmak bunu düzeltmeyecek," dedim. Hava geçen hafta dondurucu bir hal almıştı, bu yüzden soğuk için eşofman altı, kapüşonlu sweatshirt ve şişme yelek giymişti.

"Neyi düzelteyim?" diye cevap verdi, tamamen inkâr ederek. Bağcıklarını bağlarken parmakları hafifçe titredi ve ben de iç çektim.

"Bunu." Titreyen ellerini işaret ettim. "Gidip beyninde hangi melodi dolaşıyorsa onun üzerinde çalışman lazım. Seni hiç bu kadar kötü görmemiştim..." Sözlerimi yarıda kestim çünkü bir sınır vardı ve onu aşmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmışım.

Steele'in yüzü sertleşti, gözleri gerildi. "Tavsiyen için teşekkürler, Kody," diye mırıldandı, sesi yaptığım gaftan duyduğu öfke ve hayal kırıklığını ele veriyordu. "İyi olacağım. Ben... Yapamam..." Başını salladı, elleri kenetlenmişti. "İyi olacağım."

Aynı fikirde değildim ama onunla tartışacak havada da değildim. ona.

"İstersen seninle daha sonra antrenman yapabilirim," diye teklif etti, elini kapı kolu. "Şu anda sen de pek sakın görünmüyorsun."

Yüzümü buruşturdum ama haklıydı. Bir sonraki seviyede gergin ve endişeliydim. Belki de en iyi arkadaşlarımdan birinin canına okumak yardımcı olabilirdi. Arch'a karşı kazanmayı yaklaşık yedi yıl önce, o irileşmeye başladığında bırakmışım.

"Elbette," diye iç çekerek cevap verdim. "Kulağa hoş geliyor. Sadece orada aklını başına topla, tamam mı?"

Steele bana ukala bir sırıtış fırlattı ve eşofmanını kaldırarak gizli kılıfındaki Glock 19'unu gösterdi. "Bırak beni denesinler, kardeşim. Bu iş bende."

Bir kahkaha attım ve onu omzundan alkışladım. Muhtemelen Arch ve benim toplamımdan daha tehlikeliydi. Eğer MK'nin sapığı tehditlerini gerçekten yerine getirmek istiyorsa, kaba bir uyanış yaşayacaktı.

"Çocuklar," diye seslendi Archer, Steele'i ön kapının yarısında durdurarak. MK'nın sessizliğinden her ne kadar etkilenmemiş gibi davranmak istese de bunu önemsiyordu. "Erken taburcu oldu."

Archer'ın sözleri bir darbe gibiydi. "Ne? Bu sabah erken saatlerde mi? O zaman neden evde değil?"

Bana düz ve aptalca olmayan bir ifadeyle baktı. "Hayır, üç gün önce falan."

Kalbim biraz fazla hızlı çarpıyordu. "Nasıl? Onu nasıl taburcu edebilirler? Samuel-"

"Hayır," diye başını salladı Archer. "Hayır, Samuel ve annem hâlâ İtalya'da, boktan arkadaşlarıyla birlikte bir yattalar. Birkaç gün içinde dönmeleri gerekiyor ama onlarla son konuştuğumda Sam'in erken dönmek gibi bir planı olmadığını söylediler."

"Peki nasıl erken taburcu oldu?" Steele talep etti. "Seni düşünmüştüm -"

"Kendini taburcu etti," diye sözünü kesti Archer, çenesi sıkılmıştı ve Şakağındaki damar zonkluyordu. "O yasal bir yetişkin ve bunu yapmaması için hiçbir neden yok."

Haklıydı. Eğer doktorlar bu seçimi kendi başına yapabilecek kadar iyi olduğunu söylerse, onu taburcu etmek için doğrudan bir aile üyesine ihtiyacı yoktu. İnatçı kız.

Hepimizin aklından geçen soruyu sordum. "Nerede o zaman?"

Archer'ın gözleri daha da sertleşti. "Hiçbir fikrim yok."

"*Bu* nasıl mümkün olabilir?" Steele ona meydan okudu ve Archer'ın yumruğu yanında sıkıldı. Steele'in suratının ortasına bir yumruk indirmeyi düşündüğüne bahse girerim.

Aralarına girerek gerginliği yatıştırmaya çalıştım. Steele'e sert bir bakış atarak, "Geri çekil, ahbap," dedim. Bana kaşlarını çatarak karşılık verdi ama kollarını kavuşturdu ve biraz boşluk yaratmak için dışarıya doğru bir adım attı.

Archer'a geri döndüm. "Ne biliyoruz?"

"Sadece kendini taburcu ettiğini ve bir Uber tarafından alındığını. Yine de onu bulacağım. Bu sadece ikinizin yavru köpeğiniz ezilmiş gibi surat asmayı bırakmanıza yardımcı olsa bile." Steele ve bana kaşlarını çattı, sanki somurtan *bizmişiz* gibi.

Başımı sallayarak bir kahkaha attım. "Doğru. Bunu bizim için yapıyorsun."

Steele nefesinin altında bir şeyler mırıldandı, sonra bize sıkıca gülümsedi. "Ben çıkıyorum. Siz ezikleri sonra yakalarım."

Kapüşonunu yukarı kaldırırken nefesi önünde buğulandı, sonra ön merdivenlerden aşağıya ve araba yolundaki taze kar tozunun üzerinden koşarak geçti.

"Steele tekrar o karanlık yere kaymadan önce MK'yi bulmalıyız," diye sessizce yorum yaptım Arch ve ben arkadaşımızın uzun araba yolundan aşağı doğru koşmasını izlerken.

Archer kollarını göğsünde kavuşturarak onaylar gibi bir ses çıkardı. "Onu bulacağım," dedi kendinden emin bir şekilde, "ama burada kendi isteğiyle kalmayacaktır."

Eve geri döndü, beni orada titreyerek ve bir yıl önce hayatımıza girip lanet olası bir boru bombası patlatan sinir bozucu kıza zihinsel olarak lanet okuyarak bıraktı.

Archer haklıydı. Eve gelmeyecekti. Eğer başka seçeneği yoksa.

Yani... basitçe onun seçimini elinden almamız

gerekiyordu. Sonuçta bunu yapabiliriz.

Ya da Archer yapabilirdi.

I Shadow Grove Genel Hastanesi'nden taburcu olalı üç gün olmuştu. Bree'nin yardım teklifini kabul edeli üç gün olmuştu... ve onun kredi kartını.

Şimdi muhtemelen bugüne kadarki en aptalca kararım olabilecek bir şey yapıyordum. Ya da kim bilir? Belki de kendim için yaptığım en iyi şey olacaktı.

Uber'im kaldırımdan çekildi ve beni eskiden West Shadow Grove olan yerin derinliklerinde, kaba saba bir barın önünde bıraktı. Sadece birkaç hafta önce, bastırdığım bazı anıların yeniden su yüzüne çıktığı zaman gördüğüm haliyle aynı görünüyordu.

Kot pantolonumun cebindeki yeni telefonum titredi ve cevap vermek için çıkardım, bir yandan da yapmak üzere olduğum şeyi erteliyordum.

"Selam kızım," dedim deri ceketimin sıcaklığına rağmen titreyerek. "N'aber?"

Yeni numaramı bilen tek kişi Bree'ydi. Telefonum olmasa da olurdu ama güvenlik açısından beni ikna etmişti.

"Oğulların az önce buradaydı," diye cevap verdi ve midem bulandı. Er ya da geç bunu anlayacaklarını biliyordum - taburcu olduğumu ve eve gelmeyeceğimi. Ama bu onlara verdiğim değerden daha çabuk olmuştu. "Merak etme," diye devam etti aceleyle. "Onlara hiçbir şey söylemedim. Yalan bile söylemedim çünkü nerede olduğunu bilmiyorum. Neden bana yine söylemiyorsun?"

Kıs kıs güldüm. "Tam da bu yüzden. Bir şekilde senden öğrenirlerdi. Lanet olsun, muhtemelen kredi kartını kullandığımı çoktan anlamışlardır ve döndüğümde onları kapımın önünde bulurum."

Bree düşünceli bir ses çıkardı. "Demek bir kapı eşiğin var? İlginç."

Tekrar güldüm. "Aptal. Otelde kaldığımı biliyorsun ve kredi kartı ekstrene bakman senin için zor olmaz."

"Biliyorum," diye cevap verdi, "ama yapmayacağım. Soracak başka kimsen yokken bana güvendin ve seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım MK. Sen benim sürtüğümsün."

"Kes şunu," diye mırıldandım. "Tüm bu duygusal saçmalıklarla yüzümü kızartıyorsun."

"Tanrım, bazen lanet bir salatalık kadar duygusal olabiliyorsun, kızım. Her neyse, peşinde olduklarını bilmeni istedim. Yanlış bir ipucu bulmamı ister misin?" Bree bu fikre fazlasıyla kapılmış gibiydi ve ona bunun anlamsız olduğunu söyleyecek cesareti kendimde bulamadım.

Bunun yerine "Devam et," diye cevap verdim. "Gitmem gerek; eski bir aile dostumuzla buluşmak üzereyim. Seni sonra ararım, tamam mı?"

"Arasan iyi olur," diye homurdandı, "ve o üç piçten hangisini becerdiğini bilmek istiyorum çünkü erkekler ortada bir penetrasyon yokken az önce yaptıkları gibi mağara adamı gibi sahiplenici davranmazlar. Gerçek bu."

Buna karşılık söyleyecek hiçbir şeyim yoktu, bu yüzden aramayı sonlandırdım ve telefonu cebime geri koydum. Yine de sözleri bir yığın çelişkili duyguyu harekete geçirmişti.

Steele'le yatmıştım ve bu inanılmazdı. Hem

Kody hem *de* Archer'la öpüşmüştüm.

Ama bu, Bree'nin dediği gibi "mağara adamı sahipleniciliği" yapmaları için yeterli miydi? Muhtemelen abartıyordu.

O zaman neden umurumda olsun ki? Bir hafta önce, beni öldürmeye çalıştıklarını düşünmüştüm.

Ben.

Aksini gösteren kanıtlara rağmen hâlâ öyle olduklarına inanıyordum. Bu düşünceleri bir kenara iterek elimdeki göreve odaklandım. Benim Yeni boyanmış pembe saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yapmıştım ama park alanında ilerlerken gevşek dallar yüzümü gıdıklıyordu. Otoparkta motosikletler çoğunlukta idi ama çok sayıda eski model araba da vardı. Evimden çok uzakta olduğum kesindi.

Ana kapıdan içeri girdim ve bara doğru ilerlemeden önce sadece bir saniye tereddüt ettim. Odada ilerlerken içerideki bütün gözler beni takip ediyor gibiydi ama omuzlarımı geride ve başımı dik tuttum.

"Kayıp mı oldun kızım?" diye sordu barın arkasındaki orta yaşlı kadın. Alnında endişeli bir kırılganlık vardı ama başımı salladım.

"Biriyle konuşmak istiyorum," dedim ses tonuma sert bir üslup katarak.

"Günün bu saatinde onu burada bulabileceğim söylendi."

Barmen merakla kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Öyle mi? Kim o zaman?"

"Zane D'Ath," diye cevap verdim. "Ona Deb'in kızının burada olduğunu söyle."

Barmen beni mutfaktan geçirip kaba saba, dövmeleli adamlar ve bir avuç kızla dolu geniş bir arka odaya sokmadan önce sadece birkaç dakika bekledim. Görünüşe göre barın halka açık tarafı tam olarak buydu. Halka açık. Bu tarafın hepsi Ölüm Melekleri'ydi.

"Senin cenazen, kızım," diye mırıldandı barmen, ben içeri girer girmez kapıyı tekrar kapattı. Beni aç kurtların arasına kapattı.

Kahretsin. Belki de bu aptalcaydı.

Yine de şimdi geri adım atamazdım. Bu yüzden yüz ifademi sertleştirdim ve tanıdık bir yüzün bana baktığı odaya doğru ilerledim.

"Madison Kate Danvers," diye mırıldandı Zane, bakışlarını üzerimde gezdirdi ve takdir eder gibi bir ses çıkardı. "Büyümüşsün."

Ellerimi arka ceplerime soktum ve ona etkilenmemiş bir bakış attım. "Hadi canım. Zaman genellikle insana bunu yapar. Beni en son *kaçmıyorken* gördüğünde sekiz yıl önce miydi? Yedi mi?"

Soğuk bir gülümseme dudaklarını bükerek sağ gözünün altındaki dövmeleleri çekti. "Onun gibi bir şey." Uzun, gergin bir an boyunca bana baktı. Archer'la aralarında pek fazla ailevi benzerlik yoktu. Bir kere Zane, Archer'ın çok küçük bir kısmıydı ve küçük kardeşinin cüssesi ve sertleşmiş kasları varken, o ince, sıırım gibi kaslara sahipti. Ama bu onun gözlerindeydi, hançer gibi kesen o buz mavisi gözlerinde.

"Buraya neden geldin Madison Kate?" diye sordu, önce benim bir şey söylemeyeceğim belli olunca. Ne de olsa burası onun krallığıydı. "Senin gibi... bağlantıları olan bir kız için gerçekten aptalca bir hareket gibi görünüyor." Son kelimedede dudakları kıpırdadı, sanki bir şeyle dalga geçiyormuş gibiydi.

Kaşlarımı çattım. "Kardeşinin evimde yaşıyor olmasını kastediyorsan, bu konuda hiçbir kontrolüm yok. Ondan kurtulmaya çalıştım ama gitmedi."

"*Senin* evin mi?" Zane tekrarlardı, dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. Bakışlarım düzleşti. "Babamın evi. Her neyse."

Hiçbir şey söylemedi, soğuk mavi gözleri bir saniye bile yüzümden ayrılmadı, ama sonra başını salladı. "Bak, sana biraz şüpheyile yaklaşacağım, evlat.

kendi amını bul. Hayatını tehlikeye atmana neden olan yakıcı soruları sor, sonra da barımdan defol git."

Boynunda dövmeleler olan, belli belirsiz tanıdık bir adam itiraz eder gibi bir ses çıkardı, kucağındaki kızı yere itti ve bira bardağını masaya çarptı.

"Patron," diye söze başladı ama Zane sert bir bakışla onu susturdu.

"Aslında Kokarca," dedi Zane ve taşlar yerine oturdu. Kokarca. Bu, Kody ve Steele'in bir ay önce Bree'nin partisinde ağzını burnunu kırdıkları adamdı. "Madison Kate'e davetsiz bir şekilde bölgeye girdiğimizde neler olacağına dair görsel bir örnek teşkil edebilirsin." Zane sandalyesinden kalktı, kendi birasını masanın üzerine bıraktı ve Skunk'a doğru eğilerek ilerledi. Kokarca'nın önündeki masayı tekmeleyerek yoldan çekti ve bacaklarını dizden ayak bileğine kadar kaplayan iki uzun alçıyı ortaya çıkardı.

Nefesim kesildi. Şoktan değil, ona ne olduğunu zaten biliyordum. -Çünkü o geceyi takip eden tüm o çılgınlık içinde bir şekilde unutmayı başarmıştım.

"İşte, küçük kız. Şuna bir bak." Zane, Skunks'ın tişörtünü yukarı çekerek göğsündeki kızgın, mor-kırmızı yara izini ortaya çıkardı. Etine kazınmış harflere dikkatle baktım ve Archer'ı kızdırmayı bırakmayı aklıma not ettim.

Birinci vuruş.

"Adamlarım yanlışlıkla küçük kardeşimin bölgesine girdiğinde işte böyle olur. Azrail'in karargâhına kasıla kasıla girersen başına ne geleceğini sanıyorsun?" Zane Kokarca'yı serbest bıraktı ve bana doğru birkaç tehditkâr adım attı. Archer'inkine o kadar benzeyen bir kelebek bıçağı gelişigüzel savurdu ki iki kez bakakaldım.

"O zaten biliyor patron," diye cevap verdi Skunk, sesi öfke ve hınç dolu alaycı bir hırıltıya dönüşmüştü. "Bana bunu yaptıklarında o da oradaydı."

Zane'in kaşları havaya kalktı. "Şimdi de öyle mi?"

"Az öncesine kadar unutmuşum. Kafa yaralanmaları insana bunu yapar."

Bana hançer gibi baktı ve ben de bakışlarımı Zane'e çevirdim.

Archer'ın kardeşi şimdi çok daha yakındaydı ve onu daha iyi incelememe izin veriyordu. Yakışıklı yüzünde Archer'ın daha fazla izi vardı ve benden muhtemelen on beş yaş büyük olsa bile annemin neden etkilendiğini anlayabiliyordum.

"Belki de sandığımdan daha dayanıklısıdır," diye mırıldandı kılıcını göstererek. Daha yakından incelediğimde, Archer'ınkiyle aynı olmadığını gördüm. Onunki kan kırmızısı bir bıçağa ve kömür sapa sahipken, Zane'inki çoğunlukla siyahtı ve sapında kırmızı bir parıltı vardı. Yine de şekli aynı olmalıydı. Kesinlikle. O kadar eşsiz bir tasarımdı ki... "Benimle gel," dedi Zane, başını yangın kapısına doğru sallayarak. Dışarıya doğru ilerledi, ben de sessiz adamlarından birinin gölgesinde onu takip ettim.

Dışarıda, bira şişeleriyle dolup taşan çöp bidonlarının yanındaki kirli ara sokağa girdiğimizde, diğer adam kapının yanında yerini aldı ve Zane bir sigara yaktı.

"Konuş," dedi elini sabırsızca sallayarak.

Sessiz adama bir bakış attım ama Zane onu tamamen görmezden geliyordu ve ben de aynısını yapabileceğimi varsaydım. "Beni takip mi ediyorsun?"

Zane'in sigarası dudaklarının arasında durakladı ve bana attığı bakış saf asit gibiydi.

"Affedersiniz?"

Çenemi yukarı kaldırarak soğuk mavi gözleriyle gözümü kırpmadan karşılaştım. "Beni duydun. Beni takip mi ediyorsun? Çünkü şüpheliler listemin en tepesinde sen varsın."

Zane başını geriye atarak bir kahkaha attı ama içi boş ve sahteydi. "Neden seni takip etmek isteyeyim ki küçük kız? Ben aptal değilim; kardeşimin işine karışmam."

Archer'ın *işi* olarak adlandırılmak içimi ürpertti. "Benim duyduğum öyle değil," dedim onun yerine. "Kokarca, Archer'ın işine *karışmayacaksa* neden arkadaşımın partisindeydi?"

Zane'in dudaklarını acımasız ama eğlenceli bir gülümseme aydınlattı. Dudaklarının Archer'ın dudakları olduğunu yeni fark etmiştim ve bu içimde tuhaf bir hüznü yarattı. "Sadece sınırları biraz zorluyorum. Ama soruna geri dönelim. Neden seni takip ettiğimi düşündün?"

Parmaklarım top gibi kıvrıldı, tırnaklarım acı içinde avuçlarıma battı. "Söyle bana, Zane. Annemi mi takip ediyordun?"

Sakinleşti, sigarasını yere atıp ezerek söndürürken üzerinde şiddetli bir enerji vardı. Bir adım daha yaklaştı ve içimde bir korku kıvılcımı alevlendi. Ama beklediğim gibi bana vurmak yerine, içini çekti ve bir elini siyah saçlarının arasından geçirdi.

Uzun, gergin bir sessizlikten sonra "Hayır," diye cevap verdi. "Hayır, böyle bir şeyi asla yapmazdım."

"O zaman ne halt etmeye İsyân Gecesi'nde beni takip ediyordun?" Korkumu bastırarak devam etmek istedim.

Zane'in dudakları bir gülümsemeyle tekrar kıvrıldı. "Ben bir fırsatçıyım, Madison Kate. Shadow Grove'un en zengin vatandaşının kızı kucağıma düşerse, bunu kaçırarak değilim. Ayrıca, Samuel Danvers'a zarar vermek için elime geçen her fırsatı değerlendiririm." Babamın adını açıkça küçümseyerek söyledi ve bu zaten gerçek olduğundan şüphelendiğim şeyi doğruladı. Adamlar bana yalan söylememiştir.

"Annemi sen mi öldürdün?" Sormak zorundaydım. İçimi dökmek zorundaydım.

Cevabının ne olacağını zaten biliyordum. Hastanede uyandıktan, Archer'ı beni bıcaqlayan kişi olmakla suçladıktan ve polisten çoktan soruşturulup aklandığını öğrendikten sonra araştırmamı yapmışım.

Yıllardır kendi anılarıma güveniyordum. Polis raporlarına bakmama gerek yoktu çünkü ben *şahit olmuştum*. Ama Cadılar Bayramı gecesi Steele'in sakın mantığı beni sarsmış ve kendi zihnimi sorgulamama neden olmuştu.

Annemin ölüm saati ile Zane'in beni dolaptan çıkarması arasında altı saatlik bir boşluk olduğu kesindi. Onu öldürmemiştir ama beni kurtarmıştır.

"Hayır," diye cevap verdi, sesi kısıktı. "Annemi ben öldürmedim, Madison Kate."

Bir süre ikimiz de konuşmadık ve Zane bir sigara daha yaktı. Kıpırdandım, yelkenlerimdeki tüm kabarmalar bir anda söndü ve o da iç çekti.

"Al," diyerek yeni yaktığı sigarasını bana uzattı, sonra kendisi için bir tane daha çıkardı. "Sakinleş şu lanet sinirlerinle. O kadar gerginsin ki derimi kaşındırıyorsun."

Bu değerlendirmeye itiraz edemezdim, bu yüzden sigaradan bir nefes çektim ve tütünün içine yerleştirilmiş tanıdık ot ipucunu fark ettim.

"Peki bu ziyarete ne sebep oldu?" Zane birkaç dakika sessizce sigara içtikten sonra sordu. "Anladığım kadarıyla Deb'in katilini bulmaya kararlı bir şekilde uyanıp kapıları çalmaya başlamadın, değil mi?"

Burnumu kırıştırdım ve dumanı dışarı verdim. "Uzun hikâye," diye mırıldandım, "ama... pek çok şeyi unutmuştum. En azından yakın zamana kadar."

Başını salladı, daha fazla bilgi için beni zorlamadı. "Ergenlik çağında böylesine ağır bir travma yaşayınca oldukça normal. Sana PTSD teşhisi koydular, değil mi?"

Kaşlarımı hafifçe çattım, bunu nereden bildiğinden emin değildim. "Resmi olarak değil ama psikiyatristim ima etti. Kaydımdaki tek şey klostrofobi."

Homurdandı. "Bunu görebiliyorum. Seni o dolapta bulduğumda..." Bir ürpertiyle sözünü kesti, bir haftadır her lanet gecede yaptığım gibi o geceyi yeniden yaşadığına şüphe yoktu.

"Her neyse. Bazı şeyler hatırladım. Annem takip ediliyordu. Tıpkı şimdi benim olduğum gibi. Sanırım aynı kişi." Sigaramdan derin bir nefes daha çekip bitirdikten sonra yere bırakarak dışarı çıktım. En sevdiğim düz tabanlı, diz üstü siyah deri botlarımı giymiştim. Tüm bu iri adamların yanında boyumdan dolayı dezavantajlıyım ama en azından gerekirse onlarla koşabilirdim.

"Bana her şeyi anlat," diye emretti Zane, kendi poposunu bırakıp deri ceketli kollarını kavuşturarak. "En baştan başla ve hiçbir şeyi atlama, anlaşıldı mı?" Sesi otoriteyle çatırdıyordu ve ürperdim. Bu üstün alfa-erkek saçmalığı genetik bir özellik olmalıydı.

Birden varlığının farkına vardığım sessiz muhafızımıza tekrar baktım ve o da ifadesiz gözlerle bana baktı. Uzun boylu bir adamdı, Zane'den bile uzundu ve görebildiğim kadarıyla mürekkeple *kaphlydı*. Boynuna kadar, parmaklarına kadar, hatta o korkunç suratında bile birkaç küçük dövme vardı. Bu adam... korkunç bir orospu çocuğuydu.

"Cass için endişelenme," dedi Zane bana, dile getirmediğim endişelerime cevap vererek. "O benim ikinci adamım."

Kaşlarımı kaldırdım. Bunun çete terimleriyle ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama görünüşe göre bana güven vermesi gerekiyordu. Her nasılsa. Ayrıca, bu kadar korkunç bir adamın adı neden *Cass*'ti ki?

Her neyse. Derin bir nefes aldım ve Zane'e hikâyemi anlatmaya başladım. Yapmaya niyetlendiğim şey bu değildi. Planım kulüp binasına girip ondan cevaplar istemektir. Babamdan sonra elimdeki tek ipucu oydu. Bu da Samuel Danvers hakkında ne hissettiğimi gösteriyordu ki telefonu açmaktansa bu engerek yuvasına girmeyi tercih etmiştim.

Mümkün olduğunca kısa tuttum, sadece gerçekleri. Tüm bu berbat karmaşanın yarattığı duygulardan uzak kalmama yardımcı oldu ama bitirdiğimde Zane'in kaşları derin bir şekilde çatılmıştı. Gizemli Cass bile rahatsız olmuş görünüyordu.

"Bu işte bir terslik var patron," dedi korkunç adam, sesi çakıl taşına benziyordu.

Zane başını salladı, hâlâ kaşları çatıktı.

"Bunların hiçbirini hakkında yalan söylemiyorum," diye tersledim, kollarımı savunmacı bir şekilde kavuşturarak.

"Yalan söylediğini söylemedik," diye cevap verdi Zane bir kızgınlık ifadesiyle. "Ama Cass haklı." Sokakta birkaç dakika volta attı, bir sigara daha yakarken düşündüğü belliydi.

"Palyaço'da seni öldürmeye çalışan kesinlikle birden fazla kişi mi vardı?" Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Annemin sapığı ile benimki arasındaki benzerliklerle daha çok ilgileneceğini düşünmüştüm...

"Evet," diye onayladım omuz silkerek. "Olmak zorunda. Aynı anda iki yerde birden olamazdı."

Zane başını salladı, bu değerlendirmeme katılıyor gibiydi. "Yani, Deb'inkine rahatsız edici derecede benzeyen bir takipçin var. Baktan baban olayları rapor etmediyse seni yıllardır takip ediyor olabilir."

Cass, "Muhtemelen Deb öldükten sonra takıntısını Deb'den kızına aktarmıştır," diye yorum yaptı. "Standart takipçi davranışı."

Zane onaylar gibi bir ses çıkardı. "O zaman asıl soru şu: Seni kim öldürmeye çalışıyor?" Soğuk mavi gözleri bir şeyle parladı ve şimdiden bir fikri olduğundan şüphelendim.

"İkisinin aynı şey olduğunu düşünmüyorsun değil mi?" Ben de zaten benzer bir şey düşünüyor olmama rağmen sordum. "Gülen Palyaço'daki sapığının o olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

"Düşünmüyorum," diye yanıtladı Zane. "Sen de öyle. Biri seni öldürmeye çalışıyor ama bu sapığınla tamamen alakasız. Peki, neden? Sen ölürsen birilerinin eline ne geçecek? Tabii geçen yıl da seni öldürmeye çalıştıklarını hatırlarsak." Kaşlarım havaya kalktı. "İsyan Gecesi'nde ölen kız mı?" O gece pek çok ölüm olmuştu ama ilk başta benim olduğum tespit edilen kızdan bahsettiğini biliyordum. "Sence bu gerçekten bir girişim miydi? Beni öldürmek için mi?"

Zane bana safmışım gibi bir bakış attı ve Cass küçük bir kahkaha attı.

"Bak evlat. Annen ölmeden önceki her şeyi hatırlamadığını biliyorum ve bu normal. Ama Deb benim için çok şey ifade ediyordu ve bu konuda sana yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım." Zane'in sesi neredeyse... normal geliyordu. Neden yıllarca ondan korkmuştum ki?

"Ama sözlerimi unutma, Madison Kate. Bir daha benim bölgeme davetsiz ayak basarsan? Seni kardeşime ondan daha kötü bir durumda geri gönderirim.

Skunk'ı terk etti. Anlaştık mı?"

Ah, evet. İşte buradaydı.

"Seni eve bırakayım mı? Burada daha fazla takılmasan iyi olur." Shadow Grove Reapers'ın lideri geri dönmüştü ve içimden derin bir korku titremesi geçti.

Başımı salladım. "Bir Uber çağırayım."

Zane parmaklarını şıklattı. "Cass seni götürecekt."

"Yapmak zorunda değilsin-" İtiraz etmeye başladım ama Zane sözümü kesti.

"Birileri senin ölümünde bir değer buluyor Madison Kate, bu da işin içinde para olduğu anlamına geliyor ve muhtemelen çok fazla. Arkanı kolla kızım ve aptallık etme. Kardeşime ve arkadaşlarına yakın dur. Onlar lanet psikopatlar ama seni seviyorlar." Başını Cass'e doğru salladı, sonra bana ikinci kez bakmadan barın içinde kayboldu.

"Hadi," dedi iri yarı adam, ara sokaktan otoparka doğru giden yolu göstererek. Saçları simsiyahtı, yanlardan tıraş edilmişti ve tepesi uzundu, dağınık bir şekilde toplanmıştı, sakalı ise kısa ve düzgündü. Bakımına bakılmaksızın yine de çok korkutucuydu ve kendimi kötü tarafında bulmak isteyeceğim biri değildi.

Kocaman, siyah ve krom bir Harley'in yanında durdu ve gidondan bana bir kask uzattı. "Gidelim," diye emretti. "Arch gelmeden önce patron buradan gitmeni isteyecektir."

Avuçlarım gerginlikten terliyordu ama kaskı ondan aldım ve taktım. Cass bir yabancıнын motosikletinin arkasına binmekle ilgili kız saçmalıklarına katlanacak birine benzemiyordu.

"Peki ya sen?" Bacağını motosikletin üzerine atıp benim binmemi beklerken sordum. "Başka kaskın yok mu?"

Cevap vermedi, ben yerimi alıp ellerimi deri kaplı beline geçici olarak yerleştirirken motoru tekmeledi.

Park yerinden yavaşça çıkarken bana "Daha sıkı tutun kızım," dedi.

Bana söyleneni yaptım, gaza bastığında savrulmamak için deri ceketini tam zamanında kavradım.

Ona daha fazla soru sormak istiyordum ama hangi otelde kaldığımı söylemenin ötesinde -ki bunu bağırarak söylemem gerekiyordu- konuşmak için gerçekten fırsat yoktu.

Yarım saat kadar sonra, Bree'nin kredisıyla kaldığım orta sınıf otelin önünde durdu ve ben de arkadan kaydım.

"Getirdiğin için teşekkürler," dedim, kaskımı çıkarıp geri verdim.

Bana kısa bir baş selamı verdi, yüzü okunamaz bir şekilde kaşlarını çatmıştı. "Zane bir şey bulursa seni arayacak."

"Teşekkür ederim," dedim tekrar, içtenlikle.

Cass'in yüzünde bir şeyler değişti ve ifadesi daha da sertleşti
-Tabii bu mümkünse. Bir saniye sonra arkamda ayak sesleri duydum ve onun lanet varlığını *hissettim*.

"Archer," diye selamladı Cass yeni gölgemi. "Kayıp eşyalarımı eve bırakıyordum."

"Ben onun malı falan değilim," diye çıkıştım.

"Minnettarım Cass," diye cevap verdi Archer, sanki ben hiç konuşmamışım gibi. Lanet olası pislik. "Şimdi defol git buradan."

Cass'in dudaklarında küçük bir *gülümseme* belirdi. "Memnuniyetle. Oyuncaklarına dikkat et, Arch. Bu kaybetmek için çok eğlenceli görünüyor." Harley'in motorunu çalıştırdı, başka bir şey söylemeden kaldırımından uzaklaştı ve beni lanet olası Archer D'Ath ile orada bıraktı.

Kocaman eli enseme kenetlendi ve küçük bir çığlığı bastırdım.

"Başın büyük belada, Prenses Danvers."

Ben karşı koydum. Uslu bir kız gibi arabasına binmeme imkân yoktu, *özellikle* de sokak köpeği gibi konuşulduktan sonra. Ama iş başa düştüğünde, seçimim kötünün iyisiydi: Danvers Malikânesi'ndeki ışıltılı pembe odama gitmek ya da Archer'ın geceyi berbat otel odamda geçirmesine katlanmak. *Küçük* bir çift kişilik yatağı olan.

Hayır, teşekkürler.

"Diğer iki yardakçı nerede?" Corvette'inin yolcu koltuğunda kambur durarak sordum. Suratımı asmıştım ama neden sadece Archer'ın otelimde gizlendiğine de biraz şaşırmıştım.

"Eve," diye cevap verdi. Kısa ve öz.

Danvers Malikânesi'ni ne zaman babamın evi olarak görmekten vazgeçip evim olarak görmeye başladığımı bilmiyordum... ama artık öyleydim. Görünüşe göre onlar da öyle.

Başka bir şey söylemeyince uzun bir hayal kırıklığı nefesi verdim. Berbat bir durumdu ama beni bulanların Kody ve Steele olmaması beni gerçekten incitmişti. Neden varlığıma zar zor tahammül eden Archer olmuştu? Ve neden umurundaydı ki?

Bu soruları yüksek sesle dile getirmeliydim ama onun kurnaz saçmalıklarıyla uğraşacak havada değildim. Gergin ve öfkeli bir sessizliği tercih ederdim.

"Neden?" diye sordu uzun bir sessizlikten sonra.

Kaşlarımı çattım ve ne düşündüğünü anlamaya çalıştım. Neden Kody ve Steele hakkında soru soruyordum ki? Güzel soru, ahbap.

"Neden eve gelmek yerine o boktan otele gittin?" diye açıkladı. "Ne düşündüğünü biliyorum ama senin davana bakan dedektif her şeyi açıklığa kavuşturduğunu söyledi. Sana soruşturulduğumuzu ve aklandığımızı söyledi, değil mi?"

Başımı salladım, dudaklarım gergindi.

"Peki senin sorunun ne Madison Kate? O tartışma yüzünden hâlâ kızgın mısın? Bu yüzden mi Zane'e gittin?" Elleri direksiyonda sıkılaştı, parmak eklemleri beyazlaştı ama gözleri yoldan ayrılmadı.

Acı bir kahkaha attım. Tabii ki bunu kendisiyle ilgili yapacaktı. "Bizim *Tartışmanın* bununla hiçbir ilgisi yok, D'Ath," diye sert bir ifadeyle onu bilgilendirdim.

tonda. "Sana yeni bir şeymiş gibi gelebilir ama herkesin evreninin merkezi sen değilsin. Hele benim hiç değil."

Ama aynı zamanda, bu sözde argümanı düşün­düğümde içim cız etti. Onlar bana gerçeği söylüyorlardı ve ben inançlarıma o kadar sıkı sıkıya bağlıydım ki dinlemeyi reddediyordum.

"Peki neden Zane'e gittin?" diye sordu, sesi soğuk bir öfkeyle doluydu. "Adamına ne olduğunu gördün. Oradan canlı çıkabildiğin için şanslısın, seni lanet olası mankafa."

Benim de öfkem kabardı ve içimi yakıp kavurdu. "Çünkü bana *yalan söylenmesinden* bıktım usandım Archer. Bazı cevaplar almaya başlamamın zamanı gelmişti ve kardeşin aslında oldukça u z l a ş m a c ı davrandı."

Alay etti. "Öyle mi? Sana ne anlattı? Yoksa konuşmayı sadece *senden* bilgi almak ve karşılığında hiçbir şey vermemek için mi çevirdi?"

İtiraz etmeye başladım ama... *siktir*.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Archer tam bir küçümsemeydi. "Zane bulunduğu yere insanları nasıl manipüle edeceğine dair bir iki şey öğrenmeden gelmedi."

Ofladım, penceremden dışarı bakarken cevap vermedim. Ama anlaşılan Archer konuşkan hissediyordu.

"Peki sana tam olarak ne hakkında yalan söylüyorduk Madison Kate?" diye devam etti.

Sana yalan söylemiyorduk. Hayır, ne *düşündüğümü* soruyordu. yalan söylüyorlardı. Sinsi piç.

Gözlerimi devirdim, onun oyununu oynamakla ilgilenmiyordum. "İhmal hâlâ yalan söylemektir Archer ve sen de bunu çok iyi biliyorsun. Siz üçünüz neler olup bittiğini itiraf edene kadar, benim bok listemdesiniz."

Omuz silkti. "Belki de orayı seviyorumdur." Sik kafalı.

"Güzel, o zaman orada kalabilirsin."

Yolun geri kalanı sessizlik içinde geçti ama Archer bizi garajın içine park ettikten ve garaj kapılarını kapatmak için uzaktan kumandasına bastıktan sonra bir anlık zayıflık yaşadım.

"Bıçağını nereden aldın?" İkimiz de arabadan inmeden önce sordum. Eli kapının kolunda donup kalırken göz ucuyla onu izledim. "Bree'nin partisinden sonra bana gösterdiğin kırmızı kelebek bıçağı."

"Beni seni bıçaklamakla suçladığın bıçak mı?" diye sordu, sesine acı bir hayal kırıklığı karışmıştı. "Polis onu inceledi, biliyorsun. Senin DNA'na dair hiçbir kanıt yoktu."

Dudağımı ısırđım. Bunu biliyordum... ama gördüklerimle bağdaştırmak zordu. "Bana söylediler," diye itiraf ettim. "Ama beni bıçaklayan adamda da aynı bıçak vardı. Bunun bir tesadüften daha fazlası olduğunu kabul etmelisin."

"Hayır, yoktu," diye karşı çıktı Archer. "O bıçaklar el yapımı, her biri eşsiz. Benimkine benziyor olabilir ama aynı değildi."

"Ah." Kalbim sıkıştı. Elimdeki tek ipucuydu, beni kimin öldürmek istediğini gösterebilecek tek şeydi. Ama bu Zane'de de neden benzer bir şey olduğunu açıklıyordu.

Archer içini çekti, bir eliyle yanaklarındaki kalın kirli sakalları ovuşturdu. Haftalardır tıraş olmamış gibi görünüyordu ve yüzünün rengi iyileşmekte olan morluklardan dolayı solmuştu. Ondan hâlâ açıklanamaz bir şekilde etkilenmiyor olsaydım bok gibi görünürdü.

"Yine de bu bir tesadüf değil," dedi sonunda. "O konuda haklısın."

Umut alevlendi. "Peki, bu bir ipucu mu?"

Archer'ın ağzı yüzünü buruşturdu. "Hem evet hem hayır. O bıçakları yapan adam onları sadece hediye olarak veriyordu. Satılık değillerdi ve hak edilmeleri gerekiyordu. Ama şimdi ölü, bu yüzden benimkine benzer kırmızı bir bıçağı kime hediye ettiğini bize söyleyemez."

Omuzlarım hayal kırıklığıyla çöktü. "Kimdi o zaman?"

İnsanlara hediye olarak vermek garip bir şey gibi görünüyordu ve Archer bunların *kazanılması* gerektiğini söyleyerek ne demek istemişti?

Archer bana hızlıca bir bakış attı. "Büyükbabam, Percival D'Ath."

Ben biraz şaşkın otururken kapısını iterek açtı, ben de arkamdan kapımı çarparak onu takip etmeye çalıştım.

"Bekle, Archer!" Sesim sessiz garajda yankılandı ve durakladı. "Gördün mü, işte tam da bundan bahsediyorum! Böyle küçük bilgi kırıntıları bırakıyorsun ve sonra da susuyorsun. Bu çok sinir bozucu ve artık canıma tak etti." Tam zamanında dönüp bana baktı ve açık avuçlarımdan göğsünün ortasına bir itiş yakaladı.

Dudaklarını alaycı bir şekilde eğmesi öfkemi daha da körükledi.

"Öyle mi? Bu konuda ne yapacaksınız, Prenses Danvers?" diye meydan okudu, kişisel alanıma bir adım daha yaklaştı ve bakışlarıyla buluşmak için boynumu eğmeye zorladı. Piç kurusu neredeyse bir adım üzerimdeydi.

düz ayakkabılarla. Oyun alanını biraz olsun eşitlemek için yeniden topuklu giymeye başlamam gerekecekti.

Gözlerimi kısıtım ama gerçekten... Ne yapacaktım ki? Bilgi almak için ona işkence mi edecektim?

"Sana hiçbir şey anlatmıyorum Madison Kate," diye devam etti o alçak, tehditkâr sesiyle, "çünkü sana *güvenmiyorum*. Sen bizden biri değilsin; sadece bir yüksün."

Sözleri canımı yaktı. Olması gerekenden daha fazla.

Ama beni etkilediğini anlamasına izin vermeden önce kırık camların üzerinden geçerdim, bu yüzden çenemi sıktım ve gözlerini biraz daha güvenle karşılamak için çenemi kaldırdım. Kabadayılık. Her neyse.

"O zaman beni buraya geri getirmek için neden bu kadar çaresizdin Archer?"

Dudakları alaycı bir ifadeyle kasıldı. "Çünkü Kody'nin tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi etrafta dolanmasından bıktım. Bana bir iyilik yap Madison Kate ve git onu aptal yerine koy. Belki o zaman seni kafasından atabilir ve işine geri dönebilir."

Ahh. Her kelime bir ustura gibi kesiyordu.

Yine de gırtlaktan alaycı bir kahkaha attım. "O kadar kolay olacağını mı sanıyorsun Archer? Bir sikişle beni unutacağını mı sanıyorsun?" Parmaklarımı şıklattım. "Aynen böyle, ha?"

Archer'ın yakışıklı yüzü tahmin ettiğimden bile daha soğuk bir hal aldı ve sonraki sözleri o gittikten sonra bile havada asılı kaldı.

"Steele'de işe yaradığı kesin."

Garajın zemininden duygularımın kırılmış parçalarını topladıktan sonra sessizce yatak odama doğru ilerledim. Kimseyle karşılaşmak istemiyordum. Ne Kody, ne lanet olası Archer, ne de kesinlikle Steele.

Archer saçmalıyor muydu? Yoksa Steele beni çoktan unutmuş muydu? Her iki durumda da umurumda olmamalıydı. Aslında, artık aramızdaki o çatırdayan, elektrikli çekimi keşfetmekle ilgilenmiyorsa, hayatımı çok daha kolay hale getirirdi. Sadece bir gecelik bir ilişkiydi. Güzeldi. Her zaman olur, değil mi?

Öyleyse neden kalbim bu kadar ağrıyor ve midem düğüm düğüm oluyordu?

Kimseyi görmeden odama çıktım ve sessizce içeri girip kapıyı arkamdan usulca kapattım. Sonra bir kez daha baktım.

Yanlış odaya mı girmiştım?

Duvarlar... normaldi. Sadece düz, kirli beyaz, düz bir boya. Görünürde bir ışıltı yoktu. Yumuşak mobilyaların hepsi de değiştirilmişti. Sessiz morlar, griler ve maviler ama görünürde tek bir pembe zerresi bile yoktu.

Odaya birkaç adım attım, etrafa bakındım ve buranın aslında benim odam olduğunu doğrulayan birkaç eşyayı not ettim. Sadece... yenilenmişti.

Bunu kim yapmış olabilir?

Pencerede durdum ve parmak uçlarımı cama yapıştırılmış ayna benzeri filme dokundurdum. Bunun telefoto lensle bile dışarıdan içeriyi görmeyi engellediğine bahse girmeye hazırdım.

Yatak odamdaki tüm değişiklikleri göz önüne alarak, bir an için kendimi çelişkili hissederek öylece durdum. Tatlı bir jestti... değil mi?

Yine de Archer olmasına imkân yoktu. İmkânı yok. Beni otele kadar takip etmesine ve aslında buraya dönmekten başka bir seçenek bırakmamasına rağmen, *aslında* beni umursamıyordu. Bree'nin partisinde aramızdaki sarhoş edici gerilime teslim olduğumuz o kısa an sadece bir andı. Bir an, hem de zayıf bir an. Archer ateşliydi, bunu inkâr edemem. Yatakta muhtemelen dinamit gibi olurdu ama bu onun boktan tavırlarını ve huysuz kişiliğini mazur göstermezdi.

Yaşadığımız o yoğun, yürek parçalayıcı "tartışma" boyunca bile -İçimde bastırdığım tüm kızgınlık, hayal kırıklığı ve nefreti döktüğümde -Hâlâ benden özür dilememiştii. *Hâlâ* İsyan Gecesi'nde bana tuzak kurmuştu ve *hâlâ* bu berbat kararından dolayı pişmanlık duymayı öğrenememiştii.

İlk aklıma gelen Steele'in yaptığı oldu. O ışıltılı pembe odadaki ilk günümde yeniden boyatmayı teklif etmişti ve bu onun yapacağı türden tatlı bir jest gibi görünüyordu. Ama Archer'ın sözleri zihnimde yankılanarak içimi şüpheyile doldurdu. Belki de beni çoktan unutmuştu. Bir ve bitti, aynen böyle.

Geriye Kody kalıyordu. Ağır perdeleri çekerken bu seçenekle oynadım ama günün sonunda tadilatı kimin yaptığı önemli değildi. Yeni odamı ne kadar seversem seveyim, şefkatli bir jest içinde bulunduğumuz berbat durumu değiştirmiyordu.

İç çekerek çekmecemden pijamalarımı aldım -tam da bıraktığım yerden- ve yatmak için üzerimi değiştirdim. Zane'i bulmak için gölgelerin arasına girdiğimde saat çoktan geç olmuştu, yani artık gece yarısını çoktan geçmişti.

Yeni mor-gri yorganımın üzerinde bağdaş kurarak otururken, sabah korkmaması için Bree'ye hızlıca bir mesaj gönderdim.

Ben: Selam kızım, hâlâ hayattayım. Archer beni buldu ve eve sürükledi. Sabah beni dersten alır mısın?

Bu kadar geç bir saatte ondan bir cevap beklemediğim için telefonumu sessize aldım ve şarja taktım. Işığımı kapattım ve yatağıma girdim, odama eklenen son bir özelliği fark etmeden önce zararsız battaniyelerin altında rahatladım.

Bir yıldız tavan.

Tavanımın karanlık alanını dolduran minik ışık iğneleri, kendimi dışarıda yıldızlarla dolu gökyüzünün altında uyuyormuşum gibi hissettiriyordu.

Son derece mükemmeldi.

M Rüyalarım işkence, kan ve şiddet doluydu. Her gölgede gizlenen kara maskeli katiller ve sürekli bana bakan annemin ölü gözleri.

Kendimi üçüncü kez, çırpınarak ve soğuk terler içinde uyandığımda, uykudan vazgeçtim. Zaten kimin ihtiyacı vardı ki?

Bunun yerine, daha güneş doğmadan yorgun ve uykusuz kıcımlı duşa sürükledim. Buharlı sudan çıktıktan sonra iyileşmekte olan yaralarımı incelemek için biraz zaman ayırdım. Hem karnımdaki hem de saç çizgimdeki dikişler hastaneden ayrılmadan hemen önce alınmıştı, bu yüzden ikisinin de pansumana ihtiyacı yoktu. Başımdaki güzel bir şekilde iyileşiyordu, sadece pürüzlü, kırmızı-mor bir yara izi görünüyordu, ama karnımdaki kesik biraz daha uzun sürüyordu. Bıçağın çok hayati bir yeri ıskalamış olması ve saldırgan onu çıkardığında sürüklenmemiş olması bir mucizeydi. Bu haliyle yara izi göbek deliğimin sağında yaklaşık iki santim uzunluğundaydı ama yine de çok hızlı oturduğumda ağrıyordu.

Yeni lila havlumla kurulandıktan sonra o gün için giyinmeye başladım. İki haftalık dersi kaçırmıştım. Cadılar Bayramı'ndan önce sapığımdan korktuğum için evde kaldığım iki haftayla birleşince... hâlâ kayıtlı olmam bir mucizeydi. Geleceğimin içine etmek istemiyorsam -şimdiden ettiğimden de beter- kafamı toparlamam gerekiyordu.

Daha fazla dikkat dağıtıcı şey yok. Artık duygularıyla oynayan muhteşem, çileden çıkarıcı erkekler ve Tanrı aşkına, artık takipçi postaları yoktu.

Tabii ki bu sadece hüsnükuruntudan ibaretti.

Kahvaltı için aşağı indiğimde spor salonundan Kody'nin sesi yankılandı ve midem altüst oldu.

Lanet olsun.

Bir mıknatıs gibi çekilerek kendimi koridorda, spor salonunun kapısının açık durduğu yere doğru sürüklenirken buldum ve sesinin evin içinde olduğu gibi dolaşmasına izin verdim.

"Yine!" diye bağırdı ve kapının çerçevesinden baktığımda Archer'ı bir tür yorucu egzersiz talimi yaparken buldum. "Hızlan Archer," diye emretti Kody, sesi kırbaç gibi şaklıyordu. "Kendini zorla. Kaytarıyorsun."

Kaşlarım kalktı. Archer terden sıırıslıklam olmuştı, mürekkeple kaplı kolları ve göğsü kaygandı ve şortu kalçalarından aşağı sarkıyordu. Uzman değildim ama elinden gelenin en iyisini yaptığından emindim.

"O dövüşü kaybettin Arch," diye bağırdı Kody arkadaşına. Üzerinde kırmızı bir basketbol şortundan başka bir şey yoktu ve keskin karın kaslarını kaplayan ter, kendisini de bir o kadar zorladığını gösteriyordu.

Archer cevap vermedi, antrenmanını neredeyse otomatik pilotta yaparken kendini kaybetmiş gibiydi. Yine de yüzündeki morluklara bir açıklama getirdi. Her şeye rağmen UFC'deki ilk maçına çıkmış olmalıydı. Ve eğer Kody'nin ifadesini doğru anladıysam kaybetmişti.

Hay sikeyim. Etkinliğe bu kadar yakın bir zamanda böylesine kötü bir doping testi sonucunu silebildiklerine göre erişimlerini hafife almışım.

Bir dahaki sefere daha çok çabalamam gerekecekti.

Archer hâlâ listemdeydi. Sadece daha yaratıcı olmam gerekiyordu. Kutunun dışında düşün.

"İlk unvan maçını kaybettin çünkü özensiz ve hazırlıksızdın." Kody arkadaşına yüklenmeye devam etti, kaşları her zamanki muzip ve rahat ifadesini tamamen silecek şekilde çatılmıştı.

"Siktir git," diye karşılık verdi Archer, sonunda sinirlenip Kody'nin yüzüne vurmak için ayağa fırladı. "Kaybettim çünkü dikkatim dağınıktı ve bunu sen de biliyorsun."

Kody ona sıırıtarak karşılık verdi, kendisine bakan ölümcül dövüşçüden korkmamıştı. "Evet, biliyorum. Sadece bunu itiraf etmeni istedim, seni inatçı pislik."

Archer'ın yumrukları sıkıldı ve karşılığında bir şey söylemek için ağzını açtı ama Kody'nin dikkati arkadaşını geçip bana yöneldi.

"Vay anasını," dedi Kody ağzı açık kalarak. "Geri dönmüşsün."

Bu durumla nasıl başa çıkacağımdan emin olamayarak ona sıkı bir gülümseme verdim. Kody'yi son gördüğümde beni öldürmeye çalıştığını düşünmüştüm. Ondan çok korkmuştum. Bu kadar güçlü duygular, ne kadar yersiz olursa olsun, bir anda yok olmuyordu.

"Sana geri döneceğini söylemiştim," dedi Kody Archer'a. Spor salonunda bana doğru koşmaya başlamadan önce koluna sert bir yumruk attı. O yaklaşırken tereddüt ettim ama fark etmedi. Ya da en azından yapmamayı seçti. Onun yerine

Beni kollarının arasına aldı, terden sıırıslıklam olmuş bedenine sımsıkı sarıldı ve yüzünü saçlarıma gömdü. "Geri döneceğini biliyordum."

Tüm vücudum gergindi, hafızamdaki korku Kody ile olan etkileşimimi renklendiriyordu. Archer'la göz göze geldiğimde kendimi onun elinden kurtarmak üzereydim.

Yüzünde saf bir öfke ve kızgınlık maskesi vardı. Belki de kıskançlık? Muhtemelen antrenörünü antrenmandan alıkoyduğum için kıskanmıştı ya da bunun gibi aptalca bir maço erkek saçmalığı.

Ama bu bana bir fikir verdi.

Merakla kollarımı Kody'nin boynuna doladım ve onu kendime daha sıkı sarıldım. Archer'ın ifadesi daha da karardı ve ben de kendimi beğenmiş bir gülümsemeyi ısırdım. Az önce Archer'ın gerçek tetik düğmelerinden birini bulmuştum.

Kody.

Ya da daha doğrusu, ben ve Kody'nin birlikteliği.

Ona bir iyilik yapmamı ve arkadaşını becermemi mi istemişti? Ben daha iyisini yapardım. Onunla çıkacağım. Bakalım bu Archer'ın dikkatini ne kadar dağıtacaktır.

"Kody," diye tersledi Archer, arkadaşı beni hemen bırakmayınca, "burada bir seansın ortasındaydık."

"Siktir et," diye cevap verdi Kody, "biraz ara ver."

Beni yere bırakıp salondan çıkarken Archer'a omzunun üzerinden zar zor baktı bile. Ama ben baktım. Archer'ın öfkeli mavi gözleriyle karşılaştım ve gülümsedim.

Oyun devam ediyor, orospu çocuğu.

Kody'yi mutfağa kadar takip ettim ve Steele'i -tabii ki üstsüz, sanki dışarıda kar yağmıyormuş gibi- espresso makinemle uğraşırken bulduk.

"Vay canına," diye bağırdım, "ne halt ediyorsun?"

Steele o kadar hızlı döndü ki, kesinlikle yakmakta olduğu süt sürahisi elinden fırladı ve mermer zemine sıçradı.

"Madison Kate," dedi ve ben içten içe ürperdim. "Cehennem Kedisi" buraya kadarmış.

"Kahve makineme ne yapıyorsun?" İsmimden duyduğum acıyı gizlemeye çalışarak sordum.

Steele'in gözleri irileşti ve Kody arkadaşının göğsüne bir el bezi atarken kıs kıs güldü. "Oh, uh, ben..." Steele bezi yakaladı ve aradığı cevaplar içindeymiş gibi ona baktı.

Kody onun yerine, "Steele artık Archer'ın kahvesini içemeyeceğine karar verdi," diye cevap verdi, "o yüzden senin süslü espresso makineni nasıl kullanacağını öğrenmeye çalışıyor."

Kody'ye kaşlarını kaldırdım, Nadia's Cakes'teki iyi kahveyi ne kadar takdir ettiğinin farkındaydım.

"Benim de desteklediğim bir çaba," diye ekledi Kody sinsi bir sırıtışla. "Ama şimdi geri döndün..." Yüzündeki umutlu ifade çok fazlaydı. Ona karşı süregelen korkum neredeyse sıfıra inmişti, bu yüzden sadece gözlerimi devirip dökülen sütün üzerinden geçtim.

"Kenara çekil, Max Steele," dedim özentili baristaya. "O zavallı süte işkence ediyordun."

Bana sıkı bir gülümseme verdi ve ben yeni başlarken pisliği temizlemek için ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü.

Birkaç dakika boyunca kendimi sürece kaptırdım, vücudumun otomatik pilotta hareket etmesine ve zihnimin mutlu bir şekilde boş kalmasına izin verdim. Ancak dört mükemmel flat white tabaklarına oturduğunda, içimdeki düşüncelerin tüm gürültüsünün zihnime geri gelmesine izin verdim.

Steele kahvelerden birini alırken bakışlarıma karşılık vermeden "Teşekkürler," diye mırıldandı ve sonra... çekip gitti. Başka bir şey söylemeden mutfaktan çıktı ve Archer içeri girdiğinde beni biraz şaşkın bıraktı.

"Gördün mü?" Archer bana sırtarak Steele'in geri çekilen arkasından baktı. "Sen onun sisteminden çoktan çıktın. Kody'nin şu anda seni nasıl becerdiğine bakılırsa, yaklaşık yirmi dört saat içinde her şeyin normale döneceğini umuyorum."

Kahvelerden birini arakladı ve ben durduramadan yarısını mideye indirdi. onu.

"Hey!" diye bağırdım. "O Bree içindi."

"Onun ihtiyacı yok," dedi bana, kahvenin geri kalanını bir dikişte içerken. üç hızlı yudum. "Ona bundan sonra seni SGU'ya bizim götüreceğimizi söyledim."

"Ne? Neden?" Öfke sözcüklerimin arasında gezinmem ve dilimin tutulmasına neden oluyordu, Archer da bunu kendi avantajına kullanıyordu.

Elindeki boş bardağı lavaboya bıraktı ve mutfaktan çıkarken Kody'nin omzuna vurdu. "Korun, kardeşim. Kimse cinsel yolla bulaşan bir hastalığı sevmez."

O odadan çıkana kadar çok *sinirlenmişim*, ellerim sanki ona vurmak istiyormuşum gibi iki yanımda yumruk olmuştu. Tekrar. Dizlerimin kaşındığını hissediyordum, birkaç taşak çivilemem gerekiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Kody, kahvesini yudumlarken aslında tadını çıkarıyordu, "bütün bunlar ne içindi?"

Kaşlarımı çatarak ona baktım, sonra da yenik bir iç geçirdim. Üçüyle birlikte yaşadığım ilk altı hafta boyunca beni besleyen o öfkeyi, o yakıcı nefreti sürdürmek istiyordum. Ama geriye sadece duman kalmıştı. En azından Kody söz konusu olduğunda.

"Bana Steele'in..." Bunu yüksek sesle söylediğim için kendimi aptal gibi hissediyordum, özellikle de hâlâ ilgimi çeken Kody'ye karşı. Boğazımı temizledim ve kahvemden bir yudum aldım. "Steele'in yaptığı gibi beni sisteminden çıkarabilmen için seni bir kez becermem gerektiğini söyledi."

Kody'nin kaşları kalktı ve tepkisini beklerken nefesimi tuttum. Sonra gülmeye başladı.

"Özür dilerim MK," dedi kahkahaları dindiğinde. "Bu çok komik çünkü Arch sandığımdan daha büyük bir moron."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

Kody başını salladı, biraz daha kahve içerken hâlâ kıkırdıyordu. "Bir kere Steele seni 'unutmuş' bile değil. Cadılar Bayramı'ndan beri berbat durumda. O gece arabayla uzaklaşmadan önce seni durdurmadığı için kendini suçluyor."

Kaşlarımı daha da çatmıştım.

"Ve bir başkası için..." Kody yine kıs kıs gülerek bana geniş bir gülümseme verdi. "Sana burada oyun oynamayı ne kadar çok sevdiğimizi söylemiş miydin?"

Yavaşça başımı salladım, gözlerim şüpheyle kısılmıştı. "Bir ya da iki kez bahsi geçti. Neden?"

Gülümsemesi şeytana dönüştü. "Archer'ın blöfünü görmeye ne dersin?"

Donakaldım. "Bir kıza seks teklifini böyle mi yapıyorsun, Kody? Bundan daha iyi bir oyunun olduğunu sanıyordum."

Kasıtlı olarak kalın kafalıymışım gibi iç geçirdi. "Senden beni becermeni istemiyordum, MK. Yani, ben buna varım, beni yanlış anlama. Ama demek istediğim..." Elini platin rengi saçlarında gezdirerek sözünü kesti. "Benimle çıkar mısın? Gerçek bir randevuya, çılgın eski sevgilimden tokat yiyeceğin zoraki bir randevuya değil?"

Bu anıya gülümsedim, sonra Kody'ye temkinli bir bakış attım. "Bunun Archer'ı neden kızdıracağını biliyorum, yanıldığının kanıtlanmasından nefret eder. Ama bunda senin çıkarın ne? Seks mi?"

Kody omuz silkti, sert omuz kaslarını en lezzetli şekilde yuvarladı. "Umarım. Ama bunu sadece seninle vakit geçirmek için de yapacağım,

MK. Açıkça belli olan tüm sinyalleri kaçırdıysan diye söylüyorum, senden *hoşlanıyorum*. Seninle çıkmak *istiyorum*." Adanın etrafından dolaşarak durduğum yere geldi ve ellerini tezgahın üzerinde iki yanıma koyarak beni sıkıştırdı. "Peki, ne dersin? Kız arkadaşım olmak ister misin?"

Kafam karışmıştı. Buna hiç şüphe yok. "Sahte kız arkadaş mı?" Düzelttim... ya da sorguladım.

Tekrar omuz silkti. "Tabii, eğer öyle demek istiyorsan."

Dudağımı ısırdım, önerisini düşündüm. Zaten yapmayı planladığım şey de tam olarak buydu, değil mi? Öyleyse neden birdenbire gerginlik ve heyecanla dolup taşmıştım?

"Tamam," diye cevap verdim, sesim amaçladığımdan biraz daha nefes nefese çıkmıştı. "Anlaştık. Ama beni ekşi süt gibi bırakmadığını fark ettiğinde onun boktan tavrıyla uğraşacaksın."

Kody sırtıttı. "Siktir git, onun boktan tavırlarını seviyorsun." İtiraz edemeden dudakları dudaklarıma yapıştı.

Bam!

Evdeki tüm elektrikli aletler kısa devre yaparken mutfakta kıvılcımlar uçuştı ve ampuller patladı.

Ya da en azından Kody'nin beni öpmesi bana böyle hissettirmişti. Her dokunuş, her ısırık ve her iç çekiş saf elektrikti ve ben onun ellerinin altında eriyordum, mümkün olan en iyi şekilde.

"Öpüşmemiz sona erdiğinde boğuk ve ciddi bir sesle, "Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin," diye fısıldadı.

Elleri belimi bulmuştu, parmakları sanki fiziksel olarak orada olduğuma dair kendine güvence verircesine etime batıyordu.

"Benim de öyle," diye cevap verdim, sesim o kadar yumuşaktı ki kendi kelimelerimi bile zar zor duyuyordum. Onun öpücüğüne ne kadar ihtiyacım olduğunu bile bilmiyordum. Beni cezalandırmış ve kendisi söz konusu olduğunda hiçbir şeyin değişmediğine dair bana güvence vermişti... sanki Cadılar Bayramı'ndaki o korkunç karmaşa yaşanmamış gibi. Depodaki o dans pistine geri dönmüştük, birbirimizin kıyafetlerini parçalamaya hazırdık.

Kody parmaklarını gevşek saçlarımdan geçirdi, saçlarımı sıkıca kavradı ve bir başka yakıcı öpücük için başımı arkaya yatırdı.

"Bunu daha ileri götürmeyi ne kadar çok istesem de," dedi alçak bir sesle, önce çenemi, sonra boynumu öptü. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Bir kahkaha attım. "Kodiak Jones, sadece beş dakikadır sahte bir şekilde çıkıyoruz ve şimdiden iyilik mi istiyorsun? Bu ne cüret."

Gülümsemesi boğazımın derisine doğru kıvrıldı ve ben de bunu en sevdiğim hislerden biri olarak bir kenara kaydettim. "Biliyorum. Ama bu önemli bir şey ve sana borçlu olacağım."

"Bana zaten borçlusun," diye hatırlattım ona, "Bree'nin partisinde Drew'u korkuttuğun için."

Hatırlatma karşısında burnunu kırıstırarak birkaç santim geri çekildi. "Sana iki kat borçlu mu kalacağım?"

Gözlerimi devirdim. "Ne iyiliği? Sonuncusu o kadar da kötü değildi." Dilimi alt dudağımda gezdirdim, eski kız arkadaşından kurtulmak için beni nasıl kullandığını hatırladım. Bakışları ağzıma yapışmıştı ama bakışlarını çekip tekrar gözlerime çevirdi.

"Gidip Steele ile konuşmanı istiyorum," dedi kaşlarını umutlu bir şekilde eğerek. "Onun... onun sana ihtiyacı var."

Gözlerim kısıldı. "Az önce beni tekrar gördüğünde pek de sevinçten havalara uçmuşa benzemiyordu." Evet, çok acımasızdım.

Kody'nin sezgisel yeşil gözleri beni esir almış, ruhumun çok derinlerine bakıyor ve sert dış görünüşümün katmanlarını sıyrıyordu. "Bebeğim, hadi ama. Steele sadece sorunlarıyla biraz farklı başa çıkıyor. Bunu biliyorsun." Bana attığı sert bakış, Steele'in piyano müziğiyle uyuyakaldığım geceyi hatırlattı. Yüküyle böyle mi başa çıkıyordu? "Lütfen?"

Ugh. Yavru köpek gözleri. Böylesine acınası bir yüz ifadesi Kody gibi muhteşem bir adamda nasıl bu kadar etkili olabiliyordu?

"Peki," diye inledim. "Sahte kız arkadaşını şimdiden başka bir adamın kollarına atmaya bu kadar hevesli misin? Bu ilişkinin sonu geldi."

Kody'nin dudaklarına geniş bir sırıtma yayıldı ve beni tekrar öpmek için eğildi. "Yoksa her şey daha da ilginçleşmek üzere mi? Bu sadece bir bakış açısı meselesi, bebeğim."

İç sesimin avazı çıktığı kadar "ters harem" diye bağırmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Ancak burada iki sorun vardı. Birincisi, zihnimdeki ses Bree'nin sesine çok benziyordu. Ve ikincisi, ters haremler *üç* ya da daha fazla aşk ilgisi gerektirir.

Archer bir seçenek değildi.

Steele'in odasına doğru ilerlerken telefonumdan saati kontrol ettim. Günün ilk dersine yetişmek istiyorsam yaklaşık yarım saat içinde evden çıkmam gerekiyordu. Kendi başıma araba kullanmamın imkânı yoktu -yakın zamanda bu kadar kaza yaptıktan sonra- ama belki Kody beni bırakabilirdi.

Ya da Steele, eğer mutfaktaki o kısa etkileşimde görüldüğü gibi benden nefret etmiyorsa. Daha da kötüsü, eğer kayıtsız olsaydı.

Ama Kody haklıydı; Steele'le konuşmam gerekiyordu. Sadece birbirimize karşı ne durumda olduğumuzu anlamak için bile olsa. Sevişmemizin üzerinden bir ay geçmişti ve neredeyse hiç konuşmamıştık. Bu hiç sağlıklı değildi, özellikle de aynı çatı altında yaşarken.

Mecazi büyük kız külotumu yukarı çektim ve yatak odasının kapısını çaldım.

Cevap vermeden önce sadece bir anlık bir duraksama oldu ve kaşlarını çatarak bana baktı.

"Madison Kate," dedi, güzel dudakları hafifçe aşağıya dönerek, "ne var yukarı?"

Ona birkaç kez göz kırptım. "Vay canına. Tamam." Saçlarımı karıştırdım. Parmaklarımı gevşek, alaca gül dalgalarımın arasından geçirdim ve onun umursamazlığı karşısında duyduğum acının keskin bıçağını bir kenara ittim. "Seni son gördüğümde daha yeni bıçaklanmıştım ve öleceğimi sanıyordum... Sanırım yeniden ortaya çıktığımda 'naber'den fazlasını bekledim." Kaşlarımı çattım, ama o sadece bana baktı, yüzü ifadesizdi. "Biliyor musun? Bu aptalca bir fikirdi. Sanırım Archer bir kez olsun haklıydı; beni gerçekten sisteminden çıkardın."

Gitmek için döndüm, kendimi Steele'in çiğnemesi için ortaya koymakla uzaktan yakından ilgilenmiyordum. Kody kendi iyiliğini düşünebilirdi.

Steele'in eli dışarı fırladı, bileğimi yakaladı ve beni odasına çekti. Kapı arkamdan çarptı ve karnım sinirden zangır zangır titredi.

"Az önce ne dedin sen?" diye sordu, güzel gri gözleri öfkeyle kısılmıştı.

Ona ters ters baktım, kendi öfkem tazelenmişti. "Beni duydun, *Max*." Neden onun ilk adını bu şekilde kullanmakta ısrar ettiğimi bilmiyorum. Muhtemelen bundan, benim tam adıyla çağrılmaktan nefret ettiğimden daha çok nefret ettiği içindi.

Birbirine düşman pislikler değil de neydik biz? "Archer, benimle bir gece geçirmen yeterliydi ve sen karasevdandan kurtuldun diye *övünüyordu*. Sadece hıyarlık yaptığını sanıyordum ama sanırım öyle değilmiş."

Steele'in çenesi hafifçe gevşedi ve dikkatimin bir milisaniye boyunca diline kaymasına engel olamadım.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu acı bir kahkahayla. "Öyle olmalısın. Sen bundan daha zekisin, Madison Kate."

Adımı söyleme şekli karşısında dişlerimi birbirine geçirdim. Kısasa kısas, diye düşündüm.

"Senden aldığım tek cevap böyle 'naber' olunca başka ne düşünebilirim ki?"

Parmakları hâlâ bileğimi çevreliyordu, tutuşu canımı acıtacak kadar sıkıydı. Yine de geri çekilmiyordum. Dokunuşunun ateşlediği bir duygu fırtınasının içinde kaybolmuştum. Archer'ın sadece çekilmez bir pislik olduğu için yanılmasını değil, Steele'i hâlâ istediğim için yanılmasını da istediğimi fark etmeye *başlamıştım*. Hem de çok. Düşündüğümünden çok daha fazla. İnkâr ve ben bugünlerde birbirimizi fazlasıyla iyi tanıyorduk.

"İnanılmazsın," diye mırıldandı, bileğimi bıraktı ve benden uzaklaştı.

Elinin dokunduğu yeri ovuşturdum, hayal kırıklığı içime dolduğunda tutuşunun hayalet izini hissettim.

"Ben mi?" diye cevap verdim, çökmekte olan savunmamı bir kez daha güçlendirerek. "Tencere dibin kara, seninki benden kara, Max."

Bir kez daha döndü, gözleri alev alev yanıyordu. "Madison Kate, kaçan *sensin*. Ben değil. Bir ay önce birlikte uyuduktan sonra benden kaçtın."

"Ben yapmadım!" Ben haykırdım. "Takipçim fotoğraflarımızı çekti ve *seni tehdit etti*. Seni güvende tutmak için uzak durdum, seni kalın kafalı, kibirli, domuz kafalı moron."

Gözleri daha da kısıldı ve bana doğru ilerledi. Ondak yayılan saf öfke, sırtım kapıya dayanana kadar birkaç adım geri gitmeme neden oldu.

"Sen *kaçtın*. Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım ve bunu sen de biliyorsun. Hepimiz biliyoruz. Bizi içeri almaya başladığın gerçeğinden saklanmak için bunu uygun bir bahane olarak kullandın. *Beni* içeri almaya başladın ve bu seni korkuttu. Bu yüzden kaçtın." Sözleri soğuk ve ısırtıcıydı ve duymak içimi parçaladı. Ama... haksız değildi. En acı verici kısmı da buydu.

"Sonra Cadılar Bayramı'nda, sana annen ve Zane hakkındaki gerçeği anlatmaya çalıştığımızda, sana kendi anılarındaki sahtelikleri göstermeye çalıştığımızda, yine kaçtın." Bir nefes çekti, burun delikleri genişledi ve ağzı yüzüne doğru dar bir çizgi gibi açıldı. "Kaçtın ve neredeyse ölüyordun, Madison Kate." Son kısımda sesi çatallaştı ve yüzünde iç burkan bir kırılganlık ifadesi belirdi.

Kelimeler kifayetsiz kaldı ve fırtına bulutları gibi çalkantılı ve gizemli gözleriyle bana bakarken odayı sessizlik kapladı.

"Dört gün önce hastaneden taburcu oldun ve bizi arayıp iyi olduğunu söylemeye bile çalışmadın. Polisler sana olanlardan bizim sorumlu olmadığımızı söylemiş olmalı ama sen yine de kaçtın. Yine." Sesi şimdi daha yumuşaktı, ilk öfkesinin sıcaklığından yoksundu ve onun yerine incinmişlik ve acı bir hayal kırıklığıyla ıslanmıştı. "İncindim, kızgınlım ve inanılmaz derecede hayal kırıklığına uğradım," diye devam etti ve bir elini kaldırarak başımın arkasını kavradı. Parmakları saçlarımı sıkıca kavradı ve bu hareketi şefkatli bir jestten baskın ve kontrol edici bir şeye dönüştürdü. "Ama olmadığım bir şey var, Cehennem Kedisi, seni aşmak."

Dudakları, ruhumu çıplak bırakan ve beni içten içe derimi yüzen morartıcı, öfkeli bir öpücükle dudaklarıma indi. Ağzına doğru inledim, dudaklarımı ayırdım ve vücudunu pençelerken daha fazlası için yalvardım. Yine de kontrol tamamen ondaydı, saçlarımı demir gibi kavrayarak başımı sabit tutuyordu. Steele beni öptü, deliciliği dilimle alay ediyor ve ellerinin sertliğini yankılıyordu ve duvarlarım toz haline geldi.

Her konuda haklıydı. Gerçek olduğuna inandığım şeye kendimi o kadar kaptırmıştım ki gözümün önündekini tamamen gözden kaçırmıştım.

Lanet olsun.

"Özür dilerim," diye fısıldadım dudakları dudaklarımı terk ettiğinde. Yanaklarım nemliydi ama umurumda değildi. Onu düşündüğümünden çok daha fazla incitmişim ve aramızda tek gecelik bir ilişkiden çok daha güçlü bir şey olmasaydı böyle bir incinme ve hayal kırıklığı hissetmezdi.

Steele'in gözleri hâlâ sert ve öfkeliydi ama şimdi en azından bu öfkeyi yatıştıran bir arzu alevi vardı. "Evet, Cehennem Kedisi," diye mırıldandı. "Ben de öyle. Seni rahat bırakarak doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Ama sonra..."

"Sonra sinir krizi geçirip Kody'nin arabasını çarptım ve Archer sandığım maskeli bir deli tarafından bıçaklandım?" Onun yerine ben bitirdim.

diye devam etti.

Steele yüzünü buruşturdu. "Evet. Bu."

Gözlerimi onunkilerden kaçırarak sakinleştirici bir nefes aldım. "Sizsiniz sanmıştım. Her şeyin... *bizim*... Hepsinin beni korkutmak ve sonra da öldürmek için yapılmış boktan bir planın parçası olduğunu düşündüm. Polisler bana Archer'ın bıçağını DNA'm için test ettiklerini ve temiz çıktığını söylediler ama ben buna tam olarak *inanmadım* ta ki..." Dudağımı ısırdım, kendi hain duygularıyla yüzleştim. "Dün gece otelime gelene kadar sanırım."

Steele anlayışla başını salladı. Başparmağıyla enseme güven verici dokunuşlar yapıyordu ve ben onun durmasını hiç istemiyordum.

"Hâlâ pisliğin teki," diye ekledim çabucak, "ve hâlâ kafası patlayana kadar bütün düğmelerine basmak istiyorum, ama ölmemi istediğini sanmıyorum."

Steele yumuşak bir kahkaha attı, boştaki eliyle kulağımın arkasındaki gevşek saçlarımı okşadı, sonra bakışlarıyla buluşmak için yüzümü tekrar yukarı kaldırdı. "Güzel."

"Peki, iyi miyiz?" Aramızda sallanan umudun can simidine geçici bir tutuşla tutunarak sordum. "Sen ve ben, yani."

Steele uzun bir süre bana baktı, sonra beni tekrar öptü. Bu kez daha yumuşak ve neredeyse hüznünlüydü ve içime bir korku dalgası gönderdi.

Ayrıldığıımızda boğuk bir sesle "Hayır," diye fısıldadı. "Üzgünüm ama hayır. Seninle tekrar iyi olmak için daha fazla zamana ihtiyacım var."

Kaşlarım incinmiş bir şaşkınlıkla havaya kalktı ve midem çalkalandı.

"Hayır..." Steele başını salladı, belli ki doğru kelimeleri arıyordu. Saçımı bırakıp birkaç adım uzaklaştı ve aramızdaki ayrılığın kalbime kazınmış gibi olduğunu hissettim. "Bunu mümkün olduğunca az kelimeyle açıklayacağım çünkü konuşmak beni öldürüyor. Ama anlamamı istiyorum ki bir daha *kaçmayasın*."

Neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama bir duygu seli beni olduğum yere kilitlemişti. Yine de bu muhtemelen hiç inmek istemediğim bir yolculuktu.

Steele uzun bir nefes verdi, bir elini yüzüne götürdü ve yatağının kenarına çöktü. "Kimsenin sana Rachel adında bir ikiz kardeşim olduğundan bahsettiğini sanmıyorum."

Kaşlarım kalktı ama aptalca bir şey söylemeden önce kendimi durdurdum. *Vardı*. Bir kız kardeşi *vardı*... geçmiş zaman.

"Üç yıl önce öldü," diye devam etti, kollarını dizlerine dayadı ve konuşurken halıya baktı. "Onu görmeye gidiyordu."

Chicago Senfoni Orkestrası'nda çalacaktım ama geç kalıyordum. Erkek arkadaşıyla tartışıyorlardı ve arabaya sinirli bir şekilde bindi ve..." Başını salladı ve durduğum yerden omuzlarındaki gerginlik çizgilerini görebiliyordum. Bana anlatmak ona çok acı veriyordu ve hikâyesinin nereye gittiğini şimdiden görebiliyordum.

Odayı geçtim ve önündeki halının üzerine dizlerimin üzerine çöktüm, kollarımı beline doladım ve yüzümü göğsüne gömdüm. Bir an kıpırdamadı ama kolları beni sardığında uzun bir iç geçirdim.

"Benim için yaralarını açmak zorunda değilsin Steele," diye mırıldandım, onu daha da yakın tutmak için parmaklarımı etine geçirdim. "Kaçmayacağım. Bugün değil."

Steele parmaklarını saçlarımin arasından geçirdi ve gözlerime bakabilmek için yüzümü geriye doğru çekti. "Ama mesele de bu, Madison Kate. Çok fazla sır sakladık ve bu da seni Cadılar Bayramı'nda yaptığın gibi aptalca seçimler yapmaya itiyor. Çünkü bize güvenmiyorsun. Arabayla uzaklaştığını gördüğümde, ne kadar duygusal olduğunu bildiğimden, tek görebildiğim kız kardeşimin içinden çıkarıldığı enkazdı." Ağır ağır yutkundu. "G-Wagen'ı çekilirken *gördüm*, bebeğim. İki haftadır tek düşünebildiğim, tıpkı Rachel gibi seni de neredeyse kaybetmek üzere olduğumuzdu."

Yüzünü avuçladım, yeni ortaya çıkan acısı için kalbim parçalanıyordu. "Çok üzgünüm Steele," dedim ona tüm içtenliğimle.

Bu kez onu öptüm, pişmanlığımı ve özrümü dillerimizin her kayışına ve paylaştığımız her nefese döktüm. Cadılar Bayramı'nda her şeyi berbat etmiştim. Kötü tepki vermiş ve neredeyse beni bir sapığın kıpkırmızı bıçağının ucunda ölüme götüren aptalca hatalar yapmıştım. Ama daha da kötüsü, Steele'in kız kardeşinin -*ikiz* kardeşinin- acı dolu anılarını, onun hareketlerini yankılayarak deşmiştim. Bilmediğim halde kendimi tam bir pislik gibi hissediyordum.

Steele'in alnı boynumun kıvrımına yaslandı ve ben de onu kendime yakın tutmak için kollarımı onunkilere doladım. Aramızdaki duygular o kadar çığ, o kadar açıktı ki, hareket etmek ya da konuşup her şeyi mahvetmek istemedim.

Bir süre sonra bulunduğum pozisyonundan dolayı dizlerim ağrımaya başladı ve iç çekerek onu bırakıp ayaklarımin üzerine oturdum.

"Bugün beni SGU'ya bırakma şansın var mı?" Konuyu nazikçe daha güvenli bir şeye kaydırarak ona sordum. "Aptal Archer Bree'ye beni almamasını söyledi ve ben de gerekmedikçe onun arkadaşlığına katlanmak istemiyorum."

Steele'in dudaklarının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sanırım o piç kurusuna bir teşekkür borçluyum," diye mırıldandı, ayağa kalktı ve beni ayağa kaldırması için elini uzattı.

Odasından çıkarken onu takip ederken bir anlaşmazlık sesi çıkardım. "Ne için?"

"Şey," dedi, aşağı inerken elimi tutarak, "bir kere, ben Bree'nin mali kayıtlarının izini sürmeyi düşünemeyecek kadar somurtmakla meşgulken o seni buldu."

Gözlerimi devirdim. Bunun benim çöküşüm olacağını biliyordum ama hastaneden ayrılmaya karar verdiğim gün sağlıklı düşünememiştim.

"Peki ya diğeri?" diye sordum. Kaşlarını hafifçe çattığında açıkladım. "'Bir şey için' dedin, demek ki ona teşekkür etmek istediğin başka bir şey daha var."

Steele'in dudaklarında bir gülümseme dans etti, sanki bunu yüksek sesle söylemeye niyetlenmemiştir. Sanki ifadeyi kendi kafasının içinde tamamlamıştı.

"Gitmeye hazır mıyız?" Fuayeden geçerken Kody de bize katıldı ve Steele soruma cevap vermeden araya girdi. "Sen mi kullanacaksın?" Arkadaşı başıyla onayladı ve garaj kapısının yanındaki sayısız kancadan bir araba anahtarı kaptı.

"Evet," diye cevap verdi Steele ve bizi şık, gümüş renkli, kaslı arabasına yönlendirdi. Neyse ki arka koltuğu olan bir arabaydı da okula giderken yol boyunca Kody'nin kucağında oturmak zorunda kalmayacaktım. Bir kez komik olmuştu, iki kez daha az komikti ve bu noktada garajda kaç tane dört ya da beş koltuklu araç olduğu düşünüldüğünde bu numara biraz yorulmuştu.

"Güzel." Kody kolunu omuzlarıma attı ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Bebeğim, ona söyledin mi?"

Kolunun altında kaskatı kesildim.

"Bana neyi söyleyeceksin?" Steele sordu, keskin bakışları Kody'nin bana dokunuşundaki rahatlığı yakalamıştı.

Kody'nin sırtışı saf şeytandı. "MK ve benim çıktığımızı."

Tanrım, lanet olası bir kraker.

Eğer yerin yarılıp beni yutmasını dilediğim bir an olduysa, işte o andı. Tam burada.

T SGU'ya giderken Kody garajda Steele'e "MK ve ben çıkıyoruz" bombasını patlattı.

Arkadaşına Archer'ı kızdırmak için yaptığımız şeytani planı anlatmayı bitirdiğinde, Steele'in bulaşıcı sırtışı yüzüne geri dönmüştü. Bu bana Kamboçya'dan döndüğüm ilk günü hatırlattı ve o kadar çok gülümsemişti ki ona vurmak istedim.

Steele bir kahkaha attığında Kody, "Biliyorum," dedi. "Ben bir dahiyim."

Steele gözlerini devirdi ve sürücü koltuğundan bana hızlı bir bakış fırlattı. "Öylesin," dedi Kody'ye, "ama düşündüğün sebepten değil, sık kafalı."

Ona sert bir gülümsemeyle karşılık verdim ama Steele'in üniversite girişinin dışındaki park yerine girene kadar vücudumdaki gerginliği atamadım.

Archer'ın gece yarısı siyahı Stingray'i ortalıkta görünmüyordu ama bu büyük bir şok değildi. Haftada sadece üç derse giriyordu.

Üçümüz arabadan indik ve ben çantamı omzuma attım. Karnımdaki kaslar kıpırdadıkça sıkıcı bir ağrı hissediyordum ve irkildim.

"Hadi bebeğim," diye seslendi Kody kendini beğenmiş bir sırtışla. "Seninle sınıfa kadar yürüyeceğim."

Steele yanından geçerken onun karnına vurdu ve Kody'nin inlemesine neden oldu. "Bize bir saniye ver, seni sinsi herif," diye homurdandı ve başını arkamızdaki binaya doğru salladı.

Kody kıs kıs güldü ama söyleneni yaptı ve biz olmadan üniversitenin içine doğru ilerledi.

"Sen iyi misin?" Steele arkadaşı gözden kaybolduğunda sordu. Arabanın etrafından dolanıp yanıma geldi ve elini belimin üzerinde gezdirdi, sanki beni tutmak istiyor ama incitme riskini almak istemiyordu.

Başımı salladım. "Tamamen iyiyim," dedim ve iyileşmekte olan yaramı göstermek için tişörtümü hafifçe yukarı kaldırdım. "Temiz bir kesikti ve dikişleri günler önce atıldı. Çok hızlı hareket etmediğim sürece artık neredeyse hiç acımıyor bile."

Steele'in kaşları çatıldı ve başparmağını kabarık yara izi boyunca hafifçe gezdirdi, dokunuşu tüy kadar hafifti. "Bunu yapanı bulacağımızı biliyorsun, değil mi?" Bakışları benimkilerle buluştu ama parmak uçları hâlâ çıplak yara izinin üzerinde duruyordu.

karnımın derisi. "Onu bulacağız ve sana yaptıkları için ona acının gerçek anlamını göstereceğiz."

Gözlerindeki soğuk şiddet içimde bir korku ürpertisi yarattı ve bu ürperti aynı oranda tahrikle dengelendi. Bir terapist bu üç gizemli ve tehlikeli adama karşı duyduğum çekimden çok etkilenirdi ama ben kendimi psikanalize tabi tutacak havada değildim.

Bunun yerine, gömleğini avuçlayarak onu kendime çektim, dudaklarımı ve bedenimi ona bastırarak vaatleri hakkında ne düşündüğümü fiziksel olarak gösterdim.

Steele öpüşmemizi çok erken bitirdi ama gerekçeleri beni yatıştırdı. "Lanet olsun, Cehennem Kedisi. Derslerimi ereksiyon halinde geçirmem için bana acı çektireceksin."

Sırıttım ama Kody'nin bizi beklediği binaya girmeden önce aletini yeniden düzenlemesi için ona bir saniye verdim. Arkadaş sıkıntısı çektiğinden değil. Eskiden Shadow Prep'e birlikte gittiğim kızıl saçlı güzel bir kız saçlarını savuruyor ve kirpiklerini sanki kene geliştiriymiş gibi ona doğru savuruyordu.

"Kız arkadaşımı mıncıklaman bitti mi kardeşim?" diye takıldı devasa sarışın çapkın, elimi tuttu ve hayranının önünde beni kucağına çekti. Beth, sanırım adı buydu. Bree ve ben Shadow Prep'te oldukça dar bir çevre edinmiştik ve eski sınıf arkadaşlarımdan herhangi birini görmeyeli bir yıldan fazla olmuştu.

"Kız arkadaşın mı?" diye ciyaktı ve bana kocaman gözlerle baktı. Kadınların rakiplerini gördüklerinde sıkça sergiledikleri kin dolu kıskançlıktan yoksundular. Onun yerine sadece mahcup görünüyordu. "Üzgünüm MK," dedi bana, "fark etmedim. Seni tekrar Shadow Grove'da görmek güzel." Gülümsemesi sıkıydı, biraz soğuktu ama kötü niyetli değildi.

"Teşekkürler Beth," diye cevap verdim. Beni düzeltmedi ya da kafası karışmış gibi görünmedi, demek ki adını doğru söylemiş olmalıydım.

Cevap gülümsemesi biraz daha sıcaktı, sanki onu tanımamı beklemiyormuş gibiydi.

Puan.

"Sonra görüşürüz," dedi ve Steele'i takdir eden bakışlarla süzdükten sonra adımlarını sallayarak uzaklaştı.

"Arkadaşın mı?" Steele delinmiş kaşlarını kaldırarak bana sordu.

Başımı salladım. "Shadow Prep'ten bir kız. Ve görünüşe göre senin büyük bir hayranın, Kody."

Aynı anda hem ona vurmak hem de onu öpmek istememe neden olan o geniş, kibirli gülümsemesiyle sırttı. "İyi ki artık bir *kız arkadaşım* olduğunu biliyor o zaman." Kolunu bana doladı ve saçlarımı öptü.

"Çekilmez birisin," diye mırıldandı Steele. "Archer *burada* bile değil." Kody kıs kıs güldü. "Sanki umurumda."

Steele onu tersledi ve sınıfına gitmek için ters yöne gitti ama Kody dersimin kapısına kadar benimle yürüdü. Sanki gerçekten çıkıyormuşuz gibi. Çıkıyor muyduk?

Derslerimde oldukça gerideydim, bu daha günün yarısı bile bitmeden belli olmuştu. Kafeteryaya girdiğimde başım zonklıyor ve yaralarım ağrıyordu ama büfede Bree'yi gördüğümde ruh halim dramatik bir şekilde düzeldi.

Yanına yaklaştığımda beni "Selam kızım," diye selamladı. "Gelebilmişsin! Mesajıma cevap vermediğim için özür dilerim; o mesajı gecenin köründe göndermişsin. Archer bana endişelenmememi söylemeseydi bile zamanında yetişemezdim."

Omuz silktim. "Her şey yolunda, mağara adamı rutinini hızlandırdı, bu yüzden şaşırmadım bile. Sanırım benim hastaneden çıkış yapmam onun kontrol manyaklığını tehdit etti."

Bree kıs kıs güldü, bana buruşuk buruşuk bir bakışı attı. "Ah, evet. Onun gibi bir şey. Neyse, toplantı nasıl geçti?" Kafam karışmış bir şekilde ona göz kırptım. "Ne toplantısı?"

"Dünkü 'aile dostunla' mı? Telefonda bana nerede olduğunu söylemediğinde çok ketum davrandığın mı?" Bana kaşlarını kaldırdı ve ben de başımı salladım. Zane ile buluşma. Shadow Grove Reapers'ın lideri. İşte o.

"Şey, iyiydi," diye cevap verdim tam bir belirsizlikle. Tepsimi sunulan tüm lezzetlerle doldurdum -pizza, patates kızartması, çikolatalı kek, kısaca Kody'nin sağlık ve fitness düğmesini tetikleyebilecek görebildiğim her şey. Ne diyebilirdim ki? Çatışmayı sevdim. Ve karbonhidratları.

Bree ve ben boş bir masaya doğru ilerledik ama tepsilerimizi yere koymadan önce durakladı. "Uh, MK? Sanırım..." Benim masamı işaret etti.

ve dönüp baktım.

Adamlar -üçü de- her zamanki masalarındaydı ve her zamanki hayran kadın tayfası etraflarında toplanmıştı. Kody ayağa kalkmış ve onlara katılmamızı işaret ediyordu ama... siktir et. Üzerime meyve suyu döken esmer sürtük kelimenin tam anlamıyla Archer'ın kucağında oturuyordu ve ben yakın zamanda arkadaş edinecek değildim.

Kody'nin gözlerine bakarak başımı sertçe salladım ve tepsimi masaya bıraktım.

O da cevaben başını salladı ve masasını bırakıp bize doğru yürüdü.

"Bebeğim, Archer bugün derslere katılmak için onca çaba sarf etti.

En azından umutsuzca aşık olduğumuzu ve muhtemelen onun önünde masanın üzerinde yüksek sesle sevişeceğimizi yüzüne vurabilirsin." Ses tonu son derece ciddiye ve Bree boğulur gibi bir ses çıkardı.

"Uh, ne?"

Kody'nin maskaralıkları karşısında sırtımda engellemeye çalıştım ama başaramadım. "Uzun hikâye," diye mırıldandım Bree'ye. "Ama senin amigo kızlarınla aynı masayı paylaşmayacağım Kodiak Jones. İlgimi çekmeye bu kadar hevesliysen gel bizimle otur."

Gözleri kısıldı ve beni o kadar kolay bırakmayacağını anladım.

"Bir dakika bebeğim," dedi alaycı bir tatlılıkla ve masasına geri dönüp arkadaşlarıyla birkaç kelime konuşurken inledim. Yani muhtemelen yakıcı ve çirkin bir şeyler söyledi ve tüm kızlar asit yağmuru gibi suratlarla fırlayıp gitti.

Bana doğru döndü ve masasında kendisine hayranlık duyan kadın kalmadığını göstermek istercesine ellerini iki yana açtı. Ama... meyve suyu döken sürtük hâlâ Archer'ın kucağındaydı. İnatçı.

Kody'ye sert bir bakış attım, gözlerimi ona çevirip tekrar geri döndüm. Gerçekte, orada olup olmaması önemli değildi. Archer'ın sikini kaldırmaya çalışıyormuş gibi kucağında kıvranıyormuş olmasının da, dövmeli ellerini beline dolamış olmasının da bir önemi yoktu.

Ama bunun onu kızdıracağını biliyordum. Ve onun öfke ve kızgınlık alevlerini körüklemeye doğal olmayan bir şekilde bağımlı olduğumu keşfetmeye başlamıştım.

Kody gözlerini devirdi ve kıza bir şeyler söylemek için eğildi. Archer'ın yüzü sertleşti, kızgın bakışları odanın öbür ucunda beni buldu ama kızın Kody'ye tokat atmaya kalkışması onun şovunu bozdu.

Teşebbüs ediyordu dedim çünkü kızın bileğini avucuna değmeden yakalamıştı. Daha sonra söylediği her neyse, kızın yanakları kızarmış ve kaşları çatılmış bir halde kafeteryadan hışımla çıkmasına neden oldu.

Kody bana dönüp baktı ve ellerini "Gördün mü? Hepsi temizlendi" der gibi açtı.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım, Bree'ye bakarak. "Sakıncası var mı? Aramızda şöyle bir şey var..."

Kody ile sahte ama aslında sahte olmayan bir ilişki yaşadığımı itiraf ettiğim için kendimi tam bir aptal gibi hissederek sözümü yarıda kestim. Çünkü ona karşı hissettiklerim sahte *olmaktan çok uzaktı*.

Bree genişçe sırttı. "Hı-hı, bunu görebiliyorum. Ben de *her şeyi* duymak istiyorum." Tepsisini kaldırdı ve bana kendini beğenmiş bir gülümseme verdi. "Hadi o zaman. Gidip kampüsün krallarına katılalım."

Küstah kıcını onların masasına doğru salladı ve oraya aitmiş gibi Archer ile Steele'in arasına oturdu, masanın diğer tarafında Kody'nin yanındaki koltuğu boş bıraktı.

İçimi çektim ve onu takip ettim. Tepsimi masaya koyduktan sonra Kody'nin kolu belime dolandı ve beni oturmaya niyetlendiğim sandalyeye değil, kucağına sürükledi.

"Ciddi misin?" Archer çatalını yere çarparak sordu. "Önce kızlara o saçmalığı yaptın, şimdi de *bu* mu?"

"Şimdi ne oldu?" Kody tepsimi benim için yaklaştıırken tamamen masum bir tavırla cevap verdi. "Oh, iyi seçimler, bebeğim."

Kıs kıs güldüm ama olduğum yerde kaldım. Eğer Archer şimdiden üç yaşında şımarık bir çocuk gibi davranmaya başladıysa, ben de tam olarak orada olmak istiyordum. "Gerçekten mi? Yüksek yağlı, yüksek şekerli seçimlerim için beni azarlamayacak mısınız?"

"Tabii ki hayır," diye cevap verdi Kody, öfkeli görünüyordu. "Akıllı başında her erkek bir kadına nasıl yiyeceğini söylememesi gerektiğini bilir. Eğer pizza ve çikolata sana bu harika vücudu verdiyse, ben de buna varım. Ye bakalım."

Sırttım çünkü az önce onu soktuğumun farkında bile olmadığım bir sınavdan geçmişti. Düpedüz sağduyu.

"Bilmiyor muydun Arch?" Steele zar zor gizlediği gülümsemesiyle sandviçini yerken yorum yaptı. "Madison Kate ve Kody artık *çıkıyorlar*. Sanırım ona her ne söylediyse bir akor vurmuş olmalı."

Kahretsin, keşke bir kameram olsaydı da o anda yüzündeki şaşkınlık ifadesini fotoğraflayabilseydim. Mükemmeldi.

Yüksek sesle bir eğlence sesi çıkarmış olmalıyım ki Archer'ın öfkeli bakışları bir işaret feneri gibi bana yöneldi. Sandalyesinin ayaklarını keskin bir şekilde sıyrarak masadan kalktı ve ben de Kody'nin ayakları üzerinde hafifçe yalpaladım.

kucak. Ayağım çantamı yere taktı ve sarsarak içindekileri yere döktü.

Archer'a "ok sağ ol, gt herif," diye çıkıştı, çünkü hayattaki tüm sorunların onun suçu olduğu açıktı. Kody'nin kucağından kaydım ve her şeyi toplamak için diz çöktüm, Kody de bir saniye sonra bana yardım etti.

"Hey," dedi kaşlarını çatarak, ben kitapları çantama geri koyarken, "bu ne?"

n yüzünde keskin, siyah mürekkepli harflerle adımın -tam adımın- yazılı olduğu mühürlü bir zarf uzattı.

Donakaldım, nefesim kesildi ve derim karıncalandı. Bu el yazısını tanıyordum.

"Bu..." Elindeki zarfa zehirli bir yılanmış gibi baktım. "Bu çantama nasıl girdi?"

"Nedir bu?" Archer, glebileceği çocukça bir şaka bekliyormuş gibi yüzünde alaycı bir ifadeyle masaya gelerek sordu. "Dur tahmin edeyim, bir aşk mektubu mu? Kody, yeni kız arkadaşın tek eşlilik konusunda pek de iyi değil."

Kody ayağa kalkarken ona ters ters baktı. "yle olması gerektiğini kim söyledi?" diye cevap verdi. "Ama hayır, seni duyarsız gt, konu bu değil." Benim amamı beklemeden zarfı yırtıp açtı. Haklıydı da, ben olsam muhtemelen her şeyi çöpe atardım.

Diğer her şey çantama geri döndüğü için yerden kalktım ve Kody'nin elindeki fotoğrafa baktım. Fotoğraf bana aitti -belli ki- ama tam da o sabah SGU otoparkında çekilmişti. Steele'in arabasının yanında durmuş, kendi yüzümde hiç görmediğim bir ifadeyle ona bakıyordum. Eli gömleğimin altındaydı, avucu karnımın üzerindeydi ve gözleri benimkilere kilitlenmişti...

Son derece samimi bir fotoğraftı, eğer ürkütücü bir sapık tarafından çekilip gizemli bir şekilde sırt çantama teslim edilmemiş olsaydı bayılırdım.

Resmin alt kısmında aynı dikenli harflerle, bu kez kırmızı keçeli kalemle yazılmış tek bir kelime vardı.

BENİM.

Kody sözünü sakınmadan fotoğrafı Steele'e uzattı, o da bir süre fotoğrafa baktı.

"Kahretsin." Steele hepimizin düşüncelerini tek bir kelimeyle özetledi.

"Bu çok ürkütücü," diye açıkladı Bree, fotoğrafa kocaman gözlerle bakarak. "Sence bu ne anlama geliyor?"

Ona cevap vermeye fırsat bulamadan binayı sarsan bir patlama oldu ve sert bir vücut bana çarparak beni yere yapıştırdı.

"Bu da neydi böyle?" Bree çığlık attı ve ben tekrar ayağa kalkmak için mücadele ettim.

Yüzüstü yatıyordum ama bir şekilde beni kimin tuttuğunu biliyordum. "Bırak beni, D'Ath," diye tısladım. "Dışarıdaydı."

Muhtemelen ters bir pislik olmak için hemen hareket etmedi ama ben kıpırdanmaya başlayınca sonunda beni serbest bıraktı.

"Otopark," dedi Kody, ağzı sert bir çizgiye oturmuş ve kaşları çatılmıştı, "benim tahminim bu."

Steele inledi ve ellerini yüzüne sürdü. "Hayır. Lütfen otoparktan olmasın."

Kendimi toparlamam bir saniye sürdü ama Steele ve benim otoparkta, onun arabasının yanındaki görüntümüze bakmamızın zamanlaması... "Kesinlikle hayır," diye mırıldandım.

Beşimiz -Bree de dahil- diğer öğrenci ve personel kalabalığıyla birlikte otoparka doğru koştuk.

Yine de üniversite binasının ön kapısını geçmeyi başaramadık. Oradan Steele'in güzel, gümüş arabasının enkazından yükselen uzun alev sütununu görebiliyorduk. Metal parçaları ve diğer enkaz çimenlerin üzerine saçılmıştı ve birkaç öğrenci kanlar içinde çığlık atıyordu, muhtemelen patlama sırasında çok yakındaydılar.

"Vay anasını," dedi Bree ağzı açık kalarak.

Nutkum tutulmuştu. Steele'in arabasını yan hasarları hiç dikkate almadan patlatmıştı. Ciddi şekilde yaralanan olmuş muydu? Ölen? Gözlerimi kocaman açmış, dehşete kapılmış bir halde ortalığa bakarken midem bulandı.

"Lanet olsun!" Steele bağırdı, yumruğunu sıkarak binanın tuğla cephesine vurmaya çalıştı. Ancak Archer, Steele'in yumruğunun tüm şiddetini göğsünde hissederek yumuşak bir şekilde araya girdi.

"Sakin ol," dedi Archer arkadaşına, sesi kızgın ya da küçümseyici değildi ama otoritenin güçlü izlerini taşıyordu. "Yeniden çalmaya başlamışken parmaklarını kırmana izin vermeyeceğim."

Steele Archer'ı tekrar yumruklamak ister gibi görünüyordu, bu sefer kasıtlı olarak, ama birkaç dakika sonra bir küfür daha savurdu ve bizden uzaklaşarak binanın köşesinde kayboldu.

"Bu benim hatam," diye fısıldadım, kendimi tam bir pislik gibi hissediyordum. Takipçim Steele'in arabasını havaya uçurmuştu - belli ki çok önemseydiği bir şeydi

-Çünkü o ürkütücü orospu çocuğunun ilk uyarısını dikkate almamıştım.

Archer iğrenmiş bir sesle homurdandı. "Evet, öyle."

Bana tokat atmış gibi geri çekildim. O yüzüme vurmadan da kendi suçluluk duygum yeterince kötüydü.

"Kapa çeneni Arch," diye tersledi Kody. "MK dengesiz bir psikopat tarafından takip edilmeyi kesinlikle istemedi. Tuzlu bir sürtük olmayı bırak ve işleri gerçekten berbat etmeden önce ona destek olmayı dene."

Çenem biraz gevşedi ve Archer'ın şakak damarı bana şimşek hızında bir bakış atarken zonkladı. Her nasılsa, Kody'nin patlaması karşısında şok olan tek kişinin ben olduğumu düşünmüyordum.

"Tamam o zaman," dedi Bree, elimi tutup beni ağır bir kolonya gibi testosteron yayan iki adamdan uzaklaştırarak. "Yangına körükle gitmek gibi olmasın ama Archer'ın arabasındaki bir mesaj mı?" Hafifçe titreyen parmağıyla işaret etti. Siyah Corvette Stingray her zamanki yerine, Steele'in yanan enkazının hemen yanına park edilmişti ve en yakın tarafı büyük hasar almıştı. Ama inanılmaz bir şekilde tüm camlar kırılmamıştı ve ön camın üzerinde mide bulandırıcı bir şekilde kana benzeyen dört kelime yazılıydı.

Evine hoş geldin, Madison Kate.

My gün kötünden daha kötüye gitti. Polis sorgulamayı, fotoğraflamayı ve belgelemeyi bitirdikten sonra nihayet eve gitmemize izin verildi. Archer'ın Corvette'i kanıt sayıldığı için bizi Bree götürdü ama merakım yol boyunca içimi kemirdi.

"Camlarınız nasıl kırılmadı?" Bakışlarıyla buluşmak için koltuğumda kayarak ona sordum. Bir sürtük gibi davranıp yolcu koltuğuna oturmuş, üç iri yarı adamı arka koltukta seksi bir sardalya kutusu gibi sıkıştırmıştım.

Tek kaşı kalktı ve bakışlarımı soğukkanlılıkla karşıladı. "Kurşun geçirmez cam, Prenses Danvers. Bomba doğrudan arabanın üzerine yerleştirilmediğinde bombaya da dayanıklıdır."

Kaşlarımı daha sert çattım. "Neden kurşun geçirmez camın var, Archer?"

Karşılığında bakışları tamamen donuktu. "Delinin teki yanımdaki arabayı havaya uçurmaya çalışırsa diye. Başka neden olsun ki?"

Pislik. Onu tersledim ve pencereden dışarı bakmak için arkamı döndüm.

Bree kapı kodumuzu girip açılmasını beklerken nefesinin altından bir şeyler mırıldandı. Muhtemelen arabadaki gerginlikten dolayı stres yapıyordu ama... hayatıma hoş geldin bebeğim.

"İçeri geliyor musun?" Ana girişin önüne park ettiğinde ona sordum.

"Tabii ki. Bana hala bu konuda dedikodu yapmadın" -önümüzde eve doğru ilerleyen üç adamın arkasına elini salladı- "durum. Ayrıca, bugün için çok korkuyorum ve şu anda eve gitmek istemiyorum."

Başımı salladım ve ona sempatik bir bakış attım. "Çok doğru. Hadi, atıştırmalık bir şeyler alalım ve tüm bu büyük penis enerjisinden uzakta odamda saklanalım."

Cevap olarak sırtıttı ve beni eve kadar takip etti. İlk basamağa kadar gelmişim ki babamın sesi beni olduğum yerde durdurdu.

"Madison Kate," diye seslendi resmi yemek odasından, aslında *hiç* kullanmadığımız bir odadan. "Buraya gel."

Bakışlarım Bree'ye kaydı ve o da bana iri gözleriyle panik dolu bir bakış attı.

"Şimdi," diye bağırdı Samuel Danvers, asla bekletilecek biri değildi.

"Gitsen iyi olur," diye mırıldandım Bree'ye. "Beni sonra arar mısın?"

Yüzünü buruşturdu ve bana kısa bir baş selamı verdi. "Emin olabilirsin. Gece geç saatte milkshake falan almaya gidebiliriz."

O koşarak evden çıkarken içimi çektim ve isteksizce babamın beni beklediği yere doğru ilerledim.

Uzun masanın başında oturuyordu, sarı saçlı, mavi gözlü muhteşem bir kadın viskisini doldururken omzunda geziniyordu. Archer masanın yanındaki koltuğa oturdu, Kody ve Steele de onun karşısındaydı.

"Otur Madison Kate," diye emretti babam aynı anda hem sıkılmış hem de sinirlenmiş bir sesle.

Topuklarımı sürüyerek odanın diğer ucuna doğru ilerledim. Adamları da eve girer girmez içeri çekmiş olmalıydı, çünkü benden sadece birkaç dakika önce gelmişlerdi.

Archer'ın yanındaki koltuğa kayarken nefesimin altında "Uyarın için teşekkürler, pislik herif," diye mırıldandım. Babamla Cherise'in İtalya'dan ne zaman döneceklerini tam olarak bilmediğine bir an bile inanmadım... benim hiçbir fikrim olmasa bile.

Archer'ın ağzının kenarı yukarı kalktı ve göz ucuyla bana baktı. "Ne zaman istersen, Prenses."

Ona öyle sert bir yumruk atmak istiyorum ki.

"Madison Kate," diye başladı babam, henüz tanıştırılmadığım kız arkadaşına bakmadan, "duydum ki-"

"Sen Cherry olmalısın," diye araya girdim, doğrudan güzel kadınla konuşuyordum. Babamın onu seçmesine şaşmamalıydı; anneme çok benziyordu ama çok daha fazla estetik ameliyat geçirmişti. "Sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum." Ona sıkı bir gülümseme verdim. Babamın tam bir bok çuvalına dönüşmesi onun suçu değildi. Oğlunun her gün şiddete başvurmak istememe neden olan düşmanca bir piç olması da onun suçu değildi.

Öte yandan pembe yatak odası... onun suçuydu.

"Ben de seninle tanıştığıma çok memnun oldum Madison Kate," diye cevap verdi nefes nefese, kısık bir fısıltıyla. Aslında bu biraz hayal kırıklığı yaratmıştı. Archer'ın annesinin güçlü iradeli, cesur bir kadın olmasını beklerdim. Görünüşe göre değilmiş.

Babam sivri bir şekilde boğazını temizledi ve ben de bir gülümseme gizledim. Samuel Danvers üzerine konuşulmasından pek hoşlanmazdı. Asla.

"Dediğim gibi," diye devam etti sinirli bir hırıltıyla, "döndüğünden beri biraz sorun çıkardığını fark ettim,

Madison Kate. Kamboçya'dan eve dönmek istediğinde konuştuğumuz şey bu değildi."

Çenem düştü. "Şu anda gerçek misin sen?" diye bağırdım. Babamın yüzü saygısızlığım karşısında öfkeyle karardı ama *siktir et*. Saygı talep edilmez, kazanılırdı ve o benim saygımı kazanmak için hiçbir şey yapmamıştı.

"Üvey kardeşini sahte porno görüntüleriyle kışkırtmak-"

"Vay be. Ne? Archer benim üvey kardeşim değil!" Koltuğumdan yarı yarıya kalkmışım, babamın saçmalıklarından bıkmışım. "Ve *bunu o başlattı*."

Babam bana alaycı bir bakış attı. "Ağzından çıkanı kulağın duysun Madison Kate. Sen on sekiz yaşındasın-"

"Neredeyse on dokuz." Doğum günüme daha beş ay olmasına rağmen mırıldandım.

"-ve eğer benim çatım altında yaşayacaksan olgun bir yetişkin gibi davranmaya başlamanı bekliyorum." Ben hiçbir şey söylememişim gibi devam etti ve ben de öfkeyle dişlerimi birbirine geçirdim.

Çocuklardan biri -muhtemelen Kody- küçük bir alaycı ses çıkardı, bu da öfkemde bir eğlence titreşimine yol açtı.

"Her şeyden önce," diye karşılık verdim, ellerimi masanın altında yumruk yaparak, "Kamboçya'dan eve dönmeyi ben *istememedim*. Marie Teyzem öldü ve kalacak yerim yoktu çünkü yirmi bir yaşına kadar güven fonuma erişemiyorum."

"İnan bana Madison Kate, elimden gelse bunu değiştirirdim." Babamın sözleri güven vermekten çok tehdit ediciydi ve içimdeki korkuyu bastırdım.

"İkincisi," diye devam ettim, az önce içimde uyandırdığı endişeyi görmezden gelerek, "belki de İsyân Gecesi'nde bana komplo kuran şerefsizleri aynı eve taşımamış olsaydınız, saldırma ihtiyacı hissetmezdim. Ayrıca," *diye* hızlı bir nefes aldım, "sözde *sorunun* geri kalanı, beni asla bilgilendirme ihtiyacı hissetmediğin lanet olası takipçi sayesinde. Peki bugün kampüsteki patlama? O senin suçun. İki hafta önce bıçaklanmam ve neredeyse ölmem mi? Senin yüzünden. Senin suçun. Annemin öldürülmesi? Senin de suçun."

Babam irkilmedi bile. Verdiği tek tepki kaşlarının seğirmesiydi.

"Eğer öfke nöbetin bittiyse Madison Kate, bazı yeni kuralları tartışacağız."

Nutkum tutulmuştu. Az önce söylediğim tek bir kelimeyi bile duymuş muydu?

"Archer, Kody ve Steele senin böyle davranmandan ve bu sözde takipçinin senin yeni ilgi çekme çaban olmasından çok endişeliler." Sesi o kadar mülayimdi ki, lanet olası hava durumundan da bahsedebilirdi. Bu iş gittikçe daha da iyiye gidiyordu. "Ben şahsen senin kapsamlı bir tıbbi değerlendirme için Riverview Heights'a yatırılmanı istiyorum" -yüksek sesle soludum- orası bir psikiyatri hastanesiydi- "ama Archer senin sadece evde daha katı kurallara ve sınırlara ihtiyacın olduğunu düşünüyor gibi görünüyor."

Öfkeli bakışlarımı *üvey kardeşime* çevirdim ve ona ölümüne baktım. Bunun onun saçmalıkları olmadığına dair hiçbir yanılsama içinde değildim. Kody ve Steele batan gemiyle birlikte sürükleniyorlardı.

"*Archer* ne kadar da fedakâr," diye homurdandım. Hiç de suçlu ya da pişman görünmüyordu. Standart lanet olası D'Ath.

"Olacak olan şu Madison Kate," diye devam etti babam. "Yanında çocuklardan biri olmadan bu evden ayrılmayacaksın. Sınıfa gidecek ve doğruca eve geleceksin. Bree'yle birlikte kim bilir ne yaramazlıklar yapmayacaksın ve *kesinlikle* o yırtıcı suçlu Dallas Moore'u görmeyeceksin."

"Bu lanet olası bir şaka olmalı," diye fısıldadım, dehşete düşmüştüm. "Bunu hayal ediyor olmalıyım. Belki de beyin sarsıntısı bana söylediklerinden daha kötüydü."

Archer elimi sertçe çekerek, "Otur yerine," diye tısladı. Sandalyemden kalkmış olduğumu fark etmemiştim bile. Bu nedenle, bir çuval tuğla gibi koltuğuma geri düştüm.

Babam bana soğuk ve kaba bir gülümsemeyle baktı. "Bu aptal şakalar ve sahte takipçi numaraları sona erene kadar kendini ev hapsinde say."

Nutkum tutulacak kadar şaşırmıştım. Ama sonra... Hayır. Olmaz. Hayatta olmaz. Babamın evinde yaşıyor olsam da olmasam da yetişkin bir kadındım. Ve kimse beni kalmaya zorlamıyordu.

Sakinleştirici bir nefes alarak öfkemi, kızgınlığımı ve inançsızlığımı bir kenara ittim. Babam duygulara iyi yanıt vermezdi, sadece gerçeklere ve mantığa yanıt verirdi.

"Koyduğun kuralları anlıyorum baba," diye cevap verdim, koşullar göz önüne alındığında en *sakin* sesimle. "Ve saygılarımla, git kendini becer."

Hoppala.

Ama olan olmuştu, ben de kendimi geri çektim. "Eğer senin çatın altında yaşamanın kuralları bunlarsa, o zaman bu kolay bir çözüm. Yapmayacağım."

Sandalyemi masadan geriye ittim ve parmaklarımı Archer'ın tutuşundan çektim - o zamana kadar bırakmadığını fark etmemiştim. "Cherise, seninle tanışmak çok güzeldi ama erkek zevkin açıkçası berbat. Hayatında bazı değişiklikler yapmanı tavsiye ederim." Babamın kız arkadaşına sıkı bir gülümsemeyle topuklarımın üzerinde döndüm ve yemek odasından çıkmaya başladım. Omurgam dimdikti ve çenem Yüksek. Hepsinin canı cehenneme. Kendi başıma hayatta kalabilirim.

"Madison Kate Danvers," diye gürledi babamın sesi ve irkildim. Kendi ayaklarımın üzerinde durmayı ve oradan başım dik bir şekilde çıkmayı ne kadar çok istesem de... eski alışkanlıklar zor ölür. Durakladım. "Eğer şu anda bu evden çıkarsan, seni tıbbi olarak uygunsuz ilan ettireceğim ve Riverview Heights'a zorla göndereceğim."

Yavaşça arkamı döndüm, duyduklarıma inanmakta güçlük çekiyordum. "Bunu yapamazsın," dedim başımı sallayarak. "On sekiz yaşımı geçtim; artık senin kontrolün altında değilim."

Babam hiç tedirgin görünmüyordu ve çocuklar -üçü de lanet olası- heykel gibiydiler. Babam özgürlüklerimi elimden alırken hiçbiri bana bakmadı.

"Yapabilirim ve yapacağım." Samuel Danvers telefonuna uzandı ve onu tehditkâr bir şekilde havaya kaldırdı. "Dene beni kızım. Birkaç doz sakinleştirici ve ruh hali dengeleyici senin o asi doğana çok iyi gelebilir."

Nutkum tutulmuştu. Nutkum tutulmuştu. Bu bir tür kafa travmasına bağlı halüsinasyon olmalıydı. Bakışlarımı odadaki diğer herkesin üzerinde gezdirirken inançsızlığım öfke ve hiddetle savaşıyordu. Samuel Danvers cezamı veren kişiydi ama başka kimse konuşmuyordu. Kimse beni savunmuyordu. *Hiç kimse.*

"Hepiniz orada öylece oturup beni böyle tehdit etmesine izin mi vereceksiniz?" Bakışlarımı adamların üzerinde gezdirerek talepte bulundum. Cherry'nin zaten ümitsiz vaka olduğunu biliyordum; babamın beni uyuşturmakla ilgili sıradan yorumu bana onun neden bu kadar uysal olduğuna dair sağlam bir ipucu vermişti. Archer muhtemelen başından beri bu planın içindeydi. Ama... Kody? Steele?

"Bir şey söyle!" Onlara bağırdım. Artık bakışlarımdan kaçmıyorlardı ama gözleri sert, duruşları kaskatı kesilmişti. Onlardan yardım alamayacaktım. Bugün değil.

"Bu senin iyiliğin için Madison Kate," dedi Archer, sesi buz gibiydi.

Birini öldürmeyi *hiç* o anki kadar çok istememiştim.

"Burada durup buna katlanmayacağım," diye cevap verdim, zihnim öylesine dönüyordu ki başım dönmeye başlamıştı. Tekrar kapıya yöneldim ama tabii ki son sözü babamın söylemesi gerekiyordu.

"Bu evi gözetimsiz terk edersen, elimi zorlarsın." Sesi *umurundaymış* gibi bile çıkmıyordu. "Bu histerinin ve davranışlarının sona ermesini bekliyorum, Madison Kate. Bu aileyi gülünç duruma düşürüyorsun ve ben buna daha fazla katlanmayacağım."

Söyleyecek sözüm yoktu. Onu tersledim ve kapının duvara çarpmasına izin vererek yemek odasından ite kaka çıktım.

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı, ama somurtan bir çocuk gibi yatak odama koşmak yerine, yemek odasının dışında bir an durakladım. Dinliyordum.

Bir an kimse konuşmadı ve sonra biri derin bir iç çekti.

"Tüm bunlar gerekli miydi?" Steele sordu ve kalbim acıyla sıkıştı. Nasıl olur da benim için ayağa kalkmazdı? Bana söylediği onca şeyden, içini döktüğü onca ham duygudan sonra. Beni önemseydiğini sanmışım. Düşünmüştüm ki...

"Bana sorarsanız Riverview'da kalması daha iyi," diye tersledi babam, sesi tek bir cümlede benimle konuştuğu tüm zamandan daha fazla duygu taşıyordu, "güvenli bir şekilde ilaç tedavisi görüyor ve halkın gözünden uzakta."

"Sana sormadık Sam," diye cevap verdi Archer, ses tonunda bir tiksintiyle. "Sen üzerine düşeni yaptın. Bence kız arkadaşın bir dünya seyahatinden gerçekten hoşlanacaktır, değil mi anne?"

Sevinçli bir kadın nefesi ve ardından, "Oh, hep bir gemi seyahati yapmak istemişimdir!" Sesi hülyalı ve... uyuşturulmuştu. Uyuşturulmuştu. Archer'ın bununla nasıl bir sorunu olabilirdi ki? Tanrı aşkına, bu onun *annesiydi*!

"Güzel," diye cevap verdi Archer. "İki gün içinde Seattle'dan bir tane kalkacak. Zamanında yetişmek için sabah Shadow Grove'dan ayrılсан iyi olur."

Ne oluyor lan?

Sandalyelerin geriye itilme sesi beni harekete geçirdi ve sessizce sıvışarak merdivenlerden yukarı çıkıp odama girdim. Sırtımı kapıya yaslayıp az önce olanları anlamaya çalışırken, kalbim kaburgalarımaya öyle sert çarpıyordu ki canım acıyordu.

Ama yapamadım. Bir kez daha karanlıkta el yordamıyla lambayı olmayan bir prize takmaya çalışıyordum. Tamamen umutsuz ve delicesine

Sinir bozucu.

Babamın tehditler savurması ve güç gösterisi yapması yeni bir şey değildi. Daha önce hiç bu kadar ileri gitmemişti ama ne kadar öfkeli ve tiksiniş olsam da... Çok fazla şok olmamıştım. Beni derinden yaralayan şey, çocukların orada öylece oturup hiçbir şey söylememeleriydi.

Daha da kötüsü, az önce duyduklarımdan bir sonuç çıkaracak olursam, neredeyse işin başında onlar varmış gibi görünüyordu. Babamın iplerini pahalı giysili bir kuklaymış gibi çekiyorlardı.

Bu lanet evde ne haltlar dönüyordu?

Kapım çalındığında odamda sadece birkaç dakika geçirmiştım. Yüksek sesle alay ettim ve gözlerimi devirdim. Gelen her kimse, onu görmek istemiyordum. Bu Allah'ın belası evde kimse benim tarafımda değildi.

"Siktirin gidin!" Kapıyı tekrar çaldıklarında bağırdım. Bilgisayar masama oturmadan önce kapıyı kilitlemişim, bu yüzden istedikleri kadar çalabilirlerdi. Onları içeri almayacaktım.

"Bebeğim," diye seslendi Kody, "beni içeri al. Konuşmamız gerek."

Öfke beni boğdu ve kelimeleri oluşturmamdan önce yutkunmam gerekti. "Söyleyeceklerimi duymak istemiyorsun Kodiak Jones. *Siktir git.*"

"MK, hadi ama," diye cevap verdi, sesi sinirli çıkıyordu, "hikâyenin tamamını bilmediğini biliyorsun."

Sinirden kudurmuş bir halde masamdaki sandalyeden kalkıp yatak odamın kapısına yöneldim. Kilidi çevirip kapıyı açtım ve seve seve gözünden bıçaklayacağım o muhteşem bok kafalıya dik dik baktım.

"Öyle mi? O zaman bana tüm sırlarını anlatmayı mı teklif ediyorsun Kodiak?" Elimi kapının üzerinde tutarak, içeri girmesine izin vermeyeceğimin açık bir işareti olarak odama erişimi engelledim.

Kaşları çatıldı ve ağzı suçluluk duygusuna benzer bir şeyle gerildi.

Acı bir kahkaha attım. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Başımı salladım, sonra sesimi alçak, soğuk bir tona düşürdüm. "Dediğim gibi, git kendini *becer.*"

Kapıyı suratına çarpmaya çalıştım ama kapıyı yakaladı ve geri iterek kişisel alanıma doğru ilerledi. "MK, aptal olma. Biz sadece senin güvende olmanı istiyoruz. İki hafta önce biri seni öldürmeye çalıştı, bugün de Steele'i öptüğün için biri arabayı havaya uçurdu ve altı öğrenciyi yaraladı."

Bakışlarım hançer gibi saplanmıştı. "Yani sapığım yine gerçek mi oldu? Tüm bunların hayal gücümün bir ürünü olduğunu sanıyordum. İlgi çekmek için bir çılgılık." Sesim iğneleyiciydi ve Kody'nin yeşil gözleri sanki onu sebepsiz yere incitiyormuşum gibi hüznünlendi.

"Hiçbirimiz buna inanmıyoruz bebeğim. Baban sadece kendi istediğini elde etmek için insanların gazını almanın normal olduğunu düşünen çıkarıcı bir pislik." Sesi o kadar samimiydi ki neredeyse ona inanacaktım. Kulak misafiri olduğum o konuşma dışında...

Bu kesinlikle babamın işi değilmiş gibi geldi. Onların işiymiş. Archer, Kody ve Steele'in. Archer'ın tek başına hareket ettiğini düşünecek kadar aptal değildim, hele ki üçü de hırsızdan farksızken.

Sadece gözlerine baktım ve kendi gözlerimi sertleştirdim. Aptal yerine konulmaktan bıkmıştım. Benimle paylaşmak istemedikleri dağlar kadar sırlarından bıkmıştım. Archer'ın önceki gece bana söylediği sözler beynimde yankılandı ve içimi asitle doldurdu.

Çünkü sana güvenmiyorum Madison Kate.

Bu Kody ve Steele için de geçerli miydi? Onlar da bana güvenmedikleri için mi gizemlerini koruyorlardı? Yoksa Archer'a olan sadakatlerinden mi?

"MK," dedi Kody, bu kez daha yumuşak bir sesle. Yalvarırcasına. "Bebeğim, lütfen... Seni güvende tutacağımız konusunda bize güven?"

Alay ettim. "Gerçekten babamın düşündüğü kadar aptal olduğumu düşünüyor olmalısın. Cehenneme git Kodiak Jones. Senden nefret ediyorum. Yine."

Bu sefer onu göğsünden sertçe ittim ve elini kapımdan çekmeye zorladım, böylece kapıyı çarparak kapatabildim. Titreyen parmaklarımla kilidi tıklattım, sonra gözlerimden yaşlar akarken birkaç adım geri çekildim. Soğuk öfkemi koruyarak iyi bir görüntü sergiliyordum ama içim parçalanıyordu. Duygularım lime lime olmuştu ve göğsüm ağrıyordu. Çılgılık atmak, saldırmak ve hepsinin canını yakmak istiyordum ama babamın tehdidi kara bir bulut gibi üzerimde asılı duruyordu.

Bu beni psikiyatrik bir değerlendirmenin yaklaşan tehlikesiyle ilk kez kontrol edişi de değildi ve Riverview Heights yönetim kurulunda arkadaşları olduğunu biliyordum. Bu boş bir tehdit olmaktan çok uzaktı, bu kesindi ve hiçbir şey beni kendi zihnimde bir mahkum olmaktan daha fazla korkutamazdı.

Ben de krem rengi yeni halımın üzerine çöküp ağladım. Bu şekilde ne kadar kaldığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sonunda kendimi toparladım

ve yatmak için kıyafetlerimi değiştirdim. Yorganın altına girdiğimde gözlerim şişmiş, burnum ağrıyordu ve Kody'nin suratına kapıyı çarptığımda olduğumdan daha iyi durumda değildim. İçimi dökmek bazen ne kadar iyi

gelse de sorunlarımı çözmek için çok az işe yarıyordu. Ama bu gelecekti MK'nın sayısı.

Cadılar Bayramı'ndan beri her gece olduğu gibi RÜYALARIM TUTULDU, ama bu sefer farklıydı. Daha kötüydü. Her gece görmeye alışmaya başladığım kan ve şiddet yerine, bu kez kapısız, penceresiz, çıkış yolu olmayan küçük, beyaz bir odada kapana kısıldığım rüyalar görüyordum.

Soğuk terler içinde çığlık atarak uyandığımda yatağımın yanıma düştüğünü ve güçlü bir çift kolun beni sıkı bir kucaklamaya sürüklediğini gördüm.

"Git buradan," diye mırıldandım hiç inanmadan, "Sana burada ihtiyacım yok." Yalan.

Parmakları saçlarımı ve sırtımı okşadı, omurgamın yanındaki sıkı kasları yoğurdu ve kendimi onun sert göğsüne daha sıkı soktum. O kadar sıcaktı ki, dev bir sıcak su şişesine sarılmak gibiydi.

Archer karanlık bir mırıltıyla, "Evet, öyle," diye cevap verdi.

Ruhum acı içinde çığlık atarken gözyaşlarım kapalı gözlerimin arkasından fışkırdı, yüzümden aşağıya ve onun tenine aktı. "Senden o kadar nefret ediyorum ki," diye fısıldadım ama yine de kollarımı vücuduna dolayarak onu Titanik battıktan sonra Rose'un lanet kapıya sarılmasından daha sıkı tuttum.

Archer uzun bir iç çekti, kalp atışları kulağımın dibinde gümbürdüyordu. "Senden nefret ettiğim kadar değil, Kate." Sesi o kadar kısıktı ki onu duymam gerektiğinden bile şüpheliydim ama yine de nabzım hızlandı. Bana daha önce hiç böyle hitap etmemişti. Bu çok... samimiydi. "Kendimden nefret ettiğim kadar değil."

Tepki vermedim. Bunu yüksek sesle söylemeye niyetli olmadığından emindim ve açıkçası gecenin bir yarısı onunla kavga edecek enerjim yoktu. Bunun yerine, onun sabit kalp atışlarının ve sıcak kucaklamasının beni derin, rüyasız bir uykuya geri döndürmesine izin verdim.

Tekrar uyandığımda yalnızdım.

Bir an için kendi anılarımı sorguladım, tüm bu karşılaşmayı rüyamda görüp görmediğimi. Ama ikinci yastığım onun kokusunu taşıyordu, sert ve erkeksi, sedir ağacı ve meşe gibi ama lavanta ve sardunyanın narin notalarıyla vurgulanmış.

I... Archer'ın gece geç saatteki ziyareti hakkında ne hissedeceğimi bilemiyordum. Kafam çok karışık ve ağlama sonrası baş ağrısıyla kıcımlı yataktan sürükleyerek çıktım ve gün için yiyecek bir şeyler bulmaya gittim.

Duş aldıktan, saçımı ve makyajımı yaptıktan ve giyinene kadar Archer'ın burada benimle uyuduğunu hayal etmediğimin inkar edilemez kanıtını fark ettim. Yatak odamın kapısı garip bir şekilde duruyordu ve daha yakından incelediğimde dayanıksız kilidin etrafındaki ahşabın parçalandığını, yani tam olarak kapanmadığını gördüm.

Uzun bir süre kırık kapıya baktım, umutsuzca bu eylemi babamı *bir şekilde* hareket özgürlüğümü kısıtlaması için manipüle eden zorba hıyarla bağdaştırmaya çalıştım. Sonunda bir şey bulamadım. Kilidimi kırmak, sonuçlarını düşünmeden, bir anlık heyecanla yapılmış bir şeydi. Bu da benim çığlık atan kâbusumdan yeterince endişelendiğini ve kapımı kırdığını gösteriyordu. Ama bu Archer'dı, yani hesap tutmadı.

Tüm bu garip olayı bir kenara iterek kahvaltı için mutfığa doğru ilerledim. Ne kadar kızgın olsam da derslerimi kaçırmayacaktım ve öğle yemeğine kadar aç kalacak değildim.

Mutfakta Cherry'yi tezgâhta oturmuş bir dergi okurken ve bir bardak portakal suyunu yudumlarken buldum. Ve Archer'ı. Ter içindeydi ve üzerinde hâlâ spor kıyafetleri vardı, belli ki Kody ve Steele ile sabah erken saatlerde yaptığı antrenmandan yeni gelmişti. Alışkın olduğumdan daha geç yattığım için mutfığı umduğum gibi kendime ayıramamıştım.

"Oh, günaydın, tatlım!" Cherry, oğlunun terli sırtına kaşlarını çatarak baktığını görünce şarkı söyledi. "Nasıl uyudun?"

Ciddi olduğunu anlamadan önce ona birkaç kez göz kırptım, sanki bir önceki akşam babamla yaşadığım iğrenç sahneye tanık olmamış gibiydi.

"İyiyim," diye homurdandım. Mutfığa girdim ve dolaptan en sevdiğim şekerli mısır gevreğini almak için Archer'ın yanından uzandım; yolumdan çekilmeye hiç niyeti yokmuş gibi görünüyordu. "Lanet kapımı tamir etsen iyi edersin," diye mırıldandım ona yaklaşırken nefesimin altında. "En azından bir mahremiyet yanılması olmadan burada esir tutulmayacağım."

Archer kışını tezgâha yaslamış, protein çalkalayıcısından bir şeyler içiyordu ve muhtemelen benim steroid şakamdan sonra taze protein tozu kullanıyordu. Dudaklarının kenarından küçük bir gülümseme geçti. "Bunun sadece bir yanılma olduğunu anlamanıza sevindim, Prens."

Öfke içimde dalgalandı ve kahvaltılık gevreğimi tezgâha öyle sert çarptım ki küçük parçalar uçup dağıldı.

"Şimdi, şimdi," diye azarladı beni nefesinin altında, "şu kadınsı histerin yok mu?"

Onu öldürebilirdim. Tam o anda kahvaltı kaşığımla boğazını kesebilir ve kanının mutfak fayanslarının beyaz mermerine akmasını izleyebilirdim.

Ama mavi gözlerindeki zorlukla gizlenmiş kahkaha onu kurtardı. Bu onun yakışıklı yüzünde daha önce gördüğümü hatırlamadığım bir ifadeydi ve anlık öfkemi yatıştırmaya yetti. Babamın kadın düşmanı saçmalıklarıyla dalga geçiyordu... ama bu yine de onu iyi yapmıyordu. Sadece daha az cinayete değer kılıyordu.

"Madison Kate," diye konuştu Cherry, dikkatimi oğlundan ayırarak, "babanın sabah erkenden bazı telefon görüşmeleri yapması gerekti ve yakında derse gideceğini biliyorum."

Bunu *nereden* bildiğini merak ederek kaşlarımı kaldırdım. Beş kelimeden fazla konuşmuşluğumuz yoktu.

Archer bu fırsatı değerlendirerek mutfaktan çıktı ve annesine duş alması gerektiğine dair bir şeyler mırıldandı. Böylece beni babamın hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmediğim yeni kız arkadaşıyla baş başa bıraktı.

Ben hiçbir şey söylemeyince Cherry, "Tatlım, seni daha yakından tanımayı dört gözle bekliyordum," diye devam etti. Ben sadece kahvaltımı hazırlamaya devam ettim. Ona kaltak gibi davranmamı hak ettiğinden değil, ama eğer biri suçluysa...

"Öyle miydi?" Aslında umursamıyordum ama bu tek taraflı konuşma yüzünden kendimi garip hissediyordum.

Cherry bana ıslıl ıslıl bir gülümseme verdi. "Baban bize bir dünya turu ayarlamış!" Gerçekten heyecanlanmıştı ve onun için üzüldüm. "Bugün ayrılmak zorundayız. Çok üzgünüm, Madison Kate. Biliyorum bu..." Gülümsemesi kayboldu ve gerginliğinin açık bir işareti olarak kolyesini çevirdi. "Çocukların biraz gergin olduğunu biliyorum ama seni güvende tutmak için her şeyi yaparlar. Bunu biliyorsun, değil mi?" Gülümsemesi titrekti ve gözlerinde geçmiş travmaların gölgeleri vardı. Kahretsin, ona acımıştım.

Ben de ona gergin bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Elbette."

Ama daha bitirmemişti. Tezgâhın etrafında mısır gevreğimle durduğum yere geldi, sonra ince elleriyle kollarımı kavradı. "Ciddiyim, Madison Kate. Büyürken çok şey yaşadılar ve bu da onların yanında olmayı biraz zorlaştırıyor. Ama sana zarar vermeye çalışan her kimse... onun icabına bakacaklardır." Bakışları şimdi lazer gibi bana odaklanmıştı ve dün gördüğüm uyuşturucu sisinden arınmış görünüyordu.

"Ah, tamam," diye cevap verdim, ürkmenin ötesinde. "Teşekkürler mi?"

Cevabımdan tatmin olmuş görünüyordu çünkü bir iç çekti ve gülümseyerek kollarımı bıraktı. "Gidip bavullarımı tekrar hazırlasam iyi olacak! Tahiti'yi ziyaret etmek için sabırsızlanıyorum; her zaman yapılacaklar listemdeydi."

Mutfaktan tekrar çıkarken, az önce beni tenimde tırnak izleri bırakacak kadar sert bir şekilde kavrayan korkutucu, yoğun kadından bambaşka bir kadın gibiydi.

"Bu çok ürkütücüydü," diye mırıldandım kendi kendime, mısır gevreğimin üzerine süt döküp kaşığı kaseye bırakırken.

"Neydi o?" Arkamdan bir ses geldi ve irkildim.

Arkamı dönerek Steele'e asitli bir ölüm bakışı fırlattım. "Bak, iştahım kaçtı." Bakışlarını tutarak elimdeki dolu kahvaltı kâsesini bir gürültüyle lavaboya bıraktım ve ellerimi kot pantolonuma sildim. "İhanetin pis kokusu her zaman midemi bulandırır."

Çok dramatikti ama hiç umurumda değildi. SGU'da yemek yiyebilirdim ve Steele'in şüphesiz yarım yamalak özürlerine katlanmak zorunda kalmazdım.

Ağır, hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirdi ve gri gözleri suçlulukla doldu. Ama yine de dudaklarından hiçbir mazeret dökülmedi.

"Bugün seni derse Archer götürecektir," dedi ve buzdolabını açıp o hastalıklı tatlı buzlu kahveden bir şişe çıkardı. Eskiden o içecekleri çok severdim ama bir tanesinden gıda zehirlenmesi geçirdikten sonra kokusu artık öğürme refleksimi tetikliyordu.

"Siktir et," diye karşılık verdim.

Steele içkisini açtı ve uzun bir yudum aldı. En azından bu sabah espresso makinemi öldürmeye çalışmıyordu. "Ya Arch'la binersin ya da gitmezsin."

Yumruklarım sıkıldı ve Marie Teyze'nin bana öğretmeye çalıştığı o sakinleştirici nefesleri almaya çalıştım. "Neden o?" Sırtımı Steele'e dönmüştüm ve bu soruyu sormak için durduğumda mutfaktan çıkmak üzereydim.

Hemen cevap vermedi ve yaklaştığını hissedebiliyordum.

"Çünkü dün arabam havaya uçtu, Cehennem Kedisi," dedi arkamdan çok yakınımdan usulca. Saçlarım kıpırdadı ve gevşek dalgalardan birine dokunduğunu anladım. "Ve Arch'ın tüm arabalarında kurşun geçirmez cam var."

Merakım öfkemle savaştı ve kaskatı kesildim. "Archer'ın arabalarında neden kurşun geçirmez cam var, Steele?"

Gerçek nedeni öğrenemeyeceğimi biliyordum ama sormak zorundaydım. Dün bana aramızda çok fazla sır olduğundan bahsetmesinden sonra... lanet olası ikiyüzlü.

"Bunu ona sorman gerekecek," diye cevap verdi Steele ve omuzlarım hayal kırıklığıyla çöktü.

İçimi çektim ve başımı salladım. "Sorduğumu unut. Archer'a garajda bekleyeceğimi söyle. Sırf duşta erkeklik organını temizlemesi gerekiyor diye derse geç kalmaya niyetim yok."

Mutfaktan çıkarken Steele arkamdan, "Madison Kate," diye seslendi ama hiç havamda değildim. Arkama bile bakmadan onu tersledim ve ayakkabılarımla çantamı bulmaya gittim.

Her zamanki düz tabanlı botlarımı giymeyi planlamıştım ama çocuklar beni yine düşman belledikleri için biraz daha yüksekliğe ihtiyacım olduğunu hissettim.

Botlarımı dolabıma geri atarak ayaklarımı bir çift yüksek topuklu Timberland botun içine soktum. Ayak bileğinin etrafında siyah kürk bulunan muhteşem koyu kırmızı renkteydi ve parmak ucundaki küçük platform sayesinde ayaklarımı öldürmeden beni dört inç yükseltiyordu. Sanki kaderin bir cilvesi gibi, üzerimdeki kazakla mükemmel bir uyum içindeydiler ve siyah skinny jean pantolonum da zaten her şeyle uyumluydu.

Memnun bir şekilde çantamı kaptığım gibi omzuma attım ve devasa garaja doğru yola koyuldum. Archer'ın Corvette'i henüz geri aldığından şüpheliydim ama başka bir şey kullandığını görmemiştim, bu yüzden hangi arabaların ona ait olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Üç çocuğun da ellerinde şüpheli miktarda para var gibi görünüyordu ve sadece Steele bana bu paranın aileden gelmiş olabileceği izlenimini vermişti.

Ailesinin onu bir konser piyanisti olarak yetiştirdiği ve Juilliard'a gitmesini istediği basit gerçeği... bu sadece bir tür üst sınıf yetiştirme kokuyordu.

"Buradayım Prenses," diye seslendi Archer araba ve bisiklet kuyruğunun daha uzağında bir yerden. Sesini takip ettim ve onu alçak siyah bir spor arabanın kenarına yaslanmış halde buldum. Bir araba uzmanı değildim ama araçtan dolar işaretleri sızıyordu.

Yolcu tarafındaki kapıyı benim için açtığında, "Tabii ki tüm arabalarınız siyah," diye yorum yaptım. Sözümü tamamlamadan önce yanıma gelip sürücü koltuğuna oturmasını bekledim. "Ruhuna uyuyor."

Kahkahalarla *güldü* ve ben de öfkelen dim. Belli ki steroid tozu olayından ders almamıştı. Daha iyi bir şey bulmam gerekiyordu. Ne de olsa ev hapsinde olduğuma göre zamanımı başka ne şekilde değerlendirebilirdim ki?

Shadow Grove Üniversitesi'ne sessizce gittik ama lanet olası aptal Archer D'Ath, öğrenci otoparkına girdiğimizde akıl sağlığıma son bir darbe vurma dürtüsüne karşı koyamadı.

"Aslında uyurken çok sevimli oluyorsun, Prenses Danvers." Sanki yatak odamın karanlığında birbirimize duyduğumuz nefreti fısıldamamışız gibi rahat bir yorum yaptı.

Ona bir bakış fırlattım, can alıcı noktayı bekliyordum. Yine de bana bakmadı, manevra yaparak yeni bir park yerine girdi - Steele'inkiyle birlikte her zamanki park yeri hâlâ bantlıydı.

Arabayı durdurdu ve sinsi bir sırıtışla bana dönmeden önce motoru kapattı. "Esas olarak sessiz olduğun için."

Gözlerimi devirdim ve emniyet kemerimi çözdüm. "Zayıfsın, D'Ath. Bir dahaki sefere daha sıkı dene, belki oklarından biri düz uçar."

Arabasından inerek kapıyı gereğinden sert çarptım ve bana katılmasını beklemeden kampüse doğru ilerledim. Bundan önce ne kadar seyrek derse girdiği göz önüne alındığında, muhtemelen bugün dersi bile yoktu.

Yine de sözlerinin zihnimde tekrarlanmasına ve içimi istenmeyen bir sıcaklıkla doldurmasına engel olamadım. Benim sevimli olduğumu düşünüyordu.

Ama neden umurumda olsun ki?

T haftanın geri kalanı sıkıcı geçti. Çocuklarla sadece kesinlikle ihtiyacım olduğunda konuşmaya başlamıştım; aksi takdirde babamın ev personeli kadar görünmez olabilirlerdi. Onları fiziksel olarak görmediğimi söylemiyorum -her zamankinden daha fazla etrafta görünüyorlardı- ama sadece orada yoklarmış gibi davranıyordum. Bu onları çıldırtıyordu, bundan oldukça emindim ama bunu hak ediyorlardı.

Neler olup bittiğini çözmem gerekiyordu ve her ne kadar tuvaletlerinin üzerine streç film yapıştırmak ya da dış macunlarına tuz katmak gibi küçük bir intikam almak istesem de, bu beni içinde bulunduğum çıkmazdan kurtarmayacaktı.

Yani, bunlardan bazıları da olmuş olabilir... ama dikkatimin ana odağı bunlar değildi.

Beklediğim gibi, Cherry ve babam o gün dersten eve döndüğümde yine ortadan kaybolmuşlardı ve bir not bile bırakmamışlardı. Bırakmış olsalar bile yırtıp atardım ama yine de tuhaftı. Hapishanemde bana gardiyanlık yapan üç çocuğun etrafındaki gizemi daha da artıran pek çok tuhaf şeyden biriydi.

Tüm bu kirli durumun tek kurtarıcı lütfu telefonumun hâlâ yanımda olmasıydı - Bree'nin bana aldığı ve onun tarifesine bağladığı yeni telefonum. Bütün hafta boyunca ona mesaj attım ve yemek salonundaki öğle yemeğini atlayıp kütüphanede takılmaya başladık. Çocuklardan hiçbirini görmediğim bir yerdi. Şok edici.

Cuma günü kütüphaneye getirttiği Çin yemeklerini paylaşırken bana "Başka bir fikrin var mı?" diye sordu. "Seni sonsuza kadar kilit altında tutamazlar. Bir şeyler olmalı."

Bir parça domuz etini çiğneyerek burnumu kırıştırdım. "Teorik olarak katılıyorum ama ben de en başta onların tüm bunları yapabileceklerini düşünmezdim."

"Yani, senin büyülü, imrenilen vajinanı alıkoyarak hayatlarını cehenneme çevirmek bir yana-"

"Ha-ha," diye alaycı bir şekilde sözünü kestim.

Hınzırca sırıttı. "Onları kırmak için başka ne yapıyorsun? Hadi ama MK, onları bu ev hapsi saçmalığından vazgeçirecek kadar delirtebilecek biri varsa o da sensin."

Kaşlarımı çattım. "Vay be, teşekkürler."

Son böreği çalarak kıs kıs güldü. "Ne demek istediğimi biliyorsun.

Vites değiştirmeyi denedin mi? Birini kendi tarafına çekmeyi?"

İçimi çektim. "Nasıl? Bu üçü *kankalığın* yürüyen sözlük tanımı, kızım. *Kankadan önce kanka* deyimine yepyeni bir anlam katıyorlar." Kaşlarımı çattım. "Fahişe olduğumdan değil. Ama kafiyeli oldu."

Bree daha sert güldü. "Onları kendi tarafına çekmek için büyülu vajinayı kullanmanı önerecektim ama şimdi sana fahişe diyormuşum gibi hissediyorum."

"Teşekkürler," diye kestirip attım. "Hadi ama, daha büyük düşünmem lazım. Bunu neden yapıyorlar ki?"

Bree sodasından bir yudum aldı ve düşünmeye başladı. "Baban değil de onlar olduğundan tamamen emin misin? Bunu daha önce de denemişti, hatırladın mı? Annen öldükten hemen sonra."

Hatırlayınca ürperdim. Enkaz halindeydim ve o zaman, şu anda olduğumdan çok daha iyi bir mahkumiyet davası oluşturabilirdim. Ama psikiyatristim -uyuşturulmaya ve kilit altına alınmaya ihtiyacım olmadığını bildiği için- onu bundan vazgeçirmişti. Samuel Danvers söz konusu olduğunda, eğer onun istediklerine ters düşüyorsa, doktorların ne dediğinin bir önemi yoktu. Ama doktorum bir şekilde onu, kendi standartlarına göre "iyileşme" gösterene kadar beni düzenli terapiye sokmaya ikna etmeyi başarmıştı. Şanslıydım ki babam istediğini yaptırmak için başka bir dolandırıcı doktora para vermemişti.

"Biliyorum," dedim hatırladıkça midem bulanıyordu, "ama odadan çıktıktan sonra ne duyduğumu da biliyorum. Her şeyi Archer'ın emriyle yapmış, sonra da onun bir gemi seyahati önerisi üzerine ülkeyi terk etmiş. Archer bir şeylerin peşinde. Hepsi öyle."

Bree uzun bir iç çekerek elini saçlarının arasında gezdirdi. Bugünlerde öğrencilerin yüzde doksan dokuzu araştırma ve ödevlerini internetten yaptığı için, ölü sessizliğindeki kütüphanenin ortasında bir masanın üstünde oturuyorduk. SGU'ya istedikleri kadar karma üniversite desinler, ben orta sınıfın altında *çok az* öğrenci görmüştüm.

"Bunu gerçekten sizi korumak için yapıyor olabilirler mi diye düşündünüz mü?" diye nazik bir tonda önerdi. "Bunu yapmak için gerçekten berbat bir yol seçtiklerini biliyorum - bu konuda benden hiçbir itiraz duymayacaksın. Ama... takipçinin bir dahaki sefere seni öldürmeye çalıştığında başarılı olacağından deli gibi endişeleniyor olabilirler mi?" Durakladı, ağzı aşağı doğru büküldü. "Öyle olduğumu biliyorum. Bu ev hapsi senin için ne kadar boktan olsa da, güvende olduğun için rahatlamamı gerektirecek kadar kötü mü?" Sesi sessiz ama samimiydi ve bu beni duraksattı.

Kendimi o kadar kaptırmıştım ki, ölümümün en yakın arkadaşımı nasıl etkileyebileceğini tamamen kaçırmış mıydım? Kahretsin. Berbat durumdaydım.

"Breezie," dedim, yaklaşıp elini elime aldım, "bebeğim. Hadi ama. Beni alt etmek için birkaç dengesiz, bıçaklı manyaktan daha fazlası gerekecek, biliyorsun."

Burnunu çekti, gözlerime bakmadı. "Ama neredeyse yapıyorlardı, MK. Eğer Arch ve çocuklar orada olmasalardı... şimdi ölmüş olacaktın."

Lanet olsun.

Haklıydı. Son üç haftadır kasıtlı olarak görmezden geldiğim bir noktaydı çünkü bağlı olduğum anlatıya uymuyordu.

"Onların da benim gibi neredeyse öldürüleceğin için çok korkmuş ve seni nasıl güvende tutacaklarına dair berbat bir karar vermiş olma ihtimalini düşünemez misin?" Sesi biraz kırılmıştı ve yanağından aşağı yuvarlanan ıslak bir gözyaşını görünce dehşete kapıldım.

Yarısını yediğimiz yemeği bir kenara ittim ve kollarımı ona dolayarak uzun bir sarılma için kendime çektim. "Bree, bebeğim. Çok özür dilerim. Ben bile..." İçimi çektim. Duyarsız bir pisliğin tekiydim.

"Sorun değil," diye yalan söyledi. "Artık iyi olduğunu biliyorum. Sadece paniklediklerini ve tam olarak düşünmeden hareket ettiklerini düşünüyorum. Onları suçlayabilir misin? Sen inanılmazsın. Hepsinin umutsuzca aşık olmasına şaşmamalı."

Bu kadar kalın konuşmasına güldüm ve arkasına yaslanması için onu serbest bıraktım. "Uh-huh. Doğru ya. Küstah, kadın düşmanı sık kafalılar gibi davranıyorlar çünkü hepsi bana deliler gibi aşık oldukları için mantıksız davranıyorlar. İyi teori, bebeğim."

Bree gülmedi, sadece omuz silkti ve ıslak kirpiklerinin altından beni izledi. "Onların durumunda olsam ben de aynısını yapardım, MK."

Kaşlarımı hafifçe çattım, ses tonundaki bir şey beni huzursuz etmişti ama bunu bir kenara bıraktım. "Peki, bu tuhaf ve tamamen yanlış teori doğru olsa bile... bu sadece tüm bunlardaki daha büyük soruyu gündeme getiriyor."

"Neymiş o?" diye sordu, elinin tersiyle gözlerini silip rimel lekesi bırakarak. "Neden hiçbirisi senin bir velet gibi davranmandan bıkip sana şaplak atmadı?" Gülümsemesi alaycıydı ama biraz da zorlama gibiydi. Garipti.

"Uh," diye küçük bir kahkaha attım, "hayır, demek istediğim... babama istediklerini tam olarak nasıl yaptırıyorlar? Babam, Bree. Dördüncü Samuel Danvers, Shadow Grove'daki en büyük hıyar. Kimse ona ne yapacağını söyleyemez. Hele ki yirmili yaşlarında üç eski gangster serseri hiç."

Bree soğuk bir sigara böreği kaptı ve cevap vermeden önce düşünceli bir şekilde geveledi.

"Bütün cevaplar bende değil MK," dedi sonunda sırtarak. "Ama bugünlerde yedi gün yirmi dört saat senin işine karıştıklarını düşünürsek, bunu öğrenebilecek en iyi konumda olan sensin, değil mi?"

Parmak uçlarımı masaya vurdum. "Bu doğru."

Bree bana sinsice gülümsedi ve yemeğimizin son kısmını yemeye devam etti. Masaya uzandım ve az önce söylediklerini düşünürken süslü vitray tavan penceresine baktım. Gerçekten endişeli davranıyor olabilirler miydi? Kody'nin ya da Steele'in durumunda bu mümkündü sanırım. Archer'ınki değil. Neredeyse kesinlikle güç gösterisi yapan saçma hareketlerinden birini yapıyordu... ama ne amaçla? Babama karşı elinde ne vardı?

"Zaten bir önemi yok," diye iç geçirdim sonunda. "Her şey ne kadar boktan olsa da, sırf gurur uğruna isyan etmek için tam bir beyin özürlü aptal olurum. Hâlâ takip ediliyorum ve birkaç hafta önce biri beni öldürmeye çalıştı. Kasıtlı olarak gizlice kaçarak ya da kaçarak elde edeceğim tek şey..."

"Muhtemelen birinin süper güzel, pembe saçlı deri kıyafeti olmak mı?" Bree benim yerime cümlemi tamamladı ve ben de kıs kıs güldüm.

"Aynen öyle."

"Peki... ne yapacaksın?"

Avuçlarımla yüzümü kapatıp inleyerek uzun bir iç çektim. "Hiçbir fikrim yok, Bree. Sen olsan ne yapardın?"

En iyi arkadaşım şeytani bir kahkaha attı. "Ah, kızım, bütün gün ve *bütün gece* o üçüyle yalnız kalmak zorunda kalsaydım ne yapacağımı çok iyi biliyorsun." Sesi alçak ve alaycıydı. Ne ima etmeye çalıştığını anlamak zor değildi. Seks. Seks demek istiyordu. "Hadi ama MK, bana ciddi hepsiyle bir ters harem ilişkisi hayal etmediğini söyleyemezsin. Bu mükemmel bir düzen. Sadece sen ve onlar, o büyük eski evde baş başa..." Sanki kendini o pozisyonda hayal ediyormuş gibi sözünü kesti ve ben de güldüm.

"Sen en kötüsüsün," dedim sırtarak ve kolumla gözlerimi kapattım. Çok yorulmuştum. Uykum daha iyiydi - çılglık çılgıla kabuslar görmüyordum - ama yine de yeterince rahatsız ve huzursuzdu, asla zinde hissederek uyanamıyordum. En son Archer kilidimi kırıp bütün gece beni tuttuğunda huzurlu bir uyku çekebilmişim.

Bree kendi kendine kıkırdadı. "Ben bir inkâr duymuyorum bebeğim."

Hâlâ ona bakmadan alay ettim. "Evet, kendime yalan söylemeyi bırakmaya çalışıyorum."

Bir tür çizgi film kötü karakteri gibi kıkırdadı. "Demek bunu düşündün. Bunu biliyordum."

"Bir sürü şey düşündüm kızım. Ama bu hiçbirini için harekete geçeceğim anlamına gelmiyor. Ayrıca Archer'ın gerçekten bir kadını paylaşmaya çalıştığını hayal edebiliyor musun?" Bu fikrin ne kadar tahrik edici olduğunu görmezden gelmeye çalışarak kendi zihnimde canlandırıdığım görüntüye güldüm. "Bırak bir taco'yu, bir burrito'yu bile paylaşmakta zorlanacağından eminim... ne demek istediğimi anladın sen."

Bree o kadar çok güldü ki yemeğini boğazına götüreceğinden endişelendim, bu yüzden hafifçe doğruldum ve kaşlarımı çatarak ona baktım. "Kahretsin, dostum, o kadar da komik değildi."

Yine de cevap veremedi. Yüzü kıpkırmızıydı ve elinin içine bakarak gülüyordu... omzumun üzerinden.

Ah lanet olsun.

Başımı arkaya eğerek Kody'nin gülümseyen yeşil gözleriyle karşılaştım. "Pekala. Bunun olacağını tahmin etmeliydim," diye mırıldandım.

Sırtışı genişti ve gözleri eğlencenin yanı sıra çiğ, aç arzuyla doluydu. "Bilmiyorum, MK, Arch teşvik doğru olduğunda paylaşma konusunda oldukça iyidir."

Yanaklarım alev alev yanıyordu ama yemi yutmayı reddettim. Steele elinde telefonuyla onun biraz gerisinde duruyordu ve dikkat ediyor gibi görünmüyordu. Sadece umut edebilirdim.

"Bree'yle takılmanın babanın kurallarını doğrudan ihlal ettiğine eminim, bebeğim," dedi Kody bana uyarıcı bir bakış atarak. Ona kaşlarımı çatarak karşılık verdim ve tüm kızgınlığımın bakışlarıma sızmasına izin verdim.

"Yarın sabah kışını klozet kapağına yapıştırılmış olarak bulmak istemiyorsan böyle bir hıyar olmayı bırakmak istediğine eminim," diye cevap verdim on üç yaşındaki hormonlu bir çocuğun tüm alaycılığıyla.

Kendimi tekrar ayağa kaldırdım ve bacaklarımı masanın kenarına doğru salladım. Bree ve ben yemek yerken ve dedikodu yaparken biraz ders çalışıyorduk, sınavlar yaklaşıyordu, bu yüzden kitaplarımı ve notlarımı çantama koydum.

"Teşekkürler, Bree. Hapishane arkadaşlarım kapıyı kırana kadar eğlenceliydi." Kody ve Steele'e ters bir bakış attım; o da telefonunu kaldırmış, dikkatini bana vermişti. "Seni sonra ararım, Şükran Günü için plan yaparız."

Kody başını sallarken Bree de aynı anda "Kulağa hoş geliyor," diye cevap verdi.

"Üzgünüm Bree," dedi, sesi özür dilemekten başka bir şey söylemiyordu, "Şükran Günü için zaten planlarımız var."

"Hayır yok," diye karşılık verdim, çantamı omzuma attım ve ağırlığı karşısında yüzümü buruşturdum. Gerçeklik beni yakalamaya başlamıştı ve derslerimi geçme umudum varsa önümüzdeki hafta boyunca ciddi çalışma saatleri yapmam gerektiğini biliyordum. Neyse ki çok iyi ders çalışırdım.

Kody kendini beğenmiş bir şekilde bana gülümsedi. "Evet, öyle bebeğim. Steele ve ben de sana bunu söylemeye geliyorduk, değil mi kardeşim?" Gri gözlü arkadaşına vurdu, o da şaşkınlıkla delinmiş kaşlarını kaldırdı.

Kollarımı kavuşturdum ve Kody'nin blöfünü gördüm. "Öyle mi? Bree'nin dahil olamayacağı ne yapıyoruz?"

"Arch bizim için yemek yapıyor," diye cevap verdi kendini beğenmiş bir sırıtışla. "Meksika yemeği." Kody daha da geniş sırıtınca bakışlarım öldürücü bir hal aldı.

Steele dövme eli ni saçlarında gezdirdikten sonra yanıma gelip kolunu omuzlarıma atarak, "Siktir et," diye mırıldandı. "Arch açlıktan ölebilir, umurunda değil."

Oflayarak uzaklaşmaya çalıştım ama Steele beni o kadar kolay bırakmıyordu. Ağır çantamı kendi omzuna attı, sonra elimi tuttu ve kütüphaneden çıkarken parmaklarımızı birbirine dokundurdu.

Hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ hepsine *öfkeliydim*. Ama... Ama geri çekilmedim.

Belki de her şeye rağmen bir şeyler değişmişti. Belki Bree haklıydı.

Belki de gerçekten beni güvende tutmaya çalışıyorlardı.

Yine de söylediklerinden daha fazlasını bildiklerine dair kesinliği görmezden gelemedim.

T Şükran Günü sabahı her yer karla kaplanmıştı. Bütün hafta odama kapanmış, sınavlar için kıcımı yırtarak çalışmış ve bütün sömestr boyunca dikkatimi bu kadar dağıttığım için kendime kızmıştım. Yine de karla ilgili bir şey her şeyi çok sakın ve huzurlu kılıyordu.

Cherry ile gemi yolculuğuna çıktıklarından beri babamdan tek bir kelime bile duymamıştım ve ona ulaşmayı da umursamıyordum. Kartlarını göstermişti ve artık zehirli ilişkimiz için çaba sarf etmekle ilgilenmiyordum.

Annemden kalan mirasa erişimime izin verilmesine daha iki yıldan fazla vardı ama bu kadar uzun süre tutsak kalma fikrini aklım almıyordu. Özgürlüğüme, bağımsızlığıma ihtiyacım vardı. Bundan da öte, sapığımdan kurtulmaya ihtiyacım vardı. *Ve* katil teşebbüsümden... Eğer gerçekten birbirleriyle bağlantılı değillerse.

Yine erken uyanmıştım ve çoraplarımla mutfakta dolaşırken titriyordum. Kahveye kazaktan daha çok ihtiyacım vardı.

"Günaydın Bayan Danvers," dedi babamın yaşlı uşağı Steinwick, odaya girdiğinde beni sakın bir sesle selamlayarak. "Bunu sizin için yapmamı ister misiniz?"

Başımı hızla salladım ve ona endişeli bir bakış attım. "Alınma ama hayır. Bu makineyle bana en son kahve yapmaya çalıştığın zamanı hatırlıyorum." Muhtemelen üç yıl kadar önceydi ama hafızamda yer edecek kadar kötüydü.

Steinwick bana sulu bir gülümseme verdi ve başını eğdi. "Peki, bir şeye ihtiyacınız olursa..."

Biraz kederli görünüyordu ve ben de gülümsedim. Yaklaşık beş yıldır babamın yanında çalışıyordu ama onu o kadar nadir görüyordum ki neredeyse hiç tanıımıyordum. "Seni nasıl bulacağımı biliyorum," dedim ve başımla *hiç* kullanmadığımız dahili telefonu işaret ettim. "Ama belki de babam yokken molanın tadını çıkarabilirsin. Hiçbirimizin gerçekten personele ihtiyacı olmasa bile, maaşlarınızı hâlâ ödediğine inanıyorum."

Yaşlı adam bir an tereddüt ettikten sonra başını salladı. "Evet, hanımefendi. Biraz sıkılmış olsak da işverenim her şeyle iyi ilgileniyor."

Kısa bir kahkaha attım. "Peki, keyfini çıkarın. Eminim gemi seyahatinden döndüğünde talepkâr bir sikici olarak bunu telafi edecektir."

Steinwick mırıldanarak onayladı ve sessizce mutfaktan çıktı. Cidden, ev çalışanları hayalet gibiydi. Steinwick'le en fazla konuştuğum an buydu... sonsuza dek.

Kollarımı ovuşturarak espresso makinesinin ısınmasını beklerken dişlerimin takırdamasını engellemek için çenemi sıktım.

Birkaç dakika sonra sıcak bir kapüşonlu omuzlarıma örtüldü ve giysisinin içinde titredim.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, kollarımı kolların içine soktum ve vücudumu ısıtan kumaşa sarıldım. Steele gibi kokuyordu, temiz sabun ve araba yağı. "Kahve ister misin?"

"Tanrım, evet," diye mırıldandı, kolları ortama dolanırken ve kapüşonun fermuarını benim için çekerken sesi uykudan kalınlaşmıştı. Ama işi bittiğinde uzaklaşmadı, onun yerine mürekkepli kolları orta yerimde dururken yüzünü bir an boynumun kıvrımına yasladı. "Sabahın bu saatinde neden burada tatlı

kıçını titretiyorsun, Cehennem Kedisi?" "Kahve yapıyorum tabii ki," diye cevap verdim. Kucağından inmedim, kahvelerimizi hazırlamak için elimden geleni yaparken göğsüne yaslandım. "Biz iyiymişiz gibi davranarak burada ne yapıyorsunuz?"

Yine mi?"

Şikâyet ettiğimden değil.

Steele derin bir nefes aldı ve cevap vermeden önce saçlarımı karıştıran uzun bir iç çekişle bıraktı. "Tekrar iyi olmamızı istiyorum. Tüm bu öfke, kızgınlık ve sessizlikten nefret ediyorum. Bu beni öldürüyor."

Yüksek sesle söyleyemeyecek kadar inatçı olduğum düşüncelerimi dile getirdiği için ona lanet olsun.

Kahvelerimizi bitirdikten sonra bir kenara bıraktım ve yüzümü ona dönebilmek için kollarında döndüm. Benim için kendi kapüşonunu çıkarmış, üzerinde sadece bir tişört ve eşofman altı kalmıştı. Tüyleri diken diken olmuştu ve uykudan buruş buruş olmuştu ama *lanet* olsun ki çekiciydi.

Şafak öncesi erken saatlerde bana garip bir sakinlik hissi verdiği için karı suçluyorum. Ama bu saçmalığın bir kısmını bırakmaya hazırdım. Kollarımı Steele'in boynuna doladım ve kapüşonunun uzun kollarının ellerimi örtmesine izin verdim.

"Seni özlüyorum," diye itiraf ettim yumuşak bir fısıltıyla. "Aptalca görünüyor, hiç gerçekten... Bilmiyorum. Sadece bir şeylere başladığımızı düşünmüştüm ve

sonra..."

Steele yüzünü buruşturdu. "Sonra gittik ve her şeyi mahvettik. Baban-"

"Hıyarın teki," diye kestim sözünü, gözlerim sertleşmişti, "ama rol yapmıyordum"

Akıl sağlığım için duyduğu endişeden kaynaklanıyordu, değil mi?"

Steele'in gözleri hüznünlendi. Pişman. "Hellcat..." Sesi acılı geliyordu ve ben başımı salladım.

"Bunun bir önemi yok. Sizin -ya da Archer'ın- onun iplerini çektiğinizi biliyorum. Ama bilmek istediğim şey nasıl oldu?" Ses tonumu sakın ve çatışmacı olmayan bir şekilde tuttum çünkü içten içe Steele'den bir şey öğrenemeyeceğimi zaten biliyordum. Bu Archer'ın sirkiydi ve hepimiz onun maymunlarıydık. "Beni böyle tehdit etmesini nasıl sağladın? Neden?"

Steele'in kaşları çatıldı, ağzı aşağı doğru kıvrıldı ve ben iç çektim. "Unut gitsin," diye mırıldandım, bakışlarımı başka yöne çevirip kollarımı indirdim

boynunun etrafından. Yine de bileklerimi yakaladı ve ellerimi tekrar omuzlarına koydu.

"Bunu yapma, Cehennem Kedisi," dedi bana yumuşak, acı dolu bir sesle. "Sana her şeyi anlatmayı çok istiyorum. *Hiçbir* fikrin yok. Ama..." Hayal kırıklığına uğramış bir sesle sustu.

Başımı salladım. "Ama Archer, değil mi?"

Steele küçük bir baş sallamasıyla kaşlarını çattı. "Bu onun hikâyesi ve onun sırları, bebeğim. O hazır olmadan güvenine ihanet edemem."

Mantıksal olarak nereden geldiğini anlamış olsam da içime küçük bir hayal kırıklığı saplandı. "Doğru. Ama benimkini ezip geçmende bir sorun yok." Niyet ettiğimden daha sert çıkmıştı ve Steele ona vurmuşum gibi irkildi.

Tekrar ondan uzaklaşmaya çalıştım ama o beni daha sıkı kavrayarak kahve makinesini arkama alıp tezgâha yasladı.

"Madison Kate," dedi sesinde bir demir parçasıyla. "Güvenine ihanet etmek asla doğru değildir. Asla. Sanırım üçümüz de bunu telafi etmek için *uzun* zaman harcayacağız... ama Archer'a hayatımı borçluyum. Benden güvenini korumamı istediğinde, yapamam-"

"Sorun değil," diye araya girdim. Sırf laf olsun diye kavgacı davranıyordum. Bunların hepsini *biliyordum*. Dikkatini veren herkes için son derece açıktı; Archer, Kody ve Steele arasında ateşte dövülmüş bir bağ vardı. Bu bağ kandan da, aileden de derindi. Beni bir kalıp sabundan bile daha az tanırlarken, *herhangi birinin* bana ya da kırılğan duygularıma öncelik vermesini beklemek... mantıksız ve küstahçaydı. "Tartışmak istemiyorum, Steele. Ben sadece..." İçimi çektim ve

alnını göğsüne dayadı. "Sadece tüm bunların bitmesini istiyorum, tamam mı? Takipçimin ortadan kaybolmasını istiyorum. Beni öldürmeye çalışan her kimse bir uçak kazasında ölsün istiyorum. Shadow Grove'dan ve içindeki herkesten uzaklaşmak ve asla arkama bakmamak istiyorum." Kelimeleri fısıldıyordum ama kollarının etrafımda sıkılaşmasından beni duyduğunu biliyordum. Beni kokusuyla, sıcaklığıyla çevreleyene kadar kendine çekti.

"Bunu istemiyorum," diye mırıldandı, "çünkü o zaman seni bir daha asla göremeyebilirim."

Hafifçe geri çekilerek, bakışlarıyla tekrar buluşmak için başımı geriye eğdim. "Steele-"

Ne söyleyeceksem söyleyeyim... kimin umurundaydı ki? Dudakları dudaklarımla buluştu ve bir anda zihnim saçmalamak üzere olduğum her şeye boşverdi.

Arzu pırıltıları içimi aydınlattı ve öpücüğüne doğru eğildim, onu hevesle karşıladım ve haftalardır özlemine çektiğim şekilde o lezzetli dil saplamasına dolandım.

Küçük, güvensiz bir parçam, birlikte geçirdiğimiz o geceden sonra bana verdiği boşluktan dolayı incinmişti... onu iten ben olsam bile. Bir parçam Archer'ın Steele'in artık onunla ilgilenmediği saçmalığına inanmıştı, "konuşmamızdan" sonra bile.

Ama şimdi öpücüğü o son, kalıcı endişeleri de silmişti.

İçimden derin bir ürperti geçti ve Steele küçük bir kıkırdamayla dudaklarını dudaklarımdan ayırdı.

"Bu kahveleri odama götürme şansımız var mı?" diye sordu, sesi kısık ve boğuktu. Kaşlarım havaya kalktı ve gözleri büyüdü. "Oh, hayır. Öyle demek istemedim..." Gülerek başını salladı. "Yani, tabii ki, o da var. Ama kapüşonum sende olduğu için daha sıcak bir yeri kastetmiştim. Ayrıca, bir şey üzerinde çalışıyordum..." Bakışları başka yöne kaydı ve dudaklarını gergin bir hareketle büktü. "Belki senin için çalabilirim diye düşündüm."

"Ah." Gözlerimi birkaç kez kırptım. Sevişmek istediğini düşünmüştüm - ki bunu tamamen kabul ettiğimi de eklemeliyim- ama benimle bir şeyler oynamak istiyordu. Kimseye piyano çalma konusundaki isteksizliğini bildiğimden, bu son derece samimi bir jest gibi görünüyordu. "Tabii. Tamam, güzel. Hadi gidelim."

Onu serbest bıraktım ve espresso makinesinin yanındaki tezgâha bıraktığım hafif soğuk iki kahveye uzandım. Birini benden aldı.

Sonra serbest ellerimizi birleştirerek sessiz evin içinden geçip onun yatak odasına doğru ilerledik.

İçeri girdiğimizde Steele kapıyı usulca arkamızdan kapatırken, "Kahretsin, odan gerçekten daha sıcak," diye yorum yaptım. Sırıttı, kahvesini komodinin üzerine bıraktı ve buruşuk yatağına geri tırmandı. Klavyesini getirmişti ve belli ki yataktayken bir şeyler üzerinde çalışıyordu çünkü yatağın örtüsünün üzerinde mürekkep kaplı müzik kğitleri yığınları vardı.

"Gel, otur," diyerek yatağın diğer tarafını işaret etti. "Isıtıcım devreye girmeden önce masamda oturmak için çok soğuktu, bu yüzden buraya taşındım." Yatağına tırmayıp ayak parmaklarını yorganın altına sokarak, "Bu bir sonraki seviye tapılası," diye mırıldandım. Kablosuz kulaklıkları bir kenara atılmıştı ve onları geri takmak için hiçbir hareket yapmadı. Küçük bir şeydi ama kız kardeşi öldüğünden beri kimse için oynamadığını bilmek... içimde bir şeylere dokundu. Sırları ve ihanetleri biraz daha az hissettirdi. inciticiydi çünkü duygularını başka şekillerde gösteriyordu.

Bana kısa bir bakış attıktan sonra, önündeki kucak masasında klavyesiyle bağdaş kurarak rahatça oturdu. Sonra çalmaya başladı.

Tanıdık melodi hafızamı canlandırdı ve Steele'in başını çevirip gözlerimle buluşmasına neden olan küçük bir ses çıkardım.

"En son benim için çaldığında üzerinde çalıştığın şarkı bu muydu?" Güzel, unutulmaz melodiye bölmek istemediğim için kısık bir fısıltıyla sordum. Başını salladı, parmakları akıcı bir zarafetle hareket ederken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Rachel ldğnden beri yazdığım ilk şey bu," diye itiraf etti, sesi de bir o kadar yumuşaktı. "Ama o gece, sen burada yatağımda uzanırken... birden aklıma geldi. Haftalardır beynimi kurcalıyordu ama yapamadım. Sen burada yokken üzerinde alışamadım. Bir türlü aklıma gelmiyordu."

Kahvemi yudumlarken rahatlamak için yastıklarına sokuldum. "Bana ilham perin olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun, Max Steele?"

Bana bir bakış daha attı, gözleri cıva gibiydi. "Sanırım yle."

İkimiz de bir daha konuşmadık ve Steele'in klavyesinden çıkan hafif melodi o çalarken odayı doldurdu. Sayısız duyguyu aktaran türden bir mzikti bu. Çaldığı her notaya derin, ham duygular işlenmişti ve melodi bir şekilde içimde bir şeyleri deşmeyi başarmıştı.

Bitirdiğinde, son nota havada asırlar gibi asılı kaldı ve uzun, rahat bir duraklama için sessizce oturduk.

Bir süre sonra klavyesini ve çalışma masasını yataktan kaldırıp yere koyarak bana "Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordu. El yazısıyla yazdığı notalar her yere saçılmıştı ama o bunları umursamadan yastıkların üzerine uzanıp bana baktı.

Birkaç dakika önce bitirdiğim kahvemın kalıntılarını tadarak dudaklarımı yaladım. "Bunu sen mi yazdın?" Ona neredeyse inanamayarak sordum. "İnanılmazdı. Sen..." Başımı salladım. "Çok yeteneklisin, Max Steele. Ama bunu zaten biliyorsun."

Bana o ukala sırtışlarından birini yaptı. "Evet, ama beğendin mi? Sadece senin için yazdım."

Kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. "Ne?"

Küçük, utangaç bir omuz silkme hareketi yaptı. "Artık kendim için yazarken ilham bulamıyorum. Ya da başka herhangi bir nedenle yazmaktan. Sanırım hayatımın bu evresiyle işim bitti, ama sonra seninle ilgili bir şey bana ilham verdi ve... evet. Bunu senin için yazdım. Ve muhtemelen senin için başka bir şey de yazacağım. Eğer senin için de uygunsa?"

Şaşkınlıkla ona göz kırptım. "Evet, dostum. Birinin benim için yaptığı en gurur verici şeyin bu olduğuna eminim. Şimdiye kadar. Yalan söylemeyeceğim, şu anda senin için her türlü kız gibiyim. Şu kalp gözlü emojiilerden birine mi dönüştüm? Çünkü öyle hissediyorum."

Ben de aptal gibi saçmalıyordum ama kimin umurundaydı ki? Steele benim için bir şarkı bestelemişti. *Benim için*.

Steele'in dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Demek hoşuna gitti?"

Eğilerek iki elimle yüzünü kavradım ve gözlerinin derinliklerine baktım. "Max Steele. İltifat beklemekten vazgeç. Bayıldım amına koyayım."

"Emin misin?" diye sordu bana tüm ciddiyetiyle. "Çünkü ben daha coşkulu bir yanıt bekliyordum. Az önce senin için klasik bir piyano parçası besteledim, Cehennem Kedisi. Kahretsin."

Gözlerimi devirdim ama ona açıkça yalvardığı şeyi verdim. Müziğinin içimde yarattığı tüm duygularla onu öptüm, öpüşmemiz derinleşirken kucağına tırmandım.

Kolları belime dolandı, beni vücuduna sımsıkı sararken ben de önce diliyle oynadım, sonra alt dudağını emdim.

Çenesinden boynuna doğru öpücükler göndermeye başladığımda, "Bu daha çok hedeflediğim şeye benziyor," diye mırıldandı. En son birlikte yattığımız zamandan ona bazı izler borçluydum...

Kapısının çalınması beni duraksattı ve saçlarıma doğru inledi.

"Git buradan!" diye seslendi bizi bölen kişiye. "Uyuyorum ben!"

"Hayır, uyumuyorsun," diye karşılık verdi Kody. "Sadece çaldığınızı duydum." Bir duraklama oldu ve sonra... "Yanında bir kız mı var?"

Donakaldım. Steele dondu. Kapı kolu dönmeye başladı.

"Siktir," diye tısladı Steele, beni kucağından fırlatıp odanın öbür ucuna fırladı ve tam zamanında kapıya çarptı, kapı bir aralıktan fazla açılmadan. "Kody, siktir git!"

"Ne oluyor be?" Kody'nin sesi gülüyormuş gibi geliyordu. "Dostum, içeride kesinlikle bir hatun var." Steele kilidini çevirip kapıya yaslanırken bir duraklama oldu. "Biraz sıkık bir hareket, kardeşim. MK'yı gerçekten sevdiğini sanıyordum. "

Steele bana acı dolu bir bakış attı, sonra da kaşlarını çatarak kapıya baktı. "Ne? Öyleyim.

Kody, cidden. Siktir git."

"Tamam, Tanrım. Demek istediğim, MK'yi gerçekten önemsiyor olsaydın başka bir hatunla takılmazdın." Kody'nin sesi onaylamaz gibiydi ve bu kalbimi ısıttı. "Ona söylemek zorunda kalacaksın, biliyorsun."

Steele acı çekiyormuş gibi gözlerini devirdi ama kapıdan çıktı -kilidi iki kez kontrol ettikten sonra- ve yatağında bana katılmak için geri geldi. "Evet, ben hallettim, Kody. İlgilendiğin için teşekkürler."

"Endişelendiğim falan yok, seni pislik," diye karşılık verdi Kody. "Sadece onunla oynadığın için suratına yumruğu indirmesini izlemek istiyorum. Şiddetli MK beni tahrik ediyor."

Buna yüksek sesle gülmemek için elimi ağzıma kapatmak zorunda kaldım ve Steele bana inanmaz bir bakış attı.

"Sen bir pisliksin, Kody," diye bağırdı arkadaşına. "Sabahın bu saatinde pazarlık ettiğinden daha fazlasını duymak istemiyorsan şimdi siktir git." Bunu söylerken bakışlarını benimkilere kilitlemişti ve gözleri davetkâr bir ifadeyle parlıyordu.

Kaşlarımı kaldırdım, başımı yana eğdim ve sessizce kabul ettim. Ne de olsa bir kızın ihtiyaçları vardı. Ve Kody zaten Steele'in bir kızla birlikte olduğunu düşünüyordu, bu yüzden sessiz olmama bile gerek yoktu. Öyle değil mi?

Doğru. Çürük mantık benim için yeterince iyiydi.

W Steele'in yatak odasının kapısının diğ er tarafından yanıt gelmeyince önce kapıya, sonra da Steele'e baktım.

"Sence gitmiş midir?" Yaramaz bir sırtışı la fısıldadım.

Steele'in kaşları kalktı, delici bakışları ışı ğ ı yakaladı. "Umurumuzda mı? Kapı kilitli."

Yanıt olarak sırttım ve ihtiyacı olan tek onay da buydu. Dudakları, altında arzudan kıvrınmama neden olan ateş li, ağı zı açık bir ö pü cü k le tekrar benimkilerle buluş tu. Bacaklarım beline dolanana kadar kıpı rdandım, sert uzunluğ unu ağı rıyan gö beğ ime bastı rdım, böylece ona sü rtü nebildim.

"Fazla vaktimiz yok," diye kulağı ma nefes verdi, sıcak elleri hâl â üzerimde olan bol kapüş onlu tiş ö rtü nü n altından kayarak uyku tulumumun eteklerini buldu.

Avuç içleri göğ üslerimi bulduğ unda inledim ve bu sabah aşı ğ ı inmeden önce sü tyen giymeye ü ş endiğ im için yıldızlara ş ü krettim. "Nasıl olur? Hazırlanmamız gereken büyük bir aile Ş ü kran Günü yemeğ i yok ki."

Steele hemen cevap vermedi ve ben de bana yaptıklarının daha fazlası için aç bir şekilde onun altına girdim. Parmaklarım tiş ö rtü ne dolandı, sonra baş ının üzerinden sıyrıp bir kenara fırlatarak pü rü zş ü z, döv meli göğ sünü ortaya çıkardı. Bütü n oğ lanların inanılmaz döv meleri vardı... bu da beni tahrik etmekten biraz zayı f düş ü rüy ordu.

"Bugün bir yolculuğ umuz var," diye itiraf etti Steele, topuklarının üzerinde arkasına yaslanıp kapüş onunun fermuarını aç tı ve ben de atletimle birlikte onu da çıkaracak kadar uzun süre yer değ iştirdim. Böylece ben sadece küçük bir ş ortla, o da eş ofmanla kalm ı ş tı.

Bir an durakladı, baş ını eğ ip kabarık ete hafif bir ö pü cü k kondurmadan önce parmak uçlarını karnımdaki yara izinin üzerinde gezdirdi.

Burnumu kırı ş tı rdım, bu gizemli geziyi merak ediyordum ama yaptığımız şeyi durduracak kadar değ il. "Yolculuk mu? Nereye?"

Ama dikkati göğ üslerime kaym ı ş tı ve dili sertleş miş meme ucumla oynamaya başladığında, piercing'ile fiskeledi, sonra emdi ve ısır dı... evet, lanet olası sohbet. Bunu orgazmdan *sonra* tartışabilirdik.

Belli ki o da aynı şeyi düşünüyordu, yatağa geri döndü ve parmaklarını şortumun kemerine geçirdi. Bacaklarımdan aşağıya doğru çekti, sonra o sivri kaşlarını bana doğru kaldırdı.

"İç çamaşırın yok mu, Cehennem Kedisi?"

Sırıttım. "Beni kötü etkiliyorsun, Max Steele."

Sırıttı. "Bazıları en iyi etkinin ben olduğumu söyleyebilir." Sonra omuzları açık kalçalarımın arasında olacak şekilde yatağa geri yerleşti.

Parmakları amımı okşarken keskin bir nefes aldım, sıcak nefesi hassas tenimi okşuyor ve beni tahrik ediyordu. Ellerim başına geldi, tırnaklarım kısa kahverengi saçlarını kaşırken beni cesaretlendirdi.

"Haftalardır bunu yapmayı hayal ediyordum," diye itiraf etti Steele, yüzünü aşağı eğip beni hafifçe yalayarak. Siktiğimin amcık yalayıcısı. "O gece beni yatağından çıkardığı için Arch'ı öldürebilirdim."

O gece. Üçüyle de ayrı ayrı öpüştüğüm, sonra da bir gangsterin ağzını burnunu kıldıklarına tanık olduğum gece.

"Duşta düşündüğün şey bu mu?" Kısık, şehvet dolu sesimde küçük bir eğlence baloncuğuyla ona takıldım.

Steele mırıldanarak onayladı, beni daha kararlı bir şekilde yaladı ve parmaklarını kullanarak beni ağzına doğru açtı. Dilini klitorisimin üzerinde kullanma şekli... tam bir cennetti.

"Duşta her türlü şeyi düşünüyorum," diye mırıldandı beni kıvrandıran ve inleten, yüzüne karşı sürtündüren ve daha fazlası için yalvartan uzun bir işkence seansından sonra. "Banyona gizlice girip vücut losyonunu çalmayı bile düşündüm."

Bu öneriye bir kahkaha attım ama Steele iki parmağını içime sokup ağzıyla klitorisime yapıştığında bu kahkaha hızla inlemelere dönüştü. İçimde titreyen zevk dalgaları yuvarlandı ve kalçalarım hareket ettikçe ve orgazmım keskin bir şekilde arttıkça ayak parmaklarım yatağına kazıldı.

Üçüncü bir parmak daha ekledi ve eliyle beni sertçe becerirken dil piercinginin *tam olarak* ne işe yaradığını gösterdi. Son saniyede yastığını kaptım ve yüzüme bastırdım, doruğa ulaştığımda çığlıklarımı bastırdım ve Steele beni yemeye devam etti... şey... dünyadaki en sevdiği yemek gibi.

"Vay anasını," diye haykırdım orgazmım azalmaya başladığında ve kendi kendime dayattığım tıkacımı güvenle çıkarabildiğimde. "Siktir, Steele. Lütfen bana

Prezervatif mi? Seni içimde hissetmeliyim."

Kendinden memnun bir ses çıkardı, son bir öpücükle amımı terk etti ve dizlerinin üzerinde yükseldi. Üzerime doğru eğilerek komodine uzandı ve bir yığın müzik kağıdını yere süpürdü ama ben sabırsız ve açgözlüydüm. Parmaklarımı eşofmanının kemerine geçirdim ve aşağı doğru sürükleyerek, şimdiden sıvıyla kayganlaşmış kocaman ereksiyonunu serbest bıraktım.

Heyecan içimde fokurdadı ve aşırı hassas amım ihtiyaçla zonkladı. İlk orgazm harikaydı, buna hiç şüphe yoktu. Ama bir sonrakinin daha da akıl almaz olacağını biliyordum... Bir prezervatif bulup yırtmak için topuklarının üzerine otururken elimi boyuna doladım, ona birkaç sert vuruş yaptım.

Prezervatifi şaftından aşağı yuvarlarken kapısı çalındı ve ben de ona küçük bir kaş kaldırma hareketi yaptım. Yine de başını salladı ve ellerini kalçalarımın altından geçirerek beni daha yakına çekti ve sıırıslıkam olan göbeğime doğru hizaladı.

"Aldırma ona," diye mırıldandı ve keskin bir nefes vererek içime girdi. Ani hareket karşısında inledim, sırtımı kamburlaştırdım ve onun içime tamamen oturmasının verdiği lezzetli hissin tadını çıkardım. Üzerime indiği için ne kadar ıslanmış olsam da, hiçbir rahatsızlık yoktu, sadece saf, kör edici bir tatmin vardı.

Archer'ın sesi eşliğinde kapı tekrar çalındı. "Steele, kalk. On beş dakika içinde gidiyoruz."

Steele bir küfür savurdu ama durmak için herhangi bir hamle yapmadı. Onun yerine öne doğru eğildi, kalçaları pompalanırken kollarını başımın iki yanına dayadı, beni yavaşça ama o kadar sert beceriyordu ki yıldızlar görüyordum.

"Steele," diye bağırdı Archer, "Beni duyuyor musun?" Kapı tokmağı tıkırdadı ve kilitli olduğunu hatırlamadan önce gerildim.

"Ciddiyim," diye mırıldandı Steele, sesi boğuktu ve tahrikten damlıyordu. "Boş ver onu."

Ona sıırttım. "Bana uyar." Kollarımı boynuna dolayarak uzandım ve kalçalarımı, zonklayan, muhtaç amıma daha derin erişmesine izin verecek şekilde eğdim.

"Steele!" Archer yine tersledi.

"Seni duydum!" diye bağırdı. "Bana sadece bir dakika ver!"

Bu Archer'ı tatmin etmişe benziyordu çünkü daha fazla iğrenç kapı çalma sesi gelmedi ve Steele'in sıcak, umutsuz öpücüğüne sıırtarak karşılık verdim.

"Bir dakika, ha?" Doruk noktamın yaklaştığını hissetmeme rağmen onunla alay ettim.

O da bana şeytani bir sırıtışla karşılık verdi. "Ya da daha fazlası..."

Ellerim ensesinde, yüzünü kendime doğru çektim. Onu uzun uzun ve sertçe öptüm, dudaklarında kendi uyarılmamın kalıntılarını tattım ve leğen kemiği klitorisime bastırıldığında inledim.

Kapı bir kez daha çalındı ve Steele sinirli bir iç çekti. "Şu anda ciddi mi bunlar?"

Kıs kıs güldüm. "Burada bir kız olduğunu biliyorlar, yani evet. Muhtemelen kasıtlı olarak oyununu bozmaya çalışıyorlar."

Steele homurdanarak onayladı. "İşaretin çok uzağında olmaları çok kötü, Cehennem Kedisi."

"Steele, MK kayıp," diye bağırdı Kody kapıdan. "Acele et ve yükünü boşalt; onu aramamız gerek!"

Tamam, bu beni duraklattı.

Steele bir küfür daha savurdu ve bana acı dolu bir bakış attı. Ne yapacağıma karar vermeye çalışarak dudağımı ısırdım.

"Ne kadar hızlı bitirebilirsin?" Ses tonumda şeytani bir tonla fısıldadım. *İkimizin de* işini bitirmeden odasından çıkmamın imkânı yoktu. Bu, Kody'nin Steele'in gizemli kızının gerçekte kim olduğunu öğrenmesi anlamına gelse bile.

Steele sırıttı, sonra beni belimden yakaladı ve hızlı, akıcı bir hareketle ters çevirdi. Ben daha ellerimi ve dizlerimi yatağa dayamadan siki tekrar içime girmişti ve Kody'ye cevap vermeden önce tekrar hareket etmeye başlamıştı.

"Geliyorum!" diye bağırdı arkadaşına, sonra kalçalarındaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Ama senden önce değil," diye fısıldadı bana karanlık bir vaatle.

Amım yeni açığı severek onun etrafında sıkıştı ve beni tüm yatak çerçevesini duvara çarpacak kadar sert sikmeye başladı.

"Benim için gel, Cehennem Kedisi," diye homurdandı, parmak uçları kıkımın etini ısıırıyordu.

İçimden inilti dökölüyordu ama çok yaklaştım. Çok yaklaştım. Steele'in açık avucu kıkımın yanağına çarptı ve hepsi bu kadar. Sertçe boşalırken çığlıklarımı bastırmaya bile çalışmadım, onu bana katılmaya zorlamak için sikiğin üzerinde geri çekildim.

Bana üç ya da dört kez sertçe çarptı, ben çarşafı pençelerken ve onun sahiplenici, baskın tutuşu altında kıvranırken serbest bırakıldığını homurdanarak söyledi.

İkimiz de kemiksiz bir yığın halinde yere yığıldık, onun katı ağırlığı üzerimdeydi ve ben *günlerce* bu şekilde kalabilirdim. Lanet olası kapının sinir bozucu bir şekilde çalınması dışında.

"Siktir, tamam!" Steele bağırdı. "Sakin ol, Kody. Eminim aşağıda kahve alıyordur." Üzerimden yuvarlanırken bana meraklı bir bakış attı, ben de başımı elimle destekledim. "Tabii odamda değilse?" diye fısıldadı, "Çıplak, yeni sikilmiş ve onu hiç görmediğim kadar muhteşem görünüyorsa?"

Kızarak gülümsedim ama başımı salladım. Kody ile kendi zamanımda ilgilenecektim. Steele'le sabahımızı ne yaparak geçirdiğimizi bilmesine ihtiyacım yoktu. Hiçbirine tek eşlilik sözü borçlu değildim ve bana her lanet olası gün yalan söylediklerinde onlara dürüstlük borçlu olmadığım da emindim.

"O değil," diye bağırdı Kody. "*Acele* eder misin? Gerçekten endişeleniyorum. Kar yağıyor ve o sıcak tutan paltosunu almamış."

Steele elini kırpılmış saçlarında gezdirdi ve yataktan çıkmadan önce içini çekti. Kullanılmış prezervatifi çöp tenekesine attı, kâğıtları yırtıp attı, sonra çırılçıplak kapıya yöneldi.

Panikle çarşafı üzerime attım ama bakmaktan kendimi alamadım. Doğrusunu söylemek gerekirse, Steele kapıyı sadece bir santim açtı ve o zaman bile vücuduyla odayı kapattı. Muhteşem, çıplak vücuduyla. Belli ki çocuklar birbirlerini çıplak görmekten hiç çekinmiyorlardı. Bu gerçeği daha sonrası için dosyalayacaktım.

"Dostum, cidden mi?" Kody'nin sesi iğrenmiş gibiydi. Arkadaşının aletini görmekten değil -ki bunu kaçırmış olması mümkün değildi- Steele'in daha *yeni sikilmiş biri gibi görünmesinden*. Ya da bana öyle geldi. "İnanılmazsın. MK bunu duyduğunda seni asla affetmeyecek. Geçen gün bana anlattığın onca şeye ne oldu?"

"Kardeşim, bırak artık," diye tersledi Steele. "Beş dakika içinde çıkacağım. Git spor salonunu falan kontrol et. Uyuyamadığında spor yapmak için oraya gitmeye başladı." Gerildim. Bunu nasıl bilebilirdi ki? Çok sık yaptığımdan değil... ama bazen kâbuslar özellikle kötü olduğunda, sadece kaçmanın yararlı olduğunu fark etmiştim.

"Biliyorum," diye homurdandı Kody, "ama bunu şafak sökmeden çok önce yapıyor." Steele omuz silkti. "Tatildeyiz. Belki de uyumuştur."

Kody bir kez daha öfkeli bir ses çıkarıp tepinerek uzaklaştı ve Steele kapıyı bir kez daha dikkatle kapattı.

Çarşafı bir kez daha arkaya attığımda, "Çabuk olsan iyi olur," dedi. "O geri gelmeden önce git duşa falan gir."

Tartışacak ya da gecenin bir yarısı ne yaptığımı nasıl bildiklerini sorgulayacak zaman yoktu, bu yüzden hızla pijamalarımı geri çektim ve koridoru geçerek kendi yatak odama koştum. Steele son bir öpücük için beni yakalamadan önce değil.

Kendi banyomda suyu açtım ve aynanın önünde soyundum. Dudaklarım Steele'in öpücükleri yüzünden kıpkırmızı ve kabarıktı, sol popomun yanağında da belirgin bir pembelik vardı. Buna bayılmıştım.

Kendi kendime sırtarak spreyin altına girdim ve saçlarımı iyice ıslattım. Uzun, pembe saçlarıma şampuan sürmüştüm ki yatak odamın kapısının açıldığını ve kızgın, tartışan seslerin bana doğru geldiğini duydum.

"...gördün mü?" Steele'in alaycı bir şekilde söylediğini duydum. "Banyosunu kontrol ettin mi? Lanet olsun, kardeşim. Uyan artık."

"Bekle, ne?" Kody'nin kafası karışmış gibiydi ve içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Belki de sabahı Steele'in yatağında geçirdiğim gerçeğini itiraf etmeliydim. Ama sonra... hayır. Kody'nin güvenimi tekrar kazanması gerekiyordu. Archer'ın da güvenimi kazanması gerekiyordu. Onlar paylaşmaya başlayana kadar kartlarımı göğsüme yakın tutacaktım.

"Orada olmadığından emindim," dediğini duydum Kody'nin belli belirsiz. "Kusura bakma dostum. Ben sadece... Bilmiyorum. Onu uyandırmak için içeri girdim ama burada değildi ve çıldırdım. Sonunda kaçtı sandım."

Bir duraklama oldu ve belki de yatak odamdan çıkmışlardır diye düşündüm. Ama sonra...

Archer sert bir sesle, "Kaçsa bile onu buluruz," dedi. İrkildim; onun diğer adamlarla birlikte dışarıda olduğunu bilmiyordum. "Bundan eminim."

Sesleri giderek kısıldı ve Kody ile Steele'in cevaplarını seçemedim ama olan olmuştu. Archer'ın sözlerini zihnimde evirip çevirerek, midemde hastalıklı bir hisle düşümü bitirdim.

Banyodan çıktığımda tek bir mantıklı sonuca varmıştım.

O şerefsizler bir şekilde üzerime takip cihazı yerleştirmişler.

Archer Steele'e on beş dakika içinde ayrılmak istediklerini söylemişti... ve odama dönüp duşumu bitirdiğimde bundan çok daha uzun bir süre geçmişti. Yine de giyinmem mümkün olduğunca uzun sürdü, hatta arada bir durup sosyal medyada rastgele gezindim ve aptalca evde kuaförlük videoları izledim.

Yatak odamdan çıktığımda kararımı vermiştim. Archer D'Ath saçmalıyordu.

Yatak odamda konuştuklarını duyabileceğimi *biliyordu*. Sesini alçaltmak için herhangi bir girişimde bulunmamıştı. Onu duymamı *istiyordu*, yani takip cihazı olmama ihtimali oldukça yüksekti ve sadece paranoyak olmamı istiyordu.

Sinsi orospu çocuğu.

Mutfağa girdiğimde üçünü adanın etrafında oturmuş, önlerindeki tabaklarda kahvaltıdan arta kalan kreplerle buldum. Bir kahve fincanı alıp kahve yapmaya koyulduğumda üçünün de gözleri lazer ışınları gibi beni takip ediyor gibiydi.

"Bugün bir yere gideceğini sanıyordum?" Mutfağın havasını tıkamış gibi görünen garip sessizliği bozarak sordum. "Sadece çalışanlarla güzel, huzurlu bir Şükran Günü geçirmeyi dört gözle bekliyordum."

"Bugün bir yere gidiyoruz, evet," diye yanıtladı Archer, simsiyah kahve çamurunu gerçekten hoşuna gidiyormuş gibi yudumlarken. "Ama bunu nereden biliyorsun?"

Omuzlarım gerildi. "Kody'nin daha önce odamın dışında bağırdığını duydum," diye yarı yalan söyledim. "Beni uyandıran buydu, seni pislik." Kody'ye ters ters baktım, o da bana kısık gözlerle baktı. Benim hoşuma gitmeyecek kadar sezgiseldi.

"Al, sana kahvaltı ayırdım," dedi Steele, folyoya sarılı bir tabak uzatarak. "Arch bir an önce yola çıkmak istiyor, o yüzden çabuk ye."

"Nereye gitmek için?" Folyoyu geri sıyırıp kısa bir krep yığını bularak sordum. Akçaağaç şurubunu kaptığım gibi bütün yığını mideye indirirken midem guruldadı.

Archer kuru bir ses tonuyla, "Bu bir sürpriz," diye cevap verdi. Kulağa sürprizden çok güç gösterisi gibi geliyordu. Şansına, kahvaltıdan önce iki kez orgazm olmak beni oldukça soğuk bir ruh haline sokmuştu, bu yüzden omuz silktim ve yemeğime başladım.

Kody boğazını temizledi ve ben de ona baktım. Ama o Steele'e ters ters bakıyordu.

"Steele," diye mırıldandı ve az önce onu tekmelemiş gibi sert bir ses çıkardı. "Bu sabah MK'ye söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Uh..." Steele bana bir bakış attı ve ben de yüzümü dikkatle boş tuttum. Archer ise? Her türlü kendini beğenmiş görünüyordu. Steele'in... tam olarak neyle? Bana bu sabah "başka bir kadınla" yattığını söylemesi mi? Olan şey bu olsa bile, bu konuda bu kadar neşeli olmamalıydı.

Ya da belki de herkesin kendisi gibi mutsuz olmasını istiyordu.

Bunun geri tepecek olması çok kötüydü.

"Bana ne söylemen gerekiyordu, Max Steele?" Akçaağaca bulanmış krepten bir ısırık alıp ağızıma attım ve ona en boş ve masum ifademi verdim.

Gözlerini bana dikti, dudaklarında bir gülümseme belirdi, sanki bana haddimi bildirmek istiyordu. Ama yapmayacaktı. Arkadaşlarına beni o pis banyoda parmaklayarak becermekle övündüğü zamandan beri kesinlikle yeni bir bölgeye geçmiştik.

"Yok bir şey," diye mırıldandı, Kody'ye karanlık bir bakış fırlatarak. "Kody ortalığı karıştırıyor."

Archer koltuğunda arkasına yaslandı ve sanki çok eğleniyormuş gibi kollarını kavuşturdu. Tek ihtiyacı olan bir kutu patlamış mısırdı, kendini beğenmiş herif.

"Kody ortalığı karıştırmıyor," diye homurdandı Kody, kendinden üçüncü şahıs ağzıyla, biraz da sevimli bir şekilde bahsederek. *Benim* çıkarlarımı gözetiyor gibi görünmesi onun lehine uzun bir yol kat ediyordu. "Ona bu sabah odadaki kızdan bahset, Steele. Kimse görmeden onu nasıl gizlice dışarı çıkardın?"

Steele Kody'ye ölümüne baktı, sonra bakışlarını bana çevirdi.

Archer sanki kafamın patlamasını bekliyormuş gibi zorlukla gizlediği bir neşeyle beni izliyordu ve tek düşünebildiğim... *lanet olsun, bu ikisi çok aptal.*

"Kimseyi gizlice kaçırmadım," dedi Steele dürüstçe, sonra da sırtıttı. "Sadece porno izliyordum."

Kaşlarım havaya kalktı ve yüksek sesle gülmek için ağzımı daha fazla krep ile doldurdum.

"Saçmalık," dedi Archer, her zamanki gibi soğukkanlıydı. "Hiçbir porno *böyle* ses çıkarmaz."

Steele omuz silkti, cevap verirken gözleri benden ayrılmıyordu. "Belki de daha iyi porno izlemen gerekiyordur, kardeşim."

Ağzımdaki lokmada boğuldum.

Kody sırtımı sıvazlarken bir dakika öksürdükten sonra, akan gözlerimi gömleğimin eteğine silmeden önce boğazımı temizlemek için kahveden uzun bir yudum aldım.

İşim bittiğinde herkes yine bana bakıyordu. Ancak bu sefer Steele'in "diğer kadını" hakkında öfkeden kafamın patlamasını bekler gibi bakmıyorlardı. Bu kez öfke ve endişenin garip bir karışımıyla bakıyorlardı ve hepsinin altında ateşli bir arzu yatıyordu.

Bir dakika sürdü ama Archer'ın göbeğime bakışı bana ipucu verdi. Gözlerimi silmek için gömleğimi kaldırdığımda yara izimi görmüşlerdi. Muhtemelen sütyenimi de görmüşlerdi ama siktir et. Sütyen utanılacak bir şey değildi ve benimki de görünecek kadar güzeldi.

Yine de bıçaklanmam gibi ağır konuları tartışacak havada değildim, bu yüzden daha az yoğun bir konuya geri döndüm: Steele'in sahte sadakatsizliği.

"Yani benden daha mı iyi yatıyordu?" Ona tamamen soğukkanlı bir şekilde sordum. Gözleri ateşle parladı ve Kody'nin ağzı hafifçe aralandı. Archer kaşlarını çatı, sanki kaşlarının gücüyle hepimizi öldürebilirmiş gibi.

Steele bana orantısız bir sırtış attı ve tereddüt etmeden bakışlarımı karşıladı. "Kimse senden daha iyi değil, Cehennem Kedisi."

Archer tiksinti dolu bir ses çıkardı ve sandalyesini geri çekerek ayağa kalktı. "Siktir et bunu," diye homurdandı. "Ben kamyoneti alıyorum. Çantanızı hazırlasanız iyi olur Prenses Danvers; bu gece buraya dönmeyeceğiz."

Mutfağı terk ederken nefesinin altından bir şeyler mırıldanıyordu ve ben onun bu suratsız tavrı karşısında yüzüme yayılan sırtışa engel olamıyordum. Bir gün benimle uğraşamayacağını öğrenecekti.

Kody hâlâ kuşkuyla kısılmış yeşil gözleriyle beni izliyordu.

"Sanırım gidip bir çanta hazırlasam iyi olacak." İçimi çektim ve kalçamı Steele'in yanındaki adaya yasladım. "Ne için bavul hazırlamam gerektiğine dair bir ipucu var mı?"

"Bu sabah... gerçekten çok soğuksun MK," diye gözlemledi Kody.

"Soğuk," diye yanıtladı Steele sorumu. "Süslü şeyler için stres yapma; malikâneneden ayrılacağımızı sanmıyorum."

Kaşlarım kalktı ve dilimin ucuna sorular geldi ama zorlamadım. Archer aptalca oyunlar oynamak istiyordu ve ben yemi yutacak havada değildim. Onun yerine sadece başımı salladım.

"Tamam, yapabilirim."

Kody kendi tabağını lavaboya götürmek için ayağa kalktı ve bize sırtını döndü. Yine de Steele'in beklediği açılış buydu ve beni yıldırım hızıyla öptü.

Beni bıraktığında "Şaka yapıyorsun," diye fısıldadım. Kody'nin sırtı hâlâ bize dönüktü ve Steele saf bir memnuniyetle sırttı. Gitmek için döndüğümde kıcıma bir şaplak attı ve bana yatakta beni nasıl tokatladığını hatırlattı.

Tabii ki *bu* sesi Kody duydu.

Koridorda kaybolduğumda nefesi kesildi ama hâlâ onu duyabilecek kadar yakındım.

"Seni *orospu* çocuğu," diye bağırdı. "Ciddi misin? Hay sikeyim! Bu inlemeleri tanıdığımı biliyordum."

Steele sadece güldü. "Neden bahsettiğini bilmiyorum, kardeşim."

"Tabii ki bilmiyorsun," diye homurdandı Kody. "Şu anda senden çok nefret ediyorum. Pislik."

Kendi kendime kıs kıs güldüm ve bu gizemli yolculuk için eşyalarımı toplamak üzere yatak odama yöneldim. Kody'nin bu işi çözmüş olmasına kızmamıştım bile. Etrafta gizlice dolaşmak eğlenceliydi ama kiminle seks yaptığımı saklayacak biri değildim. Özellikle de Kody'yle tekrar birlikte olma ihtimalim hâlâ varken.

Seks sonrası coşku iyi ruh halimi güçlü tutuyordu, bu yüzden çok fazla homurdanmadan bir gece çantası hazırladım.

Evden çıktığımda Archer'ın devasa, siyah F-150 Raptor'u ana girişin önünde rölantide duruyordu ve Kody açık olan yolcu kapısına yaslanmış, sürücü koltuğundaki Archer'la konuşuyordu. Steele kendi çantasını yatağa yerleştiriyordu, ben de benimkini ona uzattım, o da çantayı içine attı.

"Teşekkürler," dedim ona gülümseyerek. Kamyona binmek için hamle yaptım ama beni belimden yakaladı ve diğer çocukların göremeyeceği bir yerde ateşli, uzun bir öpücük için kamyonun arkasına çekti.

"Max Steele," diye azarladım onu, "*diğer* kız arkadaşın bunu görse ne düşünürdü?"

Şeytani bir kahkaha attı ve beni tekrar öptü. "Tamamen anlayışlı olurdu çünkü ellerimi senden uzak tutamadığım çok açık."

Yanıt olarak sırttım ama kucağından kayarak ayrıldım ve kamyonun arkasındaki yerime oturdum. Arabayı Archer kullanırken ön koltuk için kavga etmeye hiç niyetim yoktu ve Steele'in genellikle arka koltuğa oturduğunu düşünürsek, iyi bir kucaklaşma fırsatı yakalayabilirdim. Ya da en azından biraz gizli el tutma.

Ancak Steele bagaj kapağını yerine oturtup yatak örtüsünü kapatırken, Kody geniş bir sırtıyla yanımdaki arka koltuğa kaydı ve kapıyı hızla arkasından kapattı.

"Hey, bebeğim," dedi bana göz kırparak, "burada seninle takılmamın bir sakıncası yok, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. Ona kızgın olmalıydım, *hepsine*. Hâlâ deli gibi kızgın olmalıydım. Ama... ona karşı kin beslemek çok zordu.

"Nasıl istersen" dedim, "ama üzerinde uyuyakalırsam ve salyalarım akarsa sorumluluk kabul etmem."

Gülümsemesi daha da genişledi, tabii bu mümkünse. "Ah, güzelim, üzerime salyalarını akıtmana bayılıyorum."

Steele oflayarak ön yolcu koltuğuna oturdu, kendi kapısını çarptı ve Kody'ye yan gözle bakmadan önce emniyet kemerini taktı. "Sen bir bok kafalısın," dedi arkadaşına.

Archer boğazından sinirli bir ses çıkardı ama aynada benim bakışlarımla karşılaştı. Şaşırtıcı bir şekilde, tüm vücut dilinin ima ettiği kadar kızgın görünmüyordu. Onun yerine... Bilmiyordum bile. Meraklı, belki. Meraklanmış.

Ne olursa olsun, bu beni ürpertti.

"Peki, zavallı, hiçbir şeyden haberi olmayan Madison Kate'e bugün nereye gittiğimizi söylemeye hazır mıyız? Şu anda arabadayım ve sırf senin arkadaşlığının sıkıcılığından kendimi kurtarmak için otoyola doğru kıvrılıp yuvarlanmaya hiç niyetim yok." Archer'la konuşuyordum ve o da bunu biliyordu. Aynada dudakları yukarı kıvrıldı ama gözleri önündeki yolda kaldı.

Yine de ne Kody ne de Steele onun yerine cevap verdi ve sonunda gözleri bir saniyeliğine benimkilere kaydı. "D'Ath ailesinin malikanesini ziyaret ediyoruz," dedi sonunda.

Sarsıldım, verdiği yanıt karşısında şok oldum. Söylemesini beklediğim şey her neyse... o değildi.

"Merak etme," diye devam etti, yüzündeki şaşkınlık ifadesini yanlış okuduğu belliydi. "Zane yıllar önce Orakçılar'ı babamızdan devraldığında evlatlıktan reddedildi. D'Ath topraklarının iki yüz mil yakınına adımını atmayacak."

Zane ile yaptığım son konuşmayı düşündüm. Belli belirsiz bir şekilde bana yardım etmeyi teklif etmiş ama sonra o kadar da belli belirsiz bir şekilde bir daha Azrail topraklarına izinsiz girersem beni ölümle tehdit etmişti. Görünüşe göre çelişkili ve çileden çıkarıcı olmak bir aile özelliği idi.

"Bu da bir şeydir," diye mırıldandım nefesimin altında. "Şükran Günü yemeği için bizi eve mi götürüyorsun? Bu biraz sevimli." Ama... Cherry babamla gemi seyahatindeydi, Zane evlatlıktan reddedilmişti, Damien yıllar önce ölmüştü ve Archer bana büyükbabasının da öldüğünü söylemişti.

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandı Archer ve her türlü konuşmaya son vermek için müzik setinin sesini açtı. Laughing Clown'daki kavgasında çalan şarkının aynısıydı, I Prevail'den "Paranoid" ve marşım haline geldiğini hissetmekten kendimi alamıyordum. Bugünlerde *sürekli* paranoyaklaşıyordum.

"Buradan arabayla yaklaşık dört saat uzaklıkta," dedi Kody bana sessizce, gümbürdeyen müziğin sesini duyabilmek için orta koltuğa doğru eğilerek. "Gerçekten kestirmeye ihtiyacın olursa diye. O zamandan beri iyi uyuyamadığını biliyorum... bilirsin işte. Cadılar Bayramı'ndan beri. Ya da en azından eve geldiğinden beri."

Ona orantısız bir gülümseme attım. Yoldan çıkarılıp terk edilmiş bir lunaparkta takip edildikten sonra güvenmeye başladığım biri tarafından bıçaklandığımdan beri uyumakta zorlanmam gerçekten şaşırtıcı mıydı? Evet. Şu anda biraz berbat durumdaydım.

"Beni bu kadar yakından takip etmeyi bırakmanız gerekiyor," diye mırıldandım pencereden dışarı bakarak. "Bu ürkütücü."

Üniversiteye gidip gelirken bana eşlik etmeleri konusunda ısrar etmeleri neyse de, sabahın üçünde koşmak için spor salonuna gittiğimi bilmeleri? Belki de Archer izleme cihazı konusunda palavra atmıyordu.

Kody sesi alçak ve ciddi bir şekilde, "Ürkütücü olmanı her zaman ölü olmana tercih ederim, MK," dedi. Cevap vermedim ama sözleri beni derinden etkiledi. Belki de Bree onların motivasyonları konusunda haklıydı.

Bakışlarımı karlı manzaraya kilitledim ama elini tutmak için koltuğun diğer tarafına uzandım. Tüm sırları hâlâ deli gibi acıyordu ve önümüzde sayısız kavga olacaktı. Ama lanet olsun, barıştığımız kısmı çok sevdim.

Neredeyse tüm korku, kalp ağrısı ve *paranoyaya* değecekti.

A Yolculuğun bir aşamasında Kody'nin teklifini kabul ettim. Araba hareketsiz ve sessizken tekrar uyandım, yüzüm Kody'nin kot pantolonunun ağ kısmına gömülmüştü.

Beynimdeki yoğun uyku sisini temizlemek için gözlerimi kırpıştırarak fermuarından hafifçe uzaklaştım.

"Hey," dedi bana bok yiyen bir sırıtış atarak. "Nasıl uyudun?" Kaşlarımı çatarak doğruldum ve omurgamdaki bazı bükülmeleri gerdim.

"Ölü gibi," diye mırıldandım, bir elimi yüzüme sürdüm ve dikişlerinin derimde bıraktığı oluklara dokunduğumda yüzümü buruşturdum. Archer'ın... uh... burada her kim yaşıyorsa onunla buluşmam gerektiğinde ne kadar da iyi bir görünüm. Camdan dışarı, önüne park ettiğimiz etkileyici, *eski para* konağına baktım. Arabanın önü boştu ve ne kadar zamandır orada olduğumuzu merak ettim.

"Beni uyandırabilirdin," dedim Kody'ye, üzerinde bu kadar uzun süre uyuduğum için biraz utanarak.

Bir kahkaha attı. "Ah, bebeğim, yüzün kasıklarımıdayken mışıl mışıl uyuyordun. Aceleyle *bir yere* gitmiyordum." Bana kurt gibi sırıttı. "Yanağının altından ereksiyon *olmamak* için gösterdiğim aşırı itidale de dikkat çekebilir miyim?"

Sırıttım. "Öyle mi? Bu senin için... *zor muydu?*"

Boktan kelime oyunumdan sonra ilahi bir yardım ararcasına gözlerini gökyüzüne doğru yuvarladı, sonra bana düz bir bakış attı. "*Hiçbir fikrin* yok, MK. Steele'in annesini en az on altı kez iç çamaşırlarıyla hayal etmek zorunda kaldım."

Güldüm, sonra ağır ağır esnedim. Kody'nin üzerinde ölü gibi uyuduğumu söylerken şaka yapmıyordum. Bazen gerçek, dinlendirici bir uyku vaadiyle yüzüme tokat yiyene kadar yorgunluğun ne kadar derin olduğunu anlamak zordu.

"Demek D'Ath'ın malikânesi burası, ha?" Tekrar pencereden dışarı baktım ve Kody onaylar gibi bir ses mırıldandı. İkimiz de kamyonundan inmek için acele etmiyorduk ve acaba o da benim kadar aramızdaki dostane huzurun tadını çıkarıyor muydu? "Yalan söylemeyeceğim, Kodiak Jones, hepinizi ihmal edilmiş, suçlu çocuklar olarak düşünmüştüm."

kırık dökük, işçi sınıfı evleri. Bu... Archer'ın geldiğini düşündüğüm yer kesinlikle burası değil."

Kody hafif bir kahkaha attı. "Evet, böyle düşündüğün için affedilebilirsin. Ailesi hakkında bildiğin tek şey gangster Zane ve servet avcısı Cherry. Hadi, biri bizi aramaya gelmeden içeri girelim.

Archer'ın kamyonetinin sıcaklığından ayrıldığımızda titredim, montumu gece çantama attığımı hatırladım. Yine de Kody kolunu omuzlarıma doladı ve devasa kumtaşı konağa girene kadar vücut ısını paylaştı.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz -Kody'nin kapıyı çalmadığını fark ettim- derin çizgili bir yüzü ve gümüş rengi siyah saçları olan güçlü kuvvetli bir kadın bizi karşılamaya geldi. Ev çalışanlarının klasik siyah-beyaz üniformasını giymişti ama Kody'ye gülümsemesi tamamen ailevi bir sıcaklıktaydı.

"Kodiak," diye bağırdı, yüzünü avuçlarının arasına almak için uzandı, "ah oğlum, seni her gördüğümde daha da yakışıklı oluyorsun. Her şey yolunda mı? İnternette yayınladığın yarı çıplak fotoğraflarda iyi görünüyorsun." Kendini dramatik bir şekilde yelpazeledi ve Kody güldü. Sesi ağır aksanlıydı ama aşına olduğum bir ses değildi. Tahmin etmem gerekirse belki Doğu Avrupa'dan bir yerdendi.

"Seni görmek de güzel Ana. İyi görünüyorsun. Evin hanımı sana iyi davranıyor mu?" Adam ona sahte bir ciddiyetle bakınca Ana bir kahkaha attı.

"Öyle olduğunu biliyorsun Kodiak, oğlum." Karanlık bakışları bana kaydı, orada garip bir buzlu şeker gibi duruyordum. "Ah, sen de prensza olmalısın, değil mi?" Kaşlarımı çattım, o da gülerek başını geriye attı. "Sadece takılıyorum kızım," dedi sıcak bir gülümsemeyle, "Gel hadi; diğer baş belaları hanımefendiyle oturma odasındalar."

Ana, Kody'nin yolu bildiği belli olmasına rağmen bizi mermer döşeli zeminlerden geçirip eski moda bir oturma odasına götürdü. Salon, altın çerçeveli, dobra kadınların, sert, bıyıklı adamların ve köpeklerinin resimleriyle doluydu.

"Madam Constance, kaçakların yerini tespit ettim." Hizmetçinin ses tonunda alaycı bir hava vardı ve bu beni şaşırttı. Çalışanlara para ödediğimiz için hürmetkâr davranan biri kesinlikle değildim ama ben böyle bir ortamda büyümüştüm. Ana'nın, yüksek sosyeteden bir kadına benzeyen işvereniyle olan yakınlığı beni duraksattı.

"Teşekkür ederim, Ana." Kusursuz giyimli ve makyajlı kadın şezlonga tünemişti. Gözlerini derin çizgiler çevreliyordu, ellerinin ve boynunun derisinde ileri yaşın verdiği narin bir kırılma vardı ama yine de muhteşimdi. Beyaz saçları mükemmel bir Fransız kıvrımıyla toplanmıştı ve tasarımcı elinden çıkma etek takımı mükemmel bir şekilde ütülenmişti. Alçak topuklu mantıklı ayakkabılarıyla külotlu çorap bile giymişti. "Sanırım bir saat içinde akşam yemeği için hazır olacağız. Eminim Madison Kate buraya kadar geldikten sonra biraz dinlenmek isteyecektir." Buz mavisi gözlerini üzerime dikti ama bu kaba bir hareket değildi.

"Sorun değil, madam." Ana, odadan tekrar çıkmadan önce gözlerini kırıştıran samimi bir gülümseme verdi.

Archer boğazını temizleyerek dikkatimi çekti. Şezlongda yaşlı kadının yanında oturuyordu ve aralarındaki benzerlik çok açıktı. Aynı gözleri ve aynı mükemmel biçimli dudakları paylaşıyorlardı.

"Madison Kate, bu benim büyükannem, Constance D'Ath." Bunu söyleme biçiminde rahatsız edici bir resmiyet vardı ve adımın geçtiği bir cümleye hakaret eklemeyerek kendini tuhaflştırıp tuhaflştırmadığını merak ettim.

Yine de büyükannesi bana küçük bir gülümseme verdi ve Archer'ın bu girişle bana verdiği huzursuz hissi kenara ittim.

"Seninle tanışmak çok güzel Madison Kate," dedi bana ve bu sözlerinde samimi görünüyordu. "Archie, bir iyilik yap ve güzel arkadaşına bardan bir içki getir."

Dövme kaplı kocaman torununa kalemle çizilmiş bir kaş kaldırdı.

O da ona küçük, özür dileyen bir gülümsemeyle karşılık verdi. "İsterdim, Baka, ama Madison Kate onun için bir şeyler yapmamızdan nefret ediyor. O böyle bağımsız bir kadın, değil mi Prenses?"

Constance'a gülümsemeden önce gözlerimin ona doğru hafifçe kaymasına izin verdim. "Elbette." Odanın karşısındaki bara doğru ilerlemeye başladım ve Archer'ın protestosunu takip eden belirgin bir vuruş duydum.

Constance ona bir şeyler tısladı ve ayağa kalkıp beni bara kadar takip ederken dramatik bir şekilde iç çekti.

Dolaptan bir bardak çıkarıp önümdeki barın üstüne koyarken ona sııttım. "Kaba olduğun için başın belaya girdi, değil mi?"

O da bana ters ters baktı. "Şampanyayla aran iyi mi? Sana lanet bir kokteyl hazırlamayacağım."

Dilimi şaklatarak alay ettim. "Ne kadar kötü bir davranış, Archer D'Ath." Gözlerini devirdi ve soğutulmuş bir Dom şişesini almak için eğildi.

Perignon şampanyası. O şişeyi açarken ben de omzumun üzerinden Constance'ın Kody ve Steele ile eski dostlarmış gibi sohbet ettiği yere baktım.

Archer'a tüm ciddiyetimle, "Büyükanne çok hoş görünüyor," dedim. "Ana da öyle. Burada uzun zamandır mı çalışıyor?" Bilgi almaya çalışıyordum ve başka türlü davranmaya çalışmadım bile.

Archer şampanyamı doldururken bana bıkkın bir bakış attı, sonra iç çekti. Bakışları beni geçip büyükannesine kaydı ve gözleri yumuşadı.

"Ana tüm yetişkinlik hayatı boyunca ailem için çalıştı. Büyük büyükbabam tarafından gençken *satın alındı*." Bu kelimeyi duyunca ağzı tiksintiyle buruştu ve benim çenem şokla düştü.

"Satın mı alınmış?" Şaşkınlıkla tekrarladım. "Yani-"

"Seks ticareti mi?" kaşlarını kaldırarak benim yerime tamamladı. "Evet. Her neyse, o ve benim baka kendimi bildim bileli sevgililer. Bilmediğimizi sanıyorlar ve biz de aksi yönde davranmaları için onlara baskı yapmıyoruz. İkisi de ilişkilerinin bırakın kabul edilmesini, ihtimal bile verilmediği türden hayatlar yaşadılar. Artık değişemeyecek kadar kendi yollarına saplanmış durumdalar."

"Bu... aynı anda hem çok sevimli hem de yürek parçalayıcı," diye mırıldandım, Constance'a yeni gözlerle bakarak. Arkasında *öyle* bir hikâye vardı ki, neredeyse tüm teninde yazılı olduğunu görebiliyordum. Delicesine meraklıydım ama Archer'ı fazla zorlamamak için de temkinliydim. O paylaşımcı bir ruh halindeyken, benim de kurnaz olmam gerekiyordu.

"O kadar da kötü değil," dedi kendi içkisini kristal sürahidten doldurup içine taze bir buz küpü atarken. "Burayı ziyaret eden tek kişi benim, yani geri kalan zamanda normal bir çift gibi rahatça hayatlarını sürdürüyorlar." Bana sert bir bakış attı. "Ve sen bana ukalalık etmeden önce, Prenses Danvers, evet ben buradayken rol yapma ihtiyacı hissetmelerinden nefret ediyorum. İnan bana, onlara ilişkilerini desteklediğimizi söylemeye çalıştım ama Baka tek kelimesini bile duymak istemiyor. O inatçı yaşlı bir yarasa."

Bardağımyı alıp onu oturma alanına kadar takip ederken sırtıttım. Oturduğumuzda "Aileden gelen bir özellik gibi görünüyor," diye fısıldadım ve o da bana hızlı, dar gözlü bir bakış fırlattı.

Constance yüzünü bana dönerek, "Madison Kate," dedi, "bana kendinden bahset. Ne okuyorsun?"

Kendimi biraz mikroskop altında hissederek ona bir an göz kırptım ama ondaki bir şey beni rahatlatmıştı. Kısa süre sonra kendimi onu yıllardır tanıyormuşum gibi rahat ve ilgi çekici bir sohbetin içinde buldum.

Archer'ın cazibesini nereden aldığını kesinlikle biliyordum. Ne yazık ki benim için nadiren ortaya çıkıyordu.

Sonra tekrar. Sanırım ben huysuz Archer D'Ath'ı tercih ederdim. Beni diken üstünde tutuyordu.

Çok geçmeden Ana yemeğin hazır olduğunu haber vermek için döndü. Günün tuhaf bir saatiydi, öğle yemeği ile akşam yemeği arasında bir yerdeydi ama açlıktan ölüyordum, bu yüzden bana uygundu.

Archer geride durdu ve herkes özenle hazırlanmış resmi yemek odasına doğru ilerlerken koluma bir el atarak beni durdurdu.

"Ne var ne yok?" Hemen konuşmayınca ona sordum.

Kaşları çatılmıştı ve beni şüpheyile izliyordu. "Muhtemelen bir şeylerin peşinde olduğunuzu biliyorum Prens Danvers," diye başladı, duyulma riski olmasın diye sesini alçaltmıştı. "Ama yapma."

Kaşlarını havaya kalktı. "Ne yapmayayım?"

"Her ne halt için hazırlanıyorsan onu yapma. Tüm o gülümsemeler, gevezelikler ve kahkahalar? Herkesi kandırmış olabilirsin ama beni değil. Menekşe rengi gözlerinin altında kaynayan öfkeyi görüyorum Madison Kate."

Babanın tehditlerinin intikamını alma ihtiyacının farkındayım ama-"

Alay ettim ve gözlerimde asitle ona baktım. "Evet, tabii. Özgürlüğümü kısıtlayan ve eğer söz dinlemezsem beni akıl hastanesine kapatmakla tehdit eden kişi *babam*. Tabii ki. Seninle bir ilgisi yok."

Bir an durakladı, mavi gözleri soğuk ve duygusuz bir şekilde bana bakıyordu.

Tekrar konuştuğunda, az önceki o rahat açıklığın tüm izleri sesinden tamamen silinmişti. "Eğer biri Samuel Danvers'ın iplerini bu şekilde çekebilseydi, misilleme konusunda oldukça dikkatli olurum. Sizce de öyle değil mi?"

Beni orada, yemek odasının dışındaki koridorda, midemde buzlar oluşmuş bir halde bıraktı. Büyükannesinin solundaki koltuğa otururken gülümsemesi yine yerindeydi ama benim iyi ruh halim soğukta titremeye devam ediyordu. Ne zaman onun düşündüğüm kadar kötü biri olmadığını düşünmeye başlasam, yanıldığımı bir kez daha kanıtlıyordu.

Daha da aşağılayıcı olan, bugün onunla yatmak gibi bir niyetimin olmamasıydı. Büyükannesinin arkadaşlığından gerçekten keyif almıştım ve birbirimize sürekli laf atmama konusunda ilerleme kaydettiğimizi düşünmüştüm. Belli ki öyle değilmiş.

Archer bir yumruk atmış ve kan akıtmıştı.

Yavaşça yemek odasına doğru ilerledim ve bir an tereddüt ettim. Constance'ın diğer tarafında -masanın başında oturuyordu- ve Archer'ın tam karşısında boş bir koltuk vardı. Ana için boş bırakıldığından şüpheliydim -gümüş servis tabaklarıyla herkesin tabaklarına yemek servisi yapmak için koşuşturuyordu - ve masanın daha aşağısına oturmak çok kaba olurdu.

İç çekerek yerime oturdum ve tabağımı nefis kokulu yiyeceklerle doldururken Ana'ya sıkı bir gülümseme verdim. Şampanya kadehim çoktan doldurulmuştu, bu yüzden uzun bir yudum aldım ve Archer'a bakmaktan bilinçli olarak kaçındım.

Bana dikkat ettiğinden değil ama yine de.

"Sen iyi misin?" Steele bana doğru eğilerek mırıldandı. Diğer tarafımda oturuyordu ve masanın altından elime uzandı. Refleks olarak parmaklarını sıktım, gücünün bir kısmını emdim ve beni topraklamasına izin verdim. Duygularımı tekrar kontrol altına almam gerekiyordu, yoksa Archer bu raundu gerçekten kazanacaktı.

Oyunun hâlâ oynanmakta olduğunu fark etmediğim için aptaldım. "Evet," dedim gülümseyerek, "sadece yorgunum."

Cevap vermeye başladı ama Constance boğazını temizledi ve dikkatimizi çekti.

"Canlarım," dedi yıpranmış yüzünde sıcak bir ifadeyle, "bugün burada olmanız ne büyük bir mutluluk. Hepinizi." Gözlerime baktı ve gülümsedi. "Madison Kate, küçük ailemize mükemmel bir şekilde uyum sağladığını görebiliyorum. Archer her gün eşiyle karşılaşmıyor." Torunu viskisini yudumlarken bana göz kırptı.

Constance kıkırdadı ve Ana -Kody'nin su bardağını doldururken- kendini beğenmiş bir gülümsemeyle sırıttı.

Constance elini etkileyici yemeklere doğru sallayarak, "O zaman buyurun," diye devam etti. "Ana bütün gün mutfakta köle gibi çalışmadı ki burada durup soğusun."

Archer'ın Constance ve Ana'nın ilişkilerini gizli tuttuklarına dair söylediklerine rağmen, onların hayranlık dolu bakışlarını görmemek için kör olmak gerekirdi.

iki kadın da birbirlerine verdi.

Bu bana umut verdi. Archer, hayatında böylesine güçlü ve kendine güvenen kadınlar varken kötü niyetli ve acımasız olamazdı. Kesinlikle.

Ama bir kez daha, neden bu kadar *önemsedim* ki?

A Saatler süren inanılmaz yemekler, tatlılar, içecekler ve sohbetten sonra Constance yaşlılığını öne sürdü ve akşam için emekliye ayrıldı. Ayak seslerinin yankısı kaybolduğunda, kocaman, gürül gürül yanan şöminenin önünde otururken dördümüzün üzerine rahatsız edici bir sessizlik çöktü.

"Peki, gerçekten neden burada olduğumuzu bana ne zaman söyleyeceksin?" Gerginlik hoşuma gitmeyecek kadar arttığında Archer'a doğrudan sordum.

Bana soğuk bir gülümsemeyle baktı, gözlerini kırpmadan bana bakarken başparmağı alt dudağında tembelce geziniyordu. Bu seksi bir hareket olmamalıydı. Olmamalıydı. Ama vücudum kendi aklına sahipti ve sanki pantolonunu açmış gibi tepki verdi ve-

"Sana gizli bir amaç olduğunu düşündüren nedir, Prenses Danvers?" diye alay etti ve ben utanç verici bir şey yapamadan düşünce akışımı yarıda kesti. Salya akıtmak gibi.

Gözlerimi devirip koltuğumda kaydım, Archer'ı doğrudan görüş alanımdan çıkarıp yerine Kody'yi yerleştirdim. Çok daha iyiydi.

"Sanki yokmuş gibi," diye mırıldandım. "Büyükannenle güzel bir ziyaret yapmak isteseydin beni yanında getirmezdin. Bu bizim için çok *kişisel* bir mesele."

Archer neredeyse şaşırmış gibi bir sesle homurdandı. Ya da onaylıyor gibiydi. Ama her iki durumda da içkisini yudumladı ve şömineye baktı. Biliyordum çünkü onu doğrudan görüş alanımdan çıkarmış olmama rağmen hâlâ gözümün önündeydi. Bir türlü kurtulamadığım iğrenç bir bağımlılık gibi her zaman, sürekli olarak periferimdeydi.

Kody kaşlarını bana doğru kaldırdı ve ben de başımı ona doğru eğerek sordum. Sessiz konuşmasını yorumlamakta berbatım.

Küçük bir gülümsemeyle gözlerini devirdi ve Steele'in koluna vurmak için uzandı. "Hey, kardeşim. Connie'nin garajında hâlâ 62 model Ferrari GTO var mı diye bakmak ister misin?"

Steele paniklemiş bir ses çıkardı. "O elli milyon dolarlık bir araba, Connie ondan asla kurtulamaz."

Kody sadece omuz silkti. "57 Spider için de öyle demiştin, ama onu bir hayır müzayedesine bağışlamamış mıydı?"

Steele hasta olacak kadar soldu ve bana endişeli bir bakış attı. "Gelip arabalara bakmak ister misin, Hellcat?"

Kabul etmek için ağzımı açtım ama Archer önce davrandı.

"Hayır," diye tersledi. "Madison Kate ve benim konuşmamız gereken bir iş var."

Steele daha da kızardı - Kody bile biraz tedirgin görünüyordu - ama Archer onlara düz bir bakışla karşılık verdi. "Phillip'in bıçakları hakkında," diye detaylandırdı ve iki arkadaşının gerginliğinin azaldığı açıkça görüldü. Bu da az önce *başka hangi* konuda paniklediklerini merak etmeme neden oldu.

"Tamam, peki..." Kody ayağa kalktı ve kollarını başının üzerine uzattı. "Biz yokken birbirinizi öldürmemeye çalışın. Ve Connie'nin Steele'in rüya arabasını yine bir hayır kurumuna satmadığına dair dua edelim."

Steele kaşlarını çattı, Kody'yi takip ederek odadan çıktı ve olumsuz düşünceler hakkında mırıldandı.

Archer onlar gittikten sonra ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmadı, hâlâ parmaklarını çenesinin altında birleştirmiş ateşe bakıyordu ve ben de bıkkın bir şekilde iç çektim.

"Hadi ama D'Ath," diye homurdandım. "Daha fazla saçmalık dinleyecek havada değilim. Gerçekten bana gösterecek bir şeyin var mıydı? Yoksa Kody ve Steele'i bir şekilde büyükannenin Rolls Royce'unun arkasında üçlü yapmaya ikna edeceğimden mi endişelendin?"

Archer'dan kısa bir oflama kaçtı, sanki dışarı atmamaya çalıştığı bir kahkaha gibiydi ve bakışlarını yavaşça bana çevirdi. "Onları *buna* ikna etmek için çok şey gerekeceğini sanmıyorum, Madison Kate."

İçimi çektim ve kollarımı göğüslerimin altında kavuşturdum. "Pekâlâ, am engelleyici olduğunu bilmek güzel."

Archer'ın dudakları beni eğlenceli bulmuş gibi bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bu hoşuma gitmişti. Sonra hoşuma gittiği için kendimden nefret ettim.

"Benden ne *istiyorsun*, D'Ath?" Yorgun bir sesle sordum.

Gerçi bu kesinlikle yanlış bir ifadeydi. Akıcı bir zarafetle koltuğundan kaydı ve bir de baktım ki oturduğum kadife kanepeye sırt üstü uzanmışım. Devasa gövdesi üzerimde duruyordu, vücudunun sert düzlemleri vücudumun uzunluğu boyunca bastırıyordu ve dudakları benimkinin biraz üzerindeydi.

"Senden her türlü şeyi istiyorum Kate. Bir daha sorarsan sana *gösteririm*." Sesi saf hedonizmin boğuk bir vaadiydi ve bedenim iyi eğitilmiş bir köpek yavrusu gibi karşılık verdi. Neyse ki tekrar ayağa kalktı.

Belli belirsiz tehditkâr teklifini kabul etmeden önce. "Uyarılmadığını söyleme. Şimdi gel bakalım. Sana bir şey göstermem gerek."

Oturma odasından çıktı, ama elinin sikini düzeltmek için kasıklarına gittiğini gözden kaçırmadım. Görünüşe göre etkilenen sadece benim vücudum değildi.

Sakinleştirici birkaç nefes almak için bir saniye durdum, sonra aceleyle peşinden gittim. Onu *kovalamaktan* ne kadar nefret etsem de merakım beni yakıyordu. Tüm bu Şükran Günü gezisinin gizemli nedenini bilmem gerekiyordu. D'Ath Malikânesi'nde benim büyükannesiyle tanışmama katlanacak kadar önemli olan şey neydi?

Ona yetişmek için biraz koşmam gerektiğinde, "Bekle," diye tersledim ve o da bana yan gözle baktı. "Eminim acelemiz yoktur, sırf beni kızdırmak için benim iki katım hızla yürümeyi bırak. Bu çocukça."

Archer gözlerini devirdi, sonra kapalı ahşap bir kapının önünde durdu. Kot pantolonunun cebinden eski moda bir anahtar çıkardı ve kilide soktu. Anahtarı çevirirken menteşeler ağır ağır gıcırdadı, sonra da kapıyı itip karanlık bir odayı ortaya çıkarırken menteşeler gıcırdadı.

"Önden buyurun Prens Danvers," dedi bana, elini meydan okurcasına uzatarak. Odanın içi zifiri karanlıktı ve *yıllardır* açılmamış gibi küf kokuyordu. Tereddüt ettim. "Karanlıktan korkmuyorsan tabii?"

Ona kaşlarımı çattım. "Sadece o karanlıkta birbirine benzeyen ürkütücü bebekler ya da kırmızı bıçaklı maskeli adamlar saklanıyorsa." Ama bir meydan okumadan *asla* korkup geri adım atmadığım için, bir kez daha duraksamadan karanlığa adım attım.

Omuzlarım kasıldı ve kendimi bir saldırıya hazırladım. Beni bıçaklayanın Archer olduğundan hâlâ şüphelendiğim için değil -en azından yüzde doksan yedisinin nefes almamda çıkarı olduğundan emindim- ama bu tam da onun tarzına uygun bir okul zorbalığı saçmalığı olacağı için.

Yine de hiçbir şey gözüme çarpmadı ve Archer ışığı yaktığında tuttuğum nefesimi uzun bir nefesle dışarı verdim.

Sessiz kıs kıs gülüşü onun da bunu kaçırmadığını gösteriyordu ve benden bir adım önde olduğu için içim sızladı. Bu sefer.

"Çok cesursun Madison Kate," diye mırıldandı, yanımdan geçerken saçımın bir tutamını savurdu. "Bunun ne kadar süreceğini merak ediyorum."

Kaşlarımı çattım. "Bu da ne demek şimdi?"

Bana cevap vermedi, bunun yerine bir ofis olduğu belli olan devasa ahşap masanın etrafında dolaştı. Yine de Constance'ın ofisi olmadığı kesindi ve eğer tüm yüzeylerdeki kalın toz tabakası bir ipucuysa, son zamanlarda kullanan herhangi birinin ofisi de değildi.

"Burası büyükbabanın ofisi miydi?" Etraftaki kitap raflarına, süslü küreye, altın çerçeveli tablolara bakarak sordum. Kesinlikle erkeksi bir çalışma alanıydı.

Archer, "Evet, MK, öyleydi," diye tahmin ettiğim bir ses çıkardı.

Simsiyah saçları ve koyu renk gözleriyle çarpıcı derecede yakışıklı bir adamın devasa portresinin önünde durdu. Archer'a olan benzerliği tekinsizdi; kardeş olabilirlerdi.

"Bu o mu?" Sessizliği doldurma ihtiyacı hissederek zorladım. Bu odaya uzun zamandır kimse adım atmamıştı ve bu da personelin en azından neden temizlik yapmadığını merak etmeme neden oldu.

"Phillip D'Ath," diye duyurdu Archer. "Evet, bu o, tamam."

Constance ve Ana'nın ilişkisini düşündüm ve Phillip'in bu ilişkiye nasıl dahil olduğunu merak ettim. Biliyor muydu? Ve eğer öyleyse, onları desteklemiş miydi?

"Ne zaman öldü?" Onun yerine Archer'ın yanına gelip yakışıklı atasına bakarak sordum.

"Altı yıl önce," diye cevap verdi, sesi sertti. Büyükbabasını özlediğini hissediyordum ama duyguları karışık. Sanki büyükbabası dünyadaki en iyi adam değilmiş gibiydi. Archer uzun bir iç geçirdi, sonra çerçevenin kenarına uzandı. "Yine de görmeye geldiğimiz şey buydu." Parmak uçlarını çerçevenin altına kıvırdı ve duvardan çekti. Kolayca dışarı çıktı, diğer tarafa menteşelendi ve ekranında yanıp sönen mavi bir ışık olan mekanik bir tuş takımı ortaya çıktı.

"Ah... biz onun kasasına girmeye mi geldik?" Şaşkınlıkla ama onaylamayarak sordum. Beni öldürmeye çalışanın yerini bulmama yardımcı olabilecek bir kanıt varsa, her şeyi yapardım.

Archer'ın dudakları yarım bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Bunun gibi bir şey. Ayrıca ben sahip olduğumda içeri girmiyor."

Şifreyi benden gizleme zahmetine girmeden tuşladı ve bu beni şüphelendirdi. Bana güvenmediği kesindi, yani bu bir gün beni öldürmeyi planladığı anlamına mı geliyordu?

Işık yeşile döndüğünde ve mekanik kilit bip sesi çıkardığında, duvar panelinin tamamı tıklayarak açıldı ve ötesinde bir oda ortaya çıktı. Halojen ışıklar

Archer gizli kapıyı daha geniş bir şekilde açtığında titreyerek canlandı ve ben bir şok nefesini bastırdım.

"Evet, Phillip ilginç bir karakterdi, orası kesin," diye mırıldandı Archer.

Gizli odanın kullanılabilir her yüzeyi silahlarla kaplıydı. Her şekil, boyut ve kalibrede silahlar. Her türlü şekil ve kıvrımda bıçaklar. Hatta...

"Bu bir roketatar mı?" Uzun bir tüpe bağlı, korkunç görünümlü bir silahı göstererek ciyakladım.

Archer kısa bir kahkaha attı. "Bazuka. Phillip biraz koleksiyoncuymuş."

"*Pekâlâ*," diye iri gözlerle etrafıma bakındım. "Bunu açıklayacak mısınız, yoksa nefesimi boşa mı harcıyorum?"

Archer omzunu silah raflarından birine yasladı, kalın kollarını kavuşturdu ve bana düşünceli bir bakış attı.

"Sana Ana'nın büyük büyükbabam, Phillip'in babası tarafından satın alındığından bahsetmiştim." Bu bir soru değildi, sadece bir hatırlatmaydı. Başımı salladım. "O iğrenç bir adamdı, akla gelebilecek her türlü suça bulaşmış, sahtekâr biriydi. Silah kaçakçılığı, uyuşturucu, seks ticareti, cinayet... hiçbir şey onun ilgi alanı dışında değildi. D'Ath servetinin büyük kısmı buradan geliyordu."

Kaşlarımı kaldırdım, ne dediğini anlamaya çalışıyordum. Ama bu onun *büyük büyükbabasıydı* ve o doğmadan önce ölmüş olabilirdi. "Yani aile işini Phillip mi devam ettirdi?"

Mantıklı geliyordu. D'Ath Malikânesi'ndeki bol serveti açıklıyordu ve Damien D'Ath'ın Shadow Grove Reapers'ı kurmuş olmasıyla kesinlikle örtüşüyordu. Ancak atalarının suç dünyasının ne kadar içinde olduğunu bildiklerinden, Orakçılar bunun yanında neredeyse önemsiz kalıyordu.

Archer yine de başını salladı. "Asla olmaz. Phillip babasından ve onun bulaştığı her şeyden nefret ederdi. Gregoric'in kaçırılan on dört yaşındaki Hırvat bir kızı açık artırmada satın alması Phillip için bardağı taşıran son damla oldu."

Ana'nın nazik sıcaklığını ve hayatının ne kadar zor olduğunu düşününce midem bulandı. Ne korkunç şeylere katlanmış olmalıydı. Kendi önemsiz sorunlarıma ciddi bir bakış açısı kazandırdı.

Archer büyükbabasının hikâyesini anlatmaya devam ederken gözleri parlıyordu: "Yeterince büyüdüğü anda ebeveynlerinin izni olmadan askere yazıldı."

gözünü kırpmadan benimkine kilitlendi, "sonra hızla rütbelerini yükseltti. Constance'la tanıştığında MI6'in çok gizli bir bölümünde çalışıyordu." Küçük, alaycı bir gülümseme verdi. "Görevinin tam olarak ne olduğunu anlayacak kadar dosyalarının şifresini çözemedik ama tahmin etmek zor değil." Başını silahlarla dolu odaya doğru eğdi ve ben de başımı salladım.

"Evet, bu büyük bir ipucu sayılır," diye mırıldandım, gözlerimi Archer'ın kilerden ayıracak iradeyi kendimde bulamıyordum. Henüz değil.

"Her neyse. Uzun lafın kısıası, Constance ve Phillip evlendi ve Constance hamile kaldı. Phillip'in askerlik döneminden kalan bazı travmaları vardı ve babasının karısını ve bebeğini öğreneceği konusunda giderek paranoyaklaştı. Hatta muhtemelen onlara zarar verecek bir şey yapacaktı. Gregoric gururlu bir adamdı ve oğlunun doğuştan gelen haklarını terk etmesini iyi karşılamamıştı." Archer hikâyeyi yumuşak, duygusuz bir sesle anlatıyordu ama ben her kelimesine kilitlenmişim. Kendimi hikâyeye *kaptırmıştım* ve nasıl bittiğini bilmek istiyordum... karakterlerin yarısının öldüğünü bilsem bile.

"Peki, ne yaptı?" Daha fazlasını duymak için çaresizce zorladım.

Archer ağırlığını kaydırdı ve bana mizahsız bir gülümseme verdi. "Her düzgün insanın yapması gerekeni yaptı," dedi. "Noel'de babasının evine gitti ve Gregoric'i kafasından vurdu."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı ama sonra... gerçekten bu kadar şaşırmış mıydım?

"Gerisi, tabiri caizse, tarih oldu." Archer benimle göz temasını keserek üzgün gözlerle odaya baktı. "Phillip'in geçmişi peşini bırakmıyordu. Gregoric'in yanında yetiştirilmesi acımasız ve mide bulandırıcıydı. Zihnini asla toparlayamayacağı bir şekilde şekillendirmişti. Buna bir de İngiliz hükümeti için gizli işlerde çalışırken görmüş ya da *yapmış* olması gereken tüm dehşeti ekleyin." Başını salladı ve içini çekti. "Gregoric'in ölümünden kısa bir süre sonra Constance'la birlikte buraya taşındılar - tabii Ana'yı da yanlarında getirerek - ve her şeye yeniden başlamaya çalıştılar."

"Anladığım kadarıyla bu onlar için sonsuza dek mutlu bir son değildi?" Çekinerek sordum. Öyle olmadığını zaten bilsem de bu hikâyenin sonsuza dek mutlu sonla bitmesini *istiyordum*. Phillip ölmüştü ve Constance ile Ana kim bilir kaç yıl sonra hâlâ ilişkilerini saklıyorlardı.

Archer bana kısa bir kahkaha attı ve ellerini tezgahın altındaki çekmecelerde gezdirmeye başladı. Parmaklarının bir hareketiyle bir tanesini açarak pırıl pırıl, rengarenk kelebek bıçaklarla dolu yastıklı bir çekmeceyi ortaya çıkardı.

"Phillip kendini iyi bir yardımsever olarak görüyordu," dedi Archer bana, parmak uçlarını anılarında kaybolmuş gibi parıldayan metallerin üzerinde gezdirerek. "Kötü yola düşmüş çocukları *kurtarmayı* kendine görev edinmişti. Ama yöntemleri..." Yüzünü buruşturarak devam etti. "Biraz yanılttı."

"Ne oldu?"

Bana kaşlarını çattı. "Oğullarının ikisi de evden kaçtı ve büyükbabalarının izinden gitmek için kendi çetelerini kurdular."

Nefesimi içime çektim, parçalar beynimde bir araya geldi. "Ferryman senin amcan mı?"

"Evet." Başını salladı. "O ve Damien, Phillip ve Constance'a yeterince iyi nedenlerle sırtlarını döndüler. Zane on dört yaşında bir serseri olana ve Phillip, Damien ve Ferryman'la bozduklarını düzeltmek için bir fırsat görene kadar tüm bağlarını kopardılar."

Alay ettim. "Bu kadarı da fazla."

Archer omuz silkti. "Phillip insan doğasının zayıflığını ve saf açgözlülüğün gücünü hiç hesaba katmadı."

Sessizliğe gömüldü ve ben aile geçmişini düşünürken dudağımın kenarını çiğnedim.

"Bütün bunları bana neden anlattın?" Hikâyesine devam edeceğine dair hiçbir işaret vermeyince usulca sordum.

Bıçaklarla dolu çekmecedan uzaklaştı ve küçük odayı geçerek karşıdaki tezgâha yaslandığım yere geldi. Ellerini iki yanıma koyarak kişisel alanımı daralttı ve ben de ona *izin verdim*.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti kaba, sessiz bir sesle. "Belki de bu bir testtir. Acımasız intikam arayışında bu bilgiyi bana karşı kullanacak mısın?"

Birkaç santim öteden bakışlarını yakaladım, nefesim çok sık, çok hızlıydı. "Belki," diye dürüstçe cevap verdim. "Sanırım bu beni ne kadar kızdırdığına bağlı."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Yeterince adil."

Yine de benden uzaklaşmadı. Geniş, güçlü gövdesi beni silah duvarına hapsetti ve içimi bir endişe ürpertisi kapladığında bile kendimi kurtarmak için hiçbir girişimde bulunmadım.

Bir tür zihinsel kırılma yaşadım ve ağzım iznim olmadan hareket ederek zihinsel filtreden geçmemesi gereken kelimeler oluşturdu.

"Benden ne istiyorsun Archer?" Boğuk bir fısıltıydı ve az önce canavarın zincirlerini çözdüğümü çok iyi biliyordum.

Archer'ın buz mavisi gözleri, dudakları dudaklarıma çarpmadan birkaç dakika önce ateşle parladı.

Öpücüğüyle nefesim kesildi ve o da çiğ bir ihtiyaç ve aç bir çaresizlikle ağzıma yapıştı, sonra birdenbire kendini çekti. Odanın diğer ucuna doğru iki adım attı, sırtı bana dönüktü ve omuzları çökmüştü.

"Senden istediğim şey, Kate, senin vermek isteyeceğinden çok daha fazlası." Konuşurken bana bakmadı, ellerini tezgâha dayarken sesi sertti. Parmak eklemleri bembeyazdı ve kollarındaki kaslar belirgin bir Çekilde ortaya çıkarak gerginliğini gösteriyordu.

Reddedilince içimde öfke, hayal kırıklığı ve... *acı* yükseldi.

"Senin sorunun ne D'Ath?" Ellerimi kalçalarıma koyup kaşlarımı çatarak geniş sırtına baktım. "Bu ruh hali salınımı saçmalığı cidden eskidi. Lanet olası kararını ver ve ona sadık kal; beni ya istersin ya da istemezsin. Senin boktan bagajının mayın tarlasında gezinecek duygusal kapasiteye sahip değilim."

Keskin, acı bir kahkaha attı. "Yatağına git Madison Kate," dedi zalim bir ses tonuyla. "Ben çaresiz piliçlerle yatmam."

Soğuk bir öfke ve hayal kırıklığı içime işledi ve nefesimi içime çektim. "Siktir git, Archer D'Ath. Sen hasarlı bir bok parçasısın ve açıkçası beni hak etmiyorsun."

Cevabını duymak için fazla oyalanmadım, gizli silah odasından ve Phillip'in toz dolu ofisinden başım dik ayrıldım.

Ta ki ana merdivenlere varana kadar... Sonra gözyaşlarım akmaya başladı ve kollarımı kendime sardım. Günün birinde öğrenecektim.

Ne yazık ki bugün o gün değildi ve kalbim kendi aptallığının bedelini ödüyordu.

Şafak sökmeden bir süre önce uyumaktan vazgeçtim ve bunun yerine Bree'yi telefonla uyandırıp Archer hakkında söylenmeye karar verdim. Steele'in yatağını paylaşma önerisini reddetmiş, yaralarımı tek başıma sarmayı tercih etmiştim. Ama yalnızken, kâbuslarım beni ter içinde ve titreyerek uyandırdığında, tekrar uyumak için hiç umudum yoktu.

Yine de Bree'yle konuşmak yardımcı oldu. En iyi önerisi Archer'ın odasına gizlice girip taşaklarını bacağına yapıştırmak olsa bile.

Koyu kırmızı güneş karla kaplı arazinin üzerinde yükselirken görüşmemizi sonlandırdık ve Bree biraz araştırma yapacağına ve Archer'ın boktan tavrı için daha yaratıcı bir karşılık bulacağına söz verdi.

Makyajımı bitirirken kapımın hafifçe çalınması dikkatimi çekti ve cevap vermek için kilidi açtım.

"Selam," diye rahat bir gülümsemeyle karşıladı Steele beni, "Uyanmışsındır diye düşündüm. Yürüyüşe çıkmak ister misin?" Koyu renk bir kot pantolon ve kömür grisi yün bir palto giymişti ve elinde bir çift siyah deri eldiven tutuyordu. İnanılmaz görünüyordu ve onu yatağıma sürüklemeyi şiddetle arzuluyordum.

"Elbette," diye cevap verdim onun yerine, kapımı daha da açarak. "Ceketimi bulayım."

Steele odama girdi, ben gece çantamdan sıcak tutan kışlık ceketimi çıkarırken bekledi, sonra da diz üstü düz botlarımı giydi. Erkeklerin yanında biraz daha fazla yükseklik iyi olurdu ama ben daha çok karda kıcımın üstüne düşmemekle ilgileniyordum.

Ellerimi ceplerime sokup Steele'e dönerek, "Hazır," dedim.

Tuhaf, şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu, başı yana eğikti ve dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

"Ne?" diye sordum. Kaşlarımı çatarak sordum.

Gülümsemesi genişledi ve başını salladı. "Hiçbir şey," diye yalan söyledi. "Buraya gel." Elini uzattı, ben de sıcak cebimden bir tane çıkarıp elini tuttum. Steele beni kendine doğru çekti, sonra uzun parmaklarını saçlarıma geçirdi. Başımı arkaya yatırdı ve karanlık vaatler ve arzuyla dolu şehvetli bir öpücükle dudaklarıma yapıştı.

"Bu ne içindi?" Beni bıraktığında fısıldadım.

Delikli kaşları kalktı ve sırtışı tamamen tatmin ediciydi. "Seni öpmek için bir nedene ihtiyacım var mı, Cehennem Kedisi?"

Sivri ve sahte bir boğaz temizleme sesi özel anımızı böldü ve bakışlarım Kody'yi olduğu yere mıhladı.

"Kapı çalmak diye bir şey var," dedim ona hırlayarak, Steele'den uzaklaşmaya zahmet etmeden. Neden zahmet etsin ki? Kody seviştiğimizi zaten biliyordu ve bizi öpüşürken görmüştü. Oyunun bu son aşamasında bunu örtbas etmeye çalışmak biraz aptalca olurdu.

Kody bana sırtıarak karşılık verdi. "Paylaşmak diye bir şey var, MK," diye karşılık verdi ve ben kendime rağmen güldüm. "Kahvaltıya mı iniyorsunuz? Pastırma kokusu alıyorum."

Steele ona "Uh, hızlı bir yürüyüşe çıkacaktık," dedi. Saçımdaki tutuşunu bıraktı ama onun yerine parmaklarımızı birbirine geçirerek bu senaryodaki *biz*'in kim olduğunu açıkça ortaya koydu.

Kody bize burun kıvırdı. "MK kahve içmeden önce mi? Deli misin yoksa intihara mı meyillisin?" Bu fikri reddederek başını salladı. "Hadi ama, Ana'nın yemeği soğursa üzüleceğini biliyorsun."

Steele bana kızgın bir bakış attı, ben de gülümsedim. "Haksız değil," dedim sakın bir sesle. "Archer'ın hormonal saçmalıklarıyla uğraşmak zorunda kalmadan önce muhtemelen beni beslemek ve kafein vermek istersin."

Burnunu kırıstırdı ama iç çekti. "Evet, haklısın."

Kody fırsattan istifade beni Steele'in elinden çekip aldı ve yemek odasına doğru ilerlerken kolunu omuzlarıma doladı.

"Dün gece Arch'la sana ne oldu?" Üçümüz masadaki yerlerimizi alıp Ana *daha fazla* yiyecek bırakırken tabaklarımızı doldurmaya başladığımızda Kody sordu. Şimdiden bir golf kulübünün açık büfesinden daha etkileyiciydi, ama waffle'ların hâlâ geleceğini söyleyerek bir şeyler geveledi.

Ruh hali değişken, hıyar herif ortalıkta görünmüyordu, büyükannesi de yoktu, ben de omuz silktim.

"Her zamanki Archer D'Ath akıl oyunları," diye belli belirsiz cevap verdim. "Aranızdaki şeylerin değişmesine rağmen ondan ne kadar nefret ettiğimi unutmadığımdan emin olmak için."

Kody masanın üzerinden bana sırtıttı. "Demek işler bizim için değişiyor. Mükemmel."

Ben de ona düz bir bakışla karşılık verdim. "İyi yönde değişiyor demedim, pislik." O çapkın yeşil gözlerinden birini kırptı. "Ama bunu kastetmiştin."

Lanet olsun ona. Ciddiydim.

"Yani sana Phillip'in kelebek bıçaklarından mı bahsetti?" Steele tabağına biraz pofuduk krep koyarken sordu.

Bir gece önce beni öptüğünü ve benim de onu öptüğümü... sonra da her şeyi yüzüme vurduğunu hatırlayınca irkildim. "Pek sayılmaz. Bana gizli silah odasını ve bıçaklarla dolu çekmeceyi gösterdi ama sonra..." Omuz silkerek konuyu kapattım. "Nasıl olduğunu bilirsin. *Archer gibi* davrandı ve ben de daha fazla katlanmak istemedim."

Kody ve Steele arasındaki şaşkın bakışlar gözümden kaçmadı ama konuyu zorlamadım.

Kody konuyu yumuşak bir şekilde sınav hazırlığına getirdi ve ben de sessizce onun SGU'da spor terapisi okuduğunu öğrendim. Fitness eğitmeni olarak yaptığı yan iş düşünüldüğünde bu çok mantıklıydı.

"Bu arada kaç müşterin var?" Kış tatilinin şimdiden ne kadar yoğun geçeceğinden yakındığında sordum. "Seni Archer dışında kimseyi çalıştırırken görmüyorum."

Kody bana sırtıttı. "Beni daha sık izlemelisin bebeğim. Ayrıca genellikle müşterilerimin evlerine gidip onları eğitiyorum. Büyük paralar böyle bir hizmet istiyor."

Archer yemek odasına girmek için o anı seçti. Tepesi tıraşlı yanlarından daha uzun olan saçları yeni uyanmış gibi dağınıktı ve kaşları çatık bir ayı gibiydi.

Steele arkadaşına bakarak, "Günaydın Uyuyan Güzel," dedi. "İyi uyudun mu?"

"Siktir git," diye tersledi Archer. Elinde bir şey tutuyordu ve kendi koltuğuna oturmadan önce onu önümdeki masaya çarptı.

"Bu nedir?" Siyah kadife keseye aşırı şüpheyile bakarak sordum.

Archer bana ters ters baktı, sonra da tabağını benim bir haftada yiyebileceğimden daha fazla yemekle doldurmaya odaklandı. "Belki de açıp kendin öğrenmelisin, Prenses Danvers."

Ona kaşlarımı çattım ama artık bana bakmıyordu. Gerçi Kody ve Steele bakıyordu.

"Bunu açarken bir elimi kaybetme ihtimalim nedir?" Nefesimin altında mırıldandım, çoğunlukla retorik olarak, ama Kody yine de bana cevap verdi.

"Bu kadar küçük bir şey, Arch onu ne kadar sert bıraktı? Oldukça düşük bir ihtimal."

Ona düz bir bakış attım. "Teşekkürler, Kodiak."

O da bana sırtıttı ve çatalındaki şurubu yaladı. "Bir şey değil, bebeğim."

Archer hepimizi görmezden geliyor, sanki bu berbat tavrına bir çözümmüş gibi yemeğini yiyordu. Ama çantanın ağzını açıp masanın üzerine bıraktığımda, kara kirpiklerinin altından beni izlediğini fark ettim.

Nefesim kesildi ve kalbim durdu. Önce hediyesine, sonra da suçlayıcı bir kaş çatmayla ona baktım.

"Bu ne için lan?" Parmak uçlarımı katlanmış kelebek bıçağın parıldayan metalinde hafifçe gezdirerek talep ettim. Ağırıklı olarak mor renkteydi ama ışık parladıkça holografik bir parlaklıkla maviler, yeşiller ve hatta bazı altın sarısı tonlar ortaya çıkıyordu.

Kody alçak bir ıslık çaldı ve Steele küçük bir şaşkınlık homurtusu çıkardı ama Archer sadece sinir bozucu bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bu bir bıçak Prenses. *Sence* ne için olabilir? Size bir ipucu vereyim. Genellikle daha sonra temizlenmesi gerekir." Sesi kuru ve alaycıydı ve ben yeni bıçağımı hemen kullanmak istiyordum. Tam boğazına.

"*Bunu* görebiliyorum, seni sulu maymun; demek istediğim *neden* bana veriyorsun?" Ana'nın mükemmel kolalı masa örtüsüne kan sıçratmaktan korktuğum için kelimeleri sıkılmış dişlerimin arasından hırıldayarak söylemem gerekiyordu.

Archer sanki ona zarar verme arzumu hissetmiş ve hiç umursamıyormuş gibi bana ters ters baktı. "Çünkü sen *kurbanın* yürüyen tanımısın, Prenses Danvers. Belki de kendini gerçekten korumanın bir yolunu bulsaydın, her gün sana refakat etmek zorunda kalmazdık."

Alay ettim. "Sanki bunu kendi başına sen getirmedin."

Archer herhangi bir duygu belirtisi göstermedi, sadece açlıktan ölüyormuş gibi kahvaltısını yemeye devam etti. Steele yanımdaki koltuğunda hafifçe kıpırdandı ve Kody duyamayacağım kadar sessiz bir şekilde nefesinin altından bir şeyler mırıldandı.

Herkes yemeğini bitirirken birkaç dakika boyunca sessizlik oldu. Yine de parmak uçlarımı büyüleyici, holografik mor metalin üzerinde gezdirmekten kendimi alamıyordum.

Archer sandalyesini geri çekip ayağa kalktığında ona baktım. "Boktan davranışların için özür dilemek için güzel bir bıçaktan daha fazlası gerekecek.

davranış, D'Ath," dedim ona düz bir bakışla. "Ama bu bir başlangıç. Jestini takdir ediyorum."

Yüz ifadesi bir an bile değişmedi ve başını salladı. "Neden **bahsettiğinizi** bilmiyorum, Prenses Danvers. Sadece

Kody sana nasıl kullanılacağını göstermeden önce yanlışlıkla kendini bıçakla."

Yemek odasından tepinerek çıktı ve ben de bakışlarımı arkadaşlarının ardından şaşkınlıkla bakan iki çocuğa çevirdim.

"Uh, sanırım Arch dün gece her zamankinden daha hödüktü?" Kody kaşlarını kaldırarak bana döndü ve sordu. Bir elini kısa kirli sakalının üzerinde gezdirdi ve başını salladı. "Kaçırdığım için üzgünüm. Bizi bilgilendirmek ister misin?"

Kaşlarımı çattım, Archer'ın zalimce reddinden duyduğum utanç ve incinmişlik içimde bir kez daha kabardı. "Hayır."

"O kadar kötü, ha?" Steele yüzünü buruşturarak yorum yaptı. "Yine de... Arch daha önce Phillip'in bıçaklarından birini hiç vermemişti. Bu sabah kendini oldukça suçlu hissediyor olmalı."

Hissetmemeliydi ama bu ifade içimi ısıttı. "Güzel," diye mırıldandım, "belki o huysuz huysuz saçmalığını bırakır."

Hem Kody hem de Steele buna gülmeye başladı ve ben bile gülümsemek zorunda kaldım. Evet. Doğru ya.

"Haydi, güzelim," dedi Kody, kendi sandalyesini geriye iterek. "Ben ve Steele bugün sana biraz eğitim vereceğiz."

Ona kaşlarımı kaldırdım ve dudaklarında şehvet dolu bir sırıtış belirdi.

"Bıçağını parmağını kesmeden nasıl kullanacağını konusunda *tabii* ki." Gözlerini devirdi ama Steele ve ben onunla birlikte yemek odasından çıkarken dudaklarında hâlâ o gülümseme vardı. "Tabii aklına gelen başka bir şey yoksa? O konuda da tamamen varım." Göz kırpışı her şeyi anlatıyordu ve yanaklarım kızardı.

Seks. Seksten bahsediyordu. Onunla ve

Steele'le. Lanet olsun, bu çok cazipti.

"Belki sonra," diye takıldım ona sırtarak. "Önce bu şeyi nasıl güvenle taşıyacağımı öğrenmek istiyorum. En azından yılın geri kalanında bana yetecek kadar yara izim var."

"Bom." Kody beşlik çakmak için elini Steele'e doğru kaldırdı. "*Belki daha sonra* evet kadar iyidir, kardeşim."

Steele kıs kıs gülererek kolunu belime doladı ve uzun koridordan geçip malikânenin henüz görmediğim bir bölümüne doğru yürümeye başladık. "Buna beşlik çakmayacağım, Kody. Lanet olsun, sen nasıl *biriyle* yatabiliyorsun?"

Kody'nin sırıtışında saf bir kibir vardı. "Dostum, beni gördün mü? Yürüyen seks gibiyim."

Steele güldü, ben de inledim.

Yine de yanılmadı.

W Hafta sonunun geri kalanında D'Ath malikanesinde kaldık, ancak sınavlarım Pazartesi sabahı erkenden başlayacağı için Pazar günü geri dönmemiz gerekiyordu. Çantalarımızı Archer'ın kamyonetine yüklediğimizde, kendi geniş ailemden ayrılıyormuşum gibi hissettim.

Ana hepimize sarıldı, Constance da öyle, ama çocuklar kamyonu bindiğinde ben geri çekildim.

"Son birkaç gündür bizi ağırladığınız için teşekkür ederim," dedim kusursuz giyimli D'Ath aile reisine. "Keşke sizinle buluşacağımı önceden bilseydim de bir hediye falan getirebilseydim."

Constance -ya da Connie, erkeklerin yaptığı gibi onu çağırman için beni cesaretlendirmişti- güldü ve yorumumu bir kenara bıraktı. "Saçmalama, Madison Kate. Seninle tanışmak ve oğullarımın hayatındaki kadını tanımak bile yaşlı bir kadının alabileceği en güzel hediye oldu."

"Peki o zaman, umarım gitmeden önce bir anlık patavatsızlığımı bağışlarsınız?" Haddimi aştığımı bildiğim için çekinerek sordum. Eğer Archer beni duyarsa... evet. Çabucak hallederdim. "Connie, torunun seni duygusal olarak sevebileceğine inandığımdan çok daha fazla seviyor. Ve hayatını *kiminle* geçirmek istiyorsan onunla mutlu ve rahat olmanı, kendin olmanı istiyor." Bakışlarımı kasıtlı bir şekilde Ana'ya çevirdim. "Rol yapmanıza gerek yok. Archer ikinizi de seviyor."

Connie'nin yüzü kıpkırmızı oldu ve elleri incilerinin üzerinde oynadı ama Ana sadece gülmeye başladı ve el sallayarak eve geri döndü.

Constance'ın yanağına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra kamyonete binmek için döndüm. Ama arka koltuk çoktan dolmuştu.

Yolcu tarafındaki açık camdan baktığımda Archer homurdanarak, "Yanına kimin oturacağı konusunda kavga ediyorlardı," dedi. "Ve ben kavga edecek havada değilim. Otur şu lanet koltuğa, Prenses. Yarın sınavların var ve hazırlanmadığına dair üzerine para koyarım."

Kaşlarımı çattım ama yine de koltuğa tırmandım ve emniyet kemerimi bağladım. Her zaman daha kötüsü olabilirdi. En azından Archer'ın kucağında oturmuyordum.

"Sizin de bu hafta sınavlarınız yok mu?" Kody ve Steele'e bakabilmek için koltuğumda kayarak sordum. "Eminim tek sınavı olan ben değilimdir."

SGU'ya yasal olarak katılan biri. Üçünüzün de numara yaptığını düşünmeye başlıyorum."

Steele bana o geniş, gizemli sırıtışını yaparak güldü ve Kody gücenmiş gibi davrandı.

"Bebeğim, öğrenci statümüz hakkında yalan söyleyeceğimizi düşünmen beni rahatsız ediyor." O berrak yeşil gözlerini tüm masumiyetiyle bana kırıştırdı ve ben de ona düz bir bakışla karşılık verdim. "Ve bilginiz olsun," diye devam etti, "bu hafta sınavlarım var. Sadece derslerime o kadar güveniyorum ki onlar üzerinde stres yapmıyorum."

Tipik Kodiak Jones. Özgüven onun göbek adı olmalıydı.

"Peki ya sen?" Steele'e sordum.

O da bana belli belirsiz bir omuz silkmeye karşılık verdi. "Sanat eğitimi alıyorum ve sadece başka ne yapacağımı bilmediğim için. Aslında bu sınavlardan sonra mezun olacağım, tabii sırf bunun için başka dersler almazsam."

Geleceğinin nereye gideceğini bilmemekle ilgili tüm havasına uyuyordu. Ama onun bu rahat tavrı beni ailesi hakkında tekrar meraklandırdı. Onu bir tür piyano dahisi yapmaya çalışmaktan, oğullarının hayatına artık dahil olmamaya nasıl geçmişlerdi? Bu Rachel'ın ölümünden önce mi olmuştu, sonra mı?

Yine de, hazır olduğunda bana hikâyesini anlatacağını bildiğimden bu konuyu kapattım. Bunun yerine dikkatimi sürücü koltuğundaki sessiz, düşünceli pisliğe verdim. "Archer?" diye sordum.

"Ne?" diye tersledi, bana şöyle bir bakmaya bile tenezzül etmedi.

"Bu hafta sınavın var mı?"

Kaşları çatıldı. "Neden umursuyorsun ki? Biz evde yokken şeytani bir intikam planı yapabilmek için hareketlerimizi anlamaya mı çalışıyorsun?"

Ruh halim bozuldu. "Belki de sadece sohbet ediyordum," diye mırıldandım, kollarımı kavuşturup koltuğuma geri gömüldüm.

"Yapma o zaman," diye homurdandı ve müzik setini açtı. Yüksek sesle. Arabanın hoparlörlerinden New Years Day'den "Shut Up" çalındı ve ben ters ters baktım. Muhtemelen bir tesadüftü ama yine de... Bahsettiğimiz kişi Archer'dı. Hazırlanırken bunu açmış olabilirdi.

Beni sürekli komplo kurmakla suçladığını görünce gerçekten bir şeyler planlamam gerektiğini düşündüm. Ayrıca, Phillip'in ofisinin arkasındaki silah odasında yaptığı o saçmalıktan sonra hala biraz intikamı hak ediyordu.

Sonraki birkaç saat çoğunlukla kamyonda bangır bangır çalan müzikten ibaretti, arada da hangi parçanın çalınacağı konusunda kavga eden çocuklar vardı. Onlarla tekrar konuşmaya çalışmadım çünkü gururum Archer'ın kapanışını takdir etmemiştir.

Shadow Grove'un yaklaşık bir saat dışında Kody yüksek sesle acıktığından şikâyet etmeye başladı ve kısa süre sonra Steele de ona katıldı. Archer'ın onları görmezden gelmesini bekliyordum, çünkü kahvaltıda yine büyük bir ziyafet çekmiştik ama otoyoldan çıkıp yol kenarındaki bir lokantanın otoparkına girerek beni şaşırttı.

"Ne?" diye sordu ona şaşkınca baktığımda. "Kaloriye ihtiyacım var."

Gözlerimi devirerek, şu anda spor salonunda çok fazla zaman geçiren üç yetişkin adamla birlikte yaşadığımı kendime hatırlattım. Yani evet, gerçekten de kıyamet yaklaşıyormuş gibi yemek yemeleri gerekiyordu.

Üçünü lokantaya kadar takip ettim ve Steele'in yanındaki bankta oturdum. Kolunu belime doladı ve kalçalarımız birbirine değene kadar beni kendine çekti, sonra elini kalçamda bırakıp menüye göz atarken Archer'ın sivri bakışlarını fark etmemiş gibi yaptı.

"Burger," dedi Steele güler yüzlü bir garson siparişlerimizi almak için yanımıza geldiğinde. "Bir burgere ihtiyacım var."

Menüye bakmamıştım bile ama yine de kahvaltıdan doymuştum, bu yüzden sadece bir kola söyledim. Dört müşterinin olduğu bir lokantada kahveye güvenmem mümkün değildi.

Archer sesinde alaycı bir tonla, "Demek barıştınız," diye yorum yaptı. Steele'e bakışları onaylamaz ve öfkeliydi ama Steele'in bana sarılan kolu daha da sıkılaştı ve omzuma bir öpücük bıraktı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, Arch," diye cevap verdi, sesi gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi çıkıyordu. Bir dakika sürdü ama Archer'ın Steele'le sorunlarımızı çoktan çözdüğümüzü bilmediğini kısa sürede anladım.

Archer'ın kaşları daha da düştü ve bana attığı bakış saf bir zehirdi. "Seninle uğraşılmasından hoşlanmayan bir kız olduğunu düşünmüştüm. Steele'in

Şükran Günü sabahı bir hatunla seviştiğini duymadın mı? O da eğleniyor gibiydi." Acımasız bir gülümseme dudaklarına değdi, sanki beni incitmekten

zevk alıyormuş gibiydi. Ya da... incitmeye çalışıyordu. canımı yaktı. Enayi. "Sanırım standartların düşündüğümünden daha düşük."

Ona sahte bir özür dileme omuz silkmesi yaptım. "Haklısın. Ne de olsa beni öpmene izin verdim. Standartlarım neredeyse hiç yok." Gülümsemesi kayboldu,

Kody yüzünü kapatan ellerinin arkasından kıs kıs gülmeye başladı. "Oh, ve kayıt için? Steele'in yanındaki kız *çok* eğleniyordu." Steele'e daha fazla eğildim ve Archer'ın gözleriyle tekrar buluşmadan önce boynundaki dövmeyle bir öpücük kondurdum. "Bazıları çifte orgazm eğlencesi diyebilir."

Archer'ın yüzünün rengi ona ne söylediğimi anladığında soldu ve bakışları suçlayıcı bir şekilde Steele'e yöneldi.

"Siktir git, ahbap," diye tersledi Steele onu. "Senin saçmalıklarına katlanıyorum çünkü her şeyi *biliyorum*. Ama sırf tarihteki en mavi taşaklara sahip olduğun için beni engellemeye çalışma."

Kody köşede sessizce gülmekten ölüyordu ama bu yorum üzerine gözlerini silip bana karanlık bir bakış atacak kadar ayıldı. "Hayır, o muhtemelen benim. Değil mi bebeğim?"

Yüzüme yayılmak isteyen muzaffer sırıtışla savaşıyor gözlerimi devirdim. "Ben tuvalete gidiyorum," dedim onlara. "Tüm bu büyük penis enerjisinden uzakta biraz temiz havaya ihtiyacım var."

Steele isteksizce belimi bıraktı ve ben de tekrar kabinden kayarak tuvalet tabelasının olduğu yöne doğru ilerledim. Elbette, uzaklaşırken kalçalarım normalden biraz daha fazla sallanmış olabilirdi ama Archer'ı izlemesi için zorlamadım. Gerçi o zorladı. O buz mavisi gözlerin yol boyunca kıcıma yapıştığını hissedebiliyordum ve tuvalet kapısını arkamdan kapatana kadar nefesimi bırakmadım.

Küçük kabinlerden birine girdim ve işimi yaptım, kotumu yukarı çekerken kapının açılıp kapandığını duydum. Başka bir müşteri ya da belki de tuvaleti kullanmak için gelen bir garson olduğunu düşünerek pek aldırış etmedim.

Kabinin kapısını açıp dışarı çıktım ve ellerime bakmak için lavabolara yöneldim. Siyah maskeli bir adam ön kolunu boynuma dolayıp *sıkmadan* önce aynadaki bir hareket beni uyanan tek şeydi.

Tekmelerimi savururken ayaklarım yerden kesildi, ellerim adamın siyah giysili kolunu pençeledi ve boğazımdan acınası küçük ciyaklamalar kaçtı. Daha akıllıca düşünmeli ve *hızlı hareket* etmeliydim, yoksa kendimi baygın ve bir deri elbise için kesilmiş olarak bulacaktım.

Siktir. *Hay sikeyim*.

Beni esir alanın tutuşuna karşı direndim, ayak parmaklarım lavaboyu yakaladı ve bana onu kabin kapısına geri itmek için yeterli kaldıraç sağladı, ama bu

yeterli değildi. Beni bir bakkal çuvalı gibi yanında taşıyor, oksijen eksikliği beni işe yaramaz hale getirene kadar sabırla bekliyordu.

Archer'ın sözleri kafamın içinde yankılanıyor, bir *kurban* olduğum ve kendi başımın çaresine bakamayacağım konusunda benimle alay ediyor gibiydi. O anda beni ne kadar kızdırmış olsa da... hayatımı kurtarabilirdi. Çünkü bana tamamen savunmasız olmadığımı hatırlattı.

Kolunu boynumdan çekmeye çalışmaktan vazgeçerek, elimden geldiğince nefesimi tuttum ve Archer'ın bana verdiği güzel, mor kelebek bıçağı bulmak için kotumun cebini karıştırdım.

Kody ve Steele, D'Ath malikanesinde kalırken bana bazı temel talimatlar vermişlerdi ama ihtiyacım olan tek şey basitti. Bıçağı tek elle çevirip açabilmem ve arkamdan körlemesine saplayabilmem yeterliydi.

Görüşümün kenarları kararmaya başlamıştı ama ölümcül keskinlikteki bıçağım ete battığında beni esir alan kişi acı dolu bir feryat kopardı ve boğazımdaki kolu gevşedi.

Açgözlü bir ciğer dolusu hava çektim, sonra nefes verirken kulakları delen bir çılgılık attım. Sikeyim böyle işi. Beni kaçırmaya ya da öldürmeye çalışan yetişkin bir adamla savaşmak için ne yazık ki hazırlıksızdım ve feminist gururum bile yardım istemek için ölecek kadar güçlü değildi.

"Orospu," diye hırladı maskeli adam, ama görünüşe göre aptal değildi - hayal kırıklığıma uğradım. Çılgılığım banyoda çınladığı anda beni odanın diğer ucuna fırlattı ve pencereden dışarı atladı.

Bir saniye sonra kapı kırılarak açıldı ve üç boktan korumam paldır küldür içeri girdi. Duvara yaslanmış uzuvlarım birbirine karışmıştı. Sırtımın fayanslara çarptığı yeri ağrıyordu ve öksürük nöbetleri arasında nefesimi kontrol altına almaya çalışırken ellerim boğazımı ovuşturuyordu.

"Ne oldu?" Archer kükredi, bakışları boş tuvaleti tarıyordu. "Kanaman var!" Bana doğru iki adım attı, ben de elimi sallayarak onu uzaklaştırdım.

"Benim değil," diye mırıldandım, pencereyi göstererek. "O pisliği ben bıçakladım."

Archer'ın yüzünde vahşi bir sırıtma belirdi ve gözlerinde gurur gibi bir şey parladı.

"Çok iyi," diye homurdandı Kody, pencereye doğru yürürken. "Ara yol. Bir kaçış aracı olabilir. Peşinden gidecek miyiz?"

Archer kararsız görünüyordu, bana bakarken kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı. Steele kendisi yere çöktü ve oturmama yardım etti.

Kirli, fayanslı duvara karşı.

"Archer," dedim, sesimde bunu bir emir haline getirecek kadar güç buldum. "Bıçağımı aldı."

Bana kaşlarını çattı. "Yani? Sana yeni bir tane alacağım."

Ben de ona ters ters baktım. "Yeni bir tane istemiyorum. Onu bana sen verdin ve ben onu geri istiyorum." Steele'in tuttuğu elimi destekleyerek, saldırganın peşinden bizzat gitmek istercesine titreyen bacaklarımın üzerinde doğruldum.

Archer bana çelişkili bir bakış attı, sonra küfredip elini kısa siyah saçlarının üzerinde gezdirdi. "İyi. Lanet olsun." Kody'ye doğru bir parmak salladı. "Onu eve sağ salim götür ve gözünün önünden ayırma, anlaşıldı mı?" Kody hiç itiraz etmeden başını salladı. "Haydi." Steele dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra beni Kody'ye teslim etti.

Birkaç saniye içinde gitmişlerdi. Archer'ın kamyonetinin hafif gürültüsü park yerinden kayboldu ve ben kaşlarımı çatarak Kody'ye baktım.

"Onu kovalamak konusunda tamamen ciddi olduğumu sanmıyorum," diye mırıldandım, az önce olanlarla ilgili kafam fena halde karışmıştı.

Kody homurdandı. "Evet, ciddiydin. Bıçağını geri istiyorsun ve seni suçlamıyorum. Bu piçler türünün tek örneği ve Arch kimseye vermedi. Asla."

"Evet," diye itiraf ettim, "ama görmedikleri bir arabanın içindeyse onu nasıl yakalayacaklar? Yolda herhangi bir arabada olabilir."

Kody bana geniş bir sırıtış attı, sıcak avucu üst kolumu yatıştırıcı darbelerle ovuyordu. "Ah, MK, kılık değiştirmiş süper kahramanlar olmadığımızı düşünmen çok şirin. Yani, Arch sana Yarasa Mağarası'nı bile *gösterdi*."

Ona gözlerimi devirerek uzaklaştım ve ellerimi yıkamak için lavaboya doğru ilerledim. Nedense bunu yerel polise bildireceğimizden ve tüm o DNA testi sürecinden geçeceğimizden şüpheliydim. Bu adamlar süper kahraman olmayabilirdi ama kendi kurallarına göre hareket ettikleri kesindi.

"Peki, eve nasıl gideceğiz o zaman?" Ellerimi bir kâğıt havluya kurulayıp koltuk altlarına sıkıştırarak başlayan titremeleri durdurmaya çalışarak sordum. "Gotham Şehri'ni kurtarmaya gitmek için kamyonu aldılar."

Kody sırtımda beni tekrar vücuduna çekti ve sıkıca sarıldı. Avuç içiyle sırtımda daireler çizdi ve ben onun kucağında ürperdim. Onun korkusu

Az önce olanlar içimi ürpertiordu ve yıkılmaktan korkuyordum.

"Bebeğim, bize bir Uber çağıracağım. Her şey yoluna girecek. Tamam mı? Ben lokantanın güvenlik kayıtlarını kontrol ederken dışarı çıkıp biraz kek ve kahve alalım." Şoka girmeye başladığımda beni ana lokantaya kadar taşıdı.

Lokantada çığlıklarımı duyabilecek tek kişi olan garson kız, polis ya da ambulans çağırmam gerekip gerekmediği konusunda biraz telaşlandı. Kody her şeyin yolunda olduğuna dair bazı güvenceler vererek onu başından savdı.

Masamıza döndüğümüzde kibarca mevcut tüm pasta ve keklerden birer dilim sipariş etti ve beni kucağına çekti.

"Bana bebek gibi davranmana gerek yok," diye homurdandım, parmaklarını saçlarımda gezdirip fısıltıyla güvence verirken.

Kısa bir kahkaha attı. "Ya seninle ilgilenmek hoşuma gidiyorsa, MK?" bakışlarımla buluşabilmek için yer değiştirdi, yeşil gözleri ciddiydi. "Öyleyse izin ver. Bana vurulduğunu falan düşündürdükten sonra en azından bunu yapabilirsin." Ses tonunda alaycı bir ton vardı ve ben gözlerimi devirdim.

"Dramatik olma Kodiak Jones."

"Dramatik değilim, Madison Kate. Çığlık attığını *duydun* mu? Aynı anda hem kalp krizi hem de anevrizma geçirmiş gibi hissediyorum. O yüzden burada otur ve ben kendimi senin iyi olduğuna ikna ederken sen de biraz şekerli tatlı ye. Yine." Sesi sertti ve parmaklarının omzumda sıkışması şaka yapmadığını anlamamı sağladı. Benim için gerçekten korkmuştu ve bu... bu alışık olduğum bir şey değildi.

Gömleğimi kaldırıp başparmağını yara izimin üzerinde gezdirdiğinde bile belli etmemişti, sanki kendimi gösterdiğimden daha fazla incitip incitmediğimi bir şekilde hissedebiliyordu.

Tatlı tabaklarının en az üçte biri bitene kadar kucağında kaldım, sonra beni yavaşça bank koltuğuna kaydırıp ve hareket etmemem için net talimatlar verdi. Çok uzağa gittiğinden değil. Garsonu tatlı dille ikna ederek tuvaletlere girdiğimde çekilen güvenlik görüntülerini gösterdiği tezgâha kadar gitti.

Bana döndüğünde pek memnun görünmüyordu.

"Şansın yok mu?" Burnumu kırıştırarak sordum. Nedense durumun böyle olacağını tahmin etmiştim.

Kody başını salladı. "Hayır, bir şekilde kameralara bakmaktan kaçındı. Haydi; Uber iki dakika içinde burada olacak."

Masanın üzerine bir deste banknot attı ve bana elini uzattı, ben de tereddüt etmeden elini tuttum. Birinin benim iyiliğimi bu kadar önemseddiğini bilmek benim için alışılmadık bir şeydi.

Alışılmadık ama inanılmaz hoş bir şeydi.

Karla kaplı otoparka adım attığımızda sıcak duygular midemi ısıttı ve Kody beni koruyarak kolunun altına aldı. Arabamızın gelmesini beklerken ona gülümsedim ve o da bana meraklı bir şekilde kaşlarını çatı.

"Bu surat ne için, MK?"

Uzanıp yüzünü kendime doğru çektim ve onu öptüm. Çılgınca, tutkulu, hadi sevişelim türünden bir öpücük değildi ama kesinlikle şimdiye kadarki en *anlamlı* öpücüklerden biri olarak zihinsel hafıza kutuma kaydedilecek bir öpücüktü.

Ayrıldığımızda ona yumuşak bir sesle "İnanılmaz birisin Kodiak Jones," dedim.

Siyah bir Escalade otoparka d o ğ r u süzülürken gür dudakları sırtarak kıvrıldı. "Hiç fark etmeyeceğini sanmıştım."

Gülerek onunla birlikte kiraladığımız arabaya bindim ve yol boyunca onun güçlü kollarına sarıldım.

N Babamın evine döndüğümüzde evde kimse yoktu ve biraz ikna ettikten sonra Kody beni duş alacak kadar yalnız bıraktı. Lokantada saldırganın kanını ellerimden temizlemiştim ama onun dokunuşunun anısını da tenimden temizlemem gerekiyordu.

Sıcak spreyin altında, lifimi kullanarak her yerim yumuşayana ve pembeleşene kadar cildimi ovaladım. Havluma uzandığımda banyonun kapısı açıldı ve Archer buhar dolu odaya girdi.

Donup kaldı, gözleri çıplak, ıslak vücudumda gezindi ve kısa bir süreliğine orta bölgemde durdu, iyileşmekte olan bıçak yarımın canlı kırmızı izine baktı.

"Yardımcı olabilir miyim, günüşiğim?" Diye mırıldandım. Örtünmek için hiçbir girişimde bulunmadım çünkü siktir et. Taşak gibi davranıp beni çekici bulmuyormuş gibi mi yapmak istiyordu? Bunu onun için mümkün olduğunca zorlaştıracaktım. Havlumu kurutma askısından yavaşça indirdim ve Archer bakışlarını göğüslerimden ayırdığında sııttım.

"İşte," dedi, sesi hırçın ama boğuktu. Hâlâ kanla kaplı olan mor kelebek bıçağımlı leğenin kenarına çarptı ve suçlayıcı bir ifadeyle bana baktı. "Bir daha kaybetmemeye çalış." Alaycı azarlamasına rağmen sesinde gözle görülür bir uyarılma vardı ve gözleri sanki kendi akılları varmış gibi tekrar vücudumda gezindi.

"Hoşuna giden bir şey mi gördün koca adam?" Göğsümü kurulamak için bir kalça çıkarıp onunla alay ettim. Çıplaklığımdan utanmak için hiçbir nedenim yoktu. Hele ki banyoma habersizce girmişken ve giyinik duş alma alışkanlığım yokken.

Kaşları çatıldı ve dudakları alaycı bir ifadeyle büküldü. "Ben baştan savma ikinciler yapmam Madison Kate. Ya da bu konuda üçüncüleri."

"Tamam, tabii, inkâr da Mısır'da bir nehirdir," diye alay ettim. "O adama ne oldu? Onu öldürdün mü? Steele nerede?"

"Meşgul," diye cevap verdi Archer kaşlarını çatarak, gözleri öfke ve hayal kırıklığıyla gerilmişti. "Senin pisliğini temizliyor."

Ona sertçe baktım, havlumu bir kenara fırlattım ve ellerimi çıplak kalçalarımın üzerine koydum. "Elbette, çünkü saldırıya uğramayı ve boğulmayı ben *istedim*."

hiçbir yerin ortasında rastgele bir lokantada. Sanırım bunun için sipariş vermeyi unuttum."

Gözleri kısıldı ve şakağındaki damar zonkladı, ama bakışlarının göğüslerime, sonra da daha aşağılara inmesine engel olamıyor gibiydi. Sadece sapıklık yaptığını düşünmüştüm ama gözleri yara izimi bulduğunda yüzünde beliren suçluluk ifadesi beni yeniden düşünmeye itti.

"İyi misin?" diye sordu sakın bir sesle, bakışları yara izimden sadece boynumu inceleyecek kadar uzaklaşmıştı. Profesyonel bir MMA dövüşçüsü olarak arkadan çıplak boğmanın morluk bırakmadığını zaten biliyordu.

Yine de bu samimi soru beni şaşırttı.

Dudağımı ısırdım, nabzımın hızlandığını hissettim. "İyiyim," diye cevap verdim, bir saniyeliğine alaycı saçmalığı bırakarak. "Sen ve Steele iyi misiniz? Bu kimin kanı?" Başımla makyaj masamın üzerine düşürdüğü lekeli bıçağı işaret ettim. Ondan duyduğum bu üç basit kelimenin neden birdenbire endişemi tetiklediğini bilmiyorum ama tetiklemişti.

Elbette, aramızdaki sessizlik uzadıkça, o insanlık anını hayal ettiğimi fark ettim. Gözleri hâlâ benim üzerimdeydi ama kızışmıştı. Soruma cevap vermek yerine, soluk mavi gözleri bir okşayış gibi boylu boyunca üzerimde gezindi ve bir elini koyu renkli kirli sakalının üzerinde gezdirdi.

Alaycı bir kahkaha attım. "Evet, günışığı. Yarım yamalak saniyelerle *hiç* ilgilenmiyorsun. Benimle göz göze gelmeyi neden bırakmadığını merak ediyorum."

Bakışları kopmuş bir elastik banttan daha hızlı bir şekilde yüzüme geri döndü, sonra tek kelime etmeden banyomdan tekrar çıktı. Yatak odamın kapısını o kadar sert çarptı ki duvardaki bir resim düştü ve ben sadece kendi kendime güldüm.

Ona ulaşıyordum. Belki de Archer'a kendi çelişkili duygularıyla işkence etmek, taşaklarını bacağına yapıştırmaktan daha eğlenceli olabilirdi. Düşünülmeyi hak eden bir plan olduğu kesindi.

Kuruduktan sonra rahat eşofmanlarımı giydim ve çalışma notlarım etrafıma saçılmış halde yatağımın ortasına park ettim. Hayatıma yönelik tüm girişimlerle ilgili süregelen duygularımın, bir topun içine kıvrılıp hıçkıra hıçkıra ağlamadan önce bir hafta beklemesi gerekecekti. Pazartesi sabahı ilk iş olarak psikolojiye giriş sınavım vardı ve babamın kurduğu ve finanse ettiği üniversitede hiçbir dersten kalmayı planlamıyordum.

Kody beni kontrol etmeye geldi ve bana bir tabak taze pişmiş kurabiye getirdi. Ama alt kattaki Archer'la uğraşmamak için ders çalışıyormuş gibi yapmadığımı, gerçekten ders çalıştığımı açıkça belirttiğimde yanımda durmadı.

Notlarımı toplayıp dizüstü bilgisayarımı kapattığımda ve beynimin çalışma notlarıyla dolduğunu zihinsel olarak ilan ettiğimde akşam olmuştu. Sabahki sınav için gerekli materyali iyi kavradığımdan emindim; bir hafta sonra hiçbir bilgiyi aklımda tutamasam bile her zaman oldukça iyi bir sınav geçirmiştım. Ama yine de içimi kemiren bir endişe vardı ve bu, her zamanki sapık ve katil stresimden tamamen ayrı görünüyordu.

Sonra aklıma geldi. Steele'i Archer'la birlikte lokantadan çıktığından beri görmemiştım.

Hemen sonuca varıyor olabilirdim ama endişe midemi bulandırdı ve aceleyle koridordan geçerek odasına gittim. Kapıyı usulca çaldım ama cevap vermeyince kapının kolunu denedim. Elbette aşağıda Kody ve Archer'la olabilirdi ama önce odasını kontrol etmeye değerdı... değil mi?

Evet.

Geçici olarak kapısını itip açtım ve içerideki kasvetli karanlığa kaşlarımı çattım. Çoktan uyumuş muydu? Bunun mümkün olduğunu tahmin ettim...

"Steele?" Kendimi tam bir sürüngen gibi hissederek ve şimdiden ikinci bir tahminde bulunarak fısıldadım. "Uyuyor musun?"

Açıkçası, bunu söylediğim anda zihinsel bir surat asma hareketi yaptım. Eğer uyuyorsa... "evet" diye cevap veremezdi, değil mi?

Tekrar sürünerek aşağıya inip onu aramak üzereydım ki yatağındaki bir hareket beni ürküttü.

"Steele," diye tısladım, pelüş gri halısının üzerinden yatağına doğru ilerlerken kapısını ışık için açık bıraktım. Onu uyandırmak istemiyordum ama içimden bir ses bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu. Omzuna dokunmak için elimi uzattım, sonra parmaklarım bandajlara değince bir nefes aldım.

Uykusunda kıpırdandı ve onu uyandırmamak için dudağıımı ısırdım. Ama *ne olmuştu ki?*

Ses çıkarmamak için ağzımı kapatarak aceleyle onun odasından çıktım ve Kody'nin odasına doğru ilerledim. Boştu. Archer'ınki de öyle. Ama ikisini de nerede bulabileceğime dair iyi bir fikrim vardı.

Spor salonuna o kadar hızlı koştım ki neredeyse merdivenlere takılıyordum ama bir şekilde boynumu kırmadan oraya ulaştım. Yeterince eminim, onlar

spor salonunda küçük bir şort ve parmaksız MMA eldivenlerinden başka bir şey giymiyorlardı ve... *vay* canına. Kody ve Archer'ın yastıklı spor salonu zemininde terli ve nefes nefese boğuşurkenki zihinsel görüntüsü *kesinlikle* şaplak bankamda dosyalanıyordu. Archer'ın benim için ne kadar pislik olduğu umurumda değildi, o ve Kody yürüyen orgazm gibiydiler.

"Hey," dedim sertçe, dikkatlerini çekerek ve -umarım- benimkini seksi bir simit gibi kıvrılmış hallerinden uzaklaştırarak. "Steele'e ne oldu?"

Kody bana baktı ama Archer bu dikkat dağınıklığını kendi lehine kullandı. Kody'yi ters çevirdi, devasa, dövmelele kaplı vücudunu döndürdü, Kody'nin kolunu yakaladı ve kendi vücudunun uzunluğu boyunca bükerek eklemleri aşırı uzattı.

Yüzümü buruşturdum ve Kody'nin omzunun Archer'ın kasıklarına nasıl sıkıştığını fark etmemek için kendimi çok ama çok zorladım. Lanet olsun, biriyle yatmam gerekiyordu. Tekrar.

"Ah, seni sikik!" Kody bağırdı ama elini çekmedi. Archer sırtıttı ve daha da geriye yaslandı, öyle ki Kody'nin kolunun kırılacağından emindim.

"Pes et kardeşim," diye alay etti Archer onunla. "Madison Kate bu raundu kaybettiğini zaten biliyor."

Gözlerimi devirdim ama kollarımı göğüslerimin altında kavuşturup ters ters baktım.

"Biri şu lanet soruma cevap versin," diye ikisine de çıktım, aptalca sidik yarışlarını görmezden gelerek. "Steele'in her yerinde neden bandaj var?"

Kody acı içinde inledi ve *sonunda* pes etti. Archer onu serbest bıraktı ve Kody omzunu ovarken ikisi yastıklı mavi minderlerin üzerinde birbirlerinden uzaklaştılar.

Archer tek kaşını kaldırarak, "O iyi," dedi. "Sadece birkaç ağrı kesiciye ihtiyacı vardı ve onlar da onu her zaman bayıltır."

Öfke ve *korku* içimde acı verecek kadar büyüyordu ve tırnaklarım avuç içlerimi derinden ısıırıyordu. "*Ne için* ağrı kesici?" Sıkılmış dişlerimin arasından talep ettim.

Archer sırf beni kızdırmak için söylemeyecekmiş gibi bana baktı.

Neyse ki Kody'nin birkaç beyin hücresi daha vardı ve ayağa kalktı.

"Sadece biraz çakıl döküntüsü kapmış," dedi bana, son derece rahat bir şekilde. "Kötü bir sıyrıktan çok daha kötü değil ama yara izi bırakmadan iyileşebilmesi için bandajlanması ve dinlenmesi gerekiyor."

Ona göz kırptım. "Kötü sıyrıklar *iz bırakmaz*, Kodiak!"

Yüzünü buruşturdu. "Gerçekten kötü olanlar iz bırakır."

Archer alay etti. "Steele iyi, Prenses. Endişelenmeyi bırak. Hem kızlar yara izlerinden falan hoşlanmaz mı?"

"Muhtemelen o kadar çok yara izi yoktur, dostum," diye mırıldandı Kody nefesinin altında, sonra bana döndü. "Bak, doktorumuz her şeyi temizleyip kolunu sarana kadar seni endişelendirmek istemedi. Ama sonra viskisine birkaç sakınleştirici katmış olabiliriz ve gelip sana kendisi açıklayamadan bayıldı."

Şaşkınlıktan gözlerimi birkaç kez daha kırpmam gerekti. "Sen... aklından ne geçiyordu? Sakınleştiricileri alkolle karıştırıramazsın! Kody, ne oluyor lan? Onu öldürebilirdin!"

Öfkeli ve aptallıkları karşısında sersemlemiş bir halde ellerimi havaya kaldırdım ve salondan dışarı çıktım.

"Bebeğim, bekle." Kody peşimden geldi ve eldivenli ellerinden biriyle kolumu yakaladı. "Göründüğü kadar kötü değil. Güven bana. Steele'i asla bilerek tehlikeye atmayız; o ikimiz için de kardeşten öte bir şey."

Archer ağır kaslı omuzlarından birini kapının pervazına yaslayarak, "Haklı," diye söylendi. "Biz sadece yüksek hızlı araba kovalamacaları ve çatışmalarda risk alıyoruz. Uyuşturucu ve alkol kesinlikle doktorların emri altındadır." Sesi alaycı ve bakışları suçlayıcıydı.

Şerefsiz herif. Steele'in başına gelenler için beni suçluyordu, buna hiç şüphe yoktu.

"Bu sabah ne oldu?" Sesim kendi çalkantılı duygularına takılarak sordum. "Belli ki adamı bulmuşsun." Aksi takdirde bıçağımı nasıl geri almıştı?

Archer eldivenlerini çıkarıp arkasından spor salonuna fırlattı, sonra bir elini uzun, koyu renkli kirli sakalının üzerinde gezdirdi. "Onu bulduk. Ve desteğini."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ve?"

Archer başını salladı. "Ve hiçbir şey. Bize işe yarar bir şey söyleyecek kadar uzun sürmediler."

Kalbim durdu. "Onları sen mi öldürdün?"

Archer, Kody'nin itiraz sesini duymazdan gelerek başını yana eğdi.

"Bu senin için bir sorun mu Prenses? Kim bilir senin için ne planlamışlardı. Et pazarında satılmak hoşuna gider miydi? Ya da baban boyun eğip çılgınca bir fidye ödeyene kadar *aylarca* bir kafeste tutulmak? Ya da ne bileyim, belki de terk edilmiş bir lunaparkta serbest bırakılıp sonra da lanet bir *geyik* gibi avlanmak?" Her kelimede daha da öfkeleniyordu, ta ki neredeyse bana bağırana kadar. "O şekilde öldükleri için şanslılar ve ben onları elime geçiremedim. İnanın bana, böylesi daha insancıl oldu."

Archer bana tiksintiyle bakarak spor salonuna geri döndü ve saniyeler sonra bir kum torbasına çarpan yumrukların ağır gümbürtüsü bize ulaştı.

"Kody!" Arkadaşı hemen arkasından gelmeyince Archer bağırdı.

Kody bana acıyla kaşlarını çattı ve ben de başımı salladım. "Stres yapma," dedim ona yumuşak bir sesle. "Archer aslında iyi bir noktaya değindi. Steele'in başına her ne geldiyse benim suçum."

"Kesinlikle değildi," diye karşılık verdi çabucak, kararlı bir şekilde. "Bunların hiçbirini sen istemedin. Burada sorumlu biri varsa, o da-" Yüzünü buruşturarak sözünü kesti, sonra derin bir iç çekti. "Seninle yukarı geleceğim. Spor salonunu toparlamam için bana iki saniye ver."

"Hayır," diye cevap verdim, elimi koluna koyarak. "Hayır, sorun değil. Ciddiyim. Gidip Steele'in yatağına gireceğim ve uyanıp beni orada bulduğunda çıldırmamasını umacağım."

Kody'nin dudaklarında bir sırıtma belirdi. "Kahretsin, MK. Seni yatağa atmanın yolunun bu olduğunu bilseydim, aylar önce hızla giden bir araçtan inerdim."

İnledim ama dudaklarına hızlı bir öpücük kondurmak için ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim. "İyi şeyler bekleyenlerin başına gelir, Kodiak Jones."

O da beni öptü, dudak dudağa kısa bir öpücük. "Beni öldürüyorsun, Madison Kate Danvers."

İçimi ısıtan bu cümleyle birlikte yukarı çıkıp Steele'in odasına girdim. Bu kez kapıyı arkamdan usulca kapattım, sonra kocaman yatağının etrafından dolaşarak boş tarafa doğru ilerledim. Birisi Steele'in odasının ısını yükseltmişti, ben de kalın eşofman altımı çıkarıp sadece tişörtüm ve külotumla yorganın altına girdim.

Yatak kayarken bir iç çekti ve ben de gerildim. Yapmak istediğim şey onu uyandırmak ya da acı çekmesine neden olmaktı. Sadece... onun yanında olmaya ihtiyacım vardı.

Başımı yavaşça yedek yastığa koyup rahatlarken Steele uykusunda bir şeyler mırıldandı. Nefesimi tuttum, duymaya çalıştım

ve bunu yaptığıma anında memnun oldum.

"Cehennem Kedisi," dedi o kadar yumuşak bir iç çekişle ki oda tamamen sessiz olmasaydı duyamayacaktım. "Beni bırakma."

Kalbim küt küt atmaya başladı ve yatakta ona doğru yaklaştım, elini buldum ve parmaklarımızı birleştirdim.

"Şşşt," diye nefes aldım ve çıplak omzuna nazik bir öpücük kondurdum. "Buradayım, Steele. Özür dilerim."

Bir şeyler daha mırıldandı ama ne dediğini anlayamadım. Bir an sonra nefes alış veriş yavaşladı ve tekrar derin bir uykunun düzenli ritmine girdi.

Ben uyumadım. Uyuyamadım. Ama yaralı ruhumun küçük bir parçası Steele'in yanında yatarken rahatlamıştı.

Bu, uzun zamandır dinlendirici bir uyku çektiğim tüm gecelerden daha iyiydi.

Sabah saat iki buçuk olduğunda, her zamanki kâbuslarım bilincimin sınırlarını kemiriyor, beni kendi zihnimin vahşi derinliklerine çekmeye çalışıyordu. Yine de yapmak istediğim son şey uykumda çırpınmak ve Steele'i olduğundan daha fazla incitmekti. Lokantada uğradığım saldırı göz önüne alındığında kâbusların her zamankinden daha kötü olma ihtimali vardı.

Yanağına nazik bir öpücük kondurduktan sonra gecenin kendisi kadar sessiz bir şekilde yatağından çıktım. Uyumam gerekiyordu ama saat çoktan geç olmuştu ve bu anlamsız bir girişim olacaktı. Kendimi uyanık tutup sınavdan sonra sızsam daha iyi olacaktı.

Üzerimi değiştirmek için odama uğrama zahmetine girmedim, çünkü saat sabahın iki buçuğuydu. Bu saatte uyanık olan başka biri varsa, beni sadece bir tişört ve külotla dolaşırken görmeyi hak ediyordu. Zaten tüm evin ısıtması açılmıştı, bu yüzden meme uçlarım donmuyordu.

Sessiz adımlarla alt kata indim ve eve döndüğümde beri sayısız kez yaptığım gibi kendimi karanlık spor salonuna bıraktım. Bir esnemeyle ışıkları açtım ve koşu bandına yöneldim. Dışarıda koşmak için havanın çok soğuk, karın da çok kalın olduğuna haftalar önce karar vermişim. Çok tehlikeli olduğundan bahsetmiyorum bile. Ama koşu bandında yarım saatlik sert bir tempoyla koşmak genellikle kafamı boşaltma ve ya beni güne tamamen uyandırma ya da birkaç saatliğine uykuya geri döndürme işini görüyordu - kâbusların pençelerini geçirmesine yetecek kadar değil, ama işlevsel olmamı sağlayacak kadar.

Her zamanki ayarlarımı yaptım, sonra koşmaya başladım. Çıplak ayaklarım dönen kemere çarptı ve göğüslerim tişörtümün altına giydiğim desteksiz bluzun içinde rahatsız edici bir şekilde zıpladı ama hepsini görmezden geldim. Sadece ihtiyacım olan-

Bir el güç düğmesine vurdu ve ben yerimden sıçradım.

"Kody, ne oluyor lan?" "Beni öldürebilirdin!" diye haykırdım.

Parlak yeşil gözlerinin üzerinden kaşlarını kaldırdı ve yarım bir gülümseme yaydı. "Uh-huh. Koşu bandını kapatmak seni öldürebilir. Oldukça eminim

Daha kötülerini de atlattın, MK."

Ona ters ters baktım. "Uyanık ne yapıyorsun, Kody? Saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

"Öyle mi?" diye karşılık verdi, başını yana eğerek. "Belli ki seni bulmaya geldim. Bu gece yarısı antrenmanı artık alışkanlık haline gelmiş gibi görünüyor ve ben bundan rahatsız olmaya başladım."

Ellerimi kalçalarımaya dayayarak şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Sabahın erken saatlerinde yaptığım egzersizin seninle ne ilgisi olabilir ki? Gücenmek şöyle dursun?"

Bakışları düzleşti. "Bebeğim. Ciddi misin? Ben kelimenin tam anlamıyla profesyonel bir fitness eğitmeniyim ve sen benimle antrenman yapmaktan kaçınmak için sabahın üçünde buraya gizlice gelmeye mi karar verdin?" Dilini onaylamaz bir şekilde şaklattı. "Bu çok incitici, MK. İşimde çok iyi olduğumu bilmeni isterim."

Sırıttım, koşu bandının bana verdiği ekstra yükseklikten memnundum. Neredeyse Kody ile aynı hizaya geldiğim için her zamanki gibi boynumu eğmeme gerek kalmamıştı. "Eminim öylesindir, Kodiak Jones." Kendime engel olamayarak bakışlarımın çıplak göğsünde gezinmesine izin verdim, göğüs uçlarındaki kırlangıç ve gül desenlerine hayranlıkla baktım. Karın kaslarının her biri keskin hatlara sahipti ve belindeki o V... inliyordu.

"Ee?" Benim şehvetli bakışlarım onun dikkatini dağıtmayacaktı. Lanet olsun. İçimi çektim, kibarca reddedecek bir şey düşünmeye çalışırken dudağımın kenarını dişlerimin arasında yakaladım.

"Bak, *antrenman* gerçekten umurumda değil, biliyor musun? Sadece kafamı boşaltmak ve kışkırmadaki kurabiyelerin görünmesini engellemek için koşuyorum. Eğitmenler biraz..." Omuz silktim, bunun kötü gideceğini biliyordum. "Bilirsin işte. Biraz *kaba*."

Kody sahte bir öfkeyle nefesini tuttu. Ya da sahte olduğundan oldukça emindim. Kodiak Jones'u pek etkilemediği kesindi.

"Bebeğim, sanki hayatında biraz kötülükten *hoşlanmıyormuşsun* gibi konuşuyorsun." Dudakları karanlık ve müstehcen bir gülümsemeye dönüştü ve bu gülümseme içimde her türlü lezzetli şeyi yaptı.

Az önce zihnimde canlandırdığı resimler karşısında çenemden akan salyaları durdurmak için gözlerimi ondan kaçırmam gerekti. "Yatak odasında, elbette," diye cevap verdim, ne kadar tahrik olduğumu örtmek için şımarıklığı arttırarak. "Ama terli spor salonunda, aynada demir pompalayan öfkeli, 'roid'li kaslı adamlarla değil."

Kody'nin kaşlarının çatılması gülümsemesinin hafifçe kaymasına neden oldu. "O steroid numarasıyla *benim* de geleceğimi mahvedebilirdin, biliyorsun değil mi? Tamamen kulaktan kulağa, tavsiyelere ve itibara dayanan işimi daha yeni büyütüyorum. En yüksek profilli müşterimin doping nedeniyle uzaklaştırılması, antrenörlük kariyerim açısından beni sudan çıkmış balığa çevirirdi."

Karnıma huzursuzluk yerleşti ve koşu bandındaki çıplak ayak parmaklarıma baktım, gözleriyle karşılaşamadım çünkü yaptığım şey için orada herhangi bir öfke veya kızgınlık olmayacağını zaten biliyordum... sadece incinmişlik ve hayal kırıklığı. Ve bunun için kendimden nefret ediyordum.

"Biliyorum," diye fısıldadım, tüm o suçluluk duygusunu hissetmeme izin vererek. Bunu hak etmiştim. "Özür dilerim, Kody. Sadece senin için sonuçlarını gerçekten düşünmediğimi söyleyebilirim. Bazen bir intikam planına kafayı taktığımda..." Ayak parmaklarımı egzersiz ekipmanına sürterek sözümü kestim.

"Her şeyi ve yol boyunca zarar görebilecek diğer herkesi gözden mi kaçırıyorsun?" Kody sordu, ses tonu ona tekrar bakmamı sağlayacak kadar sertti. Ama yeşil gözleri sadece teslim olmuş gibiydi. "Biliyorum. Sen ve Arch sandığından çok daha fazla benziyorsunuz."

Dudağım inkârla kıvrıldı ve Kody sadece güldü.

"Her neyse," dedi başını sallayarak. "Gel hadi." Koşu bandından inmeme yardım etmek için elini uzattı. "İstesen de istemesen de benimle antrenman yapacaksın."

Beni salonun diğer ucuna, genellikle Archer'la antrenman yaptığı minderlere doğru çekerken topuklarımı sürüyerek homurdandım. "Kody, gerçekten istemiyorum. Gecenin bir yarısı... Sadece beynimi tüm gölgelerden ve pisliklerden temizlemek istedim."

Bana sert bir bakış attı. "Belki kendini nasıl savunacağını bilseydin, o gölgeler o kadar korkutucu görünmezdi."

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu. Her zamanki gibi haklıydı. Belki de saldırganımla nasıl mücadele edeceğimi bilseydim, o umumi tuvalette beni neredeyse boğarak öldürmeyecekti. Cebimde kelebek bıçağım olmasaydı. Her şeyin nasıl sonuçlanacağını düşündükçe ürperiyordum.

"Peki," diye isteksizce kabul ettim. "Ama üzerime fazla gelme, tamam mı? Otoriter saçmalıkları sadece ikimiz de çıplakken ve sırtın tırnaklarımdan kan içindeyken takdir ederim. Anladın mı?" Alay ediyordum ama Kody'nin gözlerindeki karşılık veren sıcaklık kalbimin hızlanmasına ve meme uçlarımda sertleşmesine neden oldu.

"Yani, bu da ayarlanabilir," diye mırıldandı, gözleriyle beni çırılçıplak soyarken dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi, "ama şimdilik, *bazı* temel kendini savunma becerilerine sahip olduğunu bilseydim kendimi daha iyi hissederdim."

Hayatta bazen kararlar alırız ve buna uymak zorunda kalırız. Benim bahanem buydu ve buna sadık kalıyordum.

"Emin misin?" Tişörtümün eteğiyle oynayarak ve altıma giydiğim minik külotu görebileceği kadar yukarı kaldırarak alay ettim.

Kody bir elini saçlarının üzerinde gezdirerek her yöne savrulmalarını sağladı. "Kahretsin, bebeğim. Gerçekten benimle antrenman yapmak istemiyorsun. Burada duygularım çok incindi."

Gözlerimi devirdim. "Hayır, incinmediler."

Sırıtarak karşılık verdi. "Şanslısın ki, ben hem pastam olsun hem de yiyeyim diyen bir adamım. Sana birkaç temel kendini savunma hareketi öğreteceğim ve uyuyamayıp kara kedi gibi sürünerek buraya geldiğin her seferinde bunları geliştireceğiz." Bana doğru sinsice yaklaştı, ancak eşofmanlarının çıplak kalçalarına değeceği kadar yaklaştığımızda durdu. "Ve *sonra* seni tüm bu lanet evi uyandıracak kadar sert becereceğim. Anlaşıldı mı?"

Arzuyla ürperdim, Kody'nin gözlerinin içine bakarken aç sırtıtışının dudaklarımı bükmesine izin verdim. "Anlaşıldı," diye cevap verdim, sesim beklentinin boğuk bir iniltisiydi.

Uzun bir süre bakışlarımı tuttu, sonra kararsız bir kahkahayla başını salladı. "Bu muhtemelen berbat bir fikirdi," diye mırıldandı kendi kendine, aramızda birkaç metre boşluk bırakarak. "Bunu azgın bir ereksiyon olmadan nasıl atlatacağım, hiçbir fikrim yok."

Kısa cevap mı? Bilmiyordu. Ama bana bazı temel kendini savunma becerilerini öğretme görevinden alıkoymasına da izin vermedi. İri bir adamın pençesinden kurtulmanın yolları ve arkadan saldırıya uğrarsam ne yapmam gerektiği - yine. Tekrar tekrar, lokantada yakalandığının aynısını canlandırdı ve bunu bana kendimi nasıl kurtaracağımı öğretmek için neler olabileceğine dair gerçek hayattan bir örnek olarak kullandı.

Beni bu şekilde yakaladığında içgüdüsel olarak paniklemeyi bırakmam için birkaç denemeden fazlası gerekti, ama kendime beni yakalayanın Kody olduğunu hatırlattığımda rahatlamak kolay oldu. Kody... tarafından sıkıştırılmaktan çok daha rahat olduğum kişi.

Kendimi yüzüncü kez mindere yapışmış bulduğumda, "Hadi ama MK," diye inledi. Sırtıma yapıştırılmış halde yüzüstü yatıyordum, sert boyu kıcıma çarpıyordu. "Beni öldürüyorsun. Şu lanet hareketi öğren de bu gecelik bu kadar yeter diyebilelim."

"Bu işi şimdi bitirebiliriz," diye önerdim, altında incelikten uzak bir şekilde kıvranarak. Her neyse, incelik benim güçlü yanımdı değildi.

Hırıltılı, sinirli bir ses çıkardı, sonra üzerimden kalktı. "Ve bir sürüngenin benim az önce bulunduğum pozisyona düşme riskini mi alayım? Hayatta olmaz, bebeğim. Hadi ama, bunu neredeyse başardın. Sadece biraz hasar vermeyi istemelisin, yoksa saldırgan her zaman üstünlüğü ele geçirir."

Homurdandım ama tekrar ayağa kalktım. "Muhtemelen beni kızdırmalısın ya da başka bir şey yapmalısın. Archer gibi dangalakça bir şey söyle, ben de seve seve taşaklarına dizimi geçirip cehennem gibi kaçayım."

Kody irkildi ve eşofmanının içindeki sertleşmiş sikini düzeltti. "Hayır teşekkürler," diye cevap verdi gergin bir kahkahayla, "Arch'ın taşaklarını çivilediğinde çıkardığı sesi hâlâ hatırlıyorum. Kimse bunun için gönüllü olmayacak."

Bu anıyı hatırlayınca kıkırdadım. "Güzel günlerdi."

Başını salladı ve bir elini saçında gezdirdi. "Çok gaddarsın. Steele'in sana Cehennem Kedisi demesine şaşmamalı. Hayatımda bundan daha uygun bir evcil hayvan ismi duymadım."

Sırıtarak alay ettim. "Saçmalama, Archer'a her zaman 'pislik' dediğimi duyuyorsun."

Yüzünü ovarken kahkahasını ellerinin arkasına saklayarak inledi. "Tamam, hadi tekrar yapalım. Bu küçük külotlar beni gerçekten delirtiyor ve eğer yakında onları senden söküp almazsam, gerçekten ölebilirim."

"Çok mu dramatik?" Söz konusu külotlara dikkat çekmek için kalçamı eğerek alay ettim. "Gecenin bir yarısı ikimiz de yarı çıplakken bunu yapmak isteyen sendin."

Kody bana düz bir bakış fırlattı. "Kimse beni zeki olmakla suçlamadı bebeğim."

Kollarımı göğüslerimin altında kavuşturarak gözlerimi devirdim. "Beni kandıramazsın, Kodiak Jones. Senden hiçbir şey kaçmıyor gibi görünüyor." Durakladım ve bunu düşündüm. "Geçen hafta Steele'in sana başka bir kızla yattığını düşündürmesi dışında."

"Bu çok adiceydi," diye homurdandı. "Senin adına duyduğum öfke gözümü kör etmişti bebeğim. Sanki sıırılsıklam aşık olmuş gibi etrafta dolanıp duruyordu."

sonra birdenbire rastgele bir hatunla mı yatmaya başladı? Burnunu kırmaya hazırdım."

Bir erkeğin kız arkadaşının onurunu korumak için şiddet tehdidinde bulunması kadar içimi ısıtan başka bir şey yoktu. Evet, bunun beni ne kadar berbat bir hale getirdiğinin tamamen farkındaydım. Ayrıca umurumda da değildi, yani o da vardı.

Yastıklı mavi minderlerin üzerinden geçerek uzandım ve kollarımı Kody'nin boynuna doladım. "Benimle olan şansını mahvettiği için arkadaşına vuracak mısın? Bu çok hoş, Kodiak Jones, ama onu her şeyi berbat etmesi için cesaretlendirmen gerekmez mi?"

Elleri belimi kavradı, avuç içleri tişörtümün yukarı kalktığı çıplak tenimde sıcacıktı. "Sana zarar verirse seve seve kanını akıtırım güzelim. Ve sırf sen bana ilgi göstereceksin diye her şeyi berbat etmesine ihtiyacım yok. İnsanların sonsuz, kullanılmamış olasılıkları var ve birden fazla kişi için eşit derecede güçlü duygular besleyebileceğimize tamamen inanıyorum." Başını eğdi ve dudaklarını alaycı bir öpücük için benimkilere yaklaştırdı. "Ayrıca onun aramızda olmamasını isteyecek kadar güvensiz değilim. Benim seni istediğim kadar senin de beni istediğini çok iyi biliyorum."

Beni kendine çekti, vücutlarımızı birbirine yaklaştırdı ve bir saat boyunca kendini savunma eğitiminde başarısız olmasına rağmen beni hâlâ ne kadar istediğini gösterdi. Bu aşamada acı çekiyor olmalıydı ve ben de onunla ilgilenmem için yalvarmaktan üç adım uzaktaydım.

"Bu çok olgun bir zihniyet," diye mırıldandım. "Yani, senin için sorun yok-" "Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz?" Archer'ın huysuz sesi beni kesti.

ve omuzlarım otomatik olarak gerginlikle büküldü. Ağır ayak sesleri zeminde ilerliyordu ve onunla yüzleşmek için arkamı dönmeye zahmet etmedim. Kody'nin arkasındaki boy aynasında onu görebilecekken neden zahmet edeyim ki?

"Arch," diye iç çekerek selamladı Kody arkadaşını. "Erken kalkmışsın."

Asık suratlı bok kafa homurdanarak spor salonunun kardiyo aletleriyle dolu bölümüne doğru ilerledi. "Uyuyamadım," diye mırıldandı, sonra da kaşlarını çatarak sırtına baktı. Kışımın tam teşhir olduğunun farkındaydım ama cidden, öpebilirdi.

"Görünüşe göre bu buralarda yaygın bir sorun," diye yorumladı Kody, belimi bırakıp küçük bir adım uzaklaşarak. "MK'ye bir daha kapılırsa yardımcı olması için bazı temel kendini savunma hareketleri öğretmeye çalışıyordum."

Archer dudağını alaycı bir şekilde büktü. "Lanet olsun, buna ihtiyacı olduğunu biliyor." Ben de ters ters baktım. "O tam burada, sik kafalı."

O soğuk gözlerini bana doğru çevirdi, gözeneklerinden küçümseme damlıyordu. "Pantolonunun olmaması ne yazık. Yoksa Kody'nin kıyafet gerektirmeyen özel boğuşma hareketlerini mi öğrenmek üzereydin?"

Öfkem alevlendi. "Bunları biliyordur, değil mi koca adam?"

"Hayalini kurduğun bir şeye benziyor Prens. Sizi gölgede bırakacağımdan mı korkuyorsunuz?" Archer saçma sapan hakaretimi yüzüme vurarak alay etti. Geri adım atmak istemeyerek bir kahkaha attım. "Bunu söylemekten nefret ediyorum Günişığı ama bu kesinlikle davet edilmeyeceğin pantolonsuz bir parti.

Asla. Tabii cehennem aniden donmazsa."

"Pekâlâ, bu kadar yeter," diye açıkladı Kody, Archer'ın bakışları daralıp dudakları kesici bir karşılık vermek üzere aralanırken. "Arch, git ve ısın. MK, onu görmezden gel. Yemin ederim ikiniz bazen birbirinizin öfkesinden besleniyorsunuz."

Archer ve ben birbirimize kara kara bakarken Kody elimi çekiştirdi ve dikkatimi yaptığımız işe geri çekti. Kendini savunma eğitimi. Eğer Kody sinirlenmemi ve şiddet içeren şeyler düşünmemi istiyorsa, şimdi tam zamanıydı.

Kody spor salonunun karşısındaki arkadaşını tamamen görmezden gelerek bana, "Hadi bunu tekrar yapalım," dedi. Archer az önce kullandığım koşu bandının ayarlarını değiştirirken hafif bir bip sesi duyuldu ama ben kararlılıkla onu duymazdan geldim. Tek istediğim şu lanet hareketi bir kez olsun doğru yapmaktı, böylece Kody gitmeme izin verecekti. Umarım onunla birlikte.

Dişlerimi sıkarak, bir saattir tekrarladığımız hareketleri yaptım, ondan birkaç uzun adım uzaklaştım, sonra arkamı döndüm ve kendimi onun saldırısına hazırladım. Beni hazırlamaya çalıştığı tüm fikir gafil avlanmaktı, bu yüzden asla hızlı saldırmazdı. Her zaman rastgele bir süre duraklıyordu - sürekli olarak hazırlıksız olmamı sağlayacak kadar uzun bir süre.

Yine de bu sefer, kolu boynuma dolandığında ona karşı hazırdım. Archer'ın sabahın erken saatlerindeki kötü ruh hali sayesinde öfke damarlarımı yaktı ve hızlı bir güçle hareket ettim. Ellerim ön koluna geldi, eğilip bükülürken boynuma fazladan yarım inçlik bir alan bıraktı. Sol tarafındaki boşluğa doğru geri çekildiğimde boğucu tutuşu çözüldü, sonra onu kışının üzerine düşmesine neden olacak kadar sert bir şekilde kendimden uzaklaştırdım.

"Evet!" Kody ellerini sertçe birbirine vurarak haykırdı. "Evet! İşte bu! Gördün mü, tek ihtiyacın olan biraz sinirlenmekti."

Archer'ın salonun öbür ucundan gelen alaycı kahkahası açıktı.

"Söyleyecek bir şeyin mi var ukala?" Ona doğru tısladım. Sonunda o hareketi başarmanın verdiği sevinç azalmış, sinirli ve huysuz halime geri dönmüştüm.

Archer omuz silkti, koşu bandında ısınırken yaptığı hafif koşuya ara bile vermedi. Aynadaki bakışlarımla karşılaştı ve sırtıttı. Bu, pimini çekmek üzere olduğu el bombasına dair tek uyarımdı.

"Madem onu kızdırman gerekiyordu, kardeşim, neden ona tüm özgürlüklerini elinden alanın aslında sen olduğunu söylemedin? Onun boktan bahanesi olan babasının yokluğunu değil. Gerçi doğrusunu söylemek gerekirse, onu bizim dümen suyumuzda dans ettirmek için neredeyse hiç çaba harcamadık." Archer makinenin soğutma düğmesine bastı ve dönüp uçtan atlamadan önce hızını yavaşlattı. Ben ağzım bir karış açık, şok içinde öylece dururken o bana kendini beğenmiş, kibirli bir gülümseme attı. "Zorla teslim etme olayı var ya? Hepsi Samuel'in işiydi. Yasal haklarınızın elinizden alınmasını çok istiyor Prenses. Gerçi öyle olsa bile ona bir faydası olmazdı." Bu son yorum, sanki bana eziyet etmeyi çoktan bırakmış ve şimdi babamın nedenlerini düşünüyormuş gibi öylesine söylenmişti.

"Neden bahsediyor bu Kody?" Ölüm sessizliğinde bir sesle sordum. Bakışlarım Archer'dan ayrılıp -ki o boktan bir heriften başka bir şey değildi- Kody'ye kaydı, suçlamayla doluydu. "Bu doğru mu?"

Kody'nin dudakları aralandı ama gözlerindeki panik dolu bakış her şeyi anlatıyordu. İnanmayarak başımı salladım, ona sırtımı döndüm ve salondan çıkmaya başladım.

"Bekle MK," diyerek kolumu tuttu ve ben de ona doğru döndüğümde kolunu elinden kaptım.

"Sakın bana dokunma Kody," diye tısladım, zehir ve öfkeyle. Yıkılıp çığlık atmayacak ve öfkelenmeyecektim... Archer'ın istediği de tam olarak buydu. Ama öfkenin de ötesindeydim ve kararlılığım dağılmadan ve Archer Madison Kate cehenneminde ön sıradan yer kapmadan önce kıcımı kaldırıp salondan çıkmam gerekiyordu.

Kody elini geri çekti ama yine de bir adım daha yaklaştı, alnı yalvarırcasına kırışmıştı. "MK, lütfen, açıklamama izin ver-"

"Hayır," diye sözünü kestim ve saçmalamasına son vermek için elimi havada gezdirdim. "Hayır, sanırım açıklamalarla işim bitti. Siz ikiniz gidip kendinizi becerebilirsiniz. Belki de başından beri istediğin buydu, Arch? Kody'nin poposu olmayı ne kadar sevdiğini hepimiz biliyoruz."

İri adam hiç şaşırmadan bana sırtıttı, Kody ise beni mi yoksa Archer'ı mı yumruklamak istediğine karar verememiş gibiydi. Onun için seçimi kolaylaştırdım ve lanet odadan çıktım.

"Senin derdin ne Archer?" Çıplak ayakla koridorda ilerlerken Kody'nin öfkeli kükremesi evin içinde yankılandı. Sözlerinin hemen ardından ete çarpan bir yumruğun kendine özgü sesi geldi ve bir an durakladım.

Archer'dan bir acı tıslaması geldi ve sonra... "Bunu hak ettim."

"*Haklısın, hak ettin!*" Kody böğürdü, onu duyduğumu hiç hatırlamadığım kadar öfkeliydi. "Yemin ederim Archer D'Ath, Steele ve ben seni öldürmeden önce onunla aranı düzeltmen gerek. İkimiz de bıktık artık!"

Spor salonu koridorundan hızla uzaklaştım ama yeterince hızlı değildim. Mutfağa daldığımda Kody beni yakaladı ve tekrar bileğimden yakaladı.

Karşı koyup kolumu çekmeye çalıştığımda, "Kes şunu!" diye tersledi beni. Ama bu sefer hazırlıklıydı ve beni bırakmadı. Onun gücüyle boy ölçüşemezdim, bu yüzden kararını vermişken geri çekilmeye çalışmak tamamen anlamsızdı. "Kes şunu, MK. Arch'ın seni bu şekilde zorlamasına gerçekten izin mi vereceksin? Seni kızdırmak için ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu ve bak!"

Gözlerim zehirli bir bakışa dönüştü ve kalbim buz kesti. "Beni kasıtlı olarak kızdırmaya çalışıp çalışmadığı önemli değil. Doğru mu değil mi Kody? Yüzündeki ifade bunu ele veriyor."

"Evet, bu doğru," diye cevap verdi Kody ve donmuş kalbim parçalara ayrıldı. "Bunu nasıl yapacağını bilmiyordum ve lanet olsun MK, bilseydim..." Başını salladı, acı bir hayal kırıklığıyla bakıyordu. "Sana yemin ederim, ondan bunu yapmasını hiç istemedim. Seni böyle *tehdit etmesini*. Sadece *güvende* olmanı istedim. Bunu anlamak senin için gerçekten bu kadar zor mu?"

Kahrolası Bree beynimin içindeydi, sesi Kody'nin sözlerini neredeyse aynen yankılıyor ve kabaaran öfkemi yatıştırıyordu. Affetmemi ve unutmamı sağlayacak kadar değil ama... yeterince. Kody'nin o güzel suratına yumruk atmamama yetecek kadar ve tereddüt etmeme yetecek kadar. Bu kadarı yeterliydi ve o da avantajını zorladı.

"Madison Kate, sana söz veriyorum, babanın bu saçmalığı sürdürmesine asla izin vermezdim. Asla." Zümrüt gözleri son derece ciddiye,

sessizce affedilmem ya da en azından anlayış göstermem için yalvarıyordu.

Boğazımda bir acı hissettim. "Hayır, ama buna inanmama izin verdiğin için mutluydun. Beni hizada tutmak için her şeyi yaparsın, değil mi?"

"Seni *hayatta* tutmak için her şeyi yaparım, evet!" Cevabını bağırarak verdi ve parmakları bileğimi acı verecek kadar sıktı. "Eğer bu senin nefes almanı sağlamak anlamına geliyorsa, bunu yüz kere daha yaparım. Benden nefret etmenle yaşayabilirim ama seni güvende tutmayı başaramadığımı bilerek yaşayamam."

"Şanslısın," diye tükürdüm ona kinle, "çünkü senden nefret *ediyorum*. Hepinizden."

Kody kibirli, mizahtan yoksun bir sesle güldü. "Gördün mü, şu anda bu kadar kızgın olmanın gerçek nedeni bu, değil mi? Çünkü benden nefret *etmiyorsun*. Aylardır benden nefret etmiyorsun ve Arch sana böyle bir şey söylediğinde bile benden nefret etmiyorsun."

Onun bu cüretkârlığı karşısında öfkeyle kustum. "Şimdi bana ne hissettiğimi mi söylüyorsun? Psişik olduğun notu kaçırmış olmalıyım. Devam et o zaman Kodiak. Şimdi ne düşündüğümü söyle."

Kibirli bir sırıtma yaptı. "Bana yumruk atmak istediğini *düşünüyorsun* ama aslında yapmak istediğin şey bu değil."

Gözlerimi devirdim. "Ah, tabii ya. Aydınlat beni, ey yüce ve her şeye gücü yeten Kodiak. *Aslında* yapmak istediğim şey ne?" Alaycılığım pekmezden daha kalındı ve bakışlarım jilet gibiydi.

Kody'nin ukala gülümsemesi daha da genişledi. "Bu," diye cevap verdi, bileğimi sertçe çekerek tökezlememe ve göğsüne düşmeme neden oldu. Serbest eliyle yüzümü kavradı ve ben daha dengemi sağlayamadan dudakları ezici bir öpücükle dudaklarıma yapıştı.

Nefesim kesildi, kendimi kurtarmadan ve iki adım uzaklaşmadan önce bir delilik anı için aptalca onu öptüm. Başımı sallayarak dudaklarının yakıcı sıcaklığını kolayca silebilecekmişim gibi ağzımı elimin tersiyle sildim.

"Hayır," diye mırıldandım, inancım ıslak kâğıt mendilden daha zayıftı. "Hayır, arkamdan babama gittiğinde benimle olan şansını çöpe attın. Beni zincire vurdurmaya çalıştın Kody ve bu affedilemez."

"O zaman beni affetme," dedi ve ellerini dramatik bir hareketle açarak mutfakta daha büyük bir varlık göstermeye çalıştı. Eşofman altı kalçalarından aşağı sarkıyordu ve vücudunun üst kısmı kas ve mürekkepten ibaretti. Onunki gibi vücutlar yasadışı olmalı çünkü benim gibi kadınların tüm akıl sağlığını veya kendini koruma duygusunu kaybetmesine neden oluyorlar.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, hayatımızın geri kalanını sana yalan söylemenin bedelini bana ödeterek geçir. Ama pişman değilim ve bunun için özür dilemeyeceğim. Sen hastaneden çıktığından beri sapığından dört yeni teslimat aldık, biliyor musun? Dün orada olmasaydık neler olabileceğinden bahsetmiyorum bile." Ses tonu agresif ve tutkuluydu ve ben endişeyle yutkundum. Dört yeni teslimat mı? Fotoğraflar mı, bebekler mi? Ya da yeni bir şey? Peki ya beni öldürmeye çalışan her kimse? Lanet olsun... belki de haklıydı.

Kollarımı kendime doladım ve bakışlarımı onun sezgisel, ruhumu araştıran bakışlarından kaçırdım. Kendimi kiler kapısına yaslamıştım, bu yüzden onu geçmeden kolay bir kaçış bile yapamazdım.

"Kody..." Başladım, sonra kelimeleri ararken dudaklarımı yaladım. Yaptığı şey için ona çok ama *çok* kızgındım. Bana yalan söylediği ve her şeyin Archer ve babamın suçu olduğunu düşünmeme izin verdiği için. Ama...

"Benden istediğin kadar nefret ediyormuş gibi davran Madison Kate," diye devam etti, bir adım daha yaklaşp kişisel alanımı bir kez daha daraltarak, "ama aramızdaki bu manyetik çekimi hissetmiyormuş gibi davranmaya çalışma bile. Şu anda beni becermek için kendi derinden sürünmüyormuşsun gibi davranma."

Ellerini başımın iki yanındaki kiler kapısına dayadı ve eğilerek dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi, beni tekrar öpmesine sadece bir santim kalmıştı. Yine de öpmeyecekti. Bunu onun *haklı* olduğunu bildiğim kadar kesin olarak biliyordum. Allah belasını versin, haklıydı.

"Peki, neden korkuyorsun MK?" diye alay etti benimle, sanki ölmek istiyormuş gibi kırmızı bayrağı sallayarak. "İçinden atmak için beni şimdi becer, sonra yarın intikamını planlarsın."

Tereddüt ettim. Hayır demeliydim. Ona tüm bu küstahlığıyla gidip kendini becermesini söylemeliydim.

"Hadi Prenses," diye mırıldandı, Archer'ın bana taktığı lakabı kullanarak vahşi öfkemi kasıtlı olarak dürttü, "benden gerçekten nefret ediyormuşsun gibi becer beni, çünkü ikimiz de etmediğini biliyoruz."

Ellerimi göğsüne dayadım, onu kendimden uzaklaştırıp gururum ve öfkemle mutfaktan fırlatarak çıkmaya hazırdım. Ama dedikleri gibi, cehenneme giden yol iyi niyetle döşenmiştir. Parmaklarım göğsünün sıcak, sert kaslarını öptü ve niyetimi gerçekleştirmeden ağzım onunkini buldu.

Vay anasını.

Kody beni sorgulamadı. Hâlâ öfke içinde olduğumu biliyordu ve onu öfkeyle becermeme izin vermekten çok mutluydu. Bu iyiydi çünkü beni elde etmesinin tek yolu öfkeliydi. Dudakları benimkilerle öpüşe öpüşe buluştu, dili ağzıma girdi ve güç dengelerini hızla bana çevirdi. Ben daha ne olduğunu anlamadan, kocaman vücudu her yerime yapışmış bir halde kiler kapısına yapışmıştım, o ise beni kendi öfkesiyle öpüyor, aynı şeyi vücuduma da yapacağının sözünü verircesine ağzıma sahip oluyordu.

Öpücüğüne doğru inledim, alt dudağını ısırdım ve parmak uçlarımı sırtının sert etine doğru kıvırdım. Birdenbire benimle alay ettiği şeyi ona vermeye fazlasıyla istekli oldum. Kodiak Jones nefret seksi mi istiyordu? Ona bunun ne demek olduğunu gösterecektim.

Dişlerim dudağına daha sert battı, kan çekti ve acı dolu bir tıslamayla geri çekildi. Yüzündeki ifade kızgınlık ya da iğrenme değildi. Hayır, bu saf, su katılmamış bir şehvetti. Bir saniye sonra ağzı tekrar benimkinin üzerine çöktüğünde ve elleri kalçalarımın arkasına kaydığında bunu doğruladı. Bacaklarımı yukarı kaldırdı ve ben de mutlu bir şekilde onları beline doladım, o bana sürtünürken ve beni cesaretlendirmek için inletirken ona tutundum.

Tırnaklarım çıplak sırtını yırtarken Kody dudaklarıma karşı "Siktir," diye tısladı. Yine de durmadı. Beni daha sert öptü ve kanın bakırımsı kokusunun öpüşmemizi bozmasına izin verdi. Geri adım attığında sırtım kiler kapısından ayrıldı ve bizi döndürüp çoğunlukla çıplak olan kıcımlı mermer adaya yatırana kadar vücuduna yapışmama neden oldu.

"Lanet olsun, çok soğuk," diye itiraz ettim, taş sıcak tenimle buluştuğunda titriyordum.

Kody sadece sırttı, sonra bana bir alaycı öpücük daha verdi, sadece dudaklardı ama dil yoktu. "Isıyı yükseltmemi ister misin?" Yeşim rengi gözleri muziplikle dans ediyordu ve bunu mecazi anlamda söylediğini gayet iyi biliyordum.

Kaşlarımı kaldırarak ona meydan okudum. "Bunun için başka bir şansın olmayacak Kodiak Jones; en iyi oyununu oynamanı öneririm."

Bir kahkaha attı, sonra gömleğini çıkardı. Sonra da üstümü.

Başını eğdi, ağzı sert meme uçlarımdan birinin üzerine kapandı ve sıcaklık tüm vücuduma yayılırken keskin bir nefes aldım. Tezgâhta geriye yaslandım, kalçalarım vücudunun etrafında sıkılaşıırken bile göğüslerime daha iyi erişmesini sağlamak için sırtımı eğdim. Bizi adaya yerleştirme hareketi a r a m ı z d a bir boşluk yaratmıştı. Kötü bir şekilde

kapanmam gerekiyordu çünkü yumuşak eşofmanının ve ince külotunun içinden beni okşayan şaftı yüzünden boşalmaya hazırdım.

Kody'nin ellerinden biri diğer göğsümle ilgileniyor, meme ucumu parmaklarının arasında en lezzetli şekilde yuvarlıyordu. Diğer eli çıplak karnımın üzerinde gezindi, sonra daha aşağıya indi, külotunun bandının altında alaycı bir çizgiyi okşadı ve hayal kırıklığıyla inlememe neden oldu. A oyununu getirmesi için onunla alay etmeme rağmen, gerçekten sadece sikinin içimde olmasını istiyordum. BİR AN ÖNCE.

Ama içimi kemiren aciliyet ve paranoya hissinden kurtulamıyordum. "Kody, bekle," diye nefes aldım, sonra parmakları aramıza girip nemli külotunun üzerinden beni okşayınca inledim. "Biz... Yukarı çıkmamız gerekmiyor mu? Biri bizi basabilir..." Kaşlarımı kaldırdım ve spor salonuna doğru belli belirsiz başımı salladım. Eğer sadece ikimiz uyanık olsaydık, bunu bir an bile düşünmezdim. Ama Archer'ın uyanık olduğunu ve koridorun *hemen* aşağısında olduğunu bilmek... Bunun beni endişelendirdiğini söylemek isterdim ama dürüst olmak gerekirse, bu beni tahrik ediyordu.

Etrafta gizlice dolaşmaya bayılıyordum.

"Hayır," diye yanıtladı Kody, aç gözleri ve öpülmek için yalvaran gür, şiş dudaklarıyla bana bakarak. Ya da başka iyi kullanımlar için. "Archer'ı sikeyim. Tam bir ağırlık devresini bitirene kadar dışarı çıkmayacak."

"Ya bizi duyarsa?" Ben karşı çıktım ve hain midem heyecanla çırpındı. Bizi duymasını umuyordum. Bu onun işine gelirdi.

Kody cevap vermeden önce bir an durdu, avucu göğüslerimden birini kavradı ve başparmağı gergin meme ucumun etrafında dolaştı. "Bu müzikten bir bok duymaz," diye mırıldanarak cevap verdi ve ben de dinlemek için başımı eğdim. Elbette, bir heavy rock şarkısının gümbür gümbür bas sesi spor salonundan yankılanıyordu. Daha da utanç vericiydi.

"Ama öyle olsa bile," diye devam etti Kody, hâlâ göğüslerimle göz göze gelme yarışına girmişti. "Bunu hak ederdi. Umarım taşakları şu anda acıyacak kadar mavidir. Pislik herif."

Soğuk bir kahkaha attım ve yüzünü avuçlarımın arasına alıp onu sertçe öptüm. "Ahlaksız."

"Bayılıyorsun," diye homurdandı dudakları tekrar benimkine yaklaşırken, ruhumun bir parçasına sahip çıkar gibi öpüyordu beni. Sanki ruhumda asla çıkaramayacağım bir iz bırakmak için mümkün olan her şeyi yapıyordu.

Ellerim göğsünden aşağıya indi, tırnaklarım eşofmanının elastik bel bandına takılmadan önce karın kaslarının sert etini ısırdı. Onun

Sikim çok sertti ve kumaşa karşı zorlanıyordu, ama bir hayal kırıklığı iniltisiyle tekrar durakladım.

"Prezervatif mi?" Sinirli bir iç çekişle sordum. Mutfak adasında güzel, spontane bir nefret sikişini bir sonraki kız kadar seviyordum, ama lanet olsun ki cinsel yolla bulaşan bir hastalığı riske atmak istemiyordum. Hele de Kody'nin aletini nereye soktuğunu bilmiyorken ve temiz kayıtlarının uygun bir kopyasını pantolonunun içine sıkıştırdığından ciddi olarak şüpheliyken. RİA'm sayesinde hamilelik bir sorun değildi. Son bıçaklanmamın verdiği hasardan bahsetmiyorum bile.

Kody'nin üst kata taşınmamızı önermesini bekliyordum. Ya da beni tertemiz bir koro çocuğu olduğuna ikna etmeye çalışmasını. Ama hayır.

"Yakaladım seni bebeğim," diye mırıldandı ve çatal bıçak takımının altındaki çekmeceyi açacak kadar uzun bir süre benden uzaklaştı. Parmaklarının arasında folyoya sarılmış bir prezervatif ve yüzünde bok gibi kendini beğenmiş bir sırıtişla çıkageldi.

Şaşkınlıkla prezervatife, sonra onu aldığı çekmeceye, sonra da tekrar Kody'ye baktım. "İğrençsin," dedim ona.

Omuz silkti. "Ne olmuş yani?" Eşofmanını aşağı itti, bir kenara attı ve üzerinde sadece boxer külot kaldı. Elleri külotunun bel bandına geldi ve sonra onlar da gitti. "Görünüşe göre iğrenç ve sinir bozucu olmak seni tahrik ediyor, MK." Bu gözlemini parmaklarını amımda gezdirerek ve işaret parmağını ıslaklığımın içine kaydırarak gösterdi.

Onu susturmak ve inkâr etmek istedim ama bütün konuşmayı bedenim yapıyordu. İnlemekten ve parmaklarının üzerinde kıvranmaktan, sessizce daha fazlası için yalvarmaktan başka bir şey yapacak gücüm yoktu. Hemen yerine getirmeyince sabırsızlandım.

"Kody," diye homurdandım, "cidden. Fırsat penceresi kapanıyor. Ya şimdi becer beni ya da hiç becerme çünkü sana ne kadar kızgın olduğumu hatırlayıp seni öylece bırakmama üç saniye kaldı."

Bir kahkaha attı ama yine de boxer'ını aşağı itti ve pantolonuyla birlikte kenara attı. Onu tamamen erekte halde görünce ağzımın suyu aktı; kendime yalan söylemeyecek ve öyle değilmiş gibi davranmayacaktım bile. Vay canına. Geri döndüğüm ilk gün onu çıplak gördüğümde yaşadığım alay bundan başka bir şey değildi. Bir alay. Gerçek anlaşma mı? Hayal ettiğimden daha iyiydi. Çünkü birkaç kez hayal etmişim.

"Şey," diye mırıldandı prezervatifi hatırı sayılır uzunluğundan aşağı yuvarlarken ve ben çenemi kapatmaya çalıştım, "bu sadece

Bize. Kuru yani."

Benimle alay etti, ucunu kesinlikle *kuru olmayan* sikimin uzunluğuna sürttü. ta ki ben hüsrarla hırlayıp onu yakalayana kadar.

"Kodiak, oyun oynayacak havada değilim. Ya bunu içime sokarsın ya da yukarı çıkıp işimi bitiririm. Bir karar ver. Çabuk ol."

Tekrar söylenmesine gerek yoktu. Yaklaşık bir nanosaniye içinde içime girdi ve kolanının hafif acısıyla nefesim kesildi. Çekip tekrar pompalarken, bu sefer daha derine sokarken yüzündeki ukala sırtışı tokatlamak istedim. Ama aynı zamanda umutsuzca beni deli gibi becermesini de istiyordum. "Kody," diye inledim ve üçüncü kez içime itti, sonunda İçime kadar girdi ve bir saniye durakladı.

Tenimde sıcak öpücükler gezdirirken boynuma karşı memnun bir kahkaha attı. "İstedğin bu muydu güzelim?"

"Daha fazlasını," diye inledim. "Beni sertçe becer, Kodiak Jones."

"Sanki seni istediğin her şeyden mahrum bırakabilirmişim gibi Madison Kate," diye mırıldandı, sesi bir an için kibirli bir eğlenceye dönüştü. "Özellikle de bu kadar nazikçe istediğinde." İşte yine geri dönmüştü.

Yine de umursamayayı bırakmıştım. Tek istediğim, tek odaklanabildiğim, Kody'nin amımın içine gömülü kocaman, kaya gibi sert sikiyle orgazmı kovalamaktı.

Yine de söyleneni yaptı ve hareket etmeye başlarken ellerini belime koydu, boynuna tutunmamı gerektirecek kadar sert bir şekilde beni becerdi. Aksi takdirde, lanet olası tezgahın yarısına kadar gelebilirdim.

Onu tekrar sert ve vahşi bir şekilde öptükten sonra dudaklarıma doğru soluk soluğa "Lanet olsun, MK," dedi. "Lanet olsun. Çok iyi hissediyorsun. Çok sıkı." Birkaç kez daha içime girdi, kendi fikrini kanıtlarken inledi.

Yine de tutarlı konuşma noktasını geçmiştim. Başımı döndüren, ter damlatan uyarılma seviyemde, tüm kelimelerimin bir galon votka içmişim gibi bulamaç gibi çıkmasından korkuyordum. Bunun yerine, sırtımı dikleştirdim ve kalçalarımı onunkilere doğru eğerek bana farklı bir açıdan vurması için onu cesaretlendirdim.

Çok yaklaştım. Çok yaklaştım.

"Arkana yaslan," dedi Kody bana, pek de nazik olmayan bir elini göğsümün ortasına bastırarak. Soğuk mermer çıplak sırtıma dokunduğunda tıslayarak buna mecbur kaldım. Yine de bu gerekli bir kötülüktü ve çabucak

ödüllendirildi. Sırtım tezgâhın üstünde düz dururken, Kody ellerini kalçalarımın altından geçirdi, beni kendine yaklaştırdı ve aletini daha önce olduğundan daha da derine soktu.

Bağırdım ama daha yeni başlamıştı. Güçlü kavrayışı beni iyice ayırdı ve tam istediğim gibi amıma girerken beni sıkıca tuttu. Kutsal, sonsuza dek lanet olsun, *evet!* Aleti beni *tam olarak* doğru noktadan vuruyordu ve orgazmım bir tsunami gibi yükselirken nefes alış verişim aniden hızlandı.

Sırtım kamburlaştı ve başımı tezgâha yasladım, saçlarımın bir tür pornografik denizkızı gibi etrafıma döküldüğünü hissettim. Sonra gözüme bir şey takıldı.

Bir hareket titremesi. Yerinde olmayan bir gölge.

Bir an için kalbim paniğe kapıldı, koridorun karanlığından beni izleyen sapığım olduğuna ikna oldum. Ama sonra figür mutfağın ışığına doğru kaydı ve kalbim tekrar güm güm atmaya başladı. Daha önce olduğundan bile daha sertti.

Öyle de olmalıydı. Archer'ın yakışıklı yüzündeki saf şok, umduğumdan daha iyiydi.

Olay çıkarmasını bekliyordum. Bize bağırmasını, sidik ve sirkeyle ateşlenmesini ve nihayetinde beni muhteşem bir doruk noktası olmayı vaat eden şeyden aldatmasını. Ama bir kez olsun beni şaşırttı.

Bağırmadı ve çığlık atmadı. Hakaret etmedi. Orada öylece durdu, donup kalmıştı.

"Kahretsin," diye küfretti Kody, Archer'ı da gördüğü belliydi. "Siktir git, ahabap," diye tersledi saf bir zehirle.

Archer'ın bakışları benden arkadaşına kaydı ve kaşları çatıldı. Ama tartışmadı, sadece protein tozunu ve shaker'ını almak için mutfağa doğru yürüdü.

Kody durakladı, acı dolu bir ifadeyle bana baktı. Taşaklarına kadar içime girmiş, elleriyle bacaklarımı açmış ve göğüslerimi ortaya çıkarmıştı ama gözlerindeki mesaj açıktı.

Sikerim böyle işi.

"Sakın durayım deme," diye ses tonumda açık bir tehditle emrettim.

Kody kısa bir kahkaha attı, neredeyse inanmıyordu ama tekrar hareket etmeye başladı. Yine de daha yavaş ilerliyordu, G noktamı kazıyan ve beni daha fazlası için inleyen işkenceli itişlerle bana sürtünüyordu.

Archer'ın gözleri üzerimdeydi. Bakışlarını çıplak bedenimde gezdirirken onları fiziksel bir dokunuş gibi hissedebiliyordum ama yine de kaçıp saklanmıyordum. Kötü çocuk kompleksime lanet olsun, beni izlemesi *hoşuma* gidiyordu. İzlemesi ve asla, ama asla, cehennem donana kadar onun sikine bu şekilde binmeyeceğimi bilmesi.

Başımı hafifçe çevirdim, mutfağın karşısındaki gözleriyle buluştum ve dudaklarımı yaladım. Evet. *O kadar* berbat bir seviyedeydim.

Buz mavisi gözleri ateşle parladı, sonra kaşları öfkeyle çatıldı. Her nasılsa, tam olarak hangi mesajı gönderdiğimi biliyordu ve bu onu çok kızdırmıştı.

Protein çalkalayıcısını tezgâha geri çarptı ve geldiği yoldan mutfaktan çıktı, spor salonuna giden koridorun gölgelerinde kayboldu ve boğazımdan kaçan kahkahaya engel olamadım.

"Kody, eli kalçamdan amcığma doğru kayarken, klitorisimi bulup işaret parmağıyla daireler çizerken boğuk, seks dolu bir sesle, "Bir an için tüm dikkatini kaybettiğime mi daha çok sinirlendim, yoksa izlenmekten hoşlandığın için tahrik mi oldum bilmiyorum. Ya da her ikisi de."

Dudaklarımı tekrar ıslatarak ona küçük bir omuz silkme hareketi yaptım. Nefes nefese kalıp inlemek ağzımı fena halde kurutmuştu. "Satıcının seçimi," diye cevap verdim, biraz nefes nefese, "ama eğer sinirlenmeye karar verirsen, ben boşaldıktan sonra yapabilir misin? Çünkü *tam* oradayım, Kody."

Vahşi bir hırıltı çıkardı ve hızını artırdı. "O zaman lanet olsun bebeğim. Yap hadi. Yıldızları görecektir kadar sert bir şekilde sikimin üzerine geldiğini hissetmek istiyorum." Demek istediğini anlatmak için klitorisime bir fiske vurdu ve içimde derinlere doğru itti ve ben gidiciydim.

Serbest bırakıldığımı haykırarak başımı arkaya attım ve omurgamı dikleştirdim, amım her zevk dalgasıyla titreşirken onun aletinin üzerinde çırpındım ve kıvrandım.

Kody küfrederek üzerime eğildi, birkaç dakika sonra işini bitirirken elini mermere dayadı, ben kendi orgazmımın artçı şoklarıyla titrerken aleti içimde seğiriyor ve zonkluyordu.

Bir saniye boyunca ikimiz de kıpırdamadık ve mutfaktaki tek ses düzensiz nefes alış verişlerimizin uyumuydu. Sonra Kody başını kaldırdı ve bana birkaç kez göz kırptı.

"Bana hâlâ kızgın mısın bebeğim?"

Gözlerimi kısıtım, tüm kemiklerim hâlâ jöle gibiyken yapabileceğim en iyi şey buydu. "Öfkeliyim," diye dürüstçe cevap verdim.

Kody'nin dudakları bir gülümsemeyle seğirdi. "Güzel." Bir iniltiyle ayağa kalktı, bacaklarımın arasından çıktı ve kullanılmış prezervatifi ustalıklarla attı.

"İyi mi?" Azami gayretle doğrulup ona şüpheyle bakarken tekrarladım. "Neden bir şeylerin peşindeymişsin gibi hissediyorum?"

"Çünkü öyle," diye cevap verdi, sonra beni belimden tutup omzuna attı.

"Öfken hâlâ sıcakken senden birkaç orgazm daha çıkarmak istiyorum. Ne de olsa bana A oyunumu getirmemi söylemiştin."

Yarım yamalak bir protesto çılgılığı attım, ama çıplak kıcıma bir tokat atarak beni susturdu. Şakacı bir tokat da değildi. Beni yukarı taşıırken inlememe ve avuçlarının içinde kıvrınmama neden olan tam avuçlu, yakıcı bir tokat. O da bunu fark etmekte gecikmedi.

"Oh, bebeğim. Daha sık kavga etmeliyiz," diye kıs kıs gülerek yorum yaptı kapısını iterek açarken. Odaya girdiğinde ben hâlâ omzunun üzerinden çıplak, sırlıklam bir kupa gibi sarkıyordum, kapıyı kapattı ve beni yatağına bıraktı. Daha kapı tam olarak kapanmadan ağzı amımın üzerindeydi.

Bu sefer geldiğimde, dikkatim az önce gölgelerin arasından dağılmamı izleyen buz mavisi gözlerden ziyade Kody'deydi.

S bir şekilde uyudum. Uzun değildi, belki sadece yarım saatti, ama Kody'nin cidden en iyi oyununu oynamasının da etkisiyle kemiklerimi titreten yorgunluğum sayesinde, bu kısa uyku bütün bir gecenin huzursuzluğundan daha dinlendiriciydi.

Yatakta kalıp Kody'nin sıcaklığında kıvrılmak ve beni ne kadar kızdırdığını görmezden gelmekten başka bir şey istemiyordum. Ama halletmem gereken sınavlarım ve yüzleşmem gereken gerçekler vardı.

İnleyerek ve küfrederek kıcımlı Kody'nin yatağından çıkardım ve kapüşonlarından birini ağrıyan vücudumun üzerinde sürüklerken yüzümü buruşturdum. Yine de lezzetli bir ağrıydı, her bir acının nasıl kazanıldığını hatırlayınca sırtımama neden oluyordu. Öfkeyle sevişmek tehlikeli bir spordu ama sonuçlarına seve seve katlanırdım.

Kody yastığına bir şeyler mırıldandı, sonra yüzünü hafifçe yana kaydırıp ve bana bir göz kapağı kırdı.

"Ne?" diye sordum. Külotumu ararken burnumu kırıştırarak sordum, sonra muhtemelen hâlâ mutfakta olduklarını hatırladım.

"Dedim ki," diye cevap verdi, sesi uykudan kalınlaşmıştı, "bana hala kızgın mısın?"

Uzun bir iç geçirdim. "Evet."

Dudaklarında sinsi bir sırıtma belirdi ve bir elini yorganın altından çıkarıp bana doğru uzattı. Yine de yolundan çekildim ve kaşlarımı çattım. "İyi denemeydi Kodiak. Bu sabah psikoloji sınavım var."

Başını yastıktan kaldırıp bana buruşuk bir inançsızlık ve şaşkınlık ifadesiyle baktı. "Hâlâ sınava mı gidiyorsun?"

Kaşlarımı çatarak ona baktım, kollarımı kavuşturdum ve ellerimi kapüşonunun uzun kollarının içine soktum. "Uh, evet. Bu kadar erken kalmaya niyetim yok ve muafiyet istemek için iyi bir nedenim de yok."

"Ama dün saldırıya uğradınız ve hiç uyumadınız. Ciddi olamazsın-"

"Beni hafife alma Kodiak Jones," diye cevap verdim kendinden emin bir sırıtışla. "En iyi işlerimi baskı altında yaparım."

Kaşları çatıldı. "Bunu bilmiyor muyum?"

Gözlerimi devirerek odasından çıkmaya başladım, sonra durakladım. Yüzüstü yatıyordu, kolunu yastığa dolamıştı ve göz kapakları aç bir yırtıcı gibi beni izliyordu. Havada yine hissedilir bir soğukluk vardı -birisi kaloriferi kapatmış olmalıydı- bu da bana bir fikir verdi.

Kody'nin yorganının köşesinden tutup üzerinden çektim ve odanın öbür ucuna fırlattım. Kendi odama koşarken Kody'nin protesto çığlıkları beni takip etti ve duşumu açarken kendi kendime kıkırdadım. Suyun ısınması birkaç dakika sürdü, sonra hızla Kody'nin kapüşonunu çıkardım ve ılık spreyin altına atladım.

Kody'nin başucundaki saat gözüme çarpmıştı, bu yüzden elimde birkaç dakika olduğunu biliyordum - her neyse, düzgün bir duş için yeterliydi, ki bu iyiydi. Sabahın erken saatlerinden gecenin ortasına kadar süren kendini savunma eğitiminin ardından birkaç saat seks yapmak bir kızı en taze haliyle bırakmazdı, bu kesindi.

Nefesimin altında mırıldanarak kese, tıraş ve şampuanlama işlemlerini yaptım. Renk veren pembe şampuanımı duruladığım sırada duşun kapısı açıldı ve fazladan bir çift el sabunlu göbeğimin üzerinden geçti.

"Ne yaptığını sanıyorsun Kodiak?" Gözlerimi açma zahmetine katlanmadan mırıldandım. O olduğunu biliyordum. Belli bir duruşu vardı, bana dokunuşunda bir güven vardı. Ayrıca Steele'in üzeri bandajlarla kaplıydı ve Archer'ın benimle birlikte duşa gireceğinden şüpheliydim.

"Duşunuz bizimkinden daha sıcak görünüyordu," dedi sesinde eğlenen bir tonla. Avuç içleri kaygan bedenimi okşadı ve beni duşun fayanslı duvarına yaslamasına izin verdim. Duşun ısıttığı tenime değen soğuk fayanslardan ürperdim ama itiraz etmedim. Kodiak Jones tüm çıplaklığıyla karşımdayken ve elleri göğüslerimdeyken nasıl itiraz edebilirdim ki?

Başını eğdi, dudakları dudaklarımı aradı, ama yüzümü başka tarafa çevirip bir gülümsemeyi ısırdım.

"İşim bitmemişti," dedim ona, ses tonumun çok şakacı çıkmaması için mücadele ederek. Archer'ın küçük ifşasını unutmamış *ya da* affetmemiştim... Bree'nin beni takipçilerden ve katillerden korumaya çalıştıkları teorisine inanmış olsam bile. Kody'nin hâlâ kefareтини ödemesi gerekiyordu ve benim de ona yumuşak davranmaya hiç niyetim yoktu.

Yine de orgazmla kefarete ödeme teklifini hızla kabul ediyordum.

"Güzel, yardım edeyim," diye teklif etti, ellerini yanlarımdan aşağı kaydırıp kalçalarımı kavradı. Bakışları çiğ, çıplak bir arzuyla dolup taşıyordu ve bu bende onun üzerine atlayıp sınavlarıma gidip kendilerini becermelerini söyleme isteği uyandırdı. Ama hayır. Eğitimim bir sık için arka planda kalmayacaktı. Sık ne kadar harika olursa olsun.

Gözlerimi ona dikerek başımı salladım ve saç kremime uzandım. "Hemen şimdi sevişeceğimizi sanıyorsan yanıyorsun. Sınavım bir saat içinde başlayacak ve hâlâ kahveye ihtiyacım var. Bol bol kahve."

Saç kremi elimden aldı ve avucunun içine bir topak sıktı. "Neyse ki SGU kampüsünün kar nedeniyle bugün kapalı olduğunu ve tüm sınavların ertelendiğini duydum."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ne?"

"Arkanı dön," dedi ve yüzümü duvara dönmemi işaret etti. Söyleneni yaptım ve saç kremi saçlarımdan uzunluğuna yedirirken iniltimi bastırmak için gerçekten çok uğraştım. "Görünüşe göre kar gece boyunca oldukça yoğun yağmış. Kar küreme araçları tüm şehirde sokakları temizliyor ama ne yazık ki SGU'nun etrafındaki bölgeye öğleden sonraya kadar dokunulmayacak."

Sırtım ona dönüktü, bu yüzden kendime bir sırtıma izni verdim. "Kody, senin bununla bir ilgisi var mı?"

"Bebeğim," diye cevap verdi, sesi kırılgan geliyordu. Sahte bir alınganlık. "Güçlü pozisyonlardaki insanlar üzerinde böyle bir etkim olduğunu düşünmen gururumu okşadı." Parmakları saç kremi saçlarımda gezdirdi ve kafa derime masaj yaparken nefes nefese inlememe engel olamadım. Dizlerim titriyordu ve bir su birikintisine düşüp kanalizasyonda kaybolmamak için ellerimi duvara dayamam gerekiyordu.

Beni tekrar duş spreyinin içine çekti ve parmaklarını saçlarımdan arasında gezdirdi, ardından tüm vücudumu ihtiyaçla titreten ateşli bir öpücük dudaklarıma yaptı.

"Buraya duş almaya mı yoksa sevişmeye mi geldin?" Dudakları bir an için dudaklarımdan ayrıldığında onunla alay ettim ve karanlık bir kıkırdama çıkardı.

Dudaklarıma hızlı bir öpücük daha kondurdu, sonra şampuanıma uzanmak için beni bıraktı. "İkisi de," diye cevap verdi ukala bir sırıtışla. "Duş alırken seni beceremez miyim?"

Gülümsememdeki şeytani tarafın tamamen cinsel olduğunu düşünmesini umarak sırıttım. Saçlarını köpürtürken bakışlarını tuttu ve dudağımı ısırdım. "Sanırım

Yakında öğrenirsin." Saçları köpük köpük olur olmaz ona doğru uzandım.

"Siktir, MK," diye tıslayarak beni duvara yasladı ve Sabunlu ellerini vücudumda gezdirdi. "Sanırım Steele senin duşunu kullanırken bir şeylerin peşindeydi. Suyunuzda bir şey olmalı..." Elim sert şaftını pompalarken, onu çalıştırırken ve bir manyak gibi sırtırken bir inilti ile geri çekildi.

"Kahretsin," diye küfretti nefes verirken, ellerimi kaptı ve bileklerimi başımın üstündeki duş duvarına sabitledi. "Tam bir baş belasısın, bebeğim."

Boynumu yukarı kaldırdım, ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim, böylece bileklerimin serbest kalmasına gerek kalmadan onu öpebilecektim. Onun merhametine kalmış olmanın rahatsız edici derecede seksi bir yanı vardı, bu yüzden yakın zamanda özgürlüğümü talep etmedim. Bunun yerine onu yakıcı, ruhumun derinliklerine işleyen bir öpücüğe çektim. Sırtımı dikleştirdim, göğüs uçlarım tenini sıyrarak şekilde göğsümü dışarı ittim ve o da koptu.

Bir saniye sonra elleri kalçalarımın altındaydı. Beni duş duvarına doğru kaldırdı ve siki korkutucu bir hassasiyetle göbeğimi buldu. Şaşkınlıkla bir nefes verdim ama onu durdurmak yerine yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve içime gömülürken onu sertçe öptüm.

Tüm uzunluğu içimde dinlenirken ağzına doğru inledim, ama gerildi ve dudaklarını benimkilerden ayırdı.

"Bebeğim, bunu söylediğime bile inanamıyorum ama..." Kulak memesini dişlerimin arasına alıp kalçalarımı ona doğru bastırarak sessizce hareket etmesi için yalvarırken sözleri kesildi. Beni *becermesi* için.

"Kahretsin, MK," diye haykırdı Kody ağır bir nefes vererek. "Mutfaktaki prezervatifler şans eseriymiş. Sabunun arkasına sakladığın bir şey yoktur herhalde?"

Donup kaldım. Lanet olsun.

Ama sonra... "Bende RİA var," dedim ona, hafifçe soluyarak ve kıvrınmamak için gerçekten ama gerçekten çok çabalayarak. Ama içinde muhteşem büyüklükte bir alet varken duş duvarına yapışmış bir kız ne yapabilirdi ki?

Kody'nin gözleri heyecanla parladı ve ben de kendi gözlerimi ona diktim.

"Eğer bana bir hastalık bulaştırdıysan, bunun bedelini cehennemde ödeyeceksin." I

Tırnaklarımı boynuna biraz geçirdim, sadece ne demek istediğimi anlatmak için ve o da sırttı.

Beni öpmek için acele etmedi, itiraz edip çaresizlik içinde kalçalarımı oynattığımda bile aletini kıpırdatmayarak bana işkence etti.

"Söz veriyorum, tamamen temizim," diye mırıldandı sonunda dudaklarımı bıraktığında, "ve şu anda ne kadar iyi hissettiğin hakkında hiçbir fikrin yok." Dişlerinin arasından uzun bir nefes çekti, duruşunu değiştirirken bakışları aramızda dolaştı. Bu kadar güçlü adamlarla sikişmenin faydaları? Görünüşe göre çok az bir çabayla beni duvara yasladı.

Dudaklarımı yaladım, ellerim onun güçlü boynuna yapışırken beni duvara daha sert bastırdı ve amımdan hafifçe çekildi. "Kody," diye nefes aldım, sesimden çaresizlik damlıyordu, "ya beni boşalt ya da defol git. Su yakında soğuyacak."

Bir kahkaha attı, sonra boynumun kıvrımını bir tehdit oluşturacak kadar dişleriyle ısırdı ama derimi kırmayacak kadar hafifti. Sadece. "Böyle romantikleşmene bayılıyorum MK," diye takıldı bana. "Bu seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri."

Boğazımın altından hırlayarak onu kendime daha sıkı çektim. "Kody..." Bu saf bir hayal kırıklığı iniltisiydi ve o da kıs kıs güldü.

"Sakin ol bebeğim," diye mırıldandı. "Sana sahibim."

Gerçekten de öyleydi.

Dalga geçme saçmalığını bırakıp benimle gerçekten uğraşmaya başladığında, onunla alay ettiğim için neredeyse pişman olacaktım. Neredeyse. Çoğunlukla sırf kızgın olduğum için onu buzlamadığım için kendime zihinsel beşlik çakıyordum. Biraz öfke seksi çılgınca lezzetli bir hale getiriyordu.

Bir aşamada -zaman kavramını tamamen yitirmiştim-ody tutuşunu değiştirdi ve beni tek koluyla tuttu. Serbest eli aramıza girdi, klitorisimi buldu ve beni düş fayanslarına doğru becerirken tam bir mükemmellikle çimdikledi.

Boşaldığımda, görüşümün bulanıklaştığı ve duyma yetimin bir saniyeliğine kaybolduğu mutluluk verici, patlayıcı bir tür doruk noktasıydı. Artçı şokları sikişin üzerinde atlatırken Kody'nin sırtını tırmaladım, amımı ona doğru sürüyor ve onu benimle gelmeye çağırıyordum.

Homurdandı, kalçalarını morartacak kadar sert bir şekilde salladı ve fısıltılı küfürler ve öpücüklerle noktalanan üç derin itme ile geldi.

Kody'nin lehine olan nokta: beni tuttuğu kolunun titremesine rağmen beni hemen bırakmadı. Bunun yerine bir ya da iki dakika öyle kaldı, alnı duvara dayalıydı ve dudakları sanki tenimin ya da kokumun her santimini içine çekiyormuş gibi boynuma bastırmıştı.

"İyi misin bebeğim?" diye sordu sert ve boğuk bir fısıltıyla, beni yavaşça ayağa kaldırıp ağzıma şefkatli bir öpücük kondurduğunda.

Başımı salladım, hâlâ sersemlemiştim. "Evet," diye cevap verdim, ellerimi sıcak yanaklarıma bastırarak. "Sadece hızlı bir temizliğe ihtiyacım var."

Kody'nin gözleri hemen aşağıya kaydı ve bir iniltiyle alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Kahretsin, bu çok ateşli," diye mırıldandı, acı çekmiş görünüyordu. "Daha önce hiç prezervatifsiz sikişmemiştim. O... ve bu..." Benden çok kendi kendine konuşuyordu.

Gözlerimi devirdim ve biraz daha soğuk duş spreyinin altına girdim, dikkatinin nesnesini bir vücut yıkama fıskiyesiyle yıkadım. "Çok tatlısın, Kody."

Kaşlarını çattı. "Kapa çeneni, değilim." Beni sudan çıkardı ama sanki her zaman birlikte duş alan bir çiftmişiz gibi kollarını sıkıca sararak beni kucakladı.

Yine de güldüm, kendi hareketlerimi fazla düşünmeyi reddettim. Kody ateşliydi, ondan delicesine etkilenmişim ve bu duygu karşılıklı gibi görünüyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, zamanın yüzde doksan dokuzunda onun yanında olmaktan hoşlanıyordum. Yani, kötü kararları ne olursa olsun, vücuduma yaptıklarından neden zevk almayayım? Steele'in bununla bir sorunu varmış gibi görünmüyordu.

Ben de düşünmedim.

Belki de bunu konuşmamız gerekiyordu.

"Sen tekrar sertleşmeden önce giyineceğim ve sonra bu duştan asla çıkamayacağız," dedim ona alaycı bir gülümsemeyle. "Eğer sınavımda gerçekten bir gün kazandıysam, bunu ders çalışmak için kullanmalıyım."

Kody suratını astı ama saçındaki şampuanı durulamak için beni bıraktı. Sırtışıma bastırdım ve ona saç kremi şişesini uzattım.

"Saçlarını krelemeyi unutma bebeğim," dedim tatlı bir sesle. "Saçının kurummasını engeller."

O yüzümdeki muzipliği göremeden dışarı çıktım ve cam kapıyı arkamdan kapattım. Çabucak kurulandım, sonra Kody duşunu bitirirken giyecek bir şeyler bulmak için yatak odama döndüm. Steele'i kontrol etmem ve nasıl bu kadar yaralandığını öğrenmem gerekiyordu.

Duş kapandı ve Kody'nin dışarı çıktığını duydum, bu yüzden banyoya geri döndüm ve yüzümde geniş bir sırtışla kapı çerçevesine yaslandım.

Ama... bu Kody'ydi. Kodiak soğukkanlı Jones. Cehenneme kadar yolu var. Aynada yeni pembeleşmiş saçlarına düşünceli bir bakışla baktı, sonra omuz silkti ve bana sırtıttı.

"Güzel şakaydı bebeğim, ama artık sadece eşleşiyoruz. *Gerçek* bir çift gibi." Tüm yüzü **m u z i p l i k l e** aydınlandı. "Ah, biz çok tatlı bir erkek arkadaşız ve

kız arkadaşım oldu. Archer'ın bizi birbirimize aşık ve uyumlu gördüğünde kahvesine kusacağına bahse var mısınız?"

Ters ters baktım. "Biz lanet olası bir çift değiliz, Kody," diye homurdandım, kollarımı somurtarak kavuşturdum. "Ve sen de bu umursamazlığınla sana daha sert vurma isteği uyandırıyorsun."

Sırıttı, havlumu beline sıkıştırdı ve bana doğru sinsice yaklaştı. Geri çekildim ama beni belimden yakaladı ve dudaklarını kulağıma değdirirken beni kendine doğru çekti.

"Devam et, bebeğim. Şakaların beni tahrik ediyor." Kendini bana daha sert bastırarak tam olarak neden bahsettiğini gösterdi ve ağzımı arzuyla sulandırdı. "Ve bize ne istersen diyebilirsin, yeter ki sana tekrar böyle çılgık attırabileyim. Hayatımda duyduğum en sıcak ses, MK."

Eridim. Erimiş bir yapışkan su birikintisiydim.

Kody kulak mememi dişlerinin arasına alıp kısa bir süre emdikten sonra beni bıraktı ve o güzel kıcıyla kapıma doğru yürüdü. "Steele hakkında stres yapmayı bırak. O iyi."

Gözlerimi devirdim ve arkasından kaşlarımı çattım. "Aklımı okumayı bırak, pislik!"

Yatak odamın kapısını açarken omzunun üzerinden hızlı bir sırtıfırlattı. "Bu kadar açık bir kitap olmayı bırak o zaman bebeğim."

Şansına, ben fırlatacak bir şey bulamadan ortadan kayboldu. Kendini beğenmiş herif.

Ama yine de Steele için endişelendiğim konusunda haklıydı. Sadece yaraları için değil, ki bu konuda daha fazla bilgi edinmem gerekiyordu, aynı zamanda Kody'yle takılmama nasıl tepki vereceği konusunda da. Çıktığımız falan yoktu, hiçbirimiz. Ama kardeşten daha yakındılar ve şu anki durumdan öteye geçerse işlerin iyi biteceğini sanmıyordum - bir tarafı düşmanlık olan akıllara durgunluk veren sıradan seks.

İç çekerek ve zihinsel olarak kendi aptallığımı azarlayarak saç fırçamı buldum ve karışık saçlarım üzerinde çalışmaya başladım. Saçlarımı kuruttuktan sonra Steele'in uyanmış olmasını umuyordum.

Her şey bu sabah Archer'la karşılaşmaktan daha iyi olmalıydı.

T Steele'in odasında olmaması beni şaşırttı. Yatağı buruşuktu ve kısa bir süre önce kalkmış gibi arkaya atılmıştı, ben de bakmaya gittim.

Hafta içi aşçımız Karen'in o günkü yemeklerimizi hazırlaması dışında mutfak boştu. Sabah ilk iş olarak her şeyi önceden hazırlar ve buzdolabına açık bir şekilde etiketlenmiş olarak bırakırdı, böylece yemek istediğimiz zaman hepsini bitirmemize izin verirdi. Bu iyi bir sistemdi ve babamın dönüp her şeyi değiştirmesini dört gözle beklemiyordum.

Karen beni kısık bir sesle, "Günaydın Bayan Danvers," diye karşıladı. "Size yiyecek bir şeyler getireyim mi?"

Akşam yemeğimiz için lazanya yapıyormuş gibi görünüyordu, ben de başımı salladım. "Hayır, teşekkürler. Ben sadece Steele'i arıyordum. Onu gördünüz mü?"

Gülümsedi. "Evet, yaklaşık yarım saat önce buraya geldi. Atölyede olmalı."

"Teşekkürler," diye cevap verdim. Evin içinden garaja, oradan da pahalı arabaların yanından geçerek Steele'in atölyesinin bulunduğu uzak tarafa doğru ilerledim. Onu Archer'ın Raptor'unun yanında, yüzünde derin bir çatık kaş ve başını örtmek için yukarı çekilmiş siyah kapüşonuyla dururken buldum. Her türlü karanlık, tehlikeli ve... *lezzetli* görünüyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Kamyonun etrafından dolaşp durduğu yere gelerek ona sordum. Sonra kaşlarını çatarak baktığı şeyi gördüm ve nefesim kesildi. "Uh... vay canına."

Steele içini çekti ve başını salladı. "Evet."

Kamyona bir adım daha yaklaştım ve aracın gövdesini delik deşik *eden çok sayıdaki* kurşun deliğinden birine dokunmak için uzandım. Dev bir peynir rendesine benziyordu ve kesinlikle tamir edilemezdi.

"Arabaları hurdaya çıkarmaktan nefret ederim," dedi Steele bana, tüm tavırları sinirli ve hayal kırıklığına uğramıştı. "Ama bunu tamir etmek yeni bir araba almaktan daha pahalıya mal olur."

"Bekle," diye kaşlarımı çattım. "Archer'ın kurşun geçirmez arabaları olduğunu sanıyordum. Arabalarının neden daha güvenli olduğuyla ilgili tüm söylediği bu değil miydi?"

Steele delinmiş kaşlarını bana doğru kaldırdı, dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kurşun geçirmez *cam*, Hellcat." Kot pantolonunun cebinden bir elini çıkardı ve mükemmel bir şekilde sağlam olan camlardan birine vurdu. "Salak herif kurşun geçirmez kaportayı da hesaba katmamış; bir sonrakinde bunu düzelterek."

Kolunu oynatırken yüzünü buruşturdu ve ben de endişeyle kaşlarımı çattım. Bandaj göremiyordum ama kapüşonlu bir tişörtle tamamen örtünmüştü. Muhtemelen hâlâ oradaydılar. "Steele, neden dinlenmiyorsun da buradasın?" Ona yaklaştım, kapüşonunun fermuarını indirdim ve şüphelerimi doğruladım. Kalın, beyaz bandajlar sol omzunu ve göğsünün üst kısmını kaplamıştı ve kaşlarımı çatarak onu azarladım.

Elimi nazikçe çekti ve fermuarı tekrar yukarı çekti. "Göründüğü kadar kötü değil, güzelim. Sadece birkaç sıyrık, ben sana saldırana ateş etmek için kapıdan çıkarken Archer'ın boktan araba kullanması sayesinde." Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım ve gülümsemesi daha da genişledi, kendini küçümsüyordu. "Arch bir şeye çarpmamak için aniden döndü ve ben de arabadan yuvarlandım. Yüksek hızda. Çakılların üzerinde."

Bunu hayal ederken bile irkildim ve o da güldü.

"Cidden, şimdiye kadar yaşadığım en kötü şey değil. Bandajlar çok fazla. Ama Arch bu konuda çok alçakgönüllü davrandı, ben de onu şakaya vuruyorum." Bir elini belime doladı ve beni kendine doğru çekti, kapüşonunun gölgesinden bana baktı. "Neden hâlâ odamda değil de burada olduğuma gelince? Çünkü Kody'nin seni bir kez daha boşaltmasını dinlemek zorunda kalırsam, lanet kapıyı kıracak ve ya onu yumruklayacak ya da katılmayı talep edecektim. İkisini de şu anda yapacak durumda değilim."

Burnumu kırıştırdım ama yüzümdeki sırıtışa engel olamadım. "Sana karşı dürüst olabilir miyim, Max Steele?"

Küçük bir inilti çıkardı. "Yemin ederim, tam ismimi seksi bir şekilde söyleyebilen tek kişi sensin. Devam et o zaman."

Kollarımı boynuna dolayarak ve onu incitmediğimi umarak bir adım daha yaklaştım. Yine de irkilmedi, ben de biraz rahatladım. "Dürüst olmak gerekirse? Bu seçeneklerden hangisinin beni daha çok tahrik ettiğinden tam olarak emin değilim."

Steele'in sırıtışında kendini beğenmiş bir memnuniyet vardı ve gri gözleri arzuyla parlıyordu. "Dövüşmenin seni azdıldığını biliyordum, Cehennem Kedisi, ama üçlü seks için can attığını bilmiyordum."

Homurdandım ve gözlerimi devirdim. "Evet, biliyordun, seni yalancı. Vibratör koleksiyonumu gördün ve tepkimin ne olacağını görmek için bunu özellikle gündelik konuşmanın içine soktun."

Sırtışı daha da genişledi ama bunu inkâr etmedi.

"Kody nerede bu arada? Kar tatili olduğunu fark ettiğimde seni *saatlerce* yatağından çıkarmayacağını düşünmüştüm." Steele'in alnı küçük bir kaş çatmayla kırıştı. "Şanslı pislik."

Dudağımın kenarını ısırarak küçük bir inanmazlıkla başımı salladım. "Sanırım seni kontrol etmek istediğimi biliyordu," diye itiraf ettim, "ve... bilirsin... son gelişmeler hakkında konuşmak."

Steele boğazından bir ses çıkardı ama parmak uçlarıyla yüzümdeki nemli saçları geriye doğru taradı. "Kody'nin sonunda seninle konuşarak pantolonuna girdiği gerçeğini mi kastediyorsun? Bunun bir kızın onu en uzun süre uğraştırdığı an olduğunu biliyorsun değil mi?"

Kızardım. Archer izlerken mutfak tezgâhının üzerinde nefretle seviştığımızı hatırlayarak, "Çok fazla konuşma yoktu," diye mırıldandım. Ahh. Bu da yakında halledilmesi gereken *başka bir* komplikasyondur. "Ama evet, demek istediğim buydu."

Steele eğildi ve beni usulca öptü, dudaklarımla ve uzun dokunuşlarla, sonra iç çekti. "Bu yeni bir gelişme sayılmaz, güzelim. Kody İsyan Gecesi'nden beri senden hoşlanıyor. Ama sanırım ikinizin seviştiği gerçeğinden rahatsız olup olmadığımı soruyorsun?"

Kaşlarımı kaldırdım ve küçük bir baş selamı verdim. Steele elimden tuttu ve beni garajdan eve doğru götürmeye başladı. Yürürken konuşmaya devam edeceğini sanmışım ama birkaç dakika sonra öyle olmadığı anlaşıldı.

"Bu soruya cevap verecek misin?" Antreden geçip merdivenlerden yukarı çıkmaya başladığımızda onu yönlendirdim. Onu odasına kadar takip etmeye bir itirazım olduğundan değil. Söylediklerine rağmen, dinleniyor olması *gerektiğinden* hiç şüphem yoktu.

Omzunun üzerinden bana baktı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Yatak odasının kapısını açıp içeri girmem için kenara çekilirken, "Dinleniyorum," diye cevap verdi.

"Ve... bunun için senin yatak odana taşınmamız mı gerekiyordu?" Kaşlarımı kaldırdım ama o kapıyı kapatıp kapüşonunu silkelerken ben yine de yatağına oturdum. Üstü çıplaktı, sadece bandaj ve mürekkeple kaplıydı ve nefesim kesildi.

Halıyı geçip tam önümde durduğunda bana sinsî bir gülümseme verdi. Yontulmuş karın kaslarını doğrudan yüzümle aynı hizaya getirmişti ve kot pantolonunu çıkarıp ağzıma almamak için her türlü iradeyi göstermem gerekiyordu.

"Yatak odama taşındık çünkü atölyede çok üşüyordum ve Archer'ın sohbetimize karışıp ortamı bozmasını istemedim." Parmaklarını saçlarımda gezdirdi, sonra yüzümü kavrayarak yukarı kaldırdı. Bakışları benimkilerle buluştu ve ellerim refleks olarak onun beline gitti.

"Bunu yapmak gibi kötü bir alışkanlığı var," diye mırıldandım. Dudaklarımı yalayıp ıslattım ve Kody'nin beni suçladığı gibi açık bir kitap olmamak için gerçekten çok uğraştım.

Görünüşe göre başarısız olmuştum. Steele'in bakışları yoğunlaştı ve bana doğru eğilirken çenemi parmaklarının arasına aldı. "Bana öyle bakmayı kes, Cehennem Kedisi. Şu anda yapmamam gereken şeyleri yapma isteği uyandırıyor bende."

Kendime engel olamadım. "Ne gibi?"

Cevabı sinirli bir homurtu ve sert bir öpücük oldu, yaralarının dayanabileceğinden çok daha fazlasını vaat eden sert ve talepkâr bir şekilde ağzımı talep etti. Lanet olsun. Yine de arkasına yaslanıp tüm işi benim yapmama izin verseydi...

Kendini dizginle, MK. Sen lanet bir succubus değilsin.

Boğazımı temizleyerek, aramızda biraz fiziksel boşluk yaratmak için yatakta geriye doğru kaydım. Steele benim düşünce tarzımı takip ediyor gibiydi ve başını yastıkların üzerine koyarak yatağa uzandı. Artık uzanmış ve gömleksiz olduğu için sol kolunu tutuşundaki sertliği ve gergin boynundaki sert ağrı çizgilerini fark edebiliyordum.

"Tamam, anladığım kadarıyla Kody ve benimle bir sorunun yok, değil mi?" Yanında yatana kadar yer değiştirdim, diğer birçok seçeneğe rağmen başımı yastığına koydum. O bir mıknaş gibiydi ve ben metalden yapılmıştım. Mesafe ne kadar mantıklı olursa olsun uzak duramıyordum.

Steele uzun bir nefes verdi, kapüşonlu gözleri bana yapışmıştı. "Bu basit bir cevap değil, Cehennem Kedisi. Keşke Kody seninle işleri tamamen berbat etseydi ve sen tamamen bana kalsaydın diyor muyum? Kesinlikle isterdim. Zamanının... ve bedeninin... yirmi dört saat tam sahibi olmayı çok isterdim. Ama küçük bir rekabetten korkmuyorum. Kody kalbini kırmadığı sürece..." Hafifçe omuz silkti, sonra yüzünü buruşturdu. "Umarım kendini neyin içine soktuğunu biliyorsundur."

Gözlerim irileşti. "Bu da ne demek oluyor?"

Steele'in gülümsemesi saf kötülüğe dönüştü. "Kış tatilinin yaklaşıyor olması iyi bir şey diyelim. Kody ve ben oyuncaklarımızı pek iyi paylaşmayız... tabii eğer *paylaşmıyorsak*."

Vücudumu bir sıcaklık kapladı ve zihnimde canlandığı görüntüler karşısında kalçalarımı sıktım. Bununla ne demek istediği konusunda hiçbir şüphe yoktu ve ben de buna tamamen katılıyordum.

Ama yine de... Parmağımı bir uyarı işareti olarak kaldırdım. "Bir kere Max Steele," diye azarladım onu, "ben senin oyuncağın değilim, sen benimsin."

Sırtışı daha da genişledi ve başını eğdi. "Adil bir düzeltme. Peki ya diğer şey?"

İkinci parmağımı kaldırdım. "Bu sıyrık yaralarının iyileşmesi ne kadar sürecek? Çünkü Kody ile ne kadar iyi paylaşabileceğinizi görmek istiyorum."

Steele'in gözleri parladı ama sabır için dua ediyormuş gibi gözlerini tavana çevirdi.

"Sana bir gün demeyi ne kadar çok istesem de," diye homurdandı, "muhtemelen bir hafta daha fazla. En azından."

Biraz dudak büktüm. Mükemmel bir dünyada olsaydım şımarık, çapkın bir karşılık verirdim ama surat asmak hissettiğim şeydi, ben de öyle yaptım.

"O zaman zaman çizelgesini test etmeye kalkışmadan önce yatağından siktir olup gitmeliyim," diye mırıldandım, çoğunlukla kendi kendime, ama Steele yine de güldü. Yataktan kalkmaya çalıştığımda elimi tuttu ve beni tekrar yanına çekti.

"Hareket alanımın sınırlı olması," dedi komplocu bir fısıltıyla, "tamamen kırıldığım anlamına gelmez." Ereksiyonunu kalçama sürünerek ve ağzımı kararlı, sahiplenici bir öpücükle yakalayarak bu noktayı gösterdi. Dili benimle alay ediyordu ve ben de azgın bir ergen gibi öpücüğünün içinde inliyordum.

Lanet olsun. Hormonlarım bu çocukların yanında allak bullak oluyordu.

"Mmm, hayır." Sahip olduğumu bildiğimden çok daha fazla irade gücüyle kendimi uzaklaştırdım. "Hayır, en başta incinmiş olman bile benim hatam. Düşüncesizliğim yüzünden daha fazla acı çekmen riskini göze alamam. Bunu bir hafta sonra tekrar gözden geçirebiliriz."

Steele'den uzaklaşıp yatağından çıkarken çıkardığı protesto iniltisi çok sevimliydi ve ben de ona karşı bir kahrkaha attım.

"Hellcat, beni öldürüyorsun," diye yakındı. "Seni Kody'yle duyduktan sonra sabahtan beri ne kadar gergin olduğumu tahmin bile edemezsin. Lütfen beni bir hafta bekletme." Yavru köpek gözleri gerçekten de kirli oynuyordu ve ben inledim.

Yine de haklı olduğu bir nokta vardı; bu biraz haksızlıktı. "Peki, o da bekleyebilir. Bu adil, değil mi?"

Kahretsin, bekle. Bu berbat bir fikirdi; kendimi cezalandırıyordum.

Steele bana kurnazca bir bakış attı. "Bir gün. İnanılmaz derecede hızlı iyileşirim."

Onun pazarlığı karşısında gözlerimi devirdim. "Beş gün ve sadece gerçekten iyileşiyorsan."

Bana baktı ama ben sadece kollarımı kavuşturdum ve gözlerimi sertleştirdim. Bu onun kendi iyiliği içindi, bana her zaman yaptıkları bir şeydi.

"Peki," diye ağır bir iç çekişle kabul etti sonunda. "Ama Kody seni aksi yönde ikna ederse, anlaşma iptal olur."

Gülümseyerek başımı salladım. Lanet olsun, burada onu daha fazla yaralanmaktan kurtarmaya çalışıyordum ve o sanki onu karda çıplak koşmayı kabul etmeye zorlamışım gibi davranıyordu. "Tamam. Ama beni ikna edemeyecek. Deri nakline falan ihtiyacın olmasının sebebi ben olmak istemem."

Steele cevap vermeye çalıştı ama sözleri ağır bir esnemeyle kesildi.

"Sakin ol," dedim ona en sert ses tonumla. "Ciddiyim. Bugün kar tatili, yani tüm sınavlar iptal edildi. Bir yere gitmemize ya da bir şey yapmamıza gerek yok. Sadece uyuyacağız. Söz veriyorum seni bir daha orgazm çılgınlıklarıyla uyandırmayacağım."

Steele bana çapkın bir sırıtış attı, dudakları o kadar sarkmıştı ki gözleri neredeyse kapanacaktı. "Tabii sana veren ben değilsem, değil mi Cehennem Kedisi?"

Gözlerimi devirdim. Elbette kendimi tanıdığım en büyük çapkınlardan ikisine bulaştırmıştım. "Uyu artık Steele," diye emrettim ona.

Cilveli gülümsemesi kayboldu ve tek göz kapağını kaldırıp bakışlarımla buluştu. "Yine de gitmiyorsun, değil mi?"

Sesindeki kırılganlığın sınırında içime bir sıcaklık doldu. Kendi karanlık ruhumun o hasarlı köşesine, bana şiddetli kâbuslar yaşatan ama yanımda biri olduğunda sakinleşen parçasına hitap ediyordu.

"Hayır, sadece burada takılacağım," dedim ve yine klavyesinin önünde duran masa sandalyesine çöktüm.

Bana yorgun bir gülümseme verdi. "Bana güvenmiyor musun, Cehennem Kedisi?"

Alay ettim. "Ben *kendime* güvenmiyorum, Max Steele." Parmaklarımı dalgınca klavyesinin tuşları üzerinde gezdirdim, hiçbirine basmadan sadece hissederek.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki uykuya daldığını sandım, ama sonra tekrar konuştu.

"Çalabiliyor musun?"

Ona dönüp baktığımda yan yatmış, uykulu gözlerini bana dikmiş olduğunu gördüm. Sesi uykudan o kadar kalındı ki gerçekten uyumasının uzun süreceğinden şüpheliydim.

"Konser piyanisti değilim, orası kesin," diye takıldım. "Ama annem küçükken bana çalmayı öğretti. Tamamen berbat değilim."

Steele bir ses mırıldandı, göz kapakları kapandı. "Bana bir şeyler çal," diye mırıldandı.

Kaşlarım havaya kalktı ama gözleri çoktan kapanmıştı. Piyano çalmayalı yıllar olmuştu, bu yüzden paslanmış olmalıydım. Steele'i çalarken dinlemiştim; piyano dehası gibiydi. O beni dinlerken "Ode To Joy "u karıştırmak ve her yanlış tuşa bastığımda yüzümü buruşturmak ne kadar utanç vericiydi. Yapamadım...

"Lütfen, Cehennem Kedisi?" diye uykulu bir fısıltıyla ekledi ve kalbim eridi. Onu inkar edemezdim. Derin bir nefes alarak beynimde çalacak bir şeyler aradım. Tabii ki, şimdi notaları düşünmem gerekiyordu, hepsi beynimden gitmişti. Bu yüzden Steele'in masasının üzerine serpiştirilmiş el yazısı kâğıtlara göz attım ve yavaşça, sessizce oradan çalmaya başladım.

Çok geçmeden beceriksizliğimi üzerimden atıp onun yazdığı melodide kendimi kaybedebildim ve parmaklarım sesi yaratırken bile melodinin güzelliğini takdir ettim. Steele'in nefes alışının sabit ritmi benim metronomum gibi davranıyordu ve o uyuduktan sonra da çalmaya devam ettim.

Durduğumda, içimde bir şeyler değişmişti. Steele bir şekilde, uyanık bile olmadan, ölen annemle aramda küçük de olsa bir yakınlaşma sağlamama yardımcı olmuştu. Her nasılsa, ruhumdaki karanlık çizgi bir parça hafiflemişti ve zihnim bunun için rahatlamıştı.

A Steele'in tamamen uyuduğundan emin olduktan sonra sessizce odasından çıktım ve yiyecek aramaya başladım. Midem utanç verici bir şekilde gurulduyordu ve kanım kahve için çığlık atıyordu.

Mutfaktan çıkarken Karen'in yanından geçtim ve bana nazik bir gülümseme verdi.

"Her ihtimale karşı sana biraz kahvaltı bıraktım," dedi elini koluma koyarak, "James de senin için bir paket getirdi. Tezgâhın üzerine bıraktım."

Ona teşekkür ettim ve iyi günler diledim, James'in ben Kamboçya'dayken babamın işe aldığı yeni bahçıvanın adı olduğunu hayal meyal hatırlıyordum. Kendisiyle henüz şahsen tanışmamıştım ama arazinin -karla örtülü olmadığı zamanlardaki- tertemiz durumuna bakılırsa çok çalışkan olmalıydı. Tesisin arka tarafındaki kulübede birer odaları olan Steinwick ve Karen dışında tüm personel tesis dışında yaşıyordu.

Hayal kırıklığıma rağmen mutfak boş değildi.

Mürekkep ve terle kaplı, asık suratlı, düşünceli, kötü bir çocuk bar taburelerinden birine yayılmıştı ve içimi çekti. Kısa bir süre için arkamı dönüp tekrar dışarı çıkmayı düşündüm ama beni görmüştü ve onun üstünlük kompleksine boyun eğmeyi reddettim.

"Güzel morluk," diye dudak büktüm, gözleri mutfağın karşısında benimkilerle buluştuğunda, morluklardan biri ağır morluk ve maviliklerle çevriliydi. Kody kendini tutmamıştı, bu kesindi.

"Güzel memeler," diye cevap verdi, soğuk gülümsemesi bunu benim için detaylandırıyordu. Şu anda Steele'in kapüşonlu tişörtünün içinde boğulduğumdan bahsetmiyordu. Kody'nin aleti içimdeyken mutfak adasına çırılçıplak uzandığım zamandan bahsediyordu.

O zaman da bakışlarımdan ürkmemiştım, şimdi de ürkmедim. Bunun yerine adaya doğru eğildim, yüzümü ellerimin üzerine koydum ve kirpiklerimi ona doğru kırdım.

"Biliyor musun, gerçekten çaresizlik ve kıskançlık kokmaya başladın, Archer. Madem beni bu kadar çok istiyorsun, belki de kişiliğini değiştirmeyi denemelisin? O zaman belki Kody'nin bütün sabah elde ettiğini elde etme şansın olur... sonra duşta tekrar." Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirerek o anıların saf şehvetinin yüzümde belirmesine izin verdim. Archer -tüm metanetli kararlılığıyla

yüzünde beliren arzu parıltısını engelleyemedi. Beni istiyordu, sadece beni istemek istemiyordu ve beni hastalık derecesinde meraklandıran da *buydu*. "Belki de istemiyordur. Geçmişteki tüm günahlar tövbe ile affedilemez."

Archer'ın bakışları düzleşerek soğuk ve tehlikeli bir hal aldı. "Bu sabah Kody'yi kolayca *affediyor* gibiydin. Yoksa nereden geldiği umurunda olmayan bir sik için bu kadar hevesli miydin?"

Soğuk bir kahkaha attım ve kahve makinesine doğru ilerlerken adanın etrafında dolandım.

"Saçmalama, Archer. Şu anda bırak kendiminkini, *başkasının* amcığıyla bile aletine dokunmam." Espresso makinesini çalıştırdım, parmak uçlarımla tezgâha vururken ısınmasına izin verdim. Archer'a hakaretlerimi savurmak için arkamı dönmeye zahmet etmedim çünkü neden enerjimi boşa harcayayım ki? Ama aynı zamanda bunu yüzüne söyleseydim, muhtemelen her yerimde yazılı olan yalanı görecekti.

Sandalye ayaklarının fayanslara sürtünmesi, devasa gövdesi beni çevrelemeden, elleri iki yanımdaki tezgâha dayanmadan ve sıcak nefesi boynuma değmeden önce aldığım tek uyarıydı. Birden aşağı inmeden önce saçlarımı at kuyruğu yapma kararına lanet ettim. Bana dokunmuyordu, bir parmağı bile yoktu ama onu her santimimde hissedebiliyordum.

"Öyle mi?" diye meydan okudu bana. "Kendine yalan söylemeyi alışkanlık haline mi getirdin Prens Danvers? Yoksa sadece bana mı yalan söylüyorsun? Çünkü ikimiz de Bree'nin partisinde sikime dokunmaktan çok mutlu olduğumu biliyoruz. Phillip'in ofisinin silah odasında bana nasıl saldırdığından bahsetmeme gerek bile yok."

"Pardon?" Öfkeyle yüzüne bakmak için döndüm, sonra bu seçimimden hemen pişman oldum. Hafifçe eğilmişti ve birden boynumu bükerek göz göze gelmemizi sağladım; bu benim açımdan aptalca bir hareketti. "Bunu sen başlattın. Hem de iki kere. Ayrıca iki seferde de beni ektin, yani belli ki ya bir tür kişilik bölünmesi yaşıyorsun ya da baskı altında boğuluyorsun. Her iki durumda da koca adam, şansını kaybettin. Geçenlerde birinin bana söylediği gibi, ben umutsuzlarla yatmam."

Dudakları vahşi bir gülümsemeyle kıvrıldı ve buz mavisi gözleri zaferle parladı. "Yalancı," diye nefes aldı ve sonra beni öptü.

Bir anlığına -tamam, birkaç anlığına- beynim durdu ve ben de onu öptüm. Elleri tezgahıtan belime doğru kaydığında onu itmedim, sadece bedenimi onunkine bastırdım, titreyerek

Kaslarının sert düzlemleri ve içinde gizlenen tehlike.

Sonra kendime geldim ve onu kendimden uzaklaştırdım.

İkimiz bir an öylece durduk, aç gözlerle birbirimize baktık, göğüslerimiz kabardı ve dudaklarımız ıslandı. Birbirimizi öldürmek isterken bedenlerimizin birbirini bu kadar çok istemesi korkutucuydu.

"Bu inkar senin için nasıl gidiyor Prens?" Archer kibirli bir sırıtışla benimle alay etti.

Ben de ona ters ters baktım. "Tencere dibin kara, seninki benden kara. Ya da belki tüm o steroidler seni hayalperest yapıyordur."

Suluk mavi gözleri kısılmıştı ama dudaklarının eğimi hâlâ saf seksti. "Madison Kate, sana burada, tezgâhın üzerinde neler yapabileceğimi düşünerek şu anda külotunu mahvetmiyormuş gibi davranman çok sevimli." Arkasını adaya yasladı ama gözleri bir saniye bile benden ayrılmadı. Bu kasıtlı bir hareketti, bana Kody'yi durduğu yerde becerdiğim gerçeğini hatırlatıyordu ve lanet olsun, işe yarıyordu.

Birisi sivri bir şekilde boğazını temizledi ve ben de gözlerimi Archer'ın kilerden ayırıp kapı aralığında duran ve aynı anda hem eğlenmiş hem de sinirlenmiş görünen Kody'ye çevirdim.

"Burada neler oluyor?" diye sordu kuşkuyla. "Umarım bu sabah terbiyeni takınmışsındır, Arch?"

Asık suratlı adam arkadaşına ters ters baktı - hayal kırıklığıma rağmen Kody'nin pembe saçlarına hiç tepki vermedi - sonra da bana uyarıcı bir bakış fırlattı. Mesaj çok açıktı: *Bu iş daha bitmedi Prens Danvers.*

Archer'a sessiz bir mesaj gönderirken Kody'ye soğuk bir tonda "Hâlâ onları arıyor," diye cevap verdim. *Isır beni.*

"Şok edici," diye mırıldandı Kody alaycı bir ifadeyle. "Kutunun içinde ne var?" Tezgâhın üzerinde duran ve Archer'ın sızan cinsel hayal kırıklığı sayesinde tamamen gözden kaçırdığım bir paketi işaret etti.

Omuz silktim ve ona doğru yaklaştım. "Hiçbir fikrim yok, Karen bekçinin bu sabah bir ara getirdiğini söyledi."

Paket oldukça sıradan, üzerinde adımın ve adresimin yazılı olduğu basılı bir etiket bulunan sade kahverengi bir kutuydu. Ama...

"Çocuklar, bunun üzerinde hiç posta işareti yok," dedim içim ürperirken. Pakette herhangi bir posta pulu ya da barkod yoktu. Sanki elden teslim edilmiş gibiydi.

Kody tek kelime etmeden paketi elimden aldı, sonra çatal bıçak çekmecesinden bir bıçak kaptı ve ambalaj bandını keserek açtı. Archer aramıza girip içindekileri görmemi engellerken kapakları çevirerek açtı.

"Hey, ne yapıyorsun lan, göt herif!" Archer'ı kaburgalarından dürttüm ama bana attığı ters bakış daha fazla itiraz etmemi engelledi. O kutuda her ne varsa... Amazon'dan gelen kitaplar değildi. Bu tepkiyle değil.

"Göster bana," diye talep ettim.

Archer başını salladı, aynı anda Kody de aynı fikirde olmadığını belirten bir ses çıkardı.

"Göster bana!" Archer'ın bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık vererek tersledim. "Bana gönderilmiş, o yüzden kutunun içinde ne olduğunu göster bana, seni zorba maymun."

Archer'ın kaşları çatıldı ve bana aptallık ettiğimi ama beni durdurmayacağını gösteren o bakışlardan birini attı. Pislik.

"Ah, sanmıyorum-" diye söze başladı Kody ama Archer çoktan yoldan çekilmişti ve ben Kody'nin elindeki kutuyu görebiliyordum.

Boğazımda safra yükselirken ellerimi ağzıma bastırarak nefesimi tuttum. Sıradan kutunun içinde başka bir açık tehdit vardı. Bu seferki Kody'ye karşıydı, buna hiç şüphe yoktu. Ölü kuş, bir kırlangıcın kendine özgü çatallı kuyruğunu tutuyordu ve beyaz gül kuşun kanına bulaşmıştı. Kırlangıçlar ve güller. Tıpkı Kody'nin göğsündeki dövmeler gibi.

"Ver onu bana," diye fısıldadım, kusmaktan korktuğum için sesime tam olarak güvenemiyordum. Yine de yavaş yavaş bu şeylere, kana ve tehditlere karşı duyarsızlaşmaya başlamıştım. Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildim ama her gün kendimi tutmama yardımcı oluyordu.

Kody reddetmek istedi, bunu anlayabiliyordum ama aptalca bir şey yapamadan kutuyu elinden aldım. Archer'a vermek gibi.

Nefesimi tutarak ve midemin güçlenmesi için dua ederek içeri uzandım ve kuşu dikkatlice kenara çektim, böylece altındaki şişirilmiş fotoğrafı alabildim. Görüntü kanla kaplıydı ve bir güvenlik kamerasından alınmış gibi grenliydi ama görüntüyü tanımam sadece bir saniye sürdü.

Sonra gerçekten öğürdüm. Ters çevirdim ve sapığımın kendine özgü el yazısıyla karşılaştım. *Yalancı, yalancı, pantolonum yanıyor.*

Bakışlarım Kody'ye kaydı ve o da yavaşça başını salladı. "Bilmiyordum," dedi bana, sesi paniğe kapılmıştı. Ama korkusunun bir nedeni yoktu.

Sapığımın bizi mutfak adasında sevişirken yakalamasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Hayır, berrak yeşil gözleri benimkilere kilitlenmiş, ona inanmam için yalvarıyordu. Bu olay yüzünden onu dışlayacağımdan endişeleniyordu. Bir şekilde bana tuzak kurduğunu düşünmemden.

"Tabii ki yapmadın," diye hırladı Archer, resmi elimden kaptı ve kaşlarını çatarak baktı. Saklamaya çalışmadım çünkü bu onun ilk elden görmediği bir şey değildi. Yine de takipçim ikinci kez seks yaptığımı belgeliyordu ve kendimi kesinlikle paranoyak hissetmeye başlamıştım.

Archer başını resimden kaldırdı ve aradığı şeyi bulana kadar mutfağı taradı. "Orospu çocuğu," diye tükürdü, fotoğrafı tezgâha bıraktı ve mutfak boyunca çevre alarm sensörüne doğru yürüdü. Yumuşak bir hareketle tezgâhın üzerine çıktı, ardından sensörü duvardan söktü -çıkan elektrik kıvılcımlarından tamamen habersiz ya da umursamaz bir şekilde- ve yere fırlattı. Tezgâhtan geri sıçrayarak bir spor ayakkabısını sensörün üzerine indirdi ve onu işe yaramaz bir kırık plastik, metal ve elektrik kablosu yığını haline getirdi.

Şoktan çenem açık kalmıştı. "Nasıl...?"

Archer yine de bana dikkat etmiyordu. Telefonu çoktan elindeydi ve bir şeyler arıyordu. "Bir güvenlik revizyonu yaptırıyorum," diye duyurdu. "Git ve Steele'i getir, ona bilgi ver. Daha fazla kamera için her yeri taramamız gerekiyor."

"Anladım," diye yanıtladı Kody, mutfaktan çıkmaya başlarken.

"Bekle!" Kody'yi kapıya doğru yarı yolda durdurarak bağırdım. "Dur. Steele'in uyuması gerek; bırak onu. Bu yeni bir şey değil. Bunu sakince halledelim, tamam mı?" Sert bakışlarımı ikisi arasında paylaştırdım ve ikisi de bana kaşlarını çatarak karşılık verdi; Kody endişeyle, Archer ise şaşkınlıkla.

Nefes alış verişlerimi olabildiğince sakın ve düzgün tutarak, korku ve endişelerimi bir kenara ittim.

"Archer, güvenlik görevlilerini ara ve bu işin aslını öğren. Kody..." Ölü kuşa baktım ve yüzümü buruşturdum. "Polisleri ara. Bunu rapor etmeliyiz."

"Madison Kate-" Archer tartışmaya başladı ama sert bir bakışla sözünü kestim.

"Sana ne diyorsam onu yap, D'Ath. Diğer teslimatları da görmek istiyorum," diye ilan ettim. "Kody, kimsenin benimle paylaşma ihtiyacı hissetmediği daha fazla posta aldığını söyledi."

Archer arkadaşına ölümcül bir bakış fırlattı ama Kody onun bakışlarına karşılık verip omuz silkti. "Bunu bilmesi gerekirdi," dedi Kody ona. "Sır saklamak daha sonra *hepimizi* kışımızdan ısıracak. Belli ki başka biri de aynı fikirde." Kanlı fotoğrafı göstererek onu -ya da beni- yalancılıkla suçladı.

Benden *başka* hangi sırları sakladıkları konusunda üstlerine atlamamak için yanağımın içini ısırdım. Ama bu beni hiçbir yere götürmeyecekti, özellikle de Archer'ın çenesinin dişini kıracaktı gibi sert bir şekilde sıkıldığı göz önüne alındığında. En iyisi göreve odaklanmaya devam etmekte.

"Git," diye tersledim koca adamı, "ne yapman gerektiğini biliyorsun." Sonra dikkatimi tekrar Kody'ye çevirdim. "Sen de."

Kaşlarını çatarak bana baktı, tamamen endişeliydi. "Peki ya sen MK?"

Derin bir nefes aldım, sonra burun deliklerime hafif bir ölü hayvan kokusu değince hafifçe öğürdüm. "Ellerimi yıkayacağım," dedim ona sıkı bir gülümsemeyle. "Sonra seninle babamın ofisinde buluşuruz. Polis gelmeden önce diğer mektuplara yetişmem gerekiyor."

Kody bana doğru uzandı ama ben ondan kaçtım ve aceleyle mutfaktan çıktım. Ellerimi yıkamaya nefes almaktan daha çok ihtiyacım vardı ve bu iş bitene kadar onun bana dokunması düşüncesine dayanamıyordum. Kuşa ve fotoğrafa sadece kısa süreliğine dokunmuştum ama sanki sapığımın lekesi tenimde geziniyordu. Gitmesine ihtiyacım vardı.

Ne yazık ki hiçbir sabun ve ovalama zihnimde bıraktığı izleri yok edemedi.

Takipçim giderek artıyordu ve bu korku, sürekli gözlerin üzerimde olduğu hissi, temizlenmek için sabundan çok daha güçlü bir şeye ihtiyaç duyacaktı.

It Polisler ve güvenlik şirketi evden ayrıldığında akşam olmuştu ve o zamana kadar sınavlarım için son dakika çalışmaktan vazgeçmiştim. Kutular içinde ölü hayvanlar getiren ve *özel* evimde seks yaparken fotoğraflarımı çeken bir sapık varken nasıl olur da üniversite derslerime konsantre olabilirdim ki?

Bu yeterince kötü değilmiş gibi, bir de beni sorgulayan polisin Kody'yi mutfakta becerdiğimden tiksinişmiş gibi iffetli ve yargılayıcı saçmalıklarıyla uğraşmak zorunda kalmıştım. Sapığımdan fotoğraf çekmesini istediğim için mi? Pislik herif.

Çocukların benden sakladığı tüm fotoğraflar ölü kuş paketinin yanında bir hiçti. Sadece her bir çocukla okula gelip giderken çekilmiş fotoğraflarım vardı ama hepsinin arkasında *Yalancı* yazıyordu. Yani ya takipçim beni yalancılıkla suçluyordu ya da üçünün de yalancı olduğunu söylüyordu. Tüm güven fonumu ikincisine yatırırdım.

Birisi paketleri teslim edenin kim olduğuna dair güvenlik kayıtlarını kontrol etmekten bahsettiğinde küçük bir umut kıvılcımı çakmıştı - çünkü elbette giriş kapılarının üzerinde kameralar vardı. Ama bu umut çabucak sönmüştü. Takipçim bir şekilde kamera açılarının değiştirilmesini ya da görüntülerin *tam olarak* doğru zamanlarda silinmesini sağlayacak kadar zekiymi ve bu sayede korkunç teslimatını gizleyebilmişti.

"Pizza ya da başka bir şey ister misiniz?" Son polis arabası garaj yolumuzdan çıkarken Kody sordu ve ben kanepeye yığıldım. Bir endişe ve depresyon yumağıydım, polislerin sivri soruları ve şiddet yanlısı, cinsel sapığım olmasının benim suçum olduğunu ima etmeleri yüzünden midemde hastalıklı bir his kıvrılıyordu. Çünkü, neden? Bir vajinam vardı ve örümcek ağlarının büyümesine izin vermek niyetinde değil miydim?

Cinsiyetçi pislikler.

"Sadece uyumak ve her şey bitene kadar uyanmamak istiyorum," diye mırıldandım somurtkan bir şekilde, göğsüme bir yastık sararak. "Ve kesinlikle şu anda eve teslimatçıların gelmesini istemiyorum."

Kody yüzünü buruşturdu. "Evet, haklısın. İstersen gidip alayım."

Ona belli belirsiz bir baş selamı verdim ve o da odadan çıkıp gözden kayboldu. Steele yaklaşık bir saat önce uykusundan uyanmış ve koltuğuna yayılmıştı.

Sargılarını ö r t e n kapüşonlu bir tişörtle sandalyede oturuyor ve kolunu, herhangi bir şeyin dokunmasını önlemek için dikkatlice ortasından tutuyordu.

Onu acı içinde görmek kalbimi acıttı ama onu yatağına geri göndermeye çalıştığımda beni sertçe susturdu. Archer odaya geri döndü, *yeni* güvenlik sistemi hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmeyi *yeni* bitirmişti ve yanımdaki kanepeye uzandı. Beklediğimden daha yakındı ama aynı zamanda aceleyle uzaklaşıyordu. Lanet olası manyetik çekim.

"Video oyunu oynamak ister misiniz?" Steele önerdi ve Archer ona kötü bir bakış fırlattı. Steele ise ters ters baktı. "Ciddi misin kardeşim? Bu saçmalığı şimdi mi yapacaksın?"

Archer içini çekti ve ayağa kalktı, eğlence ünitesinden kumandaları aldı ve her birimize birer tane verdi - benim için sürpriz oldu.

Steele'e tarafsız bir sesle, "Jase yarın sabah eve gelecek," dedi. "Hafta sonu gelen bir dövüş teklifi hakkında konuşmak istiyor."

Steele homurdanarak sandalyesinde kaydı. "Müziğimle ilgili suçluluk tripleriyle uğraşamam dostum. Benim için araya girmen gerekecek."

Archer başını salladı, bir oyun seçmek için başlangıç menülerinde gezinirken gözleri ekrandaydı, sonra tüm parametreleri ayarladı. Zorluk seviyesini seçtiğini fark ettim: başlangıç. Yorum yapmadım. Başlangıç seviyesinden çok uzaktaydılar ama bu jesti takdir ettim.

Bir süre sonra "Hallettim," diye cevap verdi. "Sadece gözden uzak durman için bir uyarı. Seni incittiğim için beni azarlamasını istemiyorum."

Steele homurdanarak başını salladı. Etkileşimlerini hayranlıkla izledim. Bilmediğim o kadar çok şey vardı ki... Mesela üçünün nasıl olup da aynı ajana, aynı menajere sahip oldukları ya da en başta nasıl tanıştıkları gibi. Sorular dilimde yandı ama onları dile getirmedim.

Takipçim bana yalan söylediklerini söylemeye çalışıyordu ve bunun nerede büyüdükları ya da ilk köpeklerinin adının ne olduğu konusunda olduğundan şüpheliydim. Büyük bir şey olmalıydı... hayat değiştiren bir şey. İtiraf etmektense onlardan nefret etmemi göze alabilecekleri bir şeydi ve bu da beni doğrudan ilgilendirdiğini düşünmeme neden oldu. Ama nasıl? Annem ve Archer'ın kardeşiyle ilgili bir şey mi vardı? Çocuklarla tek bağlantım bu gibi görünüyordu. Cherry dışında.

Hepimiz ekranda yarış arabalarımızı seçerken Archer alçak sesle, "Çok sessizsin Prenses," dedi. "Stalker dilini mi yuttu?"

Kaşlarımı çattım. "Sen lanet olası bir pisliksin, D'Ath."

Kanepede daha aşağıya doğru eğilirken dudaklarında eğlenceli bir sırıtış belirdi. Bu hareket omzunu benimkine yaklaştırdı ama yine de uzaklaşmadım. Bana mazoşist diyebilirsiniz sanırım.

"Hadi ama Madison Kate, sadece takıldığımı biliyorsun," diye cevap verdi, sesi alçak bir mırıltıya dönüşmüştü ve gözleri ekrana yapışmıştı. Sessizce konuşuyor, *sadece* benimle konuştuğunu belli ediyordu. Archer söz konusu olduğunda böyle bir şeyi kabul etmeye meyilli olsaydım, bu biraz seksiydi.

"Her neyse," diye mırıldandım, gözlerimi onun sırıtışından ayırıp plazmaya çevirdim. "Tüm bunların arkasında kimin olabileceğini düşünüyordum. Kim olursa olsun, olayları tırmandırıyorlar ve bu da beni kendi güvenliğim için biraz endişelendiriyor. Sonumun annem gibi olmasını istemiyorum."

Archer gerginlikten kaskatı kesildi. "Böyle bir şey olmayacak." Sesi sert ve tereddütsüzdü.

"Katılıyorum," diye ekledi Steele. Kapüşonunu tekrar yukarı çekmişti ve gri gözleri odanın loş ışığında parlarken yüzünde gülünç derecede sıcak bir ifade vardı. Güneş batmıştı ve hiçbirimiz ışıkları yakma zahmetine girmemiştik. Odayı sadece televizyonun mavi ışıltısı aydınlatıyordu ama bu bana yetiyordu. Kendimi daha güvende hissediyordum. Daha az açıkta. Saklanmak daha kolay... her şeyden.

Onlara inanmayı *çok* istedim. Beni koruyacaklarına ve birinin ürpertici deri dolabında asılı bir deri kıyafete dönüşmeden önce bu sapıgı bulacaklarına dair o kör inanca sahip olmak istedim. Ama karnımdaki hâlâ hassas olan yara izi kimsenin yanılmaz ve dokunulmaz olmadığını gösteriyordu.

Steele ve Archer'ın ne düşündüğünü merak ederek, "Zane, Cadılar Bayramı'nda beni öldürmeye çalışan kişinin sapığımdan farklı olduğunu düşünüyor," diye yorum yaptım. "O düşünüyor."

"Zane bir bok bilmiyor," diye hırladı Archer. "Sana yardım edeceğine dair belli belirsiz sözler verdi ama eminim ki durumundan nasıl para kazanabileceğini düşünmek için zaman kazanmaya çalışıyor. Güven bana Prenses, eğer sapığının seni bir ceset torbasında teslim etmesi için iyi para ödeyeceğini düşünseydi, bunu yapardı. Ya da en azından denerdi. Etrafında biz varken fazla uzaklaşmazdı."

Kalbim sıkıştı. Küçük bir parçam -Zane'in annemi öldürmediğine inandığımdan beri- onun resmedildiği kadar kötü biri olmadığını düşünmeye başlamıştı. Eğer annemi sevdiyse, o zaman öyle olamazdı. Öyle değil mi?

Steele, Archer'ın dikkatini çeken bir ses çıkardı. İri adam içini çekti ve bakışlarını televizyondan ayırıp gözlerinde bir özür ifadesiyle bana baktı. "Onun bazı kurtarıcı özellikleri olduğunu düşündüğünü biliyorum."

Annen aşık oldu ama o değil. Deb'le birlikteyken bile boktan biriydi ve şimdi yüz kat daha kötü. Muhtemelen anılarını unutmuşundur ama anneni hızla karanlık ve tehlikeli bir yola sürüklüyordu. Zane D'Ath için iyi bir şey yok."

Hayal kırıklığı damarlarımı asit gibi yaktı ve yüzüme yansımaları engellemek için yanağımı ısırdım. Archer ilk kez samimi görünüyordu ve bu konuda yalan söylemesi için bir neden düşünemiyordum.

Ama bu beni nerede bırakıyordu?

"Yani Cadılar Bayramı'nda Palyaço'da beni takip edenin o olduğunu mu düşünüyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. Televizyon ekranında yarış arabalarımızın başlangıç çizgisinde sıralandığı görülüyordu ama Archer henüz oyunu başlatmak için düğmeye basmamıştı.

Bana o yoğun, temkinli bakışlarından biriyle baktı - beni çıplak bırakan ve ürperten türden bir bakış. "Hayır, bence Zane bu konuda haklı. Deb'in sapığı gibi senin sapığın da cinsel bir saplantı içinde. Seni daha önce öldürmezdi..." Küçük bir yaltaklanmayla sözünü kesti ve gerisini tahmin edebiliyordum.

Tüm sapkın fantezilerini gerçekleştirme şansı bulmadan önce. Muhtemelen o öldükten sonra saplantısını annemden bana kaydırmasının nedeni de buydu. Gerçekleşmemiş arzular falan. Şüphesiz iğrençti ama o gece beni öldürmeye çalışanın başka biri olduğu teorisine kesinlikle ağırlık veriyordu.

"Ayrıca, o gece birden fazla kişi olduğunu söylemiştin, değil mi?" Steele düşünceli bir şekilde kumandasını sandalyesinin koluna vurarak sordu. "Sanırım başka bir şey için senin peşindeydiler. İsyen Gecesi'nde ölen kız da sana yapılan bir saldırıydı. Yani bu bir süredir devam ediyor."

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu. Elbette haklıydı. İsyen Gecesi'nde öldürülen kızın sadece bir tesadüf olduğuna kendimi ikna etmiştim. Bir kaza ya da öyle bir şey. Ama beni öldürmeye yönelik ikinci girişim, bunun aslında hayatıma yönelik kasıtlı bir girişim olduğunu gösteriyordu.

"Ama *neden*?" Yüksek sesle yakındım. "Anlamıyorum. Neden biri beni öldürmek istesin ki?"

"İşte biz de bunu çözmek istiyoruz," diye mırıldandı Archer. Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi, düşüncelere dalmıştı. "Aklına seni öldürmek isteyebilecek *biri* geliyor mu? Ya da ölümünden fayda sağlayabilecek biri?"

Dudağımın kenarını çiğneyerek başımı salladım. "Bunu gerçekten binlerce kez düşündüm ve aklıma hiçbir şey gelmiyor. Güven fonum belki? Ama bir milyon dolar bile değil. Neredeyse değmez

Katillerin muhtemelen ne kadar para aldığını düşünürsek, beni öldürmesi için birini işe almak."

Steele oturduğu yerde kıpırdandı ve ben de rahatsız ya da acı çekiyor olmasından endişelenerek ona baktım. Yine de gözleri Archer'a kilitlenmişti ve kaşları derin bir şekilde çatılmıştı.

"O zaman bundan şüpheliyim," diye cevap verdi Archer, sesi düz ve duygusuzdu. Muhtemelen elinde tüm D'Ath Malikânesi varken bana kalan *küçük* miras için bana acıyordu. Pislik.

Steele sinirli bir şekilde içini çekti. "Arch-" diye söze başladı ama kapı çarpma sesi evin içinde yankılanınca sözünü kesti.

Omuzlarım kasıldı, tüm vücudum korkuyla gerildi ama saniyeler sonra pizzanın ağız sulandıran aroması burnuma geldi ve Kody kapıda belirdi.

"Pizza geldi!" diye duyurdu. "Ne kaçırdım ben?" Gözleri önce televizyona, sonra Steele'in elindeki kumandaya kaydı ve kaşlarını kaldırdı.

"Oh, siktir git," diye homurdandı Steele. "Sanırım bunu hak ettim."

Kody itiraz etmedi ama pizza kutularını önümüzdeki alçak sehpa bırakarak ve herkes için içecek almak üzere mutfığa geri döndü.

Döndüğünde, arkadaşlarına birer bira dağıttıktan ve bana bira ya da kola seçeneklerini sunduktan sonra -ben kolayı aldım- kanepenin önünde yere oturdu ve pizza kutularını açtı.

"Ee, oynuyor muyuz yoksa..." Kaşlarını kaldırarak bana bakabilecek kadar pozisyonunu değiştirdi. "İçimden bir ses özellikle gergin bir konuşmaya denk geldiğimi söylüyor."

Steele birasını açıp bir yudum aldıktan sonra, "Evet," diye mırıldandı. "Birinin Madison Kate'i neden öldürmek isteyebileceğini tartışıyorduk."

"Ve hiçbir yere varamadık," diye ekledi Archer somurtkan bir homurtuyla. Hâlâ bana o kadar yakın oturuyordu ki, sanki varlığının teninden yayıldığını hissedebiliyordum. "Madison Kate'e lokantada saldırmaya çalışan o piç kiralık bir katildi. Hem de ucuz bir tane."

Kody bir dilim pizza aldı, düşünüyor gibi görünürken bir ısırık yedi. "Tamam, peki ya takipçi? Kim olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Peynirli pizzaya uzandım ve o da bana bir dilim uzattı. Ona gülümseyerek teşekkür ettim. "Sanırım şüpheli listesi bu konuda çok daha uzun. Yolumun kesiştiği herhangi biri olabilir, değil mi?"

Archer, "Bree de olabilir," deyince bakışlarım öfkeyle ona kaydı.

"Bree falan değil, seni dangalak."

Kaşlarını kaldırıp bana baktı, buz mavisi gözleri merak doluydu. "Neden olmasın? Giriş izni var -geçit kodunu biliyor- ve senin hakkında herkesten daha çok şey biliyor. Bir kızın çekici bir arkadaşına aşık olması ilk kez olmuyor."

Az önce bana çekici dediği gerçeğini dikkatle görmezden geldim ve bariz bir şekilde yanlış olan teorisine değindim. "Bree benim sapıgım olamaz, seni aptal. Annem öldüğünde on bir yaşındaydı. Bu sapığın yaptığı her şeyi yapacak kadar sinsi olmak şöyle dursun, o yaşta arkadaşının annesine cinsel bir ilgi duyduğunu bile düşünemiyorum. Hayır. Sadece hayır."

Archer omuz silkti ve sanki bana daha da yaklaştı. Ya da belki de bu benim hayal gücümdü. "Tamam, ya babasıysa ve bir şekilde onu kirli işlerini yapmaya ikna ettiyse? Demek istediğim, sana bakışı bana oldukça yoğun hisler veriyor."

Ters ters baktım. "Kıskançlığın kararlarını etkilemesine izin verme, Archer. O Bree değil; boş ver gitsin."

Bree benim en iyi arkadaşımdı. Aslında tek arkadaşlarımdan biriydi, çünkü "çıkarları olan" diye eklediğimiz sürece erkekleri "arkadaşım" olarak sayamazdım. Dolambaçlı bir amaç için bana numara yapıyor olabileceği fikri? Hayır. Bu ihtimali aklıma bile getiremezdim ve getirmezdin de. Onun bu işle bir ilgisi yoktu ve Archer bunu bir daha ima etmeye kalkarsa, ne kadar sert yumruk atabileceğimi öğrenecekti.

"Tamam, Dallas'a ne dersin?" Steele önerdi ve ben de ona doğru kaşlarımı çattım. "Hey, öyle bir şey demek istemedim," diye kendini savundu ve bir elini kaldırarak -hasarlı kolunu rahatsız etmeden- teslim oldu. "Ben sadece tüm bariz seçenekleri göz önünde bulundurmamız gerektiğini düşünüyorum. Annem öldüğünde Dallas kaç yaşındaydı, on altı mı? Ergenlik çağındaki çocuklar berbattır ve Dallas da zor bir yetiştirilme tarzından geldi. O da açıkça senden etkilenmiş ve sahiplenici. Profile uyuyor."

Öfkeyle kaynıyordum ama yaptıkları şeyi takdir etmek zorundaydım. Yardım etmeye çalışıyorlardı ve Bree ile Dallas'ı benim tanıdığım gibi tanııyorlardı. Tabii ki arkadaşlarım onlara şüpheli gibi görünüyordu.

"Sapığının sana karşı cinsel bir ilgisi olduğu açık ve sen de Moore'la seks yaptın, değil mi?" Archer sinirli bir ses tonuyla işaret etti.

Sesimdeki öfkeyi kontrol etmeye çalışarak, "O Dallas değil," diye cevap verdim. Onu bundan daha fazla savunamazdım, çünkü Steele'in söylediklerinin hepsi doğrudu. Arkadaşım ve bir zamanlar sevgilim hakkındaki hislerime göre hareket ediyordum. Dallas kötü değildi. Bir kuşu öldüren ya da bir arabayı havaya uçuran ve masum seyircileri yaralayan adam değildi. "Sıradaki?"

Kody başını kanepeye, kalçamın yanına yasladı, pembe saçları tenimi okşuyordu. "Tamam, Steinwick'e ne dersin?"

"İğrenç," diye cevap verdim burnumu kırıştırarak.

"Bu iğrenç." "Postayla gelen ölü bir kuş da öyle," diye karşılık verdi Archer.

Gözlerimi ona diktim, sonra dikkatimi tekrar Kody'ye çevirdim. "Senin gerekçen ne?"

"Diğer personel gibi, gerçekten. Erişim." Bakışlarında suçlama ya da kötü niyet yoktu. Sanki birlikte bir okul projesi için beyin fırtınası yapıyormuşuz gibi fikirlerini ortaya döküyordu. Bu tarafsızlık seviyesini takdir ettim ve ona bağlandım. "Yani, muhtemelen öyle değildir. Ama onun şüpheliler listesinde *olmaması* için bir neden göremiyorum. Ya siz?"

Gözlerimi devirdim. "Aynı mantıkla, tanıdığım herkesin listede olması gerekir. Siz üçünüz de dahil."

"Hmm evet, gizli bir kamera yerleştirebilirdim, sonra kasıtlı olarak seni mutfakta beni becermeye ikna edebilirdim ve sonra tehdit olarak kendime ölü bir kuş gönderebilirdim. Yani, biraz sapıkça ama her şey mümkün," diye cevap verdi Kody sırıtarak.

Haklı olduğu bir nokta vardı. Archer da koridordan olanları izliyordu. Bu onları tamamen temize çıkarmazdı ama yine de içgüdülerime güvenmeli ve onları şüpheliler listesinden silmeliydim.

"Peki ya QB?" Steele düşündü. "Deb'i takip etmek için çok genç olmalı ama ya taklitçi bir takipçiye?"

Gözlerimi ovuşturarak inledim. "Bu işi daha da karmaşık hale getirir. Eğer bir taklitçiye o zaman kelimenin tam anlamıyla herkes sorumlu olabilir. Kahrolası bahçıvan ya da kriminoloji profesörüm ya da polislerden biri ya da güvenlik şirketi ya da Bark'ın bana bahsettiği Madison-Kate hayranlarından biri. Kız kardeşinin de onlardan biri olduğunu biliyor muydun? Saçını falan boyatmıştı."

Kody bir kahkaha attı. "Çok ürkütücü."

"Ciddi misin?" Archer kıs kıs gülererek uzandı ve Kody'nin kafasının yan tarafına bir fiske vurdu. Tam *pembe* saçlarının üzerine.

Kody kendini beğenmiş bir gülümsemeyle Archer'a baktı. "Rastgele bir kızın MK'ye benzemeye çalışmasıyla benim saçımı yanlışlıkla pembeye boyamam arasında büyük fark var, çünkü ben renkli şampuan sürerken kız beni seksle oyaladı." Gözlerimi devirdim ve kıs kıs güldüm ama Kody daha da yaklaştı ve kalçamın yan tarafını öptü. "Kesinlikle buna değdi. Ve şimdi süper sevimli bir çift gibi eşleşiyoruz, bu yüzden sanırım onu tutabilirim."

"Yapma," diye yorum yaptı Steele, "Bu rengi tutturmak için nadir bir cins gerekir ve sen, dostum, o değilsin."

"Pislik herif!" Kody kanepeye uzanıp bir yastık aldı ve sırttan arkadaşına fırlattı. Steel yastığı savuşturdu ama koruyucu elini yaralı koluna götürürken inledi. Bu arada, Kody'nin seçtiği yastık benim hafifçe arkama sıkıştırdığım yastıktı ve o olmadan kanepeden aşağı kaydım ve Archer'ın omzuna çarptım.

Bana sert bir bakış fırlattı ve ben de ona dokunmamak için kendimi hızla yeniden düzenledim. Ama omzunun sıcaklığının benimkinden kaybolmasının biraz zaman alacağını zaten biliyordum. Bu üç piç kurusuna bakılırsa, lanet olası gizemli kötü çocuklar kesinlikle benim kriptonitim olduğunu kanıtlıyordu.

"Pekâlâ, bu oyunu oynuyor muyuz, oynamıyor muyuz?" Steele televizyonu işaret ederek ve bir dilim pizzayı mideye indirerek sordu. Sesindeki hevesi saklamaya bile çalışmadı; suçluluk duygusu olmadan oyun oynamak için can attığını hepimiz biliyorduk.

İçimi çektim. "Gidip ders çalışmam lazım. Bu sapık olayı yüzünden yakında SGU'yu bırakacağım, yoksa."

"İyi olacaksın," dedi Archer sessizce tarafsız bir tonda.

Kody başını salladı ve konuşmadan önce lokmasını bitirdi. "Ayrıca, bir gün daha kar yağışı var, o yüzden bu gece biraz dinlenebilirsin. İstersen yarın çalışmana yardım ederim."

"Gerçekten mi?" Ona bakakaldım. Günün erken saatlerinde telefonumu nerede bıraktığımı bile bilmiyordum, bu yüzden kendim kontrol edemedim. Ama Kody bana SGU yönetiminden gelen resmi mesajı gösteren kendi telefonunu uzattı. "Çok şanslısın. Yine de bu gece başlamalıyım..." Ama ben istemedim. Sıcacık kanepede oturup çocuklarla aptal video oyunları oynamak istiyordum. Böylesine berbat, korku dolu bir günün ardından bir an olsun normalleşmek istiyordum.

"Sadece şu lanet oyunu oyna, Prenses," diye homurdandı Archer. "Daha kötüye gitmen mümkün değil ama belki birkaç duvara çarpmak seni biraz sakinleştirir."

Kükredim. "*O kadar* da kötü değilim."

Ama öyleydim. Gerçekten de öyleydim.

"Kanıtla," dedi Archer, meydan okuyan bakışlarını bana çevirerek, "yoksa korkuyor musun?"

Kody bir kahkaha attı. "Zayıf bir çaba, kardeşim. Bu bir video oyunu, gerçek bir yarış arabası değil. MK yapmayacak-"

"Peki," diye terslendim, Archer'ın bakışlarını kendi meydan okumalarımla doldurarak. "Hadi oynayalım o zaman."

Evet, ben büyük bir enayydim. Evet, onun eline güzel bir oyun oynadığının farkındaydım. Ama aynı zamanda? Umurumda değildi. Üçüyle birlikte çalışma odasında kalma isteğime uyuyordu, bu yüzden kazandığını düşünmesine izin verdim.

Gecenin geri kalanında oturup yarış oyunları oynadık -hepimiz Steele'den dayak yedik- ve şakalaştık. Sanki arkadaşmışız gibi. Garip bir şekilde güzeldi. Tabii ki her lanet oyunu kaybediyordum, o kadar kötü sürüyordum ki bir noktada Kody bana acıdı ve kumandayı nasıl doğru kullanacağımı gösterebilmek için beni yere çekti.

Güçlü kolları beni sardı, elleri ellerimde hangi tuşların ne işe yaradığını ve hangi sırayla ne yapmam gerektiğini gösterdi. Onun vesayeti altında birkaç yarıştan sonra, çok daha iyi sürüyordum. Hâlâ kaybediyordum ama en azından doğru yönde ilerliyordum.

Yarış arabam bariyerlere çarpıp yuvarlanmaya başladığında, "Nedense profesyonel bir oyuncu olarak bir geleceğim olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandım. İyi tarafından bakarsak, Archer'ın arabasına çarptı -bana yine çarptı- ve onu bilgisayarda yaratılmış bir alev topunun içinde yere serdi.

"Hey!" diye itiraz etti, "Onu ben kazanıyordum!"

Steele homurdandı. "Hayır, kazanmıyordun, sık kafalı." Onun ve Kody'nin arabaları bitiş çizgisini geçti, konfetiler ve flamalar ekranın kendi bölümlerinde görüntülenirken, benim ve Archer'ınki LOSER ile yanıp söndü.

Kody halının üzerindeki koltuğundan kalkarak, "Ben biraz daha içki alacağım," dedi. O yanıma oturmadan tekrar kanepeye tırmandım ve sırtımı uzattım. Kody'nin kollarının etrafımda olmasını ne kadar sevsem de, kanepede çok daha rahattı.

Steele hevesle yeni bir oyunu sıraya koyuyordu ve zorluk ayarını *uzmana* getirdiğini fark ettim. İnledim. "Hadi ama, sanki başlangıç seviyesinde yeterince başarısız değilmişim gibi?"

Bana hınzırca bir sırıtış fırlattı, dilinin metali dişlerinin arasındaki ışığı yakalıyordu. "Evet, ne fark eder ki? Gel

Arch'ı en zor ayarda dövme izin ver."

Güldüm ve oyun kumandamı sehpanın üzerine fırlattım. "O zaman bu raundu oturup sadece izleyeceğim. Kıcını tekmele Max."

Archer gözlerini bana dikti ama bakışlarımızda genelde olan sıcaklık yoktu. Steele heyecanla kıkırdadı ve oyunu iki oyunculu hale getirerek Kody daha taze biralarıyla dönmeden başlattı.

Bu seferki yarışları tamamen ciddi bir yoğunlukta idi ve ben onlarla oyundayken sadece oyun oynadıkları izlenimine kapıldım. Yine de bu sefer gerçek bir yarıştı.

Steele -tabii ki kıl payı- kazanınca "Lanet olsun," diye mırıldandım. "Sanırım gerçek hayatta böyle araba kullanmadığına sevinmeliyim." Sonra durakladım. "Sen kullanıyor musun?"

Steele sırtıttı. "Hayır, bebeğim. Ben sadece araba tamir etmeyi ve video oyunları oynamayı seviyorum. Arch umursamaz bir salak gibi araba kullanıyor. Konsollarda beni yenemiyor ve bu onu deli ediyor."

Kanepede yanımda oturan düşünceli piç kurusuna bir bakış attım. Oyun sırasında daha da mı yaklaşmıştı? Omuzlarımız arasında neredeyse bir santim vardı ve gül rengi saçlarımın uzun bir bölümü onun koluna dayanmıştı. Bu ne zaman olmuştu?

Archer televizyon ekranına kaşlarını çatmış, yakınlığımızı fark etmemiş gibi görünüyordu. Belki de çok fazla anlam çıkarıyordum.

"Rövanş?" diye önerdi. Önce onayladı, sonra da mavi gözlerinin hızlı bir hareketiyle bakışımı reddetti. "Üçün en iyisi mi?"

Steele homurdandı. "Senin cenazen, kardeşim."

Kody soğuk biraları herkesin önüne bıraktı, sonra tekrar yere oturmak yerine beni koltuktan kaldırıp yerime oturttu. Ben itiraz edemeden beni tekrar kucağına çekti ve kollarını sıcak bir kucaklamayla etrafıma doladı. Bu... mükemmeldi.

Ayaklarımı kanepeye uzattım ve göğsüne yerleştim, çocukların övünme hakları için CGI arabalarıyla savaşmalarını izlemek için rahatladım.

Takipçimin paketiyle tetiklediği tüm korku ve paranoyadan kurtulmak için tam da ihtiyacım olan şeydi. Bu his tamamen yok olmamıştı ama rahatlayabileceğim kadar hafiflemişti ve bunun için çocuklara ve video oyunlarına sonsuza dek minnettar kalacaktım.

T Ertesi gün kendimi bütün gün çalışmaya zorladım. Kody boktan bir çalışma arkadaşıydı ve yardımdan çok dikkat dağıtıcı olduğunu kanıtladı, bu yüzden kendimi yatak odama kapatıp Zoom aramasında Bree ile çalıştım. Tamamen farklı dersler aldığı için pek yardımcı olduğu söylenemezdi ama bana eşlik etmesi iyi geldi. Sadece bilgisayar ekranımda olsa bile.

Ayrıca, onun sürekli dedikodu ve sohbet akışı şimdiye kadar denediğim tüm çalışma müziklerinden daha iyiydi, bu yüzden ertesi gün SGU kampüsü açıldığında ders materyallerime güveniyordum.

Günün ilk sınavından önce Kody'nin masmavi Maserati'sinden inerken biri "Bayan Danvers," diye seslendi. İki kar tatili sayesinde arka arkaya üç sınavım vardı ve sabahki üçüncü sert kahvemi yeni bitirmiştım.

Etrafıma bakındım ve kriminoloji profesörümün bize doğru geldiğini gördüm, ona küçük bir el salladım. "Profesör Barker, merhaba."

"Seni yakaladığıma sevindim Madison Kate," diye cevap verdi, evrak çantasını kolunun altına sıkıştırıp yoğun bir bakışla bana bakarak. "Bu dönem çok fazla ders kaçırdın; bu sınava girmeye hazır olduğuna emin misin?"

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım ve hafifçe güldüm. "İsteğe bağlı olduğunu bilmiyordum."

Başını salladı, dikkati dağılmış gibiydi. "Tabii ki, hayır, değil. Ama eğer gerçekten kendini iyi hissetmiyorsan, eminim bir anlaşmaya varabiliriz. Dekan fakülteyi durumunuzdan haberdar etti ve notlarınızı düzeltmek için sizinle birlikte çalışmaya çok istekliyim."

Ses tonundaki bir şey beni tedirgin etti ve yarım adım geri çekildim. "Çok naziksiniz Profesör Barker-"

"Roy," diye sözümü kesti. "Bana Roy diyebilirsin."

"Uh..." Gözlerimi kıstım, ondan kesinlikle ürkütücü hisler alıyordum. Neyse ki Kody telefon görüşmesini bitirmişti ve arabanın yanına gelip kolunu omuzlarıma attı.

"Üzgünüm bebeğim, Jase dünkü toplantıyı yeniden planlamış. Merhaba, Profesör Barker, değil mi?" Elini *Roy*'a uzattı ve beni koruyucu bir tavırla kendine doğru çekti.

Profesörüm Kody'ye ters ters baktı, gözleri Kody'nin pembe saçlarına kaydı. Ama elini kısa bir süre sıktı -sanki bunu yapmak canını acıtıyormuş gibi- sonra dikkatini tekrar bana verdi. "Dediğim gibi Madison Kate, sınavın kötü geçmesi halinde sana yardımcı olabilecek bir ekstra kredi projesi hazırlayabiliriz. Günün sonunda ofisime gel ve beni gör."

Bana fazlasıyla dostça bir gülümseme verdi, sonra Kody'ye bir kez daha bakmadan otoparktan yönetim binasına doğru ilerledi.

"Uh... bana mı öyle geliyor yoksa bu biraz garip miydi?" Kody burnunu kırıstırarak bana sordu. Kolu hâlâ bana sarılıydı ve ben de omuz silkmedim. Profesör bana sert bir ürkütücü his vermişti, bu yüzden uzanıp parmaklarımı Kody'ninkilere doladım ve diğer kolumu beline doladım.

"Oldukça tuhaf," diye kabul ettim. "Profesör Barker'ın kız öğrenciler üzerindeki gücünü kötüye kullandığını hissediyorum."

Kody dramatik bir şekilde ürperdi, nefesi dondurucu havada buğulandı. "Bu bir sonraki seviye iğrençlik. Arch'a onu araştırmasını söyleyeceğim."

Başımı salladım ve onunla birlikte ilk sınavımın yapılacağı amfiye doğru yürüdüm. Kody öğleden sonra başlayacaktı ama Archer'ın sınavımdan hemen önce beni kışkırtmaması için beni götürmeyi teklif etmişti. Haklı bir noktaydı.

Ders odamın kapısına vardığımızda Kody bana, "Pekâlâ, boş ver o serseriyi," dedi. "Sen halledersin bebeğim. Dışarı çıktığında kahve ve yemek hazır olacak."

Elini enseme kenetledi, derin ve ateşli bir öpücük için beni kendine çekti, sonra beni bıraktı ve kışımı tokatladı. Şerefsiz.

"Teşekkürler Kody," diye mırıldandım, diğer öğrenciler yanımdan geçip odaya girerken yanaklarımın ısındığını hissettim. "Steele'i benim için kontrol eder misin?"

Başını salladı, benden uzaklaşarak geriye doğru yürüdü. "Hallediyorum bebeğim. Sen git o istatistik sınavını hallet!"

Psikoloji sınavıma girerken gözlerimi devirerek kıs kıs güldüm. Kody hızla kalbime girmeye çalışıyordu ve ben şimdiden onu parçalara ayıracağı günden korkuyordum. Çünkü o gün, güneşin her gün doğduğu kadar kesin bir şekilde geliyordu. Bana her ne hakkında yalan söylüyorlarsa, bu şüphesiz hepimizi mahvedecekti.

Bu yüzden şimdilik gözlerimi tüm ipuçlarına kapatacak ve cehaletin mutluluğunun tadını çıkaracaktım.

Haftanın geri kalanı çoktan seçmeli sorular ve kompozisyon cevaplarından oluşan bir pus içinde geçti, ama Cuma akşamı geldiğinde *işim bitmişti*.

Kütüphanede benim için tuttuğu boş sandalyeye bir yığın halinde çöktüğümde Bree, "Kutlama yapmalıyız," dedi. Son sınavını birkaç saat önce bitirmiş ama beni beklediğini söylemek için mesaj atmıştı. "Hadi dışarı çıkalım."

Ona düz bir bakış attım. "Ah... peşimde sapıklar ve kiralık katiller var, hatırladın mı?" Ama gerçekten dışarı çıkmak istiyordum. Giyinip kuşanmak, içmek, dans etmek ve bu gece için *Madison Kate Danvers* olduğumu unutmak istiyordum. Yine de aptalca, slasher'daki kız gibi kararlar verme konusunda dersimi zor yoldan almıştım, bu yüzden başımı salladım. "Hayır, sanırım benim kutlamam yatakta Netflix izlemekten ibaret olacak."

Bree'nin dudakları sırtarak kıvrıldı. "Öyle mi? Kimin yatağında?"

Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Sapık." Ama haksız da sayılmazdı; aklım şimdiden akşam kimin yatağında "Netflix and Chill" yapabileceğimdeydi. Steele'in bandajları sabahki muayenem sırasında çıkarılmıştı; SGU'da artık hiçbirimiz telefon yasağı kuralına uymadığımıza göre bana bir fotoğraf göndermişti. Doktorunun ne dediğine bağlı olarak... bu gece her türlü eğlence olabilirdi.

Bree suratını asarak, "*Hadi* ama," diye homurdandı. "Artık seni hiç göremiyorum. Lütfen, dışarıda eğlenceli bir gece geçirebilir miyiz? O sınavlarda çok çalıştın; biraz gevşemeyi hak ediyorsun."

İçimi çektim. "Hapistekilerimi buna ikna etmeye çalış."

Kaşlarını çattı ve içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Özgürlüğümü kaybetmemin ardında gerçekte kimin olduğunu öğrendiğimi ona söylememiştim, bu yüzden hâlâ her şeyin babamla ilgili olduğuna inanıyordu. Kody'nin bu işe karıştığını sır olarak saklamam için hiçbir neden yoktu, sadece onun aşık olduğum adamlardan birinden nefret etmesini istemiyordum - daha iyi bir karar vermeme rağmen.

"Pekâlâ, meydan okuma kabul edildi," diyerek ayağa kalktı ve çantasını aldı. "Geliyor musun?"

Ona birkaç kez göz kırptım. "Ne?"

Omuz silkti ve çantamı bana fırlattı. "Bu gece benimle parti yapmana izin vermeleri için hapishane arkadaşlarını ikna etmemi söylemiştin. Ben de aynen öyle yapacağım. Bugün seni yine Kody götürdü, değil mi?"

Başımı salladım, hâlâ kafam çok karışıktı ama beni dinlemeye hazırdım. "Evet. Şu sıralar biyoloji sınavından çıkıyor olmalı."

Bree çoktan kazanmış gibi sırttı. Zavallı şey. O bu kadar heyecanlı görünürken umutlarını kırmak istemedim ama Kody'nin onun fikrini kabul etmesine kesinlikle imkân yoktu. Hayatta olmaz. Çocuklar bana doğrudan bir şey söylememişlerdi ama pazartesi günkü kutudaki kuş olayından beri korumacı tavırlarını ustaca artırmışlardı. Siyah üniformalı güvenlik görevlileri artık ön kapıyı izliyor ve geceleri arazinin çevresinde devriye geziyorlardı. Çocuklara bundan bahsetmemiştim çünkü ekstra korumadan sessizce memnundum.

Dışarı çıkıp Kody'nin yönetim binasının önüne park ettiği Maserati'sine doğru ilerlerken adımlarında bir sıçrama vardı. Muhtemelen sınavdan yeni çıkmıştı ve şimdi şoför kapısına yaslanmış, başını eğmiş biriyle mesajlaşıyordu.

"Kody, muhteşem!" Bree ona doğru zıplayarak seslendi. İçimde kıvrılan kıskanç sahiplenme duygusunu görmezden gelmeye çalıştım ama çok zordu. Bree tam bir fıstıktı ve üstelik çok da çapkındı.

Telefonundan başını kaldırdı, Bree'yi görünce kaşlarını çattı, sonra bakışları onun yanından bana kaydı. Dudaklarını büken gülümseme tamamen bana aitti ve Bree'nin çapkın olmasıyla ilgili tüm endişelerimi yok etti. Kody'nin şu anda sadece bir kızda gözü vardı ve o da bendim.

Telefonunu cebine geri koyarken arkadaşşıma "Selam Bree," diye cevap verdi. "N'aber?"

Kız megawatt gücündeki gülümsemesini açtı ama Kody ona bakmıyordu bile. Yüzü ona dönüktü elbette ama görüş açısı bana kilitlenmişti. Bu durum içimi ısıtıyor, tüylerimi diken diken ediyordu ve daha şimdiden Netflix randevusunu planlamaya başlamıştım.

"Kody, tatlım, MK'nin bu sınavlar için ne kadar sıkı çalıştığını biliyorsun, değil mi?" diye başladı, araba satıcısı kişiliğini gerçekten güçlendirerek. Bu beni sırttırdı. "Sence de bu gece biraz kutlamayı hak etmiyor mu? Rahatlamak ve diğer tüm o saçmalıkları unutmak için bir şans?" Kirpiklerini kırıştırtıyordu ama Kody hâlâ beni izliyordu. Bakışlarına karşılık verdim ve küçük bir omuz silkme *hareketiyle* başımı salladım.

"Hımm, evet?" diye cevap verdi arkadaşşıma ve belli ki onun söylediklerine odaklanmamıştı. Çaylak hatası.

"Harika!" Bree haykırdı. "Yani onu bu gece dansa götürmeme bir itirazın yok. Aynı fikirde olduğumuza çok sevindim."

Kody'nin bakışları benimkilerden ayrıldı ve kaşlarını çatarak Bree'ye baktı. "Bekle, ne?"

Bree içini çekti ve bu gibi durumlarda babasından sık sık izin aldığı gibi kolayca geçemediği için sinirlendiği belliydi. "Bu gece MK'yi kulübe götüreceğim," dedi ona, ses tonu şekerli tatlılığından bir parça kaybederek. "Ve bu konuda bir pislik gibi davranıp onu durdurmayacaksın, tamam mı?"

Kody'nin keskin bakışları eğlenceye dönüştü ve dudakları sinsî bir yarım gülümsemeyle çekildi. "Tamam, elbette."

"Ha?" Verdiği yanıt karşısında afallamış bir halde ağzımdan kaçırıldım.

Belli ki Bree de şaşırılmıştı. "Ne diyeyim?" diye cevap verdi, kaşlarını çatarak.

Kody omuz silkti, arabayı itti ve beni yarı kucaklamak için uzandı. "Elbette dedim. MK kulübe gitmek istiyorsa gidebiliriz."

"Gerçekten mi?" Bree haykırdı, sonra kaşlarını çatı. "Bekle. *Biz* mi?"

Kody'nin sırtışı daha da genişledi. "Evet, ben ve çocuklar gerçek bir gece kulübüne gitmeyeli uzun zaman oldu. Sanırım siz kızların sahte kimlikleri vardır? Şimdi Arch'ı arayıp haber vereyim." Cebinden telefonunu çıkardı ve Bree bana paniklemiş bir bakış fırlattı.

"Bekle, bekle, bekle," demek için acele etti, Archer'a mesaj atmasını fiziksel olarak engellemiş gibi bir elini uzattı. "Sadece MK ve ben demek istemişim. Kızlar gecesi, anlıyor musun?"

Kody kısa bir kahkaha attı. "Kastettiğinin bu olduğunu biliyorum, Bree. Ama alacağın şey bu. Ya hepimiz gideriz ya da kimse gitmez. Ne olacak?"

Arkadaşım acı dolu bir ses çıkararak bana özür dileyen bir bakış fırlattı ama ben sadece kaşlarımı kaldırarak ona karşılık verdim. Eğer dışarı çıkmayı bu kadar çok istiyorsa, o zaman gölgelerimin peşime takılmasına katlanmak zorundaydı. Aslında onların da bunu yapmasını tercih ederdim. Paranoya seviyemin sürekli arkamı kollarken dışarıda bir gece geçirmeme izin vereceğinden şüpheliydim. En azından Kody, Steele ve Archer bütün gece bana bakarken kendimi güvende hissedirdim.

"Ah, *tamam*," diye yumuşadı Bree, sesi çok sinirli geliyordu. "Ama MK'yi oraya ben götüreceğim; hepiniz başka bir arabayla gelebilirsiniz."

Kody sadece başını salladı ve belimdeki sahiplenici tutuşunu sıkılaştırdı. "Olmaz. Sizinle orada buluşacağız. Saat dokuz gibi Club Twenty-Two, kulağa hoş geliyor mu?"

Kahretsin, Şimdi de onun dilinden konuşuyordu. Bree'nin kaşları havaya kalktı. "Bizi Club Twenty-Two'ya sokabilir misin?"

Sırttı. "Girdirebilirim. Yapamaz mısın?"

Gülmek için kendimi zor tuttum, kaŐınıyormuŐum gibi elimle yüzümü kapattım ve Bree kaşlarını çattı.

"Tamam. Seninle orada buluşuruz," dedi dişlerini sıkarak. "Ama temaya uygun giyinsen iyi olur."

Bu yorumuyla beni kaybetmişti. Club Twenty-Two, Shadow Grove'daki en yeni gece kulübu olması ve İsyen Gecesi'ni takip eden aylarda açılması dışında benim için hiçbir Şey ifade etmiyordu. Oraya hiç gitmemiŐtim ve Bree'nin hangi "temadan" bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Lütfen, Bree," diye alay etti Kody, "bizi hafife alma. Dokuzda görüşürüz!"

Cevap vermesini beklemeden bana arabanın etrafında eşlik etti ve içeri girmem için kapıyı açık tuttu. Görünüşe göre, hazırlanmamız gereken temalı bir gece kulübümüz vardı.

Club Twenty-Two, temanın ne olduğunu anlamak için bir dahi olmaya gerek olmadığı ortaya çıktı. Yine de dolabımda hiç flapper elbisesi olmadığını görünce, Kody eve dönerken bir telefon etti. Elbette, iki saat sonra, kısa etek ucunun etrafında çapkın saçakları olan muhteşem, koyu kırmızı, cam boncuklu bir elbise deniyordum.

"Vay canına," dedi Steele, açık kapı çerçeveme yaslanıp bakışlarını üzerimde gezdirerek. "İnanılmaz görünüyorsun, Cehennem Kedisi. Bunun yerine evde kalmak istemediğine emin misin?" Ateşli bakışları her şeyi anlatıyordu ve ben de kabul etmeyi şiddetle arzuluyordum. Ama... saçım ve makyajım için harcadığım onca zamanı boşa harcamak çok yazık olurdu.

Kody, "İyi denemeydi, göt herif," diyerek Steele'in yanından geçip yatak odama girerken şakacı bir şekilde kafasına vurdu. "Bu gece o elbiseyi üzerinden çıkaracak biri varsa, o da benim."

Steele arkadaşına ters ters baktı ve gözlerinde keskin bir nefes almama neden olan bir tehlike vardı.

"Tamam, sakın olun, ikiniz de." İkisine de şüpheyle baktım. "Siz de giyiniyorsunuz, değil mi?" Kody gömleksizdi -yine- ve üzerinde sadece düğmeleri açık gri bir pantolon vardı. Steele'in üzerinde hâlâ kapüşonlu bir tişört ve kot pantolon vardı.

Kody sırtarak, "Elbette öyleyiz, MK," diye cevap verdi. "Sadece fermuarını çekmek için yardıma ihtiyacın var mı diye bakmaya geldim..."

Başımı iki yana salladım, uyduruk bahanesine bir an bile inanmadım. "Siktirin gidin ve üstünüzü değiştirin, ikiniz de. Ben aşağıda bekleyeceğim."

Tekrar odamdan çıkıp gözden kayboldular ve ben de elbiseme uygun ayakkabıları bulmak için büyük dolabıma girdim. Hazır olduğumda koridordan merdivenlere doğru ilerlemeye başladım, ancak Steele'in adımı seslendiğini duyunca durakladım.

"Ne var ne yok?" Hafif aralık kapısını iterek sonuna kadar açtım ve kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Üzerinde hâlâ kot pantolonu vardı ama beyaz tişörtünün yarısı üzerindeydi ve yaralı koluyla sıkışıp kaldığı belliydi. Yüzündeki acı dolu ifadeye gülmek için kendimi zor tuttum. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Teklif ettim.

"Olur mu?" diye yüzünü buruşturarak cevap verdi.

Odanın karşısına geçtim, karışmış kumaşı dikkatlice ham, kabuk bağlamış derisinden sıyırdım ve kolunu kolluğun içinden geçirmesine yardım ettim.

Steele iyileşen derisinin altında kasları kıpırdandıkça yüzünü buruşturdu ama ben tişörtünü vücudundan aşağı indirirken bu ses hızla iniltiye dönüştü.

"Cehennem Kedisi," diye hırladı uyararak, "dalga geçiyorsun." Sırttım. "Evet, yani?"

"Yani," diye cevap verdi, parmaklarımı açık bel kemerine gitmeden yakalayarak, "bir hafta dolmadan blöfünü görmemi isteme. Doktorum yol yaralarımın iyileşme sürecinden çok memnun kaldı."

Gülümsememi bastırdım ve sert bir bakışla onu düzeltmeye çalıştım. "Max Steele, az önce tişörtünün yarısına kadar sıkıştın." Biraz dudak büktü ve ben de alayımı yumuşatmak için onu öptüm. Bunun sadece hafif bir öpücük olmasını planlamıştım ama parmakları belimi kavradı, beni kendine doğru çekti ve öpüşmemizi bambaşka bir âleme doğru derinleştirdi; sanki kendini incitmeden beni becerebileceğini kanıtlamaya çalışıyordu.

"Steele," diye inledim, kendimi ondan ayırmak için olması gerekenden *çok* daha fazla çaba harcadım. "Başka bir konuda yardıma ihtiyacın var mı?" Gri gözleri parladı ve yanaklarım kızardı. "*Giymek* için," diye açıkladım, ellerimi kararlı bir şekilde vücudundan ayırıp bir adım geri çekildim.

Steele'in sırtışında muziplik vardı ama başını salladı. "Aslında, evet. Bir saniye bekle; bu pantolonu değiştirmem gerekiyor." Kot pantolonunu çıkarmaya başladı ve ben de acı dolu bir iniltiyle ona sırtımı dönmek zorunda kaldım.

"Şimdi kim dalga geçiyor?" Nefesimin altında mırıldandım ve o da karanlık bir kahkaha attı.

Bir saniye sonra, "Tamam, ben iyiyim," diye açıkladı. "Artık kemiklerimi zıplatmadan arkanı dönebilirsin."

Yapacak bir şey olsun diye kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve yavaşça dönüp ona baktım. "Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım," diye mırıldandım, bakışlarımı vücudunda gezdirerek. Kody'ninkine benzer gri bir pantolon ve dar beyaz bir tişört giymişti; sağ kolundaki dövmenin kolu kumaşla kontrast oluşturacak şekilde görünüyordu. Ellerinde karmakarışık siyah deri kayışlar tutuyordu.

Kayışları uzatarak, "Bana yardım eder misin?" diye sordu.

Merakla aldım, ilk başta bunun bir tür esaret aksesuarı olduğunu düşündüm. Belki de Club Twenty-Two'yu tamamen yanlış değerlendirmiştim ve burası gerçekten bir BDSM barıydı?

Steele kıs kıs güldü. "Tanrım, şu anki yüzün, Cehennem Kedisi. Düşündüğün gibi değil... ama eğer *bunu* istiyorsan kesinlikle yapabilirim." Arkasını dönerek bana sırtını döndü, ben de mırıldandığı eklemeyi ancak yakalayabildim. "Ya da Arch isterdi."

Sözlerinin üzerimde yarattığı etkiyi görmezden geldim ve onları anlamak için kayışları tutarken boğazımı temizledim. Ama Steele benden çok öndeydi.

"İşte." Bir halkayı ayırdı ve sağlam kolunu geçirerek nasıl oturması gerektiğini gösterdi. Daha sonra diğer yarısını yaralı kolunun ve omzunun üzerine sabitlemesine yardım edebildim ama kayışı göğsüne bağlarken yüzünü buruşturunca kaşlarımı çattım.

"Steele," dedim yatağından bir tabanca alırken -nasıl olduysa orada olduğunu fark etmemiştim- ve az önce ona yardım ettiğim deri kılıfın içine yerleştirirken. "Bu bütün gece canını yakacak gibi görünüyor. Ayrıca, biraz açık değil mi?"

Yüzünde hınzır bir sırıtışla bana döndüğünde kaşlarımı çattım. "Aslında güzelim, bu otantik bir 1922 silah kılıfı, yani *teknik olarak* kostümümün bir parçası. Ayrıca, bir gece kulübüne silahsız gideceğimizi düşünmüyordun, değil mi? Ya biri sana tekrar saldırırsa?"

Endişe içinde dudağımın kenarını ısırdım. "Elbette. Ama muhtemelen şu anda başka bir silahlı çatışmaya atlamamalısın. Korkmadan kolunu bile oynatamazsın."

Steele bana öylece baktı ve ben de kaybetmekte olduğum bir savaş verdiğimi gayet iyi biliyordum.

"Max..." Argümanımı çoktan terk ettiğimi bilerek inledim. Vay canına. "Erkek striptizciye benziyorsun," diye mırıldandım, kıskanç bir kız arkadaş gibi görünmemek için kendimi zor tutarak.

Sırıtışı genişledi ve bana doğru birkaç adım attı. çok fazla havalı. *Lanet olsun, yumurtalıklarım patladı.*

"Bana kıyafetlerimi yırtmak istediğini mi söylüyorsun, Cehennem Kedisi?" diye alay etti, yüzümü ona doğru kaldırmak için çenemin altına bir parmağını hafifçe vurdu. "Çünkü ben de buna katılabilirim." Bana o muhteşem gözlerinden birini kırttı ve neredeyse boşalıyordum. Lanet olsun, görünüşe göre beş gün libidom için çok uzun bir süreydi çünkü neredeyse nefes nefese kalmıştım.

Kody, Steele'in açık kapısına vurarak, "Hey, gitme zamanı," diye duyurdu. "Yolda hamburger yemek istiyorum."

Steele gözlerini bir saniye bile yüzümden ayırmadan, "Siktir git," diye cevap verdi, "bir şeyin ortasındaydık."

Heyecandan karnım zil çaldı ve ağzım sulandı. Gözlerindeki o sarhoş ve aç bakışı hangi düşünce yarattıysa, ben de o düşüncenin içindeydim.

"Kody odaya girip beni elimden tutarak, "Yaralarınla bütün hafta beni engelledin, bu yüzden kesinlikle beni kızımızla dışarıda bir gece için kandıramazsın. Hadi, kaldır kıcını." Beni de arkasından sürükleyerek tekrar odadan çıktı ve köşeyi dönmeden önce Steele'e omzumun üzerinden bir sırtış atacak kadar bile zamanım olmadı. Ama Kody beni aşağıya kadar götürmeye devam etmedi.

Bunun yerine dönüp beni Steele'in yatak odasının hemen dışındaki duvara yapıştırdı. Dudakları sert, sahiplenici bir öpücükle dizlerimin bağına çözdü ve tırnaklarım ensesine battı.

"İnan bana bebeğim," dedi boğuk bir fısıltıyla, "o elbiseyi üzerinden çıkarıp bu gece evde kalmaktan başka bir şey istemiyorum. Ama bu kulüp gezisi çifte amaca hizmet ediyor."

Kaşlarım havaya kalktı. "Öyle mi?"

Başını salladı, kaba başparmağını rujumun muhtemelen her türlü bulaştığı alt dudağımda gezdirdi. "Arch büyükbabasının eğitim kampından biriyle temasa geçti. Sana saldıranın nasıl bir D'Ath bıçağına sahip olduğu konusunda sana ışık tutabilir."

Şok, çenemin hafifçe düşmesine neden oldu. "Ciddi misin?" Kody başını salladı. "Ve... bu adam Club Twenty-Two'da mı?"

"Öyle olmalı." Kody beni serbest bıraktı, bu sefer beni tutmak yerine elini uzattı. "Ayrıca o dans pistinde ellerimi üzerinde gezdirmek için sabırsızlanıyorum."

Güldüm, elini tuttum ve onunla birlikte merdivenlerden aşağı yürüdüm. "Ellerini her yerde üzerimde gezdirebilirsin," dedim sessizce, "hem de çok daha az seyirci varken."

Kody'nin bana attığı sırtış seksle sıırılsıklamdı ve kalçalarım sıkıştı. "Seyirciler de eğlencenin bir parçası, bebeğim." Uzun kirpikleri arsız bir göz kırpışla yeşim yeşili bir gözün üzerine kapandı ve kalbim hızla çarptı. Bu çocuklarla boyumdan büyük işlere kalkışmıştım ve umurumda bile değildi. Biraz daha evrenlerinin merkezi gibi hissetmeye devam edebileceğim anlamına geliyorsa, yaklaşan tüm kalp kırıklıklarını seve seve imzalayabilirdim.

Garaja girerken Steele bize yetişti ve Archer çoktan siyah Range Rover'in yanında bekliyordu... vay anasını, vay canına. Kömür rengi ince çizgili takım elbise pantolonu, mürekkepli kollarını göstermek için kolları kıvrılmış siyah bir gömlek ve lanet olası *jartiyerler*. Ben

jartiyerleri yasadışı ilan etmek için can atıyorum. Olmalılar. Fötr şapkayla birleşince ortaya çıkan temalı görünüm? Harika bir görünümdü. Hem de harika bir görünüm.

"Gitmeye hazır mıyız?" diye sordu bize kaşlarını çatarak. Çocuklarla konuşuyor gibi görünüyordu ama ne kadar öyle değilmiş gibi davranmaya çalışsa da gözleri benim üzerimdeydi.

Steele başını sallayarak cevap verdi, giydiği deri ceketini açtı ve Archer'a silahını gösterdi. Ondan bir tepki bekliyordum ama dikkatini Kody'ye vermeden önce Steele'e kısa bir baş selamı vermekle yetindi.

"Hazırız patron," diye cevap verdi Kody, arkasını dönüp sırtının alt kısmına yerleştirdiği silahını göstererek. Üçüne de sanki üç kafaları birden çıkmış gibi bakakaldım.

"Siz ne zamandan beri şehirde bir gece geçirmek için gizli silahlar taşımaya başladınız?" Çoğunlukla bir cevap beklemeden sordum. Yine de bir tane aldım. Tabii ki aldım.

"İnsan içine her adım attığınızda bıçaklanmaya, boğulmaya ve takip edilmeye başladığınızdan beri, Prenses," diye hırladı Archer, ses tonunda çiğ bir şey vardı. Kızgınlık, diye düşündüm. "Seni hayatta tutmaya çalışmak tam zamanlı bir iş."

Kaşlarımı çattım ama ona benimle ilgilenme zahmetine girmemesini söylemek gibi aptalca bir şeyle karşılık vermedim. O kadar aptal değildim. Onlara ihtiyacım vardı, yoksa sonum gerçekten annem gibi olurdu. Dövülür, boğulur ve kafasından vurulurdu.

"Ben de silahlanmalı mıyım?" Kody ve Steele Range Rover'ın arkasına tırmanırken sordum. Anlaşılan centilmenlik yapıp yolcu koltuğuna benim oturmama izin veriyorlardı. Sik kafalılar.

Archer beni şöyle bir süzdü ve küçük bir iniltiyle elini kirli sakalına götürdü. "Hayır, sen iyisin. Aslında herhangi bir sorun beklemiyoruz." Yolcu kapısını açtı ve bana tutarak binmemi işaret etti. Bunun kibar ve nazik bir jest mi yoksa bana acele etmemi söylemenin pasif-agresif bir yolu mu olduğunu düşünmek arasında kaldım. Her neyse, arabaya bindim ve o arabanın önünden kendi tarafına doğru dönerken ben de kemerimi bağladım.

Garajdan çıkıp garaj yolundan aşağı inmeye başladığımızda Steele ve Kody arka koltukta sohbet ediyorlardı ama ben onların sözlerine odaklanmıyordum. Archer'ın direksiyonu tutuşundaki gerginliğin ve bana şimşek hızıyla attığı bakışların farkındaydım. Daha doğrusu, oturduğumda kısa elbisemin yukarı kalkması sayesinde açıkta kalan kalçalarım. Şeffaf bir elbise giymiştim.

Çoraplar siyah bir jartiyer kemeriyle tutturulmuştu ama o kadarını göremiyordu, bu da ona çıplak bacak yanılsaması veriyordu.

Kapıda durup güvenlik görevlisinin kapıyı açmasını beklediğimizde Archer sinirli bir iç çekişle elini cebine attı.

"İşte," diye mırıldandı ve kıpkırmızı kelebek bıçağını bana uzattı. "Al bunu. En azından elbisene uyuyor."

Şaşırmış bir halde bir süre bıçağa baktım, sonra kapılar tamamen açılıp Archer'ın geçmesi gerektiğinde bıçağı aldım.

"Peki ya sen?" Katlanmış bıçağı avucumda tutarak sordum. Cebinde olduğu için sıcaktı ve neredeyse onun bir uzantısına dokunmak gibiydi.

Archer yarım bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Ben iyiyim Kate. Sadece kendini bıçaklamaya kalkma."

Nadiren kullanılan bu isim karşısında kalbim tekledi. Bana Kate diyen *tek* kişi Dallas'tı ve alaycı bir yanımla Archer'ın bunu eski dostum ve ilk aşkımla dalga geçmek için mi yaptığını düşünmeden edemedi. Sonra... başka bir yanımla gizliden gizliye bunu sevdi.

Elbisemde cep yoktu, bu yüzden daha iyi bir fikrim olmadığı için elbisemin eteklerini yukarı çektim, çorabımın askılarından birini çıkardım ve tekrar takmadan önce bıçağın sapından geçirdim. Bıçağın büyük kısmını çorabımın üstündeki dantel bandın içine soktum, sonra araba keskin bir şekilde savrulunca nefesim kesildi.

"Oha, ne oluyor lan?" Kody arka koltuktan sordu. "İlk kez mi araba kullanıyorsun, kardeşim?"

Archer'ın çatık kaşları yola sabitlenmişti, parmak eklemleri direksiyon simidinde bembeyazdı. "Özür dilerim," diye mırıldandı sıkılmış dişlerinin arasından. "Bir sincaba çarptım sandım."

Kody ve Steele, Archer'ın boktan sürüşüyle ilgili şakalar yaptılar ama ben sadece yan gözle baktım.

Kıçımın sincabı.

Ben neden şaşırdığımı bilmiyorum -bu çocuklarla ilgili hiçbir şey artık beni şaşırtmamalı- ama Club Twenty-Two'nun kapısındaki fedailer Steele'in kötü gizlenmiş silahına gözlerini bile kırpmadılar. Archer'a ve çocuklara saygılı bir şekilde başlarını salladılar, sonra da Bree'yi de yanlarına alarak hepimizi içeri aldılar. İçeri girmek için bekleyen büyük insan kuyruğunu atlادık ve giriş holünde paltolarımızı kontrol ettik.

Ağır kadife perdelerden geçip ana kulübe girdiğimizde ilk fark ettiğim şey, inkar edilemez parti atmosferiydi. Müziğin sesi yüksekti, sohbet ve kahkahalar daha fazlaydı ve herkes temaya uygun giyinmişti. Sanki doğrudan Muhteşem Gatsby'ye adım atmış gibiydik... striptizciler hariç. Evet, bir sahneden iki paralel pist çıkıyordu ve her birinde muhteşem ama az giyimli bir dansçı direkt çalışıyordu. Sol tarafta inanılmaz bir vücuda sahip muhteşem sarışın bir kız, sağ tarafta ise üzerinde sadece küçük, pullu bir mayo olan bir adam vardı.

"Eşit fırsatta çıplaklık," dedim sırtarak, "hoşuma gitti."

Archer gözlerini devirdi, sonra Steele'le benim duyamayacağım kadar sessiz bir şekilde konuşmak için döndü -ona çok dikkat ettiğimden değil- o sırada kalabalığın arasından tanıdık bir yüz belirdi.

"Kate!" Dallas gürleyerek öne atıldı ve ayaklarımı yerden kesen bir sarılmayla beni kucakladı. "Gelmene çok sevindim. Breezie'nin bunu başarabileceğini sanmıyordum."

"Geleceğini bana söylememiştin bile," diye cevap verdim ve Dallas'ın omzunun üzerinden Bree'ye küçük bir şaşkınlık ifadesi verdim. O da bana küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi ve omuz silkti.

"Ben içecek bir şeyler getireyim," diye teklif etti. "Bana yardım edebilirsin, Kody." Adam itiraz edemedi kolundan tutup onu peşinden sürükledi ve Archer'ın çoktan ortadan kaybolduğunu fark ettim.

Görünüşe göre buraya kiminle buluşmaya geldiyse beni konuşmaya davet etmemiştin. Söz konusu olan *benim* hayatımken böyle sıvışıp gitmesi beni çok sinirlendirmişti. Öte yandan, içinde yaşadıkları karanlık dünya hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Sosyal bir gaf yapıp hepimizin vurulmasına neden olmam çok muhtemeldi. Tekrar.

"Artık beni yere bırakabilirsin," dedim Dallas'a gülerek ve o da isteksizce beni tekrar ayağa kaldırdı.

Steele yaklaştı, elini sahiplenerek belime koydu ve beni Dallas'tan bir adım uzaklaştırdı. Bu o kadar aptalca, testosteron dolu bir hareketti ki gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. Dallas bir tehdit değildi. Hem de hiç. Ama o tam sahiplenme modundayken Steele'i bu konuda ikna etmeye çalışarak nefesimi boşa harcamayacaktım. Ayrıca, biraz ateşliydi.

"Seni burada gördüğüme şaşırdım Moore," dedi Steele, sesi alçak ve soğuktu.

Dallas'ın rahat gülümsemesi, gözleri Steele'in yüzüne kayınca bir an durakladı. "Hades'in bütün kulüpleri tarafsız bölgelerdir," diye cevap verdi dikkatli, eşit bir tonda. "Burada bulunarak kuralları çiğnemiş olmuyorum."

Steele başını hafifçe eğdi. "Bunun değişmeyeceğinden emin ol. Bu gece Ferryman'a bir hatırlatma gönderecek havada değilim."

Bu üstü kapalı tehdit karşısında Dallas'ın yüzündeki gülümseme tamamen kayboldu. "Sanırım Zane ve Reaper'lara gönderdiğiniz hatırlatma yeterliydi, teşekkürler." Bakışlarını bana çevirdi, kaşları endişeyle çatıldı. "Senin için endişeleniyorum Katie. Belki bu gece konuşabiliriz... yalnız?"

Steele'in eli belimde sıkılaştı ve Dallas yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirmeden önce ona gergin bir bakış fırlattı.

"Neyse, gidip Bree'nin bizim için ne sipariş ettiğine bakalım. O kızın içki seçimlerine güvenmiyorum." Dallas güldü ama Bree ve Kody'nin gittiği yöne doğru giderken zoraki bir ses çıkardı.

Steele'i takip etmeden önce durdurdum ve düz avucumu onun sert karnına dayadım.

"Çok fazla sırrınız olduğunu biliyorum," dedim, gözlerine bakabilmek ve ne kadar ciddi olduğumu gösterebilmek için yer değiştirerek, "ve olan biten diğer her şeye rağmen size karşı her türlü sabrı gösterdim" -sapık mailimin bana hepsinin *yalancı* olduğunu hatırlatması gibi- "ama bu sabır tükeniyor."

Steele iç çekti ama bu sinirli bir hareket değildi. Daha çok bir teslimiyet iç çekişiydi. "Biliyorum bebeğim," diye cevap verdi, gözlerini kaçırmadan gözlerime bakarak. "İnan bana, bu konu sandığından daha fazla aklımda. Kody'nin de öyle."

Dudaklarımı büzdüm, "Ama Archer'ınki değil mi?" diye sormadan edemedim.

Steele'in bakışları bir an için benimkilerden uzaklaştı ve kaşlarını çatarak omzumun üzerinden kulübün diğer ucuna baktı. "Arch..." Küçük bir yüz buruşturmayla sözünü kesti. "H a d i , diğerlerini bulalım. Burası

Senin için bir gece olması gerekiyordu, Cehennem Kedisi. Arkadaşlarınla iyi eğlenceler; biz sadece kimsenin seni öldürmeye çalışmadığından emin olmak için buradayız."

Beni bara doğru sürüklemeye çalışırken kaşlarımı çattım. "Max Steele, beni başından savma. Er ya da geç neler olduğunu öğrenmem gerekecek."

Parmaklarını arkamda birleştirerek bana zayıf bir gülümseme verdi. "Biliyorum. Ama daha sonra olabilir mi? Benden nefret etmemen gerçekten hoşuma gidiyor." Eğildi, dudaklarını benimkilere yaklaştırarak ikna edici bir öpücük kondurdu ve ben de onun içinde eridim.

Piercing'inin sertliği dilimi okşarken hafifçe inledim ve yakın gelecekle ilgili endişelerimi bir kenara itmeye çalıştım. Ama hiçbir şey onun sözlerinin bana verdiği batma hissini değiştiremezdi. Tüm sırlarını öğrendiğimde, kaçınılmaz olarak ondan bir kez daha nefret edeceğimden tamamen emindi.

"Peki," diye mırıldandım öpüşmemizden ayrıldığında. "Ama bunu daha sonra tekrar konuşacağız."

Bana kısa bir baş selamı verdi. "Ama bu gece değil," diye ekledi ve bara doğru yürürken parmaklarımızı birbirine bağladı.

Konuyu daha fazla zorlamak istedim ama aynı zamanda kabul ettim. Bu gece onların tüm sırlarını ve yalanlarını bilmek istemiyordum. Soyunmak ve Steele'le ya da Kody'yle pazar gününe kadar altı şekilde sevişmek *istiyordum*. Ya da her ikisiyle. Bir kız hayal kurabilirdi, değil mi?

"Hey, işte buradasın!" Steele kalabalığı yararak ona, Kody'ye ve Dallas'a uzun barın sonuna doğru ulaşmama yardım ederken Bree anons etti. "Kaybolduğunu falan sanmıştım."

Steele'in parmaklarıyla birleşen parmaklarıma bakarken gülümsemesi küçük bir kaş çatmayla noktalandı. Yine de onu aceleyle bırakmıyordum, bu yüzden istediği kadar spekülasyon yapabilirdi. Genel kanının aksine, kız arkadaşlarımıza seks hayatımızın her yönünü anlatmak zorunda değildik ve ben de Kody ve Steele'le olan ilişkim konusunda çenemi kapalı tutuyordum. Ama vücut dilinden ve tanıdık dokunuşlardan bunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

"Ne sipariş ettin?" Yüzünden okunan soruyu geçirterek ona sordum. Barın üstünde bir tepsi dolusu içki duruyordu ve ben partiyi başlatmak için sabırsızlanıyordum. Tabii ki mantıklı bir şekilde, insanlar beni öldürmeye çalışırken zil zurna sarhoş olmaya hiç niyetim yoktu.

Bree tartışma konusundan memnun bir şekilde gülümsedi. "Hadi, oturacak bir yer bulalım ve dans etmeden önce bunlardan birkaç tane içelim."

Dallas bir kahkaha attı, kesme kristal bardağından viskisini yudumluyordu. "Ben dans falan etmiyorum."

Neşeli arkadaşım ona ters ters baktı, sonra da içki tepsisini taşımasını işaret ederek dans pistinin yanındaki alçak bir masanın etrafındaki sandalyelerden oluşan çembere doğru ilerledi. Burası rezerve tabelasıyla işaretlenmişti ama biz yaklaşırken bir görevli Kody'ye başıyla işaret etti ve tabelayı kaldırdı.

Süslü.

Beşimiz bir süre gerçek arkadaşlar gibi oturup sohbet ettik ve içki içtik. Karanlık, tehlikeli geçmişleri ya da peşlerinde psikopat katiller olmayan insanlar gibi. Sanki hiçbirimizin şiddet yanlısı çetelerle ya da... her ne oluyorsa onunla bir bağı yokmuş gibi. Çok güzeldi. Sınavlarımın stresinden ve takipçimin ölü hayvanlar ve istenmeyen seks resimleri gönderme paranoyasından sonra tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Bu şarkıya bayıldım!" Bree yeni bir melodi çaldığında haykırdı ve kafasını sallamaya başladı. "Hadi, dans etmeliyiz." Elini bana doğru uzatarak onunla birlikte ayağa kalkmamı işaret etti.

Güldüm ama itiraz etmedim. Eskiden Bree'yle dansa gitmeyi *severdim* ve kalabalık bir dans pistinde kendimi bırakacak kadar çakırkeyiftim.

Bree önden gidiyor, dans pistinde iki striptizci pistinin arasında bir yer bulduğunda kıcını akılda kalıcı bir ritimle sallıyordu. Yanıp sönen ışıkların altında bana sırtıttı, iki elimi tuttu ve beni de kendisiyle birlikte dans etmeye zorladı. Bu konuda çok fazla teşvike ihtiyacım olduğundan değil.

Kalçalarımı oynatmaya başlayıp müzikle bütünleştüğimde "Evet kızım," diye kıkırdadı. "İşte tanıdığım MK! Seni özlemişim!" Duygusal bir sarhoşluk içinde kollarını boynuma doladı ve dans ederken vücudunu benimkine yaklaştırdı.

Sözleri beni biraz kızdırdı ama bunu dans pistine çıkmadan önce içtiği shot sayısına bağladım. Ama cidden, uğraştığım her şey göz önüne alındığında, kişiliğimdeki değişimin beklenen bir şey olduğunu düşünürdüm.

Olumsuz düşüncelerden kurtulmak için başımı sallayarak kalçalarımı oynattım ve onunla eski günlerdeki gibi dans ettim. Dallas bize katıldığında ve Bree azgın bir maymun gibi ona tırmandığında muhtemelen sadece birkaç şarkı dans etmiştik.

Dallas'ın yüzündeki panik ifadesine kıs kıs gülerek dans pistinden ayrılıp onları biraz yalnız bırakmak için döndüm ama arkamda beni bekleyen kendi dans partnerimi buldum.

"Kodiak Jones," diye mırıldandım geniş bir sırtışla, uzanıp kalçalarımı kavradı ve müziğe ayak uydururken beni kendine doğru çekti. "En son birlikte dans ettiğimiz zamanı yeniden yaratmaya mı çalışıyorsun?"

Kıkırdarken dudakları kulağıma değdi, nefesi tenimi okşadı ve içimi ürpertti. "Umarım bu sefer gecenin sonu çok daha iyi biter."

O gecenin ağırlığı hâlâ zihnimde olmasına rağmen güldüm. Ama bir daha asla o duruma düşmemeye kararlıyım. Gece bitmeden Archer ve çocukların tüm kirli küçük sırları ortaya dökülse bile, kendimi beni bu kadar kolay bir av haline getiren o kırık, savunmasız pozisyona sokmayacaktım.

Bu yüzden kendimi Kody ile dans etmeye bıraktım, kalçalarımı ona sürüyor ve kendimi o anın içinde kaybediyordum. Ter tenimi kayganlaştıran kadar birlikte dans ettik ve sonunda Kody'nin kollarında dönerek yüzünü ellerimin arasında kavradım.

"İşim bitti," dedim ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum. "Beni eve götürür müsün?"

Yüzüne geniş, yırtıcı bir sırıtma yayıldı. "Hiç sormayacaksın sanmıştım bebeğim." Başını eğdi ve dudakları boynumla buluştu. Sonra dişleri ve ben boğazımda kısık bir sesle inledim. Baştan çıkarıcıydı.

Etrafta Bree ve Dallas'ı aradım, sonra onları dans pistinin karşısındaki gölgelerde sarhoş bir şekilde öpüşürken gördüğümde nefesim kesildi. Ama bu, Bree'nin Dallas'tan her bahsettiğimde takındığı ketum tavrın çoğunu açıklıyordu.

"Uh, biz..." İki arkadaşıma işaret ettim ama sonra Bree'nin boynunu emmesine rağmen Dallas'ın yine de bize baktığını fark ettim. Ben de ona gideceğimizi söylemek için garip bir hareket yaptım ve kaşları çatıldı.

Kody dans pistinde sessiz bir sohbet için oyalanmıyordu, bu yüzden Dallas ve Bree'ye hızlı bir öpücük gönderdim -onlara desteğimi verdim- ve Kody'nin beni Steele ve Archer'ın oturduğu masaya götürmesine izin verdim. İkisinin de elinde birer kristal bardak vardı ama ikisi de sarhoş gibi görünmediğinden, içkilerin göstermelik olduğunu tahmin ettim.

Archer'ı görmek bana şehirde bir gece geçirmeme neden bu kadar istekli olduklarını hatırlattı ve sert bir bakışla ellerimi kalçalarımaya dayadım.

"Yapman gerekeni yaptın mı?" Sivri bir bakışla ona sordum.

Kaşları hafifçe kalktı ve parmak eklemleriyle kirli yanağını ovuşturdu. "Evet," diye cevap verdi ve ben sert bir göz devirmeyi zar zor engelledim.

"Ve?" "Ve?" diye sordum, bilgiyi bir anda veremediği için sinirden köpürüyordum.

Cevap vermeden önce bir an bana baktı ve gözlerinde tuhaf bir ifade vardı. "Ve hiçbir şey. Çıkmaz bir yoldu."

Kaşlarımı çattım, kollarımı kavuşturdum ve gerçekten doğruyu söyleyip söylemediğini tartıştım. Ama sonra, poker suratı ne kadar kusursuz olursa olsun, bana söylemeye istekli olmadığı sürece bunu anlamamın bir yolu yoktu.

"Suratını asma Prenses Danvers," diyerek sandalyesinde öne doğru oturdu ve bu onu bana çok daha fazla yaklaştırdı. "Seni hayatta tutacağımızı söyledim ve tutacağız da. Bu kadarla kalsın."

Ona karşılık vermek, tavrı hakkında ne düşündüğümü söylemek için ağzımı açtığımda kaşlarım çatıldı ama o öne doğru kaydı, elleri belimi kavradı. Ayağa kalkıp beni ayağımdan kaldırdığında ve beni tekrar yere bırakmadan önce fiziksel olarak yolundan çektiğinde nefesim kesildi.

"Dans pistinde Kody'yi kuru kuru sikmeyi bitirdiysen gitmeliyiz." Sesinde alaycı bir ton vardı ve ellerinin belimde oyalanması bana bir şeyi çok net bir şekilde anlatıyordu.

Archer kıskançtı.

"Kuru sikiş mi? Evet, onunla işim bitti," diye sırtarak karşılık verdim. "Yine de onu eve götürdüğümde *düzüşmek* için tüm bahisler kapandı. Kıyafetlerimiz gibi."

Archer'ın yüzü bir gök gürültüsü bulutu gibi karardı ve sırtışım daha da genişledi. Dudaklarımı kulağına yaklaştırmak için ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim. "Merak etme koca adam. Gürültülü olacağım, böylece bu gece elini becerirken şansını tamamen kaybetmemiş gibi davranabilirsin."

Yüzünde tehlikeli bir öfke parlamış ama Steele elimi tutup beni arkadaşından uzaklaştırırken ben sadece güldüm. Kody ve Archer'ı da peşine takarak beni kulübün içine doğru götürdü.

"Kendine engel olamıyorsun, değil mi?" Dans eden müşterilerin arasından geçerken Steele bana mırıldandı ve ben yine kıkırdadım. "Onu kışkırtmaya devam edersen yakında ortalık karışacak."

Omzumun üzerinden Steele'e bakarak homurdandım. "Archer'ın egosu gibi mi?" O sadece gözlerini devirdi, ben de sııttım.

Vestiğerde çalışan güzel kırdan paltolarımızı aldık ve dondurucu gece havasına adımıımızı atarken hızla benimkine sarıldım. Biz kulüpteyken yeniden kar yağmaya başlamıştı ve ben ne yazık ki bu sıcaklığa göre giyinmemiştim.

"Lanet olsun," diye inledim, kaşmir paltomun düğmelerini aceleyle iliklerken dişlerim takırdıyordu. "Neden yine bu kadar uzağa park ettik?"

Club Twenty-Two'nun araç girişine izin vermeyen bir ara sokakta olduğunu düşünürsek bu retorik bir soruydu. Ama Kody bana acıdı ve beni kolunun altına aldı, biz senkronize bir şekilde yürürken kendi elini paltomun cebine gömdü.

Range Rover'a geri dönmek için sadece birkaç dakika yürümemiz gerekti ve Archer yolcu kapısını benim için sivri bir bakışla açtı. Sanki... *Sen arka koltukta arkadaşlarımdan birine sakso çekerken arabayı ben kullanmayacağım* gibi bir bakış. Ona gözlerimi devirdim ama yine de Kody'nin kucağından kayarak çıktım.

"Oyunbozan," diye mırıldandım, Archer'ın kolunun altından geçip arabaya bindim. Dürüst olmak gerekirse, bu benim açımdan bencilce bir hareketti. Çocuklar arabaya doluşur doluşmaz Archer kontağı çevirdi, ben de koltuk ısıtıcımı açtım ve kışıma neredeyse anında gelen sıcaklık karşısında iç geçirdim.

"Ah, bebeğim?" Kody arka koltuktan seslendi. "Bu da ne? Cebindeydi."

Ona baktım ve elinde katlanmış bir not kâğıdı tuttuğunu gördüm.

"Aklım almıyor. Neden cebimden çıkardın, sürüngen?" Muhtemelen sadece bir makbuz ya da onun gibi bir şey olduğu için takılıyordum. Ama Kody'nin yüzündeki ciddi ifade daha kötü bir şeye işaret ediyordu.

Kâğıdı çevirerek açtı, içinde ne olduğunu bana gösterdi ve kanım dondu.

Senin bilmediğin bir şey biliyorum. Ama sen de bilmek istiyor musun? Sana her şeyi anlatabilirim. Onlardan daha çok şey biliyorum.

T sapığımından gelen not -çünkü kesinlikle sapığımından geliyordu- geceye ciddi bir gölge düşürdü ve eve dönüş yolunda gergin bir sessizlik hakim oldu. Eve vardığımızda, hepimiz paltolarımızı bırakıp üst kata çıkarken sessizlik devam etti.

Takipçimden gelen tüyler ürpertici mesajı bir kenara bırakırsak, Kody'nin bütün gece bana verdiği üstü kapalı sözleri ya da Steele'in dans ederken bizi nasıl hararetle izlediğini unutmamıştım. Sapığımın *bir başka* harika geceyi *daha* mahvetmesine izin vermeyecektim.

Hepimiz merdivenlerin başına vardığımızda Archer, "Kody," dedi. "Beş dakikanı alabilir miyim?"

Kaşlarımı çattım. Görünüşe göre, bu gece amcığını engelleyen tek kişi takipçim değildi.

Kody içini çekti ve elini yüzünde gezdirdi, işkence çekmiş gibi görünüyordu ama başını salladı. "Elbette, kardeşim. Eminim sabaha kadar bekleyemeyecek kadar acil bir şeydir."

Archer ona ters ters baktı ama Kody irkilmiyordu. Archer'ın dikkatli olmazsa yine Kody'nin yumruğuna maruz kalabileceğini düşünerek gülmek için kendimi zor tuttum.

"Öyle," diye hırladı Archer öfkeyle. "Acil, yani." Kendi yatak odasının kapısını iterek açtı ve Kody'ye ona katılmasını işaret etti.

"Siktiğimin sık engelleyicisi," diye mırıldandı Kody nefesinin altından, düşüncelerimi mükemmel bir şekilde yankılayarak. Archer'ı takip etmeden önce bir an durdu, güçlü bir eliyle yüzümü kavradı ve beni sert ve hızlı bir şekilde öptü. Ayrıldığında nefes nefese kalmıştım ve Kody hayal kırıklığıyla homurdandı. Beni bırakmadan önce boğuk bir fısıltıyla, "Bunu kısa tutmaya çalışacağım," dedi.

"Hey, bu tişörtü çıkarmak için yardımını alabilir miyim, Cehennem Kedisi?" Steele yüksek sesle sordu, sesi ima ve eğlenceyle doluydu.

Kody, Archer'ın odasına girip kapıyı arkasından çarparken yüksek sesle bir küfür savurdu ve Steele zalimce bir kahkaha attı. Ona başımı salladım ama o sadece sırtıttı ve koridorun ilerisinde kendi yatak odasının kapısını açtı.

"Lütfen?" diye sordu, yalvaran bakışı az önce Kody'yle alay edişinden daha samimiydi. "Tekrar sıkışıp kalmak istemiyorum. Bu çok daha kolaydı.

Bandajlarım varken." Hafifçe somurtması çok acayıptı ve ben de hoşgörölü bir gülümsemeyle kapısından geçtim.

"Kody seni öldürecek, bunu biliyorsun, değil mi?" O kapıyı tekmeleyip bana doğru ilerlerken ben de yatağının yanında topuklarımı tekmeledim. Neyse ki perdeler çoktan kapanmıştı. Kalın kumaş tıpkı benim odamdakiler gibi karartıcıydı. Bana ulaştı ve parmaklarını saçlarıma geçirerek uzun, kalıcı bir öpücük için başımı arkaya yatırdı.

Öpüşmemiz sona erdiğinde küçük, tatmin olmuş bir ses çıkardı ve gülümsemesi saf yaramazlıktı. "Küçük bir rekabet onun şişirilmiş egosu için iyidir, güzelim. Ayrıca, bu gömlek için gerçekten yardıma ihtiyacım var."

"Elbette." Alaycı bir baş sallamayla cevap verdim ama zayıf bahaneler bir yana, yine de ellerimi dar beyaz tişörtünün altına kaydurdım ve kumaşı vücudundan yukarı doğru sıyırdım. Ancak deri silah kılıfı hâlâ üzerindeydi, ben de hemen çıkardım ve yaralı omzundan indirmesine yardım ettim.

Silahı şifonyerinin üzerine atarken çıkardığı inilti beni endişelendirdi. Giysilerindeki kan lekeleri de bu hissimi doğruladı.

"Kahretsin, Steele," diye azarladım onu, tişörtünü sonuna kadar ittim ve hâlâ iyileşmekte olan sol tarafına geçirmesine yardım ettim. Kolundaki ve omzundaki yol yaraları çoğunlukla iyileşiyordu ama kılıfın deri kayışlarının oturduğu yerdeki taze deri kızarmış ve iltihaplanmıştı, küçük yarıklar da tişörtünde lekelenmelere neden olmuştu.

"O kadar da kötü değil," diye yorumladı, parmaklarını en kötü sıyrıkların olduğu omzunun üst kısmına dokundurarak. "Kısa sürede iyileşirler."

Oflayıp pufladım, temizleyecek bir şey bulmak için odasına bakındım. Komodinin üzerinde bir kutu mendil vardı, ben de onlardan birini aldım ve kanı kuruladım. Haklıydı; gerçekten de o kadar kötü değildi, pansumana bile gerek yoktu ama yine de.

"Belki de bu iyileşene kadar korumalık yapmaktan kaçınmalısın?" Sinirli, endişeli ve biraz da suçluluk duygusuyla önerdim. Ben olmasaydım böyle yaralanır mıydı? Sanırım bilmiyordum. Benden önceki hayatlarının nasıl olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Belli ki tehlikeli işlere bulaşmışlardı, bu kesindi.

Steele bileğimi nazikçe avucunun içine aldı, parmaklarımdaki peçeteyi çıkarıp çöp sepetine attı. "Telaşlanmayı bırak, Cehennem Kedisi. Ben iyiyim. Birkaç yüzeysel sıyrık başıma gelen en kötü şey sayılmaz."

Bu sadece kaşlarımı daha da çatmama neden oldu. "Daha önce de öyle demiştin, bu da geçmişte seni kimin incittiğini öğrenmek istememe neden oluyor."

Elimi bıraktı, sonra parmaklarını saçlarımda gezdirdi, elbisemin fermuarını bulana kadar sırtımdan aşağıya doğru takip etti... fermuarı indirdi. "Neden bilmek istiyorsun ki güzelim? Geçmiş geçmişte kaldı. Ben, şahsen, şimdi ve burada yaşıyorum." Avuçlarını omuzlarımda gezdirerek elbisemin askılarını çıkardı ve ağır, boncuklu kumaşın ayaklarımın dibinde birikmesine neden oldu.

"Böylece onları avlayabilir ve senin için gözlerinden bıçaklayabilirim," diye cevap verdim acımasız bir gülümsemeyle. Yarı şaka yapıyordum ama Steele kısa bir kahkaha attı.

Beni nazıkçe iterek yatağına oturttu ve sonra önümde diz çökerek avuçlarını çoraplı kalçalarımın yukarı kaydırarak. "Kana susamışlık sana çok yakışıyor, Cehennem Kedisi," diye mırıldandı, parmakları jartiyerimin kancasını ustalıkla çözdü ve Archer'ın katlanmış bıçağını sakladığım yerden çıkardı. "Ama onların yaşamasına izin verdiğimi nereden çıkardın?"

Nefesimi içime çektim, gri gözlerindeki vahşi ve tehlikeli bakış kalp atışlarımda hızlanmasına neden oldu. Max Steele en büyük çelişkiydi ve ben onun karmaşık kişiliğinin her lanet unsurunu seviyordum.

"Çoraplar ne kadar seksi olsa da," diye yorumladı, ipeksi kumaşı bacağımdan aşağı yuvarlayıp bir kenara atarak, "her bir santiminin nasıl hissettirdiğini kendime hatırlatmam gerekiyor."

Askı kemerim, askısız sütyenim ve külotum çorapları hızla takip etti ve kendimi Steele'in yatağında çıplak bir şekilde uzanmış buldum, ağzı -ve o dil saplaması- bana geçen hafta tam olarak neyi kaçırdığımı gösterdi.

Delicisi klitorisimi okşarken muhtaç bir inilti çıkardım ve herif amımın içine doğru kahkaha attı. Ellerimi kafasına doğru kaydardım, o kadar kısa saçları olduğu için sessizce ona lanet ettim, ama tırnaklarımı ona ciddi olduğumu göstermek için yeterince kazdım.

Ekstra teşvike ihtiyacı olduğundan değil. Beni çoktan çıldırtmaya başlamıştı, öyle ki uzun işaret parmağını amıma soktuğunda neredeyse kapının açıldığını duymayacaktım.

Neredeyse.

"Seni *pislik*," dedi Kody, kapıyı tekrar tekmeleyerek kapattı ve kollarını kavuşturarak sırtını kapıya yasladı. Doğrudan kapıya bakıyordum, bu yüzden odanın öbür ucundaki alev alev yanan yeşil bakışlarıyla karşılaşmak için başımı hafifçe kaldırmam yeterli oldu.

Steele ona neredeyse hiç dikkat etmedi. Dudakları amımdan sadece bir saniyeliğine ayrıldı. "Siktir git, Kody," diye cevap verdi, ikinci bir parmağını içime soktu ve gözlerimin bir an için kafamın içinde dönmesine neden oldu. "Meşgulüz."

"Tam bir pislik hareketi, Steele," diye homurdandı Kody. "Bunun için Arch'ı hadım edeceğim."

Kody'nin bakışlarıyla tekrar buluşabilecek kadar kendime geldim ve dudaklarımda sinsî bir gülümseme belirdi. Ne diyebilirdim ki? Archer'ı hadım etme fikri beni tahrik ediyordu.

"Belki de MK siktirip gitmemi *istemiyordur*," diye düşünceli bir sesle ekledi Kody, gözleri hem soru hem de vaatle benimkileri tutuyordu. Dudaklarımı yaladım, nefesim başımı döndürecek kadar kısaydı.

Steele durakladı, meraklı gözlerle bana baktı. "*Gerçekten* mi?" Sırıttı, delinmiş kaşları cevabını zaten bildiği bir soruyla yukarı doğru seğirdi. "Lanet kapıyı kilitle, Kody."

"Kahretsin, *evet!*" Kody sıırıttı.

Steele'in yatak odasının kapısının kilidi tıkırdayarak kapandı ve Kody tek eliyle gömleğini çıkarırken heyecanla dudağımı ısırdım. Şaka değil, bunun sadece striptizcilerin yapabildiği bir hareket olduğunu sanıyordum ama anlaşılan Kody çok yetenekliymiş.

Steele bacaklarımdan arasına geri dönerken ayakkabılarını çıkardı ve Kody siyah boxer külotundan başka bir şey giymeden yatağa süründüğünde, orgazmın kenarında beni kızdırırken Steele'in kafasına tutunarak kıvranan bir karmaşaydım.

Kody yanımdaki yatağa uzandı, parmaklarını saçlarımda gezdirdi, sonra talepkâr bir hareketle yüzümü ona çevirdi. Ağzı benimkini kaptı, beni Steele'in amımı dillemesinden daha sert öptü ve ben gidiciydim. Kalçalarım Steele'in başının etrafında kenetlenirken Kody'nin öpücüğüyle inleyerek boşaldım ve omzundaki yaraları bir anlığına tamamen unuttum.

Orgazmım yatışmaya başladığında ve duyularımın bir kısmını tekrar kazandığımda, "Kahretsin, üzgünüm," diye soluk soluğa kaldım. Steele kalçamın iç tarafını öptü, vücudumda yukarı doğru ilerleyip diğer tarafıma uzanmadan önce yüzünü kurnazca sildi.

Parmakları karnımı okşayıp yara izimin üzerinde gezinirken o memnun, tamamen erkeklere özgü gülümsemelerinden birini takındı. "Benden özür dileme," diye cevap verdi dudaklarını yalayarak. "Bu çok ateşliydi."

Pantolonunun kasıklarının gerilmesinden de anlaşılabacağı gibi.

Kody göğüslerimi avuçlayıp boynumun kenarını öperken, "Max Steele," diye mırıldandım, "çok fazla giyinmişsin. Eğer oynamak istiyorsan-"

"Oynamak istiyorum," diye hemen kabul etti, yataktan kalktı ve gri pantolonunu çıkardı. Standart Steele, altına hiçbir şey giymemişti. Ben yatakta biraz daha ilerleyip Kody'nin iç çamaşırına baktığımda o tamamen çıplaktı ve siki elindeydi.

"Vay anasını," dedi Kody sırtarak. "Dalga geçmek yok, ha? Hoşuma gitti."

Cevap vermedim çünkü onun siyah boxer külotunu çıkarıp ereksiyonunu serbest bırakmasını izlemekle meşguldüm. Evet, bazen hayaller gerçek oluyordu.

"Daha önce hiç üçlü seks yaptın mı bebeğim?" Kody kendini eline alıp birkaç alaycı vuruş yaparken bana sordu. Ucu parlıyordu ve ağzım sulandı. "Sadece neyle uğraştığımızı bilelim diye."

Başımı salladım. "Hayır... ama ben çok hızlı öğrenirim."

Kody küçük bir inilti çıkardı, bakışları ısınmıştı. "Eminim öylesindir."

Steele dudaklarında seksi bir sırıtışla yanıma uzanırken başını elinin üzerine -zarar görmemiş tarafına- dayadı. "Daha önce hiç anal yaptın mı, Cehennem Kedisi?"

Çenem hafifçe düştü ama kalçamdan tutup beni kendisine doğru döndürdü, böylece soruyu saptıramadım bile. Yine de yüzündeki yoğun ve heyecanlı ifadeye gülmek zorunda kaldım. "Evet... bir ya da iki kez."

Steele'in şaşkınlıktan çenesinin düşme sırası gelmişti ve Kody yatakta arkamda bana yaklaşıırken kısık bir kıkırdama çıkardı.

"Aynen öyle," diye kıs kıs güldü Kody, sonra ikisi birden *beşlik çaktılar* üzerime. Lanet olası ergenler gibi ellerini tokatladılar. İnanılmaz derecede kibirliydi ve... evet, tamam, günah kadar ateşliydi.

İnledim ve ellerimle yüzümü kapatarak sırt üstü yuvarlandım. "Bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyip hemen gitmeliyim..."

Kody kendini beğenmiş bir şekilde güldü. "Ama gitmeyeceksin." Ellerimi yüzümden çekip göğsünün üzerine koydu.

"Çünkü bunun harika bir fikir olduğunu biliyorsun." Steele onun yerine sözünü bitirdi ve eğilip beni öptü.

Öpücüğüyle inledim, ellerim Kody'nin vücudunda gezinirken, Steele'in elleri göğüslerimi buldu ve her ikisini de avuçladı. Parmakları sert meme uçlarımı yuvarladı, sonra ağzı bir tanesinin üzerinde kapandı ve arzuyla titredim.

Steele'in dudakları boynuma doğru ilerlerken iç çekerek, "Bekle," dedim. "Steele, bu sabah daha yeni giyinmiştin. Bu *senin için* kötü bir fikir gibi görünüyor."

"Mmm, hayır, ben iyiyim. Tamamen iyileştim." Boynumun etini hafifçe ısırdı ve nefes alışım hızlandı.

Lanet olsun, saçmalıklarına inanmak istedim. Özellikle de eli karnımdan aşağıya kayarken, sonra daha aşağıya, ıslak sıcaklığımı bulurken ve-

"Steele," diye inledim, "hadi..."

Beni görmezden geldi, parmağı daha derine inerek kalçalarımın yataktan fırlamasına neden oldu, ama Kody arkadaşına kendini beğenmiş bir gülümseme vermek için meme ucumu ağzından çıkardı.

"Belki de bu sefer oturmalsın, dostum. Takım için bir tane almanın sakıncası yok." Bana arsızca göz kırptı. "Arkana yaslanıp izleyebilirsin, güzel ve güvenli bir şekilde."

Steele öfkeli bir sesle hırladı ve boynumu nefesimi kesecek kadar sert ısırdı. "Siktir git Kodiak," diye karşılık verdi ve ben güldüm. Durmak konusunda ciddi değildim ama onu kızdırmak eğlenceliydi. Ve yaralarının farkında olmamız gerekiyordu.

"Kody, kes şunu," diye azarladım onu, sonra kıpırdanarak doğruldum ve Steele'e en sert bakışımı attım. "Sadece arkana yaslanmalı ve kolunu hareket ettirmemelisin... ama sanırım bununla başa çıkabiliriz. Değil mi Kodiak?"

O da bana omuz silkerek karşılık verdi. "Şu anda yapmak istediğin her şeyle çalışacağım bebeğim. Sadece beni odama morarmış taşaklarla geri gönderme."

Steele bir kahkaha attı, sırtını yastıklara yasladı ve sağlam kolunu başının arkasına sıkıştırdı. "Arch'ın mavi taşaklarının bu gece ne kadar kötü olacağını düşünüyorsun?"

Ben de bir kahkaha attım ve başımı ikisine doğru salladım. Kody kahkahayı bastı, Steele ise bok kafalı gibi sırttı. "Sanırım her şey değişir," diye cevap verdim, Steele'in bacaklarına yeniden yerleştim ve sikini kavrayana kadar ellerimi karın kaslarının sert düzlemlerinde gezdirdim. Onu pompalarken küçük bir nefes verdi ve gülümsemesi kayboldu.

"Neye bağlı, bebeğim?" Kody kulağıma mırıldandı, saçlarımı omzumun üzerinden süpürerek parmak uçlarının aşağı doğru inmesi için sırtımı ortaya çıkardı.

Dudaklarımı yalayarak aletini okşarken Steele'in gözleriyle karşılaştım. "Bu gece beni ne kadar çok çığlık attıracağın üzerine."

Kody boynumu öperken tahrik edici bir hırıltı çıkardı, sonra da etimi ısırdı. Steele'in zaten öptüğü yerle mükemmel bir simetriydi.

Diğer tarafta diş izleri bıraktı. "Ben varım," diye mırıldandı.

"Aynen," diye ekledi Steele ve ikisi tekrar tokalaştılar.

Pislikler.

Ama çocukça davranışlarını kınamak için duraksamıyordum. Yataktan aşağı kaymak ve Steele'in uzun aletini ağzıma almakla meşguldüm. Elim hâlâ tabanına sarılıydı ve Steele küfredip başını yastıklara yaslariken dilim ucunda dolaşırken onu tembelce pompaladım.

"Lanet olsun, bu çok ateşli," diye yorum yaptı Kody. Bir elini sırtımda tuttu, yataktan kalkıp arkamda dolanırken parmaklarını omurgamda gezdirdi. Parmaklarını kalçalarımın altından geçirdi ve Steele'i emerken dizlerimin üzerinde yükselmem için beni cesaretlendirdi, bu da amımı tamamen açıkta bıraktı.

Şüphesiz tam da istediği şeydi.

Elini amımın derinliklerinde gezdirdiğinde nefesim kesildi ama Steele hemen bir elini saçıma doladı ve ağzımı tekrar sikine götürdü. Kody iki parmağını içime sokarken aynı anda kalçalarını yukarı kaldırıp ağzımı doldurdu ve Steele'in aletinin etrafında inledim.

Kody'nin ağzı amımın üzerinde kapandığında, Steele başımı demir gibi kavramıştı ve arkadaşı beni yerken ürpermekten ve onayımı inlemekten başka bir şey yapmama izin vermedi. Steele "arkasına yaslanıp rahatlama" pozisyonunda bile ağzıma hükmediyor, beni onu kendi başıma deneyebileceğimden daha sert ve daha derine almaya zorluyordu. Gerçi bu tam da benim hoşuma giden bir şeydi ve onun bunu içgüdüsel olarak bilmesine bayılıyordum.

Birkaç dakika sonra "Siktir," diye inledi, saçlarımı bıraktı ve sikinin ıslak bir patlamayla ağzımdan çıkmasına izin verdi. "Kahretsin, Hellcat." Nefesi ağırlaşmıştı ve çenesi sıkılaşmıştı ama hareket etmek istemiyordum çünkü Kody beni tekrar boşaltmanın eşiğindeydi.

Yine de Kody'nin ağzı amımı terk etti ve itirazımı inledim. "Sus bebeğim," diye azarladı beni. "Seninle ben ilgileneceğim. Max'in sadece bir saniyeye ihtiyacı var, değil mi kardeşim?" Ses tonu tamamen alaycıydı ve Steele ona cinayet gibi baktı.

"Var," diye bağırdı, "yoksa yükümü MK'nın boğazına boşaltacağım ve asıl eğlence için işe yaramaz olacağım."

Neredeyse kontrolünü kaybetmesine neden olduğum için sırttım, ama o sadece sessiz bir intikam vaadiyle gözlerini bana dikti.

"Hey, burada yargılama yok," diye cevap verdi Kody, parmakları içimde tembelce pompalanıyor ve daha fazlası için umutsuzca kıvrınmama neden oluyordu. "Sen kendini topa r l a r k e n benim de biraz oynamamın sakıncası yok, değil mi?" Hiç beklemeden

Steele'in yanıtı, ıslak parmaklarını çatlağımdan yukarı sürükledi ve kık deliğimi daire içine alarak keskin bir nefes almamı sağladı.

"Siktir," diye nefes aldı Steele, gözleri yüzüme kilitlenirken dudağını ısıırıyordu. Her tepkimi kaliteli bir şarap gibi yalayıp yutuyordu ve şüphesiz üzerinde çalışacak çok şeyi vardı. Kody kaygan bir parmağını kıcıma soktu ve çenem gevşedi, gözlerim neredeyse kapanmadan önce kısa bir süre genişledi. İnledim, sırtımı kamburlaştırdım ve elinin altında kıvranırken o alçak, karanlık bir kıkırdama çıkardı.

Ben ona doğru geri iterken Kody inledi ve diğer eli kık yanağıma sertçe kavradı. "Kahretsin, MK, yapma bunu." Ama ses tonundaki keskinlik açıkça *bunu yapmaya devam etmem* için bana yalvarıyordu. Kalçalarımı tekrar oynattım, parmağı daha derine iterken nefes nefese kaldım.

Steele kollarımın üstünden tutup beni yataktan yukarı çekerek -Kody'den uzaklaştırarak- kucağına aldı ve "Pekâlâ, geri girmek istiyorum," dedi.

Kody sadece karanlık bir sesle güldü ve bizimle birlikte yatağa geri tırmandı. "Çok sabırsızsın, Max."

Steele göğüslerimi avuçlayıp meme uçlarımı yuvarlarken, "Bana öyle demeyi kes," diye hırladı ona, "ve üst çekmeceyi kontrol et."

Kody söyleneni yaptı, küçük bir kayganlaştırıcı Giğesi ve birkaç prezervatif çıkardı. "Neden? MK sana Max diyor."

"MK ona ikili takım yapmamıza izin vermek üzere, sık kafalı; bana istediğı her şeyi diyebilir. Sen diyemezsin." Steele'in bakışı tamamen ciddiymi ve ben sadece omuz silktim.

"Haklı, belki yer değıştirirsek sana izin verir?"

Kody yüzünü buruşturdu. "Hayır, olduğum yerde iyiyim, teşekkürler." İki prezervatifi parmaklarının arasında tutarak bana gösterdi ve başını soru sorduğı tarafa doğru eğdi. Başımı sallamadan önce sadece bir saniye düşündüm. "Kody'ye söylediğimin aynısını sana da söyleyeceğim," dedim Steele'e, aramızdan uzanıp sert şaftını bulurken. "Bana cinsel yolla bulaşan hastalık bulaştırırsan aletini keserim. Anlaşıldı mı?"

Steele'in gözleri büyüdü ama hemen başını salladı, ben onu hizaya getirirken elini kalçalarımın doğru kaydıldı. "Son derece net," diye onayladı, sonra aşağı doğru eğilip onu neredeyse tamamen içine aldığımda inledi. Öne doğru eğilip bir sonraki hamlede onu daha derine almak için ellerimi göğsüne dayadığımda "*Lanet* olsun," diye fısıldadı. Eli tekrar saçlarıma dolandı ve sikinin içime oturuşunu yansıtan derin bir öpücük için dudaklarımı dudaklarına götürdü.

Kody arkamdaki yatağa doğru kaydđ ve bir elini sırtıma koyarak beni Steele'in içine doğru itti. Steele de buna seve seve yardım etti, sağlam kolunu sırtıma doladı ve beni dünyadaki son kadınmışım gibi öperken göğüslerimi göğsüne bastırdı. Ya da daha iyisi, dünyadaki son *erkekmiş* de yine de *beni* öpmeyi seçmiş gibi.

Kody soğuk kayganlaştırıcıyı kıcıma sürerken titredim ama bu daha çok heyecanlı bir bekleyişten kaynaklanıyordu. Parmakları tekrar içime girdiğinde, Steele'in öpücüğüne doğru inledim. Ne olacağını biliyordum ve neredeyse orgazmın kıyısında bekliyordum. Elbette, Kody kıcımlı hazırlarken Steele'in içimde sığ itişler yapıyor olması yardımcı oldu. Lanet olsun, bir an önce başlamazlarsa kendiliğinden yanacaktım.

"Kıvrınmayı bırak bebeğim," diye güldü Kody, parmakları geri çekilirken yedek eliyle kalçamı kavradı. "Sadece bir saniye kıpırdamadan dur." Aletinin sıcak, süngerimsi ucu kıcıma bastırdı ve onu ısırmaktan korktuğum için ağzımı Steele'den uzaklaştırmak zorunda kaldım. Kody kaygan kayganlığın yardımıyla ileri doğru ittikçe basınç arttı ve kaslarımı gevşemeye ve içeri girmesine izin vermeye zorlarken yüzümü Steele'in boynuna gömdüm.

Kody homurdanıp parmaklarını kalçalarımaya doğru bükmeden önce bana sonsuzmuş gibi geldi ama muhtemelen sadece birkaç saniyeydi.

"İyi misin bebeğim?" diye boğuk bir sesle sordu ve cevap vermeden önce birkaç derin nefes almam gerekti.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Hayır, iyiden çok daha iyiyim. Lanet olsun, siz ikiniz beni *hemen becermeye* başlamalısınız, yoksa sırf beklentiden boşaldıktan sonra kemiksiz bir yığın haline geleceğim." Sözlerim çaresiz, soluk soluğa bir yalvarıştı, ama ikisi de bana tam olarak istediğim şeyi vererek mükemmel bir şekilde karşılık verdiler.

Onlar içimde hareket ederken, "Siktir," diye haykırdım. Kody ve Steele beni kocaman yaraklarıyla doldururken, ben serbest kalana kadar korkunç bir senkronizasyonla beni becerirken inlemek, çırpınmak ve çığlık atmaktan başka bir şey yapamıyordum. Ama benimle işleri henüz bitmemişti. Ben haykırırken, titrerken ve orgazmım boyunca nefes nefese kalırken onlar sadece beklediler, yarakları içime gömüldü. Yıldızlar görüşümden silinmeye başladığında, Steele bana saf bir memnuniyetle sırtıtırken ben sadece bir dizi küfür fısıldıyordum.

"Buna alışabilirim," diye yorum yaptı, elleri uyluklarımın arkasını kavramak için aşağı uzandı ve beni aniden daha geniş bir şekilde açtı.

Kody homurdandı ve Steele'in beni hareket ettirdiği yere uyacak şekilde pozisyonunu değiştirdi ve aniden ikisi de beni daha da derinden vurmuş gibiydi. "Ne oluyor lan?" İnledim ama iki oğlan da kıkırdadı ve beni tekrar sikmeye başladılar, yepyeni yerlerime vuruyorlardı. Sinir uçlarımla olduğunu bile bilmediğim yerler havai fişek gibi parlıyordu ve ben zaten onların beni tekrar boşaltacak. Açgözlü sikikler.

Kody'nin ellerinden biri, yarın parmak izi morluklarını bulacağımı zaten bildiğim kalçamı bıraktı ve kıcımın kıvrımını düzeltti. Olacakları bir saniye öncesinden biliyordum ama bu, avuç içi etime çarptığında derimin yarısına kadar sıçramamı engellemedi. Her şey gerildi. Her şey. Hem Kody hem de Steele ikiz iniltiiler çıkardılar ve kış yanağım sıcaklıkla dolup amım karıncalanırken bile yüzüme şeytani bir sırıtış yayılmasına izin verdim.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Steele, terli saçlarımı yüzümden geriye doğru okşadı ve bir başka yakıcı öpücük için dudaklarımı dudaklarına götürdü. "Bu bana çok fazla fikir verdi. Şükran Günü sabahı kıcını tokatladığımda ne kadar güzel tepki verdiğini neredeyse unutmuştum."

Kody bir kahkaha attı, kıcımı daha yavaş sikerken hassas yanağım da rahatlatıcı daireler çizdi. "Nasıl unutabilirsin ki? MK'nin de bağlanmayı sevdiğine bahse girerim." Popomu tekrar tokatladı ve çıkardığım inilti muhtemelen komşuları uyandıracak kadar yüksekti - ve yakın bile değillerdi. Archer'ın bizi dinlerken sağ eliyle gecenin tadını çıkarıyor olmasını umuyordum.

Bu Steele için yeterli bir onaydı, dudaklarımı tekrar onunkine çekti. İkisi beni sikmeye devam etti, beni orgazm sonrası sersemliğin derinliklerinden çıkardılar, ama bu sefer ben boşaldığımda Steele de bana katıldı. Küfretti, her zamankinden daha derine iterken hızı kesildi ve sıcak yükünü işkence dolu bir sesle içime boşalttı.

Kody sadece birkaç dakika daha uzun sürdü, Steele'in kalçalarımı daha yükseğe kaldırmak ve kendisi de doruğa ulaşana kadar bana vahşice çarpmak için bitirmiş olmasından yararlandı. Kıcımı gönülsüzce tokatlamadan önce beni döllerile doldurdu, sonra yanımızdaki yatağa yığıldı.

Steele'in canını yakmak istemiyordum -kendisinin canını yaktığından daha fazla- bu yüzden zayıf, jöle gibi kaslarımla ikisinin arasına, yapışkan da olsa sıcak bir uzuv yığımına sokulana kadar etrafta dolandım.

Herkes zor nefes alıyordu ama Kody elini kaldırdığında homurdandım. "Eğer ikiniz bir daha beşlik çakarsanız, yemin ederim-"

Tokat.

"Ne yapacaksın?" Steele elini Kody'nin keskin beşliğinden çekerek benimle alay etti. "Seksi esirgeyecek misin, Cehennem Kedisi? Çünkü az önce ikimiz tarafından da becerilirken çok eğlendin." Sesinde saf, kendini beğenmiş bir memnuniyet vardı ve bunu inkar bile edemezdim. Bu, kaçınılmaz olarak bu yalancı çocukları kaldırıma atıp pille çalışan erkek arkadaşlarla dolu çekmeceme döndüğümde kullanmak üzere zihnimdeki şaplak bankasına kaydediliyordu.

Sesimin önerisinin dehşetini taşımasına izin vererek, "Siktir et, hayır," diye cevap verdim. "*Kendi* ihtiyaçlarımdan mahrum kalmadan da ödeşmenin yollarını bulabilirim, teşekkürler."

Kody yastığına doğru güldü, sonra başını çevirip göz kapaklarını aralayarak bana baktı. "İçimden bir ses sabah kahvemi yapmadan önce şekerini dikkatlice kontrol etmem gerektiğini söylüyor. Ve yeni bir saç rengi için hazırlanmalıyım." Alev alev yanan yeşil bakışları beni yakaladı ve ben de ona sinsi bir sırıtışla karşılık verdim. "Buna değer," diye ekledi.

"Evet," diye onayladı Steele, bir elini belime dolayarak beni kendisine daha da yaklaştırdı. Görünüşe göre hepimiz birlikte uyuyacaktık... ve benim için hiç sorun yoktu.

Bu yeni dinamiğin sabah nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bu sorun değildi. Kuşkusuz bildiğim tek şey, ikinci raundu eğlendirmeden önce duşta cehennem gibi bir temizliğe ihtiyacım olacaktı.

Kahretsin, ikinci tur olacağını umuyordum.

Ben gecenin bir vakti çıışım geldiği için uyandım. Bu yüzden Steele'in yatağındaki iki ateşli bedenın arasına geri kaymadan önce oradayken biraz temizlik yapma fırsatını değerlendirdim.

İyi ki de öyle yapmıışım çünkü bir sonraki uyanışım Steele'in bacaklarını ayırıp yüzünü tekrar göbeğime daldırmasıyla oldu. İnledim, sırtımı kamburlaştırdım ve bu sırada Kody'yi uyandırdım. Bir an homurdandı, sonra neyi kaçırdığını fark etti ve uykulu yüzüne bir sırıtma yayıldı.

Rüyasında her ne görüyorsa -umarım beni- çoktan sertleşmişti, bu yüzden onu istediğim yere getirmek için gereken tek şey dudaklarını müstehcen bir şekilde yalamak ve sikine sivri bir bakış atmaktı.

Steele sadece günahkâr diliyle beni orgazm ederken, Kody ağzımı sikti, ben açgözlülükle yutarken kendi salıverilişini homurdandı.

Sonra yer değiştirdiler.

Kody'nin telefonunun alarmı çaldığında, yerdeki pantolonunun cebinde vızıldarken, iki orgazm olmuştum ve hayatı seviyordum. Belki de Bree'nin ters harem kahramanları bir şeylerin peşindeydi çünkü bu tür bir uyanışa kolayca alıőabilirdim.

"Neden alarm kurdun ki?" Kody'ye esneyerek sordum, yüzümü katlanmış kollarıma dayadım ve Steele çıplak sırtımda hafif desenler çizirken iç çektim.

Kody inledi ama sinir bozucu sesi kapatmak için yataktan kalkmak için hiçbir hareket yapmadı. "Çünkü erken bir antrenman seansım var. Lanet olsun."

Steele omzumu öperken yumuşak bir kakhaha attı. "Al sana kardeşim. Sen yokken MK'yi ben eğlendiririm."

Kody esnedi, yataktan yuvarlandı ve alarmı durdurmak için telefonunu buldu. "Aslında yapmayacaksın. Lorraine'le seansım var."

"Hayır." Steele inledi ve yüzünü yüzümün yanındaki yastığa gömdü. "Gitmek istemiyorum. Bu sabah yatak çok sıcak." Kolu sırtımın alt kısmına dolandı ve ne demek istediğini göstermek için beni kendine çekti.

"Lorraine kim?" Merakla sordum. "Ve bu neden Steele'in seninle gelmesi gerektiği anlamına geliyor?"

"Eski müşterilerimden biri," diye yanıtladı Kody, boxer'ını çekiştirip tişörtünü ararken. "Yaşlı annesi Greta onunla birlikte yaşıyor ve oldukça ileri seviyede Alzheimer hastası. Steele bir gün benimle geldi, seanstan hemen sonra bir fotoğraf çekimi yaptık ve Greta onu yaklaşık yirmi yıl önce ölen kocası sandı."

"Şimdi Kody ayda bir kez Greta'yla oturup bir saatliğine onun ölmüş kocası gibi davranmam için beni gönüllü yapıyor." Steele yüzünü buruşturdu ama yine de yataktan çıktı. "Bizimle gelmek ister misin?"

Yuvarlandım ve çarşafı vücutumun üzerine çektim. "Hayır, böyle iyiyim. Zaten Bree ve Dallas'ı arayıp eve sağ salım vardıklarından emin olmam gerekiyor."

Steele kıyafet bulmak için şifonyerine giderken Kody bana endişeli bir şekilde kaşlarını çatı. "Burada Arch'la iyi olacak mısın? Bu sabah çok kötü bir ruh hali içinde olacak."

Şeytani bir sırıtış dudaklarımı çekti. "Archer'la başa çıkabilirim," diye güvence verdim ona. "Aslında bu bana onun kafasını biraz daha karıştırma şansı veriyor. Sizinleyken beni sürekli engellemeye çalıştığı için ona borçluyum."

Kody'nin kaşları çatıldı ve Steele yüzünde düşünceli bir ifadeyle bana döndü. Kody yüksek sesle, "Aslında bence bunun için ona borçluyuz," diye düşündü. "Sen bugün rahat ol bebeğim; bu sefer şakaları biz hallederiz." O ve Steele sanki tamamen aynı fikirdeymişler gibi kanka işareti yaptılar ve benim gülümsemem daha da genişledi.

"Evet, biz hallederiz, Hellcat," diye onayladı Steele, temiz kıyafetlerini kolunun altına sıkıştırıp aletini örtmek için hiçbir hareket yapmadan. Üçümüzün birlikte geçirdiği geceden sonra bu gayet normaldi. "Sen sadece dinlen." Göz kırpması her şeyi anlatıyordu. Dinlenin çünkü döndüklerinde tekrar bir performans isteyeceklerdi.

Evet.

"Tamam," diye omuz silkerek kabul ettim. "Yine de protein tozu numarasında benim steroidlerimi nasıl geçeceğini bilmiyorum."

Steele sadece güldü ve yatak odasından çıktı, Kody oraya daha önce varamadan koridoru geçip banyoya yöneldi.

"Evet, o kadar sert bir şey deneyeceğimizi sanmıyorum," dedi Kody kısa bir kahkaha atarak, "çünkü hâlâ o herifle yaşamak zorundayız ve bizi becermek istemiyor, bu yüzden affetmek çok daha zor olacak."

Gözlerimi devirdim. "Archer beni becermek istemiyor," diye mırıldandım, "sadece bacaklarını açmış kızların ayaklarına kapanmasını kaldıramıyor. Ben

egosunu tehdit ediyor, hepsi bu."

Kody gülmekten kırıldı. "Tabii, bebeğim. Ve gökyüzü mavi değil." Ben daha fazla inkâr edemedim odadan çıkıp gitti. Aksini iddia edecek güçlü argümanlarım olduğundan değil... Archer'ın beni becermek istediğinden oldukça emindim. Sadece bir sebepten dolayı yapmıyordu. Ama yapsa bile, bu tek seferlik bir anlaşma olurdu. Steele'i ilk birlikteliğimizden sonra yapmakla suçladığı gibi beni sisteminden atacaktı.

İçimi çektim ve Steele'in yatağına geri döndüm, yüzümü yastıklara gömdüm ve her iki çocuğun birleşik kokularını içime çektim. Tüm vücudum parmak izi morlukları ve kirli sakal döküntüleriyle ağrıyordu. Amımın sabahki aktivitelerden dolayı sıcak ve şiş olduğunu ve kıcımın dün geceki çiftleşmeden dolayı hassas olduğunu söylemeye gerek bile yok. Ama bu, beni yastıklara memnuniyetle gülümseten lezzetli bir acı türüydü.

Gidecek hiçbir yerim ve yapacak hiçbir şeyim olmadığı için Steele'in sıcak yatağında kendimi uykuya bıraktım. Tekrar uyandığımda komodinin üzerindeki saat birkaç saat geçtiğini gösteriyordu ve büyük ihtimalle adamlar yakında dönecekti.

Gerinerek ve esneyerek isteksizce yataktan çıktım ve duş alıp günün geri kalanı için giyinmek üzere kendi yatak odama döndüm.

Bir çift rahat şort ve Kody'nin sweatshirt'lerinden biriyle eşleştirdiğim bir çift uyluk yüksekliğinde yün çorapla mutfakta kahve yapıyordum ki evde başka birine dair ilk yaşam belirtilerini duydum.

Spor salonunun olduğu yönden yüksek sesli, öfkeli bir kükreme geldi ve yaptığım işe ara verdim. Hemen başka bir ses gelmeyince fincanımı makinemin damlama tepsisine yerleştirmeye devam ettim ve çift shot espresso dökmek için düğmeye bastım.

Ancak koridorda ağır ayak sesleri duyuldu ve bir saniye sonra Archer, tişörtünün göğsünü süsleyen üç belirgin boya lekesi ve yüzünde Medusa'yı utandıracak bir ifadeyle mutfakta belirdi.

"Ciddi misin Madison Kate?" diye sordu ayı gibi kükreyerek. "Hâlâ bu aptal şakaları mı yapıyoruz?"

Ona tek kaşımı kaldırdım, boyayı inceledim ve başımı yana eğdim. "Soruna cevap vermek gerekirse Archer, evet, kesinlikle hâlâ bu aptal şakaları yapıyoruz çünkü sen kibirli bir orospu çocuğusun.

biraz alçakgönüllülük öğrenmesi ve çekilmez bir pislik olmayı bırakması gerekiyor. Ama bu? Ben yapmadım."

Bakışları karardı ve şakağındaki damar saatli bir bomba gibi tıkırdadı. "Yani şimdi de spor salonunun dışında paintball silahlarıyla bekleyen görünmez perilerimiz var, öyle mi?"

Kahvemi aldım ve sade espressoyu yudumladım, cevap vermeden önce tadına varmak için dudaklarımı yaladım. "Birisi bubi tuzağı kurmuş gibi görünüyor," diye yorum yaptım, etkilenmişim. "Belki de son zamanlarda başka birini kızdırıp kızdırmadığını kendine sormalısın."

Archer bana ters ters baktı ama ne demek istediğimi anladığında gözleri anlayışla parladı - saçmalıkları kendi arkadaşlarını ona düşman ediyordu.

Evet, kaltak. Al sana. Onlar artık benim.

Kendimi beğenmiş bir şekilde gülümsedim ve espressomu tekrar yudumladım.

Archer bana doğru iki adım attı, yeni boyanmış gömleği parmak eklemlerime değerken bakışlarını karşılamak için başımı kaldırmaya zorladı.

"Beni zorlamayı bırak Madison Kate," dedi alçak ve tehlike dolu bir ses tonuyla. "Sana karşı her türlü hoşgörölü davrandım ama sabrım hızla tükeniyor."

İçimdeki meydan okuma alevlendi ve çenemi eğerek meydan okumanın kibirli, korkusuz sırtışımda ortaya çıkmasına izin verdim. "Elinden gelenin en kötüsünü yap, D'Ath."

Mavi gözleri parladı ve dudakları karşılık vermek ya da... bir şey yapmak için ayrıldı. Ama kapı zilimizin sesi her ne cevap verecekse onu yarıda kesti ve kaşları sinirli bir şekilde çatıldı.

"Lanet olsun," diye küfrederek benden bir adım uzaklaştı, "bu Jase. Bana bir iyilik yap ve onu kızdırma. Üstümü değiştirmem lazım." Boya kaplı tişörtünü başından geçirip göğsünde yakın mesafeden isabet eden paintball'ların neden olduğu kırmızı şişliği gösterdi ve mutfaktan çıkıp gözden kayboldu.

Birkaç dakika sonra, otuzlu yaşlarının ortalarında bir adam sanki buranın sahibiymiş gibi mutfığa girdi ve beni orada görünce durakladı.

"Merhaba, sen Jase olmalısın," diye gülümseyerek onu selamladım ve elimi sıkması için uzattım.

Elimi tuttu, orta bir basınçla sıktı ve merakla bana baktı. "Ve sen de Madison Kate olmalısın, en iyi müşterimin ilk UFC unvan maçını kaybetmesine neden olan kız."

Ses tonundaki düşmanlık karşısında kaşlarım havaya kalktı. "Belki de herkesin ona söylediği kadar iyi olmadığı için kaybetti. Ya da belki menajeri

onu hazır olmadığı bir dövüşe mi itti? Doping konusunda da küçük bir skandal olduğunu duydum. Bu senin etkindi mi, *Jase*?"

Yüzü kızgın ve karanlık bir ifadeye büründü. Hiç çaba sarf etmeden yeni bir düşman edindiğim çok açıktı, ama içimden bir ses tanışmadan önce benim hakkımda bir sürü fikir edindiğini söylüyordu. "Dinle beni, seni küçük *fahişe*-" diye söze başladı, sesi asit gibiydi.

"Jase," diye bağırdı Archer'ın sesi mutfakta ve müdürü elektrik çarpmış gibi sarsıldı. "Kutudaki en parlak boya kalemi olmadığını biliyorum ama Madison Kate'e kendi evinde hakaret etmemen konusunda seni ciddi şekilde uyarıyorum. Pençeleri var ve onları kullanmaktan çekinmiyor."

Şimdi şok içinde sarsılma sırası bendeydi. Az önce beni mi *savunmuştu*?

"Ayrıca," diye devam etti Archer, "Kody ve Steele düzenli olarak bunu yapıyorlar, bu yüzden işini kaybetmek istemiyorsan isim takmayı minimumda tutmalısın." Bana kötü bir gülümseme fırlattı. "İsimler ne kadar doğru olursa olsun."

Ve işte oradaydı. Şerefsiz kendine engel olamadı.

"Fahişeler sikişmek için para alır, Arch," diye alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdim, "ve dünyadaki hiçbir para beni seninle sikişmeye zorlayamaz. Ama eminim elin bugün kendini oldukça kullanılmış ve istismar edilmiş hissediyordur. Belki de dün gece bizi dinlerken yaptığın otuz bir için kendine birkaç dolar atmalısın."

Kahvemini kalanını bir yudumda içtim ve fincanımı lavaboya bıraktım, sonra mutfaktan çıkarken hem Archer'a hem de Jase'e orta parmaklarımı kaldırdım. Bana deli diyebilirsiniz ama günümde Archer ve onun boktan menajeri tarafından aşağılanmak yerine yapabileceğim on yedi bin tane daha iyi şey vardı.

Gizemli Jase ne kadar da *hıyar* çıktı.

Odama döndüm ve Bree'yi aramak için telefonumu bulmaya çalıştım ama telefonun şarjı bitmişti. İç çekerek telefonu duvara taktım ve yatağıma uzandım. Archer'la sözlü atışmalar yapmak her zaman tüm enerjimi alıyordu, bu yüzden kolumu gözlerime sardım ve telefonumun tekrar açılmasını beklerken biraz kestirmeye karar verdim.

Beş dakika, bu işimi görürdü.

Sonra Bree'yi arayacak ve Dallas'la olan bu şeyin ne kadar süredir devam ettiğini ve neden benden sakladıklarını öğrenmek isteyecektim. Kendi aşk hayatım hakkında çok açık sözlü olduğumdan değil, ama ikiyüzlülük hayatın baharatıdır, değil mi?

My beş dakikalık uyku bir saate dönüştü, sonra Bree ile telefonda Dallas'la olan kaçamağı hakkında konuşarak bir kırk beş dakika daha geçirdim. Görünüşe göre uzun zamandır ona aşıkmiş ve kendini suçlu hissettiği için bana garip davranıyormuş.

Ona Dallas'la olan eski aşkıyı yeniden canlandırmakla hiç ilgilenmediğimi söyledikten sonra Kody ve Steele'le olan m n ge ilişkimden bahsederek bu bilgiyi destekledim, sonunda mesajı almış gibi görünüyordu. Kızgın değildim ve bu konuda tuhaf davranmayacaktım bile.

Onun ve Dallas için mutluydum; birbirleri için m kemm l sayılırlardı.

Alt kata geri dönerken, destansı pislik Jase'in gitmiş olması için parmaklarımı  aprazladım. Benimle ilgili önyargılarıyla daha fazla uğraşamayacak kadar yorgun ve açtım ama isterse k cına tekmeı basabilirdim.

Çalışma odasından sesler geldi ve Kody ile Steele'in eve döndüğünü görünce sevindim. Ne yazık ki Jase hâlâ buradaydı. Dördü oturmuş video oyunları oynuyor ve bira içiyorlardı ve ben dışarıda kaldığım için biraz kıskanmıştım. Daha doğrusu,     oynuyordu ve Steele sadece izliyor ve bok gibi görünüyordu.

Jase ve Archer'la birlikte uğraşmak istemediğim için bir an tereddüt ettim ama Steele orada durduğumu fark etti ve elini uzatarak beni onlara katılmaya davet etti.

"Hey Jase, bu MK," dedi ben isteksizce yanına gelip beni kucağına çekmesine izin verirken. Her zamanki koltuğunda oturuyordu, bu yüzden beni kucağına oturturken sol kolundan dikkatlice kaçındım.

Müdürleri bakışlarını tekrar televizyona odaklamadan önce bana alaycı bir bakış fırlattı. "Daha önce tanışmıştık," diye cevap verince boğazımdan alaycı bir ses  ıktı.

Steele'in parmakları belimde esnedi, kaşları sessiz bir soruyla seğirdi ve ben sadece başımı salladım. Menajerleri tam bir amcık yalayıcıydı ama o *onların* menajeriıdi, benim değil. Yani benim hakkımda istediğini düşünebilirdi; onunla çalışmak zorunda değildim.

"Hey MK," dedi Kody ekrandaki yarış arabası kaza yapıp alevler içinde kalırken, "Jase yarın Rainybanks'te bir fotoğraf çekimi için bize yer ayırttı. Başka bir planın yoktu, değil mi?"

Birkaç ay önce olsaydı, bunu Kody'nin bir pislik olduğu ve planlarımı programlarına uyacak şekilde bir çırpıda değıştirmemi talep ettiğı şeklinde algıladım. Ama durum farklıydı. Biz farklıydık. Beni evde tek başıma bırakmaktan rahatsız olduğu ve gerçekten de başka planlarım olup olmadığını sorduğı gerçeğini takdir edebiliyordum.

"Hayır, boşum," diye cevap verdim, Steele'in vücudunun sıcaklığını içimde hissederek. "Çekim ne için?"

Jase homurdanarak bir ses çıkardı ve bana zehirli bir bakış fırlattı. "Kapalı bir set. Hayran yok, üzgünüm. Eminim bir gün boyunca kendini eğlendirebilirsin."

Archer yarışı kazandı ve kumandasını yüksek bir sesle masaya fırlattı. "Prenses Danvers geliyor, yoksa çekimi iptal ederiz. Tartışmaya açık değil." Jase'e ters ters baktı, Jase biraz tereddüt etti, belli ki Archer'ın onu destekleyeceğini düşünmüştü.

Belli ki çocukların menajeri, Archer D'Ath'ın benimle ilgili konularda ne kadar çelişkili ve öngörülemez olabileceğı hakkında hiçbir fikre sahip değildi.

Jase boğazını temizledi, rahatsız görünüyordu ama Archer'a kısa bir baş selamı verdi. "Peki, kapalı alan kurallarını çiğnemek istiyorsan, bu senin bileceğın iş."

Archer sadece homurdandı. "Evet, öyle."

Eğer duymuş olsaydım bu bir *konuşma sonuydu*, ama Jase bir nedenden dolayı benimle ilgili olarak gerçekten çok sinirlenmiş olmalıydı çünkü bu işin peşini bırakmadı.

"Kahretsin, Arch, sen de mi onun için ereksiyon oldun, ha? Bir sürtükle grup seks yapmayalı uzun zaman oldu ama ben varım." Bana bakarken yüzündeki alaycı tiksinti farklı bir resim çiziyordu.

Onun için hazırdım ama ona haddini bildirme şansım olmadı. Archer oturduğu yerden fırladı ve Jase'i gömleğinin yakasından tutup Kody'nin peşinden sürükleyerek çalışma odasından dışarı çıkardı.

Steele'e kaşlarımı kaldırdım ama o bir parmağını dudaklarına götürdü. Dinlememizi işaret edercesine başını eğdi, ben de dudaklarımı kapatıp kulaklarımı gerdim.

Archer ona buz ve ölüm gibi bir sesle, "Defol git Jase," dedi. "Yarınki çekimden önce şu lanet tavrını düzelt ya da gelme." Ayaklarını sürüyerek çalışma odasına geri döndü ve bana bakmadan kıcını koltuğa yasladı.

Gerçi Kody'nin menajeriyle işi henüz bitmemişti.

"Kızımız hakkında -ya da *herhangi bir* kız hakkında- bir daha böyle konuşursan seni bulduğumuz yere geri dönersin, beş parasız bir dolandırıcı olarak sokaklarda hurda ve sadaka için çalışırsın. Şimdi *siktir git*."

Ön kapının çarpma sesi evin içinde yankılandı ve Kody yakışıklı yüzünü gölgeleyen derin bir kaş çatmayla çalışma odasında yanımıza döndü. Yine de hemen yerine oturmadı, önce Steele'in kucığında oturduğum yere geldi ve morartıcı bir öpücük için yüzümü yakaladı.

"Onun için üzgünüm bebeğim," dedi başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirerek ve gözlerimin içine samimiyetle bakarak. "O her zaman sosyal açıdan beceriksiz bir orospu çocuğuydu, ama bu çizgiyi çok aştı."

Kuru bir kahkaha attım. "Dert etme Kodiak. Ben her gün daha büyük pisliklere katlanıyorum. Olayları kişisel algılamama konusunda oldukça iyiyimdir." Onun yanından Archer'a sert bir bakış attım, o da bana okunamayan bir ifadeyle ters ters baktı.

Steele parmaklarını saçlarımda gezdirerek, "Kendi başının çaresine bakabilecek kapasitede olduğunu biliyoruz, güzelim," dedi, "ama buna mecbur kalmamalısın. Eğer biz halledebilirseک olmaz."

Archer abartılı bir öğürme sesi çıkardı ve koltuktan kalktı. "Buradaki hava mide bulandırıcı derecede tatlılaştı. Kody, seninle spor salonunda buluşuruz." Arkadaşını omzundan alkışladı, sonra da boktan tavırlarını da yanına alarak odadan çıktı.

Kody içini çekti ve ellerini yüzünde ovuşturdu. "Kış tatili buraya kadarmış. Siz de geliyor musunuz? MK'nın kendini savunma eğitimi üzerinde çalışmaya devam etmesi gerekiyor, Steele. Belki ben Arch'ı eğitirken sen de yardım edebilirsin?"

"Elbette," diye yanıtladı Steele, ben itiraz eder gibi bir ses çıkarsam da. Yapmak isteyeceğim son şey Archer ile aynı spor salonunu paylaşmaktır. Aslında... Jase'le tanıştıktan sonra daha kötü şeyler de düşünebilirdim.

"Ama neden?" Kody Steele'in kucğından kalkmama yardım ederken, "Archer *bütün* sabahı spor salonunda geçirmede mi zaten? O çocuğun bir hobiye ihtiyacı var."

Kody boş bira kutularını temizlerken güldü. Aslında yanılmışım, sadece birkaçı bira kutusuydu ve geri kalanı da maden suuydu. "Jase birkaç hafta içinde onun için bir geri dönüş maçı ayarladı. Asıl dövüşçü bir virüs yüzünden hastalandı ve diğer adam hükmen mağlubiyet yerine yenisini istedi. Şimdi tekrar sıkı antrenman moduna geri döndü."

"Hadi, Cehennem Kedisi," diye takıldı Steele, kolunu belime doladı ve beni yukarı yönlendirdi. "Üstümüzü değiştirelim ve sen de bana Kody'nin geçen hafta sana öğrettiği hareketleri göster."

Ona sinsi bir gülümseme verdim ve göz kırptım. "Öyle mi? Muhtemelen bunun için kıyafete ihtiyacımız yok."

Steele güldü. "Komik kız, ama bu işten o kadar kolay kurtulamayacaksın. Hepimiz nasıl dövüşeceğini bilmen gerektiği konusunda hemfikiriz; biri seni tekrar hazırlıksız yakalarsa kendini nasıl savunacağını bilmelisin." Durakladı, düşünceli görünüyordu. "Yine de muhtemelen sana daha yumuşak davranmaya ikna edilebilirim."

Sırıtarak adımlarımı hızlandırdım ve daha yatak odamın kapısı tam olarak açılmadan ödünç aldığım kapüşonlumu çıkardım. Eğer bir ikna çabası olacaksa, bunun kıyafet gerektirmeyeceğine bahse girmeye hazırdım.

Ne yazık ki Steele'in spor salonunda bana "yumuşak davranma" fikri beni hâlâ yara bere içinde ve huysuz bırakıyordu ama ben bile bunları öğrenmem gerektiğini kabul etmek zorundaydım. Kolumdaki bazı küçük numaralar ya da doğru teknikler, saldırganlarım çabalarını tekrar artırırса yaşam ve ölüm arasındaki fark anlamına gelebilirdi.

Ertesi gün fotoğraf çekimi için Rainybanks'teki bir depo stüdyosuna gittik ve bunun neden kapalı bir çekim olduğunu çabucak anladım.

"Çıplak fotoğraf çekimi mi yapıyorsunuz?" Önce sete sonra da fotoğrafçının asistanının onlara uzattığı cüppelere bakarken ağızım açık kaldı. Archer ters ters bakarken benden kısa bir kahkaha kaçtı ama Kody ve Steele sırtıtmakla yetindi.

"Günaydın çocuklar!" Göt suratlı Jase buz gibi bir rüzgârla stüdyoya girerek seslendi. Ağır, sürgülü kapıyı hızla arkasından kapattı. "İyi bir çekim için hazır mısınız?"

Sahte neşesi karşısında gözlerimi devirdim ama hiçbir şey söylemedim. Bu sabah odamdan çıkmadan önce onu nasıl tamamen görmezden gelebileceğim konusunda kendimle küçük bir konuşma yapmıştım. Sırf menajerlerinden hoşlanmıyorum diye çocukların kariyerlerinde drama yaratmama gerek yoktu.

Yine de Kody bu işin peşini o kadar kolay bırakmıyordu.

"Jase, MK'ye söyleyecek bir şeyin var mı?" Sivri bakışları ve katlanmış kolları, sorusunun tek bir doğru yanıtı olduğunu söylüyordu.

Menajeri de bunu biliyordu. "Dünkü kaba yorumlarım için özür dilerim Madison Kate. Haddimi aştım ve özür dilerim." Gülümsemesi kırık cam gibiydi ve ona samimiyetsiz saçmalıklarını nereye sokacağını söylememek için yanağımın içini ısırđım. Bunun yerine ona sıkı bir gülümseme ve başımı sallayarak karşılık verdim.

Bu kadarla yetinecektim.

Çocukların hepsi soyunmak için stüdyonun yan tarafına yerleştirilmiş bir perdenin arkasına saklandı ve Jase bana iki adım daha yaklaştı.

"Seni kullanacaklarını ve sıkıldıklarında bir kenara atacıklarını biliyor musun? Bunu yaptıklarını *yüzlerce* kez gördüm ve inan bana tatlım, sen de onların tozunu yuttukları diğer kullanılmış sürtüklerden farklı değilsin." Sert bir fısıltıyla yumuşak bir şekilde konuştu ve sözleri beni rahat olduğumdan daha derinden kesti.

Yine de ona acıyan bir bakış attım ve omuz silktim. "Dikkatli ol Jase, kıskanç gibi konuşmaya başladın. Belki de bu biraz cinsel hayal kırıklığından kaynaklanıyordur? Sana bir tavsiye... Bu şekilde davranşalar bile senin boyunu aşarlar."

Jase'in gözleri öfkeyle gerilmişti ama gözlerinin odanın diğer ucunda, soyunma perdesinden çıkan Archer'a kayması her şeyi anlatıyordu. Tam isabet.

"Archer gözlerini bana dikti, sonra Jase'i kaşlarını çatarak uyardı ve fotoğrafçıyla asistanının ışıklandırmayı kontrol edip dekorları ayarladıkları yere geçti. Bir süre sonra Kody ve Steele de ona katıldı; hepsi de beyaz cüppeleri ve çıplak ayaklarıyla etrafta dikilmiş, talimatları bekliyorlardı.

Jase'in dikkatini dağıtmak için ondan uzaklaştım ve fotoğrafçının asistanının yanındaki boş sandalyeye oturdum; Luna adında, gözlüklü ve modaya uygun büyük boy bir kazak giyen, kızıl saçlı, iddialı görünümlü bir kızdı. Geldiğimizde bizi çok iyi karşılamış, beni patronu Nicky ile tanıştırmış, banyonun ve mini mutfakın nerede olduğunu söylemişti.

Nicky bir elinde ağır siyah fotoğraf makinesini tutup beyaz, kürklü şezlongu göstererek, "Pekâlâ, başlayalım," dedi. "Steele, tatlım, önce sen kalk. Oraya, tatlım."

Çocuklara aşınaydı ama kalitesiz bir şekilde değil ve bunu takdir ettim. Söz hakkım olduğundan değil, ama fotoğrafçı sarkıntılık etmediğinde erkeklerin etrafta yatıp çıplak poz verme ihtimali beni çok daha rahatlattı.

Steele bornozunu bir kenara atmadan önce bana ukala bir sırıtış fırlattı - tamamen çıplak değildi ama yeterince yakındı- ve şezlonga doğru ilerledi.

"Oha, ne oluyor *lan*?" Jase bağırdı ve Steele'e bakarken odadaki tüm gözleri üzerine çekti. "Koluna ne oldu?"

Steele sadece omuz silkti, salonda uzanmış bir poz aldı ve neredeyse çıplaklığıyla tamamen rahat görünüyordu. Üzerinde sadece bir çift beyaz Calvin Klein iç çamaşırı vardı. "Bana kızma dostum; aptal gibi araba kullanan Arch'tı."

Jase öfkesini Archer'a yöneltti, o da sadece omuz silkti. "Olur böyle şeyler." "Tamam, yeter," diye araya girdi Nicky, kamerasını yüzüne götürerek

ve birkaç deneme çekimi yaptım. "Steele dün beni arayıp haber verdi bile. Biraz rötuşla düzeltilemeyecek bir şey değil."

Sonraki bir süre boyunca kamera Steele'deydi, bu yüzden Kody benimle ve Luna ile takıldı, çekimlerin bilgisayar ekranında görünmesini izledi ve özellikle harika kareler hakkında yorum yaptı.

Nicky ara verdiğinde monitörün yanına geldi ve hızlıca görüntülere tıklayarak aradığı kareyi buldu, sonra da bizim görmemiz için genişletti.

"Bu çocuğun şimdiye kadar çektiğim en güzel fotoğrafı bu," dedi sessizce ve memnun bir sırıtışla başını salladı. Kendi sanat eserini takdir ettiğini söyleyebilirdim ama gözlerimi Steele'in resimdeki yüzünden ayıramıyordum.

Arkamızdan geldi, bornozunu tekrar bağladı ve resme kendisi de baktı, sonra yanağıma bir öpücük kondurdu. "O fotoğrafta seni düşünüyordum," diye kulağıma fısıldadı, sesi alçak ve boğuktu, beni şiddetle kızarttı. Bunu sessizce söylemişti ama hem Luna'nın hem de Nicky'nin bana attığı bakıştan anlaşılacağı üzere *o kadar da* sessizce değil.

Nicky sadece kıkırdadı ve omzumu sıvazladı. "Pekala, Kody. Yağlan bakalım."

Kaşlarım havaya kalktı ve Kody bornozunun cebinden bir şişe bebek yağı çıkardı. "Bana yardım eder misin bebeğim? Ellerinin üzerimde olmasını Archer'inkine tercih ederim." Bana bir göz kırptı ve ben öldüm.

Nicky'nin kaşlarını kaldırması anlaşmayı mühürledi ve şiddetle yerin yarılıp beni yutması için dua ettim.

Yine de yağı ondan aldım.

Kody'nin solo seansının sonlarına doğru Luna telefonundaki bir mesajı kontrol etti ve dışarı çıkacağını söyledi.

Sigara.

"Geliyor musun?" diye sordu ceketini çekiştirerek.

Çocuklara baktım, ama Nicky üçüyle de ayarlamak istediği bazı grup çekimleri hakkında konuşuyordu, ben de omuz silktim ve ceketimi aldım.

"Hey, MK," diye seslendi Kody, Luna ve ben kapıya yönelirken, "nereye gidiyorsun?"

"Luna sigara içerken ona eşlik edeceğim," dedim elimi sallayarak. "Hemen döneceğiz." Tartışmak ister gibi bir hali vardı, ben de gözlerimi devirip kapının yanındaki büyük pencereleri işaret ettim. "Tam şurada, beni görebileceğın bir yerde duracağım, tamam mı?"

"Ben ona göz kulak olurum," diye teklif etti Jase, telefonundaki bir şeye dalmıştı. "Ateş etmeye devam et."

Bu boş teklife gözlerimi devirerek Luna'yı takip ettim ve tartışma daha da saçma bir hal almadan kapıdan çıktım. Çocukların güvenliğim için endişelenmelerini anlıyordum ama yine de içlerinden biri her hareketimi izlemeden odadan çıkabilmem gerekiyordu.

Yine de söylediğim gibi pencerenin önünde kaldım ve Luna sigarasını yakarken parmaklığa yaslandı.

"Özür dilerim," dedi alaycı bir sırıtışla, "dışarı çıkmanı isteyerek drama yaratmak istememiştim."

Gülümseyerek başımı salladım. "Sorun değil, sadece biraz... aşırı korumacılar."

Bir kahkaha attı. "Hadi canım. Yüzyılın yetersiz ifadesi. O üçünün sana bakışları..." Alçak bir ısıklıla sözlerini bitirdi. "Neyse, beni ilgilendirmez. Yine de seni buraya art niyetle çağırdım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi? Neymiş o?"

Bana mahcup bir bakış attı ve telefonunu çıkarıp başparmağınını ekranın üzerinde kaydırarak birini aradı. Cep telefonunu kulağına götürdüğünde içimde huzursuz bir his titreşti ve pencereden çocuklara bir bakış attım. Kody bornozunu tekrar giymişti ve beni dikkatle izlerken Steele'le konuşuyordu.

"İşte," dedi Luna, dikkatimi tekrar pencereden çekerek ve telefonunu bana uzatarak.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım ve o da gözlerini devirdi. "Seninle konuşmak istiyor, aptal."

Telefonun diğerk ucundakinin sapığım olabileceğı ihtimali içimde dehşet dalgaları yaratsa da merakım beni ele geçirdi. Ama söyleyeceklerini dinlemek bana zarar vermezdi. Ve notu bana cevaplar vaat etmişti...

Telefonu aldım ve kulağıma götürdüm. Gergin bir şekilde, bakışlarımın pencereden yine Kody'ninkilere takılmasına izin verdim. "Alo?"

"Küçük Prenses," Zane'in tanıdık sesi beni karşıladı ve içimi bir rahatlama ve hayal kırıklığı dalgası kapladı. "Seni elde etmek zor bir kız."

Boğazımı temizledim, gözlerimi Kody'ninkilerden kaçırdım ve konsantre olabilmek için cama sırtımı döndüm. "Bana ulaşmaya çalıştığından haberim yoktu," diye cevap verdim.

"Sana bir şeylerle ilgileneceğimi söylemiştim, değil mi?" sesi rahat ve dalgındı ve arka plandaki sohbet sesleri bana halka açık bir yerde olduğunu söylüyordu. Muhtemelen kulüp binasında.

"Evet," dedim boştaki kolumu sıcak tutmak için kendime dolayarak, "ama bunu benden kurtulmak için söylediğini düşünmüştüm."

Zane bir kakhaha attı. "Küçük kardeşimin benim hakkımda her zaman çok büyük düşünceleri olmuştur. Ama bunu Deb'e borçluydum, evlat. Bu yüzden biraz araştırma yaptım."

Kalbim yerinden fırladı. "Bir şey bulabildin mi?"

Zane bana ne kadarını anlatmak istediğine hâlâ karar verememiş gibi bir nefes verdi. "Evet, ya da belki. Bazı ilginç tutarsızlıklar buldum ama daha derine inmeye çalıştığımda çıkmaza girdim."

Bu ifadenin muğlaklığı ona çıkışmak istememe neden oldu ama dilimi ısırđım. Zane'in bana yardım etme zorunluluğı yoktu ve ölü kız arkadaşına karşı görev duygusunun ne kadar ileri gittiğini test etmek istemedim. "Bu ne anlama geliyor?" Sakin bir ses tonu tutturmaya çalışarak sordum.

"Bu, birilerinin annenin soyuna dair her türlü izi örtbas etmek için çok iyi bir iş çıkardığı anlamına geliyor. Bence seni öldürmek için her ne motivasyon varsa, Deb'in ailesiyle ilgili olmalı. Büyükkannen ve büyükbaban hakkında yardımcı olabilecek bir şey biliyor musun? Tüm devlet kayıtları Deb'in yetim olduğu, bebekken terk edildiğı ve bir grup evinde büyüdüğü şeklinde değiştirilmiş. Her şeyle oynanmış. Doğum kayıtları, sözde devlet belgeleri, hepsi." Zane'in sesi buna sinirlenmiş gibiydi ve ben de aynı fikirdeydim. Çünkü bu doğru değildi.

"Neden?" diye sordum. Kafam çok karışmış bir şekilde sordum. "Neden biri ailesini silmek istesin ki?"

Zane bir kahkaha attı. "Para, evlat. Her zaman parayla ilgilidir. Ne olmuş yani? Bana yardımcı olabilecek bir şey verebilir misin? İsim ya da yer?"

"Um, evet." Kaşlarımı çatarak hafızamı yokladım. "Büyükanneyle ben çok küçükken bir kez karşılaşmıştım. Fazla bir şey hatırlamıyorum; muhtemelen beş ya da altı yaşındaydım."

"Kulağa doğru geliyor," diye mırıldandı Zane. "Deb annesinin biz tanışmadan birkaç yıl önce öldüğünden bahsetmişti. Adını ya da nerede yaşadığını biliyor musun?"

Hatırlamaya çalışarak gözlerimi kapattım. Yine de çok bulanıktı, sadece müzik, ışıltılı küpeler ya da çiçek parfümleri gözümün önüne geliyordu. "Yapamam... Hatırlayamıyorum," diye itiraf ettim, çok sinirlenmişim. "Hiçbirini hatırlayamıyorum. Neden? Neden-" Midem bulandı. "Bunu babam yaptı, değil mi?"

"Muhtemelen," diye kabul etti Zane. "Ve küçük kardeşim onu senden uzak tutmak için önümüzdeki altı ay boyunca Cherry ile birlikte bir dünya turuna çıkardı, bu yüzden yakın zamanda onunla yüzleşebileceğinden şüpheliyim."

"Kahretsin," diye küfrettim, damarlarımda acı bir kızgınlığın tanıdık yanışını hissettim. "Siktir!" Bir kar yığınınına tekme atarak ve kirli beyaz çamuru uçurarak laneti haykırdım.

Zane kulağıma, "Ben de aynı fikirdeyim," diye yorum yaptı.

"Bana bir dakika ver," diye tersledim. Gözlerimi tekrar kapatıp burnumun kenarını sıkarken, beynimi on üç küsur yıl önce anneannemle yaptığım o kısa görüşmeyi hatırlamaya zorlamaya çalıştım. Neden o zamandan beri onu hiç düşünmemiştim? Neden adını bile bilmiyordum?

Güçlü parmaklar telefonu elimden kaptı ve nefesim kesildi, gözlerim Steele'in öfkeli bakışlarıyla karşılaşmak için açıldı.

Luna'nın telefonunu kulağına götürmüştü, çenesi gergindi ve diğer uçta Zane'in "bana" söylediklerini dinlerken kaşları öfkeyle çatılmıştı. Öfke içimi yaktı ve telefona uzandım ama Steele elimden kurtuldu.

"Zane," dedi net bir uyarı sesiyle. "Kuralları çiğnedin."

Telefonu tekrar kapmaya çalıştım ama elini göğsümde tutarak beni uzaklaştırdı. Yine de gözlerindeki bakış her şeyi anlatıyordu. Ölümcül derecede ciddi bir "*benimle uğraşma*" ifadesiydi ve Luna'nın telefonuna ulaşmaya çalışmayı bıraktım.

Steele, Zane'in söylediklerine "Pekala," diye karşılık verdi, "boşluklar bir yana, Archer'ın sana söyleyecekleri var. Bugün ilerleyen saatlerde aramasını bekleyin." Sonra telefonu kapatıp Luna'ya fırlattı, o da el yordamıyla yakaladı ve sigarası karların üzerine düştü.

Steele bana "İçeri gir," diye emretti. "Şimdi."

Meydan okurcasına kaşlarımı çattım, dudaklarım onunla tartışmak için aralandı ama ifadesi tehlikeli ve biraz da korkutucu bir şeye dönüştü.

"Git!" diye bağırdı, kapıyı göstererek. "Luna'yla konuşmam gerek."

Bir an tereddüt ettim, kızıl saçlı fotoğraf asistanına endişeyle baktım ama o bana küçük bir baş sallama hareketiyle güvence verdi.

"Sorun yok MK," dedi bana, "içeri gir."

Hâlâ tartışmak istiyordum ama Steele'in bana dik dik bakması beni sinirlendiriyordu ve bu dramayı kaldıracak havada değildim. Karda yalınayak duruyordu, Tanrı aşkına, üzerinde bornoz ve külottan başka bir şey yoktu. Luna'ya söyleyeceği her neyse çok önemli olmalıydı, bu yüzden ellerimi havaya kaldırdım ve stüdyoya geri döndüm.

Daha iki adım atmıştım ki Archer hışımla yanıma geldi ve beni ceketimin arkasından yakaladı.

"O lanet telefonda kim vardı, Madison Kate?" diye sordu.

Ses tonu yüzüne yumruk atma isteği uyandırdı - ya da belki de çıplak olduğu için sikine. Ama onun yerine ellerinden kurtulmaya çalıştım. Paltomu tuttuğunu düşünürsek zor olmadı. Üzerimden çıkardım ve ondan uzaklaşırken giysiyi elinde bıraktım.

Al sana, pislik.

"Madison Kate!" diye kükredi, beni takip etti ve omzumu morartıcı bir şekilde kavradı. "Sakın bana sırtını dönme."

Öfkeyle, omzumdaki tutuşunu kırmak için arkamı döndüm ve elimi yüzüne vurmak için kaldırdım. "Bana erkeklik taslama Archer," diye tükürdüm ona. "Bana sahip değilsin, o yüzden bana lanet bir malmışım gibi davranmayı bırak."

Zalim, soğuk bir gülümseme dudaklarını kıvırdı ve gözlerinde yükselen zehri görebiliyordum. Kavgaya hazırdım. *Hadi bakalım, günüşiği.*

"Arch," diye bağırdı Kody, "kes şunu. Steele Luna'yla ilgileniyor, *bırak gitsin.*"

Archer'ın gözleri arkadaşına kaydı ve ben de yüzümde kendini beğenmiş bir sırıtış belirmesine izin verdim.

"Evet, Arch," diye alay ettim, "bırak gitsin. İşte iyi bir köpek."

Oops, bu biraz fazla ileri gitmiş olabilir. Dudakları hırlayarak kıvrıldı ve ben de içgüdüsel olarak geriye doğru birkaç adım attım. Yine de bana doğru ilerledi ve çok geçmeden dizlerimin arkasını kürk kaplı şezlongun kenarına vururken buldum.

"Archer!" Kody tersledi ama arkadaşı onu dinlemiyordu. Archer elini kaldırdı ve ben irkildim, dengemi kaybedip şezlonga yığıldım. Bana bakarken bakışlarında sertleşen bir şey vardı ve içindeki karanlıktan dolayı içimi bir korku kapladı.

"Size karşılık vereceğimi mi sandınız Prensess Danvers?" diye sordu alçak ve tehlikeli bir ses tonuyla. Kanepenin önünde dizlerinin üzerine çöktü ve tekrar uzanırken yüzlerimizi neredeyse aynı seviyeye getirdi. Bu kez irkilmedim ve bana zar zor dokundu. Sadece parmak uçlarının elmacık kemiğime yumuşak bir dokunuşuyla elektrik çarpmış gibi bir nefes aldım.

Sorusuna cevap vermedim. Tam olarak ne düşündüğümü çok iyi biliyordu.

Archer daha yakına eğildi, neredeyse çıplak, mürekkeple kaplı vücudu, sevgililer arasındaki samimi bir anla acımasızca alay edercesine, açılmış bacaklarımın arasındaydı. Parmakları nazikçe saçlarımın arasından geçti ve göz kapakları sarktı ama ben kendimi kaskatı ve tetikte tuttum. Onun saçmalıklarına çoktan kanmıştım.

"Sana bir sır vermemi ister misin Kate?" diye sordu boğuk bir fısıltıyla, kapüşonlu mavi gözleri benimkileri bir ayı kapanı gibi tutuyordu. Lanet olsun. Demir çekirdeğim sıvıya dönüştü ve gerginlik kaslarımdan gelgitin çekilmesi gibi akıp gitti. Beni yine incitecekti, bunun olacağını şimdiden görebiliyordum, ama aynı zamanda düğmelerime doğru şekilde basıyordu, böylece bunun olmasına izin verecektim.

"Evet," diye cevap verdim, sesim ancak bir nefes veriştikten fazlası değildi. Sırların vaadi benim için bir saplantıya dönüşüyordu ve uzaklaşacak gücüm yoktu.

Archer tekrar kıpırdandı, dudaklarını dudaklarıma sadece bir santim yaklaştırdı ve tüm vücudum karşılık verdi. Onu öptüğüm anı, ne kadar bastırmaya çalışsam da hâlâ çok tazeydi.

"Ben kadınları incitmem," dedi gizemli bir fısıltıyla, parmakları saçlarımı büküp başımı sertçe geriye çekmeden bir saniye önce mavi gözleri acımasızlıkla parladı. Acının sızısıyla irkilerek boğazımdan bir nefes kaçtı. Ama tüm sağduyuma rağmen, Archer'ın dişleri kulağımın altındaki boynumun etine süründüğünde bu soluk soluğa bir inlemeye dönüştü. "Bunun için bana yalvarmadıkları sürece." "Sırrını" bir ısırıkla bitirdi, iz bırakacak kadar sertti ve küçük külotunu yırtmamak için her şeyimi verdim.

"Sana asla yalvarmayacağım," diye cevap verdim zayıf seviyeli bir küstahlıkla, sıcak uyarılma içime akıp beni titretirken.

Archer kendini beğenmiş bir kahkaha attı. "Yalvarmak sadece sözlü iletişim için değildir Kate. Vücudun yüksek sesle söyleyemeyecek kadar inatçı olduğun her şeyi haykırıyor."

Alay ettim, gözleriyle tekrar buluşabilmek için ondan yeterince uzağa eğildim. "Rüyanda görürsün, D'Ath."

Gür dudakları bir sırtışla kıvrıldı. "Acımasızca."

Onu uzaklaştırmak için ellerimi kaldırdım ama o çoktan harekete geçmişti. Hızlı bir hareketle bornozunu çıkarıp üzerine geçirdi ama Calvin'inin kalın ereksiyonuyla nasıl gerildiğini gizleyecek kadar hızlı değildi.

Stüdyodan sadece bornozuyla fırladı ve kulağında telefonla dışarıda bekleyen Steele ile konuşmak için dışarı çıktı. Bu arada stüdyonun içinde ilgi odağı benmişim gibi görünüyordu. Kody kaşlarını çatmış, endişeli bir ifadeyle bana bakıyordu. Nicky yüzünde geniş bir sırtışla kamerasını tutuyordu ve Jase sanki ölümümü planlıyormuş gibi kaşlarını çatıyordu.

Luna ise ne stüdyonun içinde ne de dışarıda hiçbir yerde görünmüyordu. O sadece... gitmişti.

God forbid I ever catch a fucking break. Fotoğraf çekiminden bir hafta sonra Nicky bazı görüntüleri sosyal medyada paylaşmaya başladı. Beni de *içeren* görüntüler, herhangi bir izin formu imzalamadığım düşünülürken buna izin verilmediğinden oldukça emindim. Ama görünüşe göre Archer bu formaliteyi benim için *çok yardımcı bir şekilde halletmişti*.

Yasal mı? Kesinlikle hayır. Mahkemede kavga etmeye değer mi? Yakınından bile geçmez.

Ayrıca, benim bilgim ya da rızam olmadan çekilmiş olsalar bile, fotoğrafların oldukça inanılmaz olduğunu ben bile kabul etmek zorundaydım. Archer'ın devasa, dövmeli formu üzerime eğilmiş, yüzü boynuma saklanmışken yüzümdeki ifade... *Lanet olsun*.

Elbette, Archer'ın bacaklarımın arasında fazlasıyla çıplak görüldüğü ilk fotoğrafta etiketlenmemin ertesi günü, ön kapıya fermuarla bağlanmış küçük bir MK replikası Barbie bulundu. Fotoğraf çekiminin yapıldığı günkü kıyafetimin aynısını giyiyordu - ekose etekli siyah yün tayt, kalın topuklu botlar ve dekolteli gri bir bluz - ama bu sefer sapığım altına bir kelime karalamıştı.

Fahişe.

"Harika," diye mırıldandım, Kody bana gösterdikten sonra saldırgan bebeği mutfak tezgahına geri fırlattım. Takipçi postalarımı saklamadıkları için minnettardım ama aynı zamanda... siktir et hepsini. Paranoyadan ve *hiçbir* ilerleme kaydedemediğimizi hissetmekten çok yorulmuştum.

Oyuncak bebek, personelin asmakta olduğu Noel süsleri yığınının çarparak birkaç zili yere düşürdü. Onları almadım çünkü berbat bir ruh halindeydim ve evin etrafındaki tüm bayram süsleri sadece babamın tatilleri *asla* benimle geçirmediklerini hatırlatıyordu. Annem ölmeden önce bile.

"İyi misin?" Steele bana temkinli bir şekilde sordu, sanki farklı bir tepki bekliyormuş gibiydi.

"MK, biz-" diye söze başladı Kody ama ben onun sözünü kestim.

"Unut gitsin," diye tersledim. "Bu ucubenin kim olduğunu bulmaya hiç yaklaşmadık, değil mi? O yüzden bu ürkütücü bebekleri görmezden gelelim. Beni korkutmak istiyor ve ben bundan bıktım. Benden bu kadar. Onlar *sadece oyuncak bebekler*." Bebekler hala

Beni çok korkutuyordu ve kabuslarımda çok sık yer alıyordu ama yine de oyuncak bebeklerdi.

Steinwick bebeği Kody'ye verdiğinde spor salonuna gidiyorduk, bu yüzden omuz silktim ve Archer'ın çoktan ağırlık sehpasında ağır bir barı kaldırdığı spor salonuna doğru devam ettim. Bir sonraki dövüşüne sadece bir hafta kaldığı için tam antrenman modundaydı. Bu sefer steroid tozundan sinsi bir yardım almadığı için kendini çok daha fazla zorluyordu.

Neredeyse kendimi kötü hissediyordum. Ama sonra iğneleyici bir laf ediyordu ve ben de onu tekrar sabote etmeyi düşünüyordum.

Ama Kody ve Steele Archer'a benim için eşek şakası yapma tekliflerine sadık kalmışlardı ve geçen hafta içinde kapının üzerine yerleştirilen bir kova buzlu su ya da kişisel favorim olan kahvenin içine müshil atılmasının ardından birkaç patlayıcı tartışmadan fazlası yaşanmıştı.

Kody de spor salonuna Archer kadar zaman ayırıyor, eğitimlik rolünü ciddiye alıyor ve teknikler, tutuşlar ve alaşağı etmeler üzerinde çalışırken iyi bir antrenman rakibi sağlıyordu. Ama bu benim savunma eğitimimi Steele'e devrettiği anlamına geliyordu.

Yine de bütünüyle değil; bize göz kulak olmak için kendisi oradayken Steele ve benim antrenman yapmamızı istiyordu. Arada sırada benim ya da Steele'in duruşundaki bir şeyi düzeltiyor ya da bana bir sonraki adımda ne öğreteceğine dair ipuçları veriyordu.

Archer'ın dövüş gecesi geldiğinde, hala enerjisinin kaldığına şaşırıyordum. Ama spor salonunda kendi gelişimimle gurur duyuyordum. Kıvrak kas tonumu yeniden kazanmıştım ve evden dışarı çıkarken kendime daha çok güveniyordum. Daha az kırılgan ve kırılabılır.

Dördümüz Steele'in eski model Impala'sıyla dövüşe gittik. Archer ön yolcu koltuğunda gergin bir enerji yumağıydı, Kody ise arka koltukta elini eteğimin altına sokup duruyordu. Pek şikâyetçi olduğum söylenemezdi.

"Siz ikiniz *şunu keser* misiniz?" Archer, dövüşünün yapılacağı etkinlik merkezine yaklaştığımızda tersledi. Kody az önce parmaklarını külotumun altına sokmayı başarmıştı ve ben onu durdurmak için çok kötü bir çaba sarf ediyordum. Tamam, iyi, hiç çabalamıyordum.

Kody kendini beğenmiş bir sesle kıs kıs güldü. "Sırf dünya tarihindeki en mavi taşaklara sahipsin diye nefret dolu olma. En son ne zaman parmaklarını bir amcığın içine soktun?"

Archer'ın buz mavisi gözleri aynada benimkilerle buluştu ve zihnim Bree'nin partisini hatırlayarak beni tokatladı. Külotumu yırtması ve

-

"Seni ilgilendirmez Kody," diye tersledi Archer, gözlerini benimkilerden ayırarak. "Üçünüzün seks maceralarınızı tüm ev halkına ön sıradan izletmeye niyetli görünmeniz yeterince kötü. Dövüşümden önce buna ihtiyacım yok."

Steele bir kahkaha attı, gözleri yoldaydı ve Archer ona sert bir bakış fırlattı.

"Eklemek istediğin bir şey mi var Steele?"

"Yok, kardeşim." Steele elini yeni tıraş olmuş kafasında gezdirdikten sonra avucunu tekrar direksiyona vurdu. "Hiçbir şey yok." Aynada parlayan gözleri söyledikleriyle çelişiyordu ama ona bunu söylemedim. Her ne kadar kabul etmekten nefret etsem de Archer haklıydı. Benim ve Kody'nin arka koltukta dalga geçmemize ve dövüşünden önce onu heyecanlandırmamıza gerçekten ihtiyacı yoktu.

Özellikle de televizyondaki ilk maçını kaybettikten sonra.

Kody'nin elini tokatlayarak uzaklaştırdım ve arabanın kendi tarafında kalmasını sağlamak için ona ters ters baktım, o da gözlerini devirdi. Ama yine de konuyu zorlamadı ve Steele bize bir park yeri bulduğunda ve hepimiz içeri girmek için dışarı yığıldığımızda kimse konuşmadı.

Archer günün erken saatlerinde tüm zorunlu tartılardan ve basın saçmalıklarından geçmişti ama unvanlar için değil eğlence için yapılan küçük bir dövüş olduğu için bunların hepsi oldukça azdı. Yine de yeniden gerçek bir MMA izleyeceğim için heyecanlıyım. Son birkaç aydır en çok yaklaştığım şey Kody ve Archer'ın evdeki spor salonunda yaptıkları antrenmandı ve her ne kadar çok seksi olsa da -bunu kabul edecek kadar kadındım- gerçek bir dövüş değildi. Kody Archer'ı eğitiyordu, aktif olarak onu dövmeye çalışmıyordu.

Biraz kan görmek istiyordum.

İçeri girdikten sonra, Kody ve Archer'ın işlerini yapmalarına izin vermek için Steele ile geride kaldım. Hâlâ onları takip ediyorduk ve sekizgenin hemen yanında bize yer verilmişti ama çoğunlukla arka planda kalıp Archer'ın dikkatini dağıtmamaya çalıştık. Gerçi gergin bakışları sürekli bana kayarken bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Ya da Steele'in elinin kalçamda duruşuna, saçımı öpüşüne ya da kimin kim olduğunu ve neyin ne olduğunu açıklamak için kulağıma fısıldayışına.

Sadece orada bulunarak onun dikkatini dağıtıyordum ve ilk kez bu yüzden kendime kızılıyordum. İyi bir dövüş görmek istiyordum, Archer'ın kazanmaya odaklanamayacak kadar dikkati dağıldığı için kan gölüne dönmesini değil.

Kody onunla yoğun bir tartışma yaşıyor gibiydi ama Archer cevap vermiyordu. Çenesi sıkıca kenetlenmiş, omuzları ince kapüşonunun altında gerginlikten kasılmış ve yüzü yere eğilmişti... ama gözleri hâlâ bendeydi.

"Arch ile sohbet etme şansın var mı?" Steele kulağıma mırıldandı, belli ki benimle aynı şeyi fark etmişti. "Bütün hafta biraz keyifsizdi. Belki kafasını tekrar oyuna vermesine yardımcı olabilirsin."

Gözlerimi devirdim ve bir kahkaha attım. "Onu kızdırmamı istiyorsun, değil mi?"

Steele bana omuz silkti ve "Eğer ayakkabı uyarsa..." dedi.

İçimi çektim. "Garantisi yok. İşleri daha da kötüleştirebilirim." Steele yüzünü buruşturarak, "Şüpheli," dedi.

"Peki," diye homurdandım, "ama işler gerçekten ters giderse hiçbir sorumluluk kabul etmem." Çünkü onun aklını nasıl başına getireceğime dair bir fikrim vardı ve işe yaramasını isteyip istemediğime karar veremiyordum.

Steele hızlı bir yan sarılmayla başımın yan tarafını öptü. "Sen en iyisisin, Cehennem Kedisi."

Bunu göreceğiz. Kody'nin Archer'la sert hareketlerle konuştuğu yere doğru ilerleyerek kolumu onun sırtına doladım.

"Bebeğim," dedi, gergin ve sinirli bir ifadeyle bana bakarak, "şu an iyi bir zaman değil."

Burnumu kırıştırdım. "Açıkçası. Archer'la bir saniye konuşabilir miyim?"

Kody'nin ifadesi hayal kırıklığından şaşkınlığa ve... endişeye dönüştü. "Neden?"

Kaşlarımı kaldırdım ve ona sabit bir bakış attım. "Çünkü kibarca sordum Kodiak Jones. Şimdi siktir git, Okçu'yla yalnız konuşmam gerek." Aslında gerçek adı olan aptal lakabına alaycı bir göz devirmesi yaptım. Bu kadar göz önünde saklanma saçmalığı o kadar tipik bir Archer'dı ki canımı acıttı.

Kody'nin kaşları çatıldı ve tartışacakmış gibi göründü. Ama Archer ona sessizce dediğimi yapmasını işaret eden şu kafa sallama hareketlerinden birini yaptı ve Kody içini çekti.

"İyi, sadece acele et. Bir dakika içinde sizi anons edecekler." Bana ve Archer'a sert bir bakış attıktan sonra kasketini geri taktı.

ve Steele'in kollarını kavuşturmuş durduğu yere doğru çekildi.

"Bunu çabucak halledeceğim," dedim Archer'a, sinirlerime hakim olamadan sadede geldim. "Sen ve Kody dövüşçü-eğitmen sorunları yaşıyorsunuz çünkü onun bana ağza alınmayacak şeyler yapması ve bunu yüzüne vurması seni tamamen delirtiyor. Çok kıskançsın ve bu dövüşe odaklanman gerekirken beynini tüketiyor."

Kaşları çatıldı ve gözleri bana dikildi. "Bu bir soru mu yoksa bir ifade mi Prens?"

"İfade," diye karşılık verdim. "Şimdi şöyle olacak. Bu dövüşü kaybedersen, partiden sonra ben Kody'nin aletini yalarken seni izlemeye zorlayacağım."

Archer'ın kaşları havaya kalktı ve küçük bir kahkaha attı. "Beni nasıl bir şey yapmaya zorlayacaksın, Prens?"

Zalim bir gülümsemenin dudaklarımı çekmesine izin verdim. "Benim de yöntemlerim var, günışığım. Onları denemek ister misin?"

Gözleri tekrar kısıldı ve başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Pekâlâ, ya kazanırsam?"

Omuz silktim. "Dövüşü kazan ve öğren." Hoparlörlerden yorumcu Archer'ın giriş konuşmasını bangır bangır duyururken ona meydan okuyan bir sırıtış attım. "Sıra sende gibi görünüyor koca adam." Kendime engel olmadığım için omzuna vurdum ve kaslarını sıktım. "Gidip rujumu tazelesem iyi olacak çünkü muhtemelen daha sonra Kody'nin sikinin dibine bulaşacak. Ezik."

Archer'ın şakağındaki damar zonkladı ve ben çıldırmadan önce ondan uzaklaştım. Tabii ki Steele ve Kody sırıtışımın tüm gücünü gördüler ve bu sadece onların kafasını karıştırmış gibi görünüyordu.

Archer sekizgene adımını attığında ve Kody kapüşonunu alıp ona son bir moral konuşması yapmak için yanına gittiğinde, Archer tamamen iş başındaydı. Dövüş başladığında ölümcül bir makineye dönüşmüştü ve yumruklarının uçuşunu izlerken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Ona ne dedin lan sen?" Archer'ın rakibini hızlı bir sağ kroşeyle yakalayıp kafesin zeminine kan sıçratmasını izlerken Steele kulağıma sordu.

Vahşi gülümsememi tutma zahmetine girmedim. "Kaybetmemesi için biraz teşvik önerdim," diye yorumladım kısa bir kahkaha atarak. Teknik olarak kazanırsa bir şey vaat etmemiştim ama sanırım ikimiz de zımni bir teklif olduğunu anlamıştık. Kahretsin. Bunu gerçekten yapacak mıydım?

Daha da önemlisi... yapar mıydı? Ne de olsa son birkaç ilişkimizi bitiren ben değildim.

Steele gülerek, "Ne dediysen işe yaradı," diye cevap verdi. Kody kafesin hemen yanında bağırarak tavsiye ve cesaret veriyordu ama bir ara dönüp bize başıyla onay verdi. Görünüşe göre Archer'ın konsantrasyonundaki değişimden o da etkilenmişti.

Yine de, Archer ne kadar iyi olursa olsun, rakibinin tecrübesi vardı ve bu da ne kadar eşit bir şekilde eşleştiklerini gösterdi. İsyan Gecesi'nde izlediğimden çok daha iyi bir dövüştü. Tüm bunları başlatan geceden.

Üçüncü rauntta bir yerde, diğer adam üstünlüğü ele geçirdi, Archer'ı ağır bir darbeye mindere indirdi ve tam bir binek için boğuşmaya başladı. Kalabalık kulakları sağır edecek kadar kükredi ve bir ara Archer kafesin içinden gözüme ilişti.

Dudaklarımı yaladım.

Yumruklar havada uçtu, kan fişkırdı, kalabalık *çığına* döndü ve rakibi birdenbire üçgen kollu kısıpaca boyun eğdi.

Böylece Archer D'Ath kazandı.

Steele ve Kody heyecandan kükredi, Kody kafesin içine dalıp arkadaşını erkekçe kucakladı ve kalabalık galipleri için tezahürat ve çığlıklarla çıldırırken sırtına defalarca tokat attı.

"İşte şimdi beni meraklandırдың," diye bağırdı Steele gürültünün içinden.

Sadece başımı salladım. Çılgınca cinsel hayal kırıklığı yüzünden onunla alay ettiğimde her şey eğlenceli ve oyundu, ama şimdi? Şimdi boku yemiştim.

Belki gerçek anlamda.

A Dövuş bittikten sonra Archer - galip olarak - spor muhabirleriyle bir dizi röportaja çekildi, bu yüzden Steele ve ben Impala'nın kaputuna oturup onların çıkmasını bekledik. Maç sonrası parti şehrin öbür ucundaki boktan bir spor barındaydı ama uzun süre evde sadece üç adamla tıklıp kaldıktan sonra her türlü partiye hazırdım.

Tabii bu seferki Archer'ın galibiyetini kutlayacaktı, yani bütün gece onun devasa egosuna katlanmak zorunda kalacaktım. Ama içki olduğu sürece sorun yoktu.

"Sonunda," diye bağırdı Steele, Kody ve Archer'ın spor salonundan çıktığını görünce. "Kaybolduğunuzu falan sanmıştık." Çocuklar yüzlerinde geniş sırıtişlarla yaklaşırken kaputtan atladı ve sürücü tarafındaki kapıyı açtı.

Bu bile beni duraksatmaya yetmişti. Archer'ın gülümsemesi... *gerçekten* gülümsemesi... sık gördüğüm bir şey değildi. Hele de kötü niyet ve hoşnutsuzluktan bu kadar arınmışken.

Kody arka koltuğa yöneldi ama Archer arabanın kaputunda donmuş bir şekilde oturduğum yerin tam önünde durdu, gülümsemesi genişti ve mavi gözleri heyecanla dans ediyordu. Sanki cesedi yakalanmış gibiydi.

"Tebrikler," dedim ona, inmek için kaputtan aşağı kayarken, ama hareket etmedi. Onun yerine elleri -kısa elbisem sayesinde- çıplak kalçalarımın uzandı ve beni kendisine bir santim daha yaklaştırdı.

Başı aşağı eğildi, konuşurken dudakları kulağıma değdi. "Ben kazandım. Peki şimdi ne alacağım Kate?"

Sik beni. Dilinden dökülen o boğuk kelimeler doğruca amıma gitti ve havai fişek gibi patladı.

Başımı arkaya yatırdım, gözlerine benimkilerdeki şımarık meydan okumayla karşılık verdim. "Şu anda kafan güzelmiş gibi hissettiğin başarı duygusuna ne dersin? Senden nefret edenlere en iyi olduğunu göstermenin gururu gibisi yoktur, değil mi günüşiğim?"

Güldü, sanki benden böyle bir tepki beklemiyormuş gibi hızlı ve şaşkın bir sesle. Sonra mizah yerini karanlık bir muzipliğe bıraktı ve dudakları hayalet bir öpücükle dudaklarıma değdi. "Tekrar dene Kate. Sanırım orada

Daha önce sik yalamaktan bahsetmiş miydin? Bu düşünce çizgisi üzerinde çalış." Çıplak kalçama bir tokat atarak gıcırdamama neden oldu, sonra göz kırptı ve Steele'in arabasının yolcu tarafındaki koltuğuna oturmak için yanımdan ayrıldı.

Yolun geri kalanını kaputun üzerinden kaydurdum ve titreyen bacaklarımla koltuğuma geri döndüm ve hem Kody hem de Steele bana meraklı, *bilmiş* bakışlar attığında, gözlerini kaçırdım. Archer'la -hem de *hepsiyle*- tehlikeli bir oyun oynadığımın farkındaydım ama kendimi durduramıyordum. Bu kısa karşılaşmalardan aldığım adrenalin patlaması çok bağımlılık yapıcıydı.

Archer eğilip *müzik* setinin sesini açtı ve ben de parti sonrası yol boyunca garip bir konuşma ya da gergin bir sessizlik olmayacağı için rahat bir nefes aldım. Bu resmi bir partiydi, bu yüzden VIP bilet sahipleri ve katılmak için ülkenin bu köşesine seyahat etmeye istekli olan yıllık geçiş kartı sahipleriyle dolu olacaktı. Ama Bree ve Dallas'a giriş kartı almayı başarmıştım ve ikisini de görmek için sabırsızlanıyordum.

Steele mekanın önündeki sıkışık otoparka park ettiğinde, koltuğum yanıyormuş gibi dışarı fırladım. İddiadan dönecek biri değildim ama *lanet* olsun, önce birkaç kadeh içkiye ihtiyacım vardı. Ve arkadaşlarımı bulup onlara, her ne haltsa, öyle olmalarını sorun etmediğime dair güvence vermem gerekiyordu. Görünüşe bakılırsa, çıkarları olan arkadaşlar.

"Bebeğim, bekle," diye seslendi Kody, bana yetişmek için acele etti ve kolunu omuzlarıma doladı. "Herkes Arch'ın galibiyetinin heyecanını yaşıyor ama lütfen rehavete kapılma. Bütün gece birimizin yanında ol, tamam mı?"

Yürürken ona baktım, bu Archer'ın olduğu kadar onun da kutlaması olmasına rağmen sürekli benim güvenliğimi düşünmesi kalbimi ısıttı. "Hey," dedim, durdum ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "*Kazandığın* için tebrikler Kodiak Jones. Çok iyi bir eğitmenisin, bunu biliyor muydun?"

Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve dudaklarını dudaklarıma daldırarak, üzerimde kıyafet olmamasına rağmen içimi ısıtan bir şekilde beni öptü. "Teşekkürler MK," dedi öpüşmemiz sona erdiğinde. "Belki seni gerçekten eğitmeme izin verirsin? Dövüşen kızlar çok *seksi* oluyor." Ona kaşlarını kaldırdım ve gözleri büyüdü. "Ah, yani... o..."

Steele ona kıs kıs gülererek, "Yürü git, sik kafalı," dedi ve Kody'nin kafasına vurup beni kucağından çekerek çıkardı. "Hey, bu o değil mi?"

Hayaletlerin serseri oyun kurucusu mu?" Park yerinin karşısındaki iki adamın hararetli bir tartışmaya tutuşmuş gibi görüldüğü yeri işaret etti.

"Uh," burnumu kırıştırdım, gözlerimi kısarak baktım. "Evet, öyle. Ve babası, Profesör Barker. UFC hayranı olduklarını bilmiyordum." Hem bunu nereden bilebilirdim ki? Bark, gözünün morarmasına neden olan başarısız randevumuzdan beri benimle konuşmamıştı ve Profesör Barker hakkında tek bildiğim biraz adi biri olduğuydu.

Titredim ve Steele bana sert bir bakış attı. "Hadi içeri girelim. Sana o elbisenin üzerine bir palto almanı söylemiştim."

Gülümseyerek gözlerimi devirdim. "Dışarı çıktığımızda sürekli palto kaybediyorum. Ayrıca, burası sadece soğuk. İçerisinin çok terli olduğuna elli dolarına bahse girerim."

"Muhtemelen," diye kabul etti Steele, biraz vücut sıcaklığını paylaşmak için yürürken kollarını bana doladı. Daha önce bana kapüşonlu sweatshirt'ünü teklif etmişti ama ben gösteriş olsun diye reddetmişim. Kısa siyah elbisem tam bir katildi ve bu gece Archer'ı gerçekten orospum yapacaksam, estetiğe ihtiyacım vardı.

Kapıdaki görevliler içeri girmemize izin vermeden önce geçiş kartlarımızı kontrol ettiler ve odanın etrafına konuşlanmış, parti yapan müşterileri keskin gözlerle izleyen birkaç üniformalı polis gördüm.

"Burada yoğun güvenlik var," diye yorumladım merakla. "Bela mı bekliyorlar?"

Kody güldü. "İşin içinde alkol olan bir grup sıkı dövüş hayranından mı?"

"Evet, haklısın." Başımı salladım. Archer arkamdaki kapıdan içeri girmiş olmalıydı çünkü kalabalık alkışlamaya ve tezahürat yapmaya başlamış, tebrik etmek için kadehlerini kaldırmıştı. Kody'nin zafer anını da bölmek istemediğim için Steele'in elini çektim. "Hadi, bu ikisi zaferin tadını çıkarırken Bree ve Dallas'ı bulalım."

Arkadaşlarımı bir grubun enstrümanlarını kurduğu küçük bir sahnenin yanındaki yüksek bir masada otururken bulduk. İkisinin de elinde tek kullanımlık bardaklarda içkiler vardı ve gergin vücut dillerine bakılırsa bir tartışmanın ortasındaydılar.

"Selam çocuklar," diye garip bir şekilde selamladım onları, "Umarım bir şeyi bölmüyorsunuzdur. Aşıkların kavgası mı?" Kendime engel olamadım ve dudaklarımda alaycı bir sırıtış belirdi.

Bree bana kaşlarını çattı ama Dallas yüzünde panik dolu bir ifadeyle yerinden fırladı. "Katie, açıklayabiliriz," diye söze başladı.

kafamda. "Seni aramaya çalışıyorum ama numaran sürekli meşgul alıyor. Benden kaçıyor musun?"

şaşkınlıkla kaşlarını çattım ve Steele'e sorgulayan bir bakış fırlattım. Bakışlarımdan kaçtı ve sıkılmış gibi odanın içinde etrafına bakındı. "Ne dedin? Hayır Dallas, senden kamıyordum," diye eski arkadaşımı temin ettim. "Ne olduğunu bilmiyorum; telefonlarına ık mıyordum. Ama gün aşır Bree ile sohbet ediyorum." Arkadaşıma baktım ve o da gözlerini devirdi. Dallas'la her ne hakkında tartışıyorlarsa, bu onu çok kötü bir ruh haline sokmuştu.

"Ben bir içki daha alacağım," dedi ve taburesinden kayarak indi. "Hey Dallas, MK'ye bu gece başka kimi davet ettiğini söylesene, madem *bunda yanlış bir şey* görmüyorsun." Adımlarında küçük bir yalpalamadan daha fazlasıyla bara doğru fırladı. İçimden bir ses bunun gecenin ilk ikisi olmadığını söylüyordu ve birden arkadaşım için endişelenmeye başladım.

Kollarımı kavuşturarak Dallas'a dik dik baktım. "Neler oluyor?"

Dallas nefesini tutup elini yüzüne sürerken ben bir gözümü odanın öbür ucundaki Bree'ye diktim. "Dramatik davranıyor," dedi inleyerek. "Onu ben *davet etmedim* ama bunun büyütülecek bir şey olduğunu da sanmıyorum. Bu mekân Hades tarafından satın alındı, yani artık teknik olarak tarafsız bir yer."

Steele yanımda bir yay teli gibi gerildi. "Burada kim var Moore?"

Dallas sinirlendi. "Ferryman yeğenini galibiyetinden dolayı kutlamak istedi."

Steele bir dizi küfür savurdu ve aslında öfkesinden Dallas'ı yumruklayacağını sandım. Ama yumrukları iki yanında sıkılı ve yakışıklı yüzünde saf bir şiddet ifadesi varken kendini tuttu.

Dallas ellerini havaya kaldırarak, "Dostum, ona gelmemesini söyleyemezdim," diye kendini savundu. "Ayrıca, sadece Archer'ı görmek için geldiği konusunda ısrar etti. Sorun çıkarmak için burada değil."

Steele acı bir kakhaha atarak gözlerini devirdi. "Aptal olma Moore. Ferryman *sadece* sorun çıkarmak için burada. Hadi MK, ortalık karışmadan önce çocukları uyarmalıyız."

Elimi gereğinden biraz daha sıkı tuttu, ama Dallas'a sert bir bakış fırlattım. "Bree'ye göz kulak ol," diye emrettim ona. "Bok gibi sarhoş ve bunun sorumlusu sensin."

Steele beni sürükleyerek götürürken Dallas'ın cevap verme şansı olmadı, sadece birkaç dakika önce Archer ve Kody'yi bıraktığımız kapıların yanındaki alana doğru ilerliyordu. Ama onlar artık orada değildi.

"Kahretsin," diye küfretti Steele, elini yüzünde gezdirip işkence çekmiş gibi bakarak. "Bu çok kötü."

"Bunu bana açıklaman gerekecek bebeğim," dedim ona, bakışları odada arkadaşlarını ararken kaşlarını çatarak. "Bu paniği anlamıyorum. Mesele sadece Ferryman'ın Wraithlerin lideri olması mı? Çünkü üçünüzün de artık Azraillerle bir ilişkiniz olduğunu düşünmüyordum."

Steele yüzünü buruşturarak başını salladı. "Biz değiliz. Ve hayır, tamamen değil. Ferryman kinci bir pislik ve Phillip'in vasiyetinde tek varis olarak gösterildiği için Arch'a karşı aptalca büyük bir kin besliyor. Bırakın Damien, Zane ya da Ferryman'ı, Constance'a bile bir şey kalmadı."

Kaşlarım havaya kalktı. "Vay canına, bu tüm arabalarınızın nereden geldiğini açıklıyor sanırım."

Steele bir kahkaha attı. "Tam olarak değil. Ama evet, Ferryman kesinlikle *yeğenini tebrik etmek* için ya da kapıdan geçmek için uydurduğu diğer saçmalıklar için burada değil. Hadi, onları bulalım."

Daha fazla cevap alma isteğimi bastırdım ve onur konuğunu bulmak için insanların arasında dolanırken elimi tutmasına izin verdim. Neyse ki kalabalığı takip etmek çok kolaydı ve Archer ile Kody'yi etrafı her sözlerine kulak kabartan insanlarla çevrili bir açık hava oturma alanında bulduk.

Steele onlara doğru ilerlemeye başladı ama Kody'nin yanındaki kız saçlarını omzunun üzerinden atıp yüzünü gösterecek kadar kıpırdayınca irkilerek durdum.

"Bu *Drew* mu lan?" Kody'nin yanına yapışmış, elini sanki onun sahibiymiş gibi bacağına dolamış pozisyonunu hızla fark ederek haykırdım. Hakkını yemeyeyim, fevkalade rahatsız görünüyordu ve ben izlerken elini çekip tekrar kendi kucağına koydu. Yine de caymadı. Yapışkan pençesi bir saniye sonra tekrar bacağındaydı.

Steele inledi ve küfretti, sonra birkaç kişiyi iterek çocukların yanına geçti.

"Drusilla," diye tükürdü Kody'yi pençeleyen esmer Azrail'e, "kayıp mı o l d u n ? Defol git buradan."

Kody'nin eski kız arkadaşı bize ters ters baktı ama Steele'in yüz ifadesine bakarken gözlerinde bir tedirginlik vardı. "Yoksa ne olur?"

aptalca karşılık verdi. "Burası tarafsız bölge; istersem burada olabilirim. Hiçbir kuralı çiğnemiyorum."

Kody gözlerime sabit bir şekilde baktı ama hiçbir şey belli etmedi. Onu sorguladığımdan değil... Benimle uğraşacak kadar aptaldı ve bunu çok iyi biliyordu.

Steele hızlı bir kahkaha attı ama bu soğuk, sert bir sestti. "Çete kurallarından bahsetmiyordum, seni aptal sürük. MK'nın erkeğine dokunuyorsun ve eğer bundan vazgeçmezsen, muhtemelen parmaklarının her birini altı yerinden kıracak. Ona nasıl yapılacağını öğretiyorum."

Yalan söylemiyordu. Haftanın başlarında Kody kendini tamamen Archer'ın eğitimine kaptırmışken Steele kendini savunmayı bırakıp daha saldırgan becerilere yönelmişti ve ben de bunu sudan çıkmış ördek gibi kabullenmiştim.

Drew alaycı bakışlarını bana çevirdi ama hiç havamda değildim. Steele'i ittim ve inatçı kaltağın elini adamımın bacağından yakaladım, bileğini döndürdüm ve başparmağını acı veren bir kilitte sıkıştırarak onu oturduğu yerden yere, ayaklarımın dibine sürüklememi sağladı.

"Defol git buradan, seni zavallı kaltak," diye hırladım ve başparmağını serbest bırakarak onu yere serdim. Biraz aşırıya kaçmışım ama Steele'in Ferryman'ın partide olduğu haberine verdiği tepkiye bakılırsa, şakalaşmaya vaktimiz olmadığına bahse girebilirdim.

Drew bir öfke çığılığı atarak destek için Kody'ye baktı ama o sadece gözlerini kaçırdı ve içkisini yudumladı. *Çok* soğuktu.

"Git buradan," diye bağırdım, bastırdığım tüm öfkenin gözlerimden parlamasına izin vererek. "Şimdi."

Tartışmak istiyordu, bunu yüzünden okuyabiliyordum ama aynı zamanda korkuyordu da. Benden değil -henüz o kadar da korkutucu değildim- ama Archer ve çocuklardan korkuyordu. Bunu gözlerinin üçü arasında gidip gelmesinden ve yüzünün rengini biraz kaybetmesinden anlayabiliyordum. Hiçbirinden destek alamayacaktı. Ne bu gece, ne de bir daha asla.

"Sadece git, Drew," diye seslendi Archer. Etraftaki bütün gözler onun üzerindeydi. Bizim üzerimizde. "Başka bir sosyal merdivene tırman; bu merdivenden kalıcı olarak çıkarıldın."

Bu kadar alenen reddedilmesi yeterince kötüydü; aslında onun için üzülmeye başlamıştım. Ama sonra ayağa fırladı ve kalabalığa karışmadan önce yüzüme tükürdü.

Kim birine tükürür ki? O kadar iğrenç şey varken.

"İşte," dedi biri, Drew'in iğrenç tükürüğünü yüzümden silmem için bana okunaklı bir pamuk mendil uzatarak. İçgüdüsel olarak gözlerimi kapatmışım. -Çünkü göz enfeksiyonu kapmışım.

Beni eski tip mendiliyle kurtaran kişiyi görünce tüylerim diken diken oldu.

"Ah, teşekkürler?" Bu bir soruydu çünkü adamların yüzlerindeki ifadelere ve Archer ile Kody'nin şu anda nasıl ayakta durduklarına bakarak bunun bir arkadaş olmadığını tahmin edecektim.

Adam bana gülümsedi ve o gözleri tanıdım. *Ah, kahretsin.*

"Burada çılgınca bir tahminde bulunacağım ve senin Ferryman olduğunu varsayacağım?" Hem Archer'ın hem de Zane'in daha yaşlı bir versiyonu gibi görüldüğü göz önüne alındığında, bu gerçekten de büyük bir zorlama değildi. Görünüşe göre D'Ath ailesinde güçlü genler var.

Yaşlı çete lideri gülümsemesinin daha da genişlemesine izin verdi. Yakası açık beyaz bir gömlek ve pahalı bir spor ceket giymişti. Ama çene çizgisinden aşağıya doğru görünen her santim derisi mürekkepliymiş ve saçları kısa bir at kuyruğu şeklinde arkaya doğru taranmış, alt kısımları kazıtılmıştı.

"Sen de Madison Kate Danvers olmalısın," diye cevap verdi, bembeyaz dişleri ve ıslıl ıslıl gözleriyle. "Hakkınızda çok şey duydum."

"Burada ne halt ediyorsun, Charon?" Archer tehlikeli derecede kısık bir sesle homurdandı. Güçlü parmakları kalçama yapıştı ve beni Shadow Grove Wraith'lerinin lideri olan amcası Feribotçu'dan uzaklaştırdı. Babamın Gölge Korusu'nun artık çetelerden arınmış olduğu fikrini nasıl satmaya çalıştığı beni tamamen aşırıyordu. Aslında her şeyin her zamankinden daha kötü olduğunu söyleyebilirim.

Ferryman o geniş, tamamen sahte gülümsemesini yeğenine çevirerek beni dikkatinden kaçırdı. "Büyük zaferin için seni tebrik etme fırsatını kaçıramazdım, Archie. Baban seninle çok gurur duyardı."

Hay sikeyim. Köpekbalıkları takım elbise giyebilseydi...

Archer acı bir kahkaha attı. "Babam pek çok şeyle gurur duyardı ama gurur onun aşına olduğu bir duygu değildi. Sana bir kez daha soracağım. Burada ne halt ediyorsun?"

Ferryman başını yana eğdi, soğuk gözleri yeğeninin üzerinde gezindi, sonra Steele ve Kody'ye üstünkörü ama temkinli bir bakış attıktan sonra Archer'ın hâlâ kalçamda duran elinin üzerinde durdu. "Siz dördünüz ne kadar ilginç bir grupsunuz," diye mırıldandı eğlenerek, sonra bakışlarını tekrar Archer'ın yüzüne çevirdi. "Seninle bir iş meselesi hakkında konuşmak istiyordum yeğenim. Tarafsız bir yerdeki bir parti mükemmel bir fırsat gibi geldi. Bir içki alıp daha özel bir yere geçelim mi?"

"Eğer iş konuşmak istiyorsan, Charon, doğru protokolleri kullanmalıydın. Bunun ne yeri ne de zamanı." Archer'ın sesi buz gibi soğuktu ve ben sorularla yanıp tutuşuyordum. Archer D'Ath'ın hem Reaper'lar hem de Wraith'ler üzerinde nasıl bir etkisi vardı? Bunun basit bir kan bağı meselesi olduğundan şüpheliydim.

"Ben de aynı fikirdeyim," diye ekledi tanıdık bir ses ve gerilim filmlerinden bir sahne gibi, Zane D'Ath partiye katılanların arasından çıktı.

Kody uzun bir nefesi tıslayarak bıraktı ve Steele küçük bir inilti çıkardı. Archer ise buz kütlesi gibiydi.

"Sanırım bunun bir aile buluşması olacağına dair notu kaçırmışım," diye yorumladı Archer, sesi sakın ve duygusuzdu. "Sakın bana senin *de*

galibiyetim için beni tebrik etmeye mi geldin?" Ağabeyine küçümseyerek baktı ama Shadow Grove Reapers'ın lideri sadece sırttı.

"Hayır, zaten sahip olduğundan daha büyük bir egoya ihtiyacın yok küçük kardeşim."

Bir kahkaha attım, sonra elimle kapatmaya çalıştım. En azından Zane bu konuda haklıydı. Yine de kıs kıs gülmem onun dikkatini çekmişti ve beni yoğun bir bakışla süzdü.

"Aslında buraya seni görmeye gelmemiştim ama burada olan biteni yarıda kestiğim için memnunum." Zane, Ferryman'ı işaret etti, sonra da ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak belindeki silahı çaktırmadan gösterdi. "Nedir bu iş teklifi Charon? Şimdi çok ilgimi çekti."

Ferryman elini kendi beline kaydırды, orada kendi silahını sakladığından şüpheleniyordum. Durumu yatıştırmak için bir şeyler yapmazsak her şey saniyeler içinde İsyan Gecesi'nin bir kopyasına dönüşecekti... ya da en azından masum seyircilerden uzaklaştıracaktık.

"Belki de bunu başka bir yere götürmelisiniz," diye mırıldandım dinlemek isteyen herkese. İsteyeceğim son şey, Reaper'lar ve Wraith'ler çarpıştığında daha fazla ikincil hasara karışmaktır.

Archer'ın parmakları -nedense hâlâ kalçamdaydı- onaylarcasına büküldü ve Steele'e sessiz bir kanka diliyle başını salladı. Steele başını arkaya eğdi ve mekanın içinde kayboldu.

"Dediğim gibi," dedi Archer amcasına ve kardeşine, "bunun ne yeri ne de zamanı. Steele bize bu konuyu daha ayrıntılı tartışabileceğimiz bir toplantı odası ayarlayacak, ikinizin de söylemeye geldiğiniz şeyi söyleyene kadar buradan ayrılacağınızı sanmıyorum."

Kody boğazını temizledi. "Ayrıca, bu mülk ne kadar yakın zamanda alınmış olursa olsun, Hades'in kurallarının hâlâ geçerli olduğunu hatırlatırım."

Ferryman ve Zane Kody'ye ters ters baktılar ama onunla tartışmadılar. Bu Hades her kimse, gerçek çete liderlerinden böyle bir itaat talep ettiğine göre çok korkutucu biri olmalıydı.

Steele kapının yanında yeniden belirdi, çocuklara özel bir yeri olduğunu belirtmek için başını salladı ve Archer onlarla birlikte yürümem için beni dürttü. Ancak Cass-Zane'in dövmeli yardımcısı beni durdurmak için elini uzattı.

"Kızı getirme," dedi Archer'a. Sesi sertti ama talepkâr değildi. Bir emirden çok bir arkadaşın bilgece tavsiyesi gibiydi. "Charon'un istediği olmadığında nasıl tepki verdiğini biliyorsun."

Archer'ın gerginliğini *hissedebiliyordum* ve çenesi öylesine sıkılmıştı ki dişlerinin birbirine sürtündüğünü duyabiliyordum.

"Ben onunla kalacağım," dedi Kody çabucak. "Sen git ve bu bokla ilgilen. Ateşkesi bozmalarına ihtiyacımız yok, hem de burada."

Hızlı bir dizi sessiz iletişimin ardından, korkunç gangsterler grubu -artı Archer ve Steele- birlikte bazı belirsiz "işleri" özel olarak görüşmek üzere mekanda kayboldular.

Kody uzun bir nefes verdi, kollarını bana doladı ve kaburgalarımı zedeleyecek kadar sıkı tuttu.

Yüzünü saçlarıma gömerken kulağına, "Şu anda olan bitenden dışlandığım için çok kızgın olmalıyım," diye mırıldandım. "Ama bir kez olsun dahil olmadığım için memnunum. Bu gecenin sonunda kan döküleceğini hissediyorum."

Kody sinirli bir sesle hırlarken göğsü benimkine doğru titriyordu. "Siktir, umarım olmaz," diyerek beni serbest bıraktı ve parmaklarımızı birbirine geçirerek beni içeri götürdü. "Bu gece lanet olası bir çete savaşına yetecek kadar cephane getirmedi."

Bara doğru ilerlerken ona kaşlarını kaldırdım. "Ama siz *biraz* getirdiniz? Kim silahlı?" Ben paramı Steele'e yatırmıştım.

Kody burnunu bana doğru kırıştırdı, dudaklarında şaşkın bir gülümseme vardı. "Cidden mi? Hepimiz. Kahretsin bebeğim, eğer evden silahsız *çıkmadığımızı* bilmiyorsan, toplum içindeyken bizi biraz daha fazla hissetmeye başlamalısın." Barmene el salladı ve ikimize de alkolsüz içki ısmarladı, bu da bana ne kadar endişeli olduğu hakkında bilmem gereken her şeyi anlattı.

"Kody," dedim kaşlarını çatarak. "Gidip olaylara göz kulak olmalısın."

Bana hızlıca bir bakış attı, sonra başını salladı. "Yok, bir şey olmaz. Steele yaklaşık altı adam eder ve Zane yanında sadece Cass'i getirmiş gibi görünüyor. Muhtemelen Charon'un ikinci adamı Skate de gölgelerde bir yerlerde gizleniyordur. Ama buraya kan dökmek için geldiklerini sanmıyorum."

Bu beni *daha da* endişelendirdi. "Sanmıyor musun? Zane ya da Ferryman'ın da rakip çetenin burada olacağını düşündüklerini sanmıyorum. Ama buradalar ve az önce bir odaya bir kova sıvı nitrogliserin attık ve şimdi patlamaması için parmaklarımızı çaprazlıyoruz gibi hissetmekten kendimi alamıyorum."

Kody yüzünü buruşturdu ve ben de aynı fikirde olduğunu biliyordum.

"Bak," diye devam ettim, "Cass'in beni buraya getirmenin kötü bir fikir olduğunu düşünmesini anlıyorum ve ben de aynı fikirdeyim. Archer'ın sizin yüzde yüz *onu* hayatta tutmaya odaklanmanıza ihtiyacı var ve ben sadece dikkatinizi dağıtırım. Ama onun arkasını kollamak yerine bana bebek bakıcılığı yapmakla meşgul olduğunuz için başınıza bir şey gelirse kendinizi asla affetmeyeceksiniz." Benim *kendimi* asla affetmeyeceğim gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Üçü arasında daha önce deneyimlemediğim bir bağ vardı ve ben zayıf halka olamazdım.

Bir an tereddüt etti, bakışları çocukların gittiği arka odaya doğru kaydı ve baştan çıktığını anladım. "Hayır," diye yanıtladı başını sallayarak. "Seni burada yalnız bırakmayacağım. İnsanların seni öldürmeye çalıştığını unuttun mu?"

Homurdandım. "Sanki hiç yapabilirmişim gibi. Ama ya tüm bunların arkasında Ferryman varsa?" Bu daha önce düşündüğüm bir şey değildi ama hiçbir şey olasılık dışı değildi.

"Bebeğim," diye inledi Kody. "Lütfen bunu olması gerekenden daha zor hale getirme. Arch ve Steele *seni* güvende tutacağım konusunda bana güveniyorlar, ben de öyle yapacağım. Tartışma bitmiştir."

Gözlerimi devirdim ama çenesinin inatçı duruşu kolay kolay ikna edilemeyeceğini gösteriyordu. İçkilerimizi aldık ve kavgalarından sonra barışmış olan Bree ve Dallas'ı görene kadar biraz dolaştık.

Kody'yle birlikte Bree'nin Dallas'a sarılmış yüzünü yemeye çalıştığı alçak bir masada onlara katılırken, "Tanrım çocuklar," diye takıldım, "bir oda falan tutun."

İkisi de irkildi, Bree neredeyse Dallas'ın kucağından düşüyordu ama hemen toparlanıp ipeksi kahverengi saçlarını düzeltti ve külotunu örtmek için kısa eteğini geri çekti.

"Oh, hey," diye cevap verdi, sanki bir saniye önce Dallas'ın her tarafına sürtünmüyormuş gibi davranarak. Rahatça kendi koltuğuna kaydı ve içkisini yudumladı. "Her şey yolunda mı?" Biz kendi sandalyelerimizi çekerken gergin bakışları Kody ve benim aramda gidip geliyordu.

Dallas boğazını temizledi ve endişeli bir ifadeyle öne doğru eğildi. "Kody, dostum, Ferryman'ın gideceğini bilmiyordum-"

"Unut gitsin," diye tersledi Kody, onun sözünü keserek. "Zane de burada olmasaydı aslında o kadar da kötü olmazdı."

Dallas'ın gözleri büyüdü ve fısıltıyla bir küfür savurdu.

Bree bir elini saçlarında gezdirerek, "Kulağa kötü bir zamanmış gibi geliyor," diye mırıldandı. Hâlâ zil zurna sarhoştı, yanakları pembeleşmiş ve gözleri buğulanmıştı. "Umalım da bu gece kankamın yine bir hücreye kapatılmasıyla sonuçlanmasın, ha?"

Kaşlarımı çattım. "Teşekkürler, Bree."

Bana sarhoş bir omuz silkme hareketi yaptı. "Ne? Bu doğru."

Kody sinirli bir şekilde iç geçirdi ve sandalyesine geri oturdu, eli çıplak kalçamın üzerinde duruyordu. Ama bu kez, izin verirsem daha fazlasına dönüşebilecek alaycı bir dokunuştan ziyade bir koruma ve güvenlik jestiydi.

Dallas hayal kırıklığıyla inleyen bir ses çıkardı, gözleri bizden çok uzakta olmayan ve bir grup insanın bilardo oynadığı bir masaya gitti. İçlerinden biri Drew'du, bu da bana Dallas'ın ona birkaç dövmele Azrail'in eşlik ettiği gerçeğinden dolayı inlediğine dair sağlam bir ipucu verdi. Bütün bu serseriler partiye nasıl girmişti, bilmiyordum. Muhtemelen birilerine para vermişlerdi.

Yine de çıkışların yakınında polisler vardı, sıkılmış görünüyorlardı ama yine de oradaydılar - bu yüzden kimsenin bir bok başlatacak kadar aptal olacağını sanmıyordum.

Drew'la bilardo oynayan ve boyunlarının yan taraflarında belirgin Azrail dövmele olan birkaç adam Dallas'ın bizimle oturduğunu fark etti ve Kody iç geçirdi.

"Harika, işte başlıyoruz," diye mırıldandı nefesinin altında, kalçamdaki tutuşu sıkılaştı ve sandalyesi belli belirsiz bana yaklaştı. Sahiplenici piç kurusu.

"Hey, Kody," diye seslendi adamlardan biri, sarkık kot pantolonu kıcını zar zor örtüyordu, arkadaşlarından biri de arkasındaydı. "Burada bir Wraith'le oturmuş ne halt ediyorsun?" Rakip çetenin adını bir lanetmiş gibi tükürdü.

Kody sandalyesinde kambur duruyordu, dirseği tamamen rahatlamış gibi arkaya doğru kıvrılmıştı. "Kiminle istersem onunla otururum, Guard Rail. Beni sorgulayacak mısın?" Kaşları, en başta buraya gelme kararını hızla ikinci kez sorgulayan serseri çocuğa doğru kalktı. Gözleri gergin bir şekilde Kody ve Dallas arasında gidip geldi ve dili dudaklarının üzerinde gezindi.

Guard Rail ne tür aptalca bir isimdi ki zaten? Bu salaklara kim isim vermişti?

"Yok, kardeşim, sadece şaka yapıyordum," diye cevap verdi zoraki, korkmuş bir kahkahayla. "Bilardo oynamak ister misiniz?" Başparmağını omzunun üzerinden diğer arkadaşlarından birinin topları dizdiği bilardo masasına doğru salladı.

Kody ve Dallas birbirlerine baktılar. İkisinin de birbirini umursamadığını biliyordum ama bu "düşmanımın düşmanı dostumdur" türünden bir durum gibi görünüyordu ve Kody Azrail'e başıyla onay verdi. "Elbette, neden olmasın."

Bilardo masasına geçmek için ayağa kalktık ve Kody bir kolunu belime dolayarak beni geride tuttu, yüzü kulağıma doğru eğildi. "Drew'un etrafta olmasından rahatsız olmayacak mısın yoksa onu buradan atmamı ister misin?"

Bunu benim için yapacağını bildiğimden, dudaklarımı çekiştiren zalim gülümsemeye engel olamadım. "Kirli pençelerini senin üzerinde gezdirmeyi bıraktığı sürece bana bir şey olmaz. Ve eğer bana bir daha tükürürse, ona şahsen implantlarını patlatacak kadar sert bir yumruk atacağım. Anlaşıldı mı?"

Kody güldü, nefesi tenimde tüylerimi ürpertti. "Anlaşıldı. Ama onun kışını tekmelemenin çok seksi olacağını düşünüyorum. Yine de Steele'le şu *kendini savunma* eğitimi hakkında konuşmam gerek."

Şeytani bir sesle kıs kıs güldüm ve onunla birlikte bilardo masasına doğru yürüdüm. Orakçı çocuklar takım halinde oynamamızı önerdiler ama Bree topuklarının üzerinde sallanıyordu, ben de reddettim. Archer ve Steele çok gizli toplantılarından dönene kadar sadece izlemekle yetindim.

Çoğunlukla Drew'u görmezden geldim ve çocuklar oyunlarına başlarken Bree ile sohbet ettim. Ama bilardo masasının etrafında kayması ve bana sahte bir gülümseme vermesi uzun sürmedi.

"Belki de yanlış bir başlangıç yaptık," dedi bana hastalıklı tatlı bir sesle. "Baştan başlamalıyız."

Ona kaşlarımı kaldırdım ve Bree beni gülmekten kırıp geçiren, hiç de belli etmeyen bir orospu öksürüğü yaptı. "Yani, başlamalı mıyız?"

Kalabalığın içinde tanıdık bir yüz dikkatimi çekti ve Kody'nin dirseğine dokundum. "Hey, Jase az önce geldi. Bana mı öyle geliyor yoksa saatler önce dövüşte olması mı gerekiyordu?"

Kody işaret ettiğim yöne doğru ters ters baktı. "Evet. Olması gerekiyordu."

Menajeri yüzünde kurnaz ve paranoyak bir ifadeyle bize doğru geliyordu. Archer'ın kavgasından daha önemli ne haltlar karıştırıyordu?

"Bize içki getireyim," diye teklif etti Drew, sesi sahte bir parlaklıktaydı. "Az önce olanlardan sonra en azından bunu yapabilirim."

Bara doğru süzülürken arkasından kaşlarımı çattım ama o benim için en önemsiz şeydi. Hayır cevabını kabullenemeyen çaresiz bir hatun mu? O benim ilk beş sorunum arasında bile değildi.

"Tam bir orospuya benziyor," diye mırıldandı Bree, Azraillerden biri atışını hazırlarken kıcını bilardo masasına yaslamıştı.

Etrafta takılan diğer kızlardan biri Bree'ye zehirli bir bakış gönderdi ama ikimiz de onu görmezden geldik. Azrail kızları ve kıskançlıkları, timsah istilasına uğramış sulara yüzerken sivrisinek ısırıklarına maruz kalmak gibiydi.

Jase bize ulaştığında Kody, "Lanet olsun, adam sarhoş," diye mırıldandı ve ondan güçlü bir alkol kokusu yayıldı. "Bir dakika iyi misin? Onunla konuşmam gerek." Durakladı, kaşlarını çattı. "Hemen geliyorum." Az ötedeki boş bir masayı işaret etti. "Dallas, ona göz kulak olur musun?"

Dallas başını salladı. "Tabii ki."

Kody bana bilardo ıstakasını uzattı ve sarhoş menajerini birkaç kelime konuşmak için yanımdan uzaklaştırarak bir sonraki atışı bana bıraktı.

"Sıra sende Danvers," diye anons etti Reaper'lardan biri. "Neyin var göster bize." Bana çok fazla ilgiyle bakıyordu ve bunu fark eden tek kişi ben değildim.

"Kody onun kızına baktığını görmeden önce o lanet gözlerini kafanın içine sok," diye bağırdı diğer serseri - aptalca bir ismi olan - arkadaşına, elinin tersiyle ona vurarak. "Öyle bir şey demek istemedi," diye beni temin etti, çok gergindi ve ben de gözlerimi devirdim.

"Her neyse," diye mırıldandım ve Dallas kıs kıs güldü. Masanın üzerindeki toplara baktım ve atışımı yaptım. Atışı yapmak için eğildiğimde Drew iki elinde birer içkiyle döndü. Bir kahkaha attı ve ben de gözlerimi ona diktim.

"Söyleyecek bir şeyin mi var?" Ona sordum, sesim soğuk ve tehditkârdı.

Sadece gözlerini devirdi ve iki içkiyi bilardo masasının kenarına bıraktı. "Evet, o atışı yapmana imkân yok."

Ne lanet bir yürüyen klişe. Bileğimi ileri doğru savurdum, atışı çiviledim ve seçtiğim topu cebe gönderdim.

Drew sanki hayatı boyunca Regina George'dan ders almış gibi gözlerini devirdi. "Evet, bahse girerim bunu bir daha yapamazsın," dedi.

küstah bir dudak çantasıyla.

Bree yanımda güldü, sarhoş kışını masanın kenarına yasladı. "Tabii ki içebilir," diye cevap verdi benim yerime. "Aslında, eğer o alırsa, o zaman bütün içkiyi tek seferde bitirmek zorundasın." Bree'ye sert bir bakış attım ama bana odaklanmamıştı.

Yine de Drew kendine çok güveniyordu ve ben de onun bir basamak aşağı indiğini görmek istiyordum. Saçlarını geriye taradı ve bileğindeki Azrail işaretini gösterdi. "Tamam o zaman, ama ıskalarsa senin *pressesin* de aynısını yapmak zorunda. Hem de gerçek bir içkiyle, yudumladığı gazozla değil."

Omuz silktilim. Bir içki beni sarhoş etmeyecekti, o yüzden kimin umurundaydı ki? "Elbette," diye cevap verdim, gözüm şimdiden bir sonraki shot'ıma dikilmişti. Tanrı'dan daha çok parası olan bir babanın sıkılmış tek çocuğu olarak büyümüştüm. Kendi bılardo masam vardı ve nasıl oynanacağını biliyordum. Bu bir meydan okuma bile değildi.

Omuzlarımı yuvarlayarak masanın üzerine eğildim, göğüslerim yeşil keçeyle sürtünürken beyaz topla aynı hizaya geldim ve...

Bang!

Atışım boşa gitti ama umurumda bile değildi. Bu, Archer ve Steele'in çete liderleriyle gittiği "özel oda "dan gelmişti. Silah sesi olduğunu düşünmemiştim ama...

"Kody!" diye bağırdım ama o çoktan bana doğru koşmaya başlamıştı. "Git!" Ona sesin geldiği yönü işaret ederek emrettim. İfadesi yırtılmıştı ama onu göğsünden ittim. "*Şimdi* git. Burada Dallas ve Bree'yle iyiyim."

"Ve ben," diye mırıldandı Jase, Kody'nin omzuna vurarak. "Şımarık bir kıza bakmanın üstesinden gelebiliriz. Sen git oğlanları hayatta tut, tamam mı?"

Ama yine de Kody çelişkili görünüyordu.

"Kody, *git lan*. Her şey yolundaysa saniyeler içinde buraya dönebilirsin, ama değilse..." Onu daha fazla ikna etmeme gerek yoktu. Yüzümü tuttu ve beni çabucak öptü.

"Sakın yerinden kıpırdama bebeğim. Hemen döneceğim."

Arkadaşlarına doğru koşarken, karnımda biriken hastalıklı huzursuzluk hissine karşı koyamadım. Gerçi küçük grubumuzun dışında kimse sesi fark etmemiş gibiydi. Ya da belki de fark etmişlerdi ama odada *kimin* olduğunu bilmedikleri için aldırış etmemişlerdi. Hepsinin ne kadar silahlı olduğu bir yana.

Bilardo masasına döndüğümde, Drew'un geniş bir sırtışıla ve elinde bir içkiyle orada durduğunu gördüm.

"Iskaladın," dedi bana, sanki umurumdaymış gibi. "İç bakalım."

Bardağı bana uzattı, ben de kaşlarımı çatarak ona baktım. Atışı kaçırmıştım çünkü bu "medeni iş tartışmasında" bir şeyler ters gidiyordu ama görünüşe göre başka kimse endişeli görünmüyordu.

İçkiyi üzerine fırlatmak ve ona siktir olup gitmesini söylemek istedim ama sırf kaybettikleri için bahisten vazgeçen insanlardan da nefret ediyordum. Özellikle de ceza içki içmek gibi acınası bir şey olduğunda.

Yine de aptal değildim. Drew'un bana uzatmaya çalıştığı içkiyi görmezden geldim ve onun yerine kendi içkisini aldım. Bana deli diyebilirsiniz ama *o* içkiyi içmem için ne kadar istekli davranmıştı? Neredeyse kesinlikle içine tükürmüştü.

Gözlerini tutarak içkisini dudaklarıma götürdüm - iğrenç, cin tonik- ve bilardo masasının kenarına çarpmadan önce hepsini boşalttım.

"Mutlu musun?" Dudaklarımı yalayarak ve içkisinin bıraktığı acı tada bakarak ona sordum.

Yüzündeki kara kaşlar şüphelerimi doğruladı ve yüzüme bakmaya çalışmadan önce bir diva öfke nöbetiyle "benim" içkimi yere fırlattı. Gerçi ben ondan birkaç santim daha uzundum ve eğer amacı gözdağı vermekse, çok yetersiz kalıyordu. Hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda.

"Lanet olası arkanı kolla, sürtük," diye tısladı bana, keskin küçük kırmızı tırnağıyla işaret ederek. "Senin için geliyorum."

Drew tepinerek uzaklaştı ve ben iç çektim. "Yeniden başlamak" için gösterdiği zayıf çaba buraya kadarmış.

Sahte orospu.

Kody arka odadan hemen dönmedi ve birkaç dakika sonra endişelenmeye başladım. Hem de çok. Avuçlarım terliyordu ve uzun sürmediğini bilmeme rağmen kaybolduğu kapıya bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Belki bir içki daha içip biraz rahatlarsın," diye önerdi Jase alaycı bir tavırla, sanki endişelendiğim için beni tamamen zavallı buluyormuş gibi. "Çok gerginsin. Çocuklar seni sikmeyi falan mı bıraktı?"

Bok gibi sarhoştum ama bu mazeret olamazdı. Yakasından tuttum ve dağınık yüzünü kendime doğru çektim. "Beni bir daha aşağıla, Jase. Sana meydan okuyorum."

Ama o sadece dudağını büktü ve ben de onu iterek serbest bıraktım. Bir şeyler ters gidiyordu, bunu hissedebiliyordum. Midem endişeyle çalkalanıyordu ve terin omurgamdan aşağı yuvarlandığını hissedebiliyordum.

"Dallas, yolunda gitmeyen bir şeyler var," dedim, endişeli bakışlarım hâlâ arka odanın kapısında. "Ne zamandır yok?"

Arkadaşım başını salladı. "İki dakika falan mı? Stres yapma Katie. Kody seni burada benimle uzun süre bırakmaz." Gülümsemesi küstahçaydı ve ben bir kahkaha attım.

"Hı-hı, senin bana asılıp beni çalacağından çok korktuğu için mi?" Sırıttım, içimi kemiren ve fiziksel bir hastalık olarak ortaya çıkan panik duygusunu umutsuzca bir kenara itmeye çalıştım. "Birlikte yattığımız ilk ve tek zamanı hatırlıyor musun?" Benimle birlikte gülmesini bekleyerek burnumu kırıştırdım.

On dört yaşında bir *bakireydim*, cinsel konularda ne yazık ki deneyimsizdim ve o benim en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Ayrıca yatak odamda esrar içmekten kafayı bulmuştuk. Garip olduğunu söylemek hafif kalır, sonra Dallas'ın taze Wraith dövmesini gördüğüm için büyük bir tartışmaya girmiştik...

"Hatırlıyorum," diye cevap verdi ama sesi benimkinden çok daha ciddiydi. Bana yaklaştı, beni bilyardo masasının kenarına sıkıştırdı ve bir parmağını uzatıp saçımı okşadı. "Bunu her zaman düşünüyorum."

"Uh..." Oda dönmeye başlamıştı ve az önce ne duyduğumu ikinci kez düşündüm. Az önce bana asılmış mıydı? Bu da ne...? "Dallas, ben-"

Bree yüzünde saf bir ihanet ve dehşet ifadesiyle yanımda belirmeden önce daha fazla ilerleyemedim. "Ciddi misin lan sen?" diye bağırdı. "Bu çok *tipik* bir şey." Topuklarının üzerinde döndü ve beni tam bir bok kafalı gibi hissettirerek tuvaletlere doğru gitti.

"Ne oluyor Dallas?" Onu benden uzaklaştırmak için göğsüne vurarak bağırdım. "Neyin var senin?"

Ellerini yüzünde gezdirerek başını salladı. "Demek istediğim bu değildi! Kahretsin, kahretsin, kahretsin Kate, sana asılmıyordum! Ah, Bree düşünüyor..."

"Onun ne düşündüğünü çok iyi biliyorum, seni moron," diye tersledim ve onu bir kez daha ittim. "Onunla konuşmam gerek." Onu takip etmeye başladım ama Dallas eliyle bileğimi yakaladı.

"Bekle, gitmeliyim," dedi bana, her türlü işkenceye maruz kalmış gibi görünüyordu. "Açıklamam gerek. Açıklayabildiğim zaman iyi olacak."

Düşünerek dudağımı ısırdım. Gidip arkadaşımı rahatlatmayı ne kadar çok istesem de Dallas'ı da önemsiyordum. Kendini affettirmek için bir fırsata ihtiyacı vardı. "Peki," diye homurdandım, "ama ayaklarına kapanıp ayakkabılarını öpsen ve Tanrı aşkına, Dallas, *benden hoşlanmadığını* anlamasını sağlasan iyi edersin."

Çılgınca başını salladı ve Bree'nin peşinden kadınlar tuvaletine dalmadan önce tereddüt bile etmeden yola koyuldu.

Titrek bir iç çekerek etrafıma bakındım. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Jase ortalıkta yoktu ve birlikte bardo oynadığımız Reaper'lar bir grup yaşlı MMA hayranıyla flip cup oyununa geçmiş gibiydi.

Midem yine bulandı ve elimi alnıma götürdüm. Elim terden ıslanmıştı ve yutkundum. Daha önce haklıydım. Bir şeyler yanıltı, *gerçekten* yanıltı. Ama başımın belada olduğunu fark etmemiştim... ta ki şimdiye kadar.

Kısa, keskin soluklarla nefes alarak tuvaletlere doğru ilerlemeye çalıştım. Bree ve Dallas'ı bulmam gerekiyordu. Onları uyuşturulduğum konusunda uyarmalıydım. Suya ihtiyacım vardı. Drew'un içkisinde ne varsa onu atlatmam gerekiyordu. *Her şeyden* çok adamlarıma ihtiyacım vardı. Ama şimdi oraya giremezdim. Bu şekilde olmazdı. Fırtınayı atlatmalı ve Drew'un cinine sadece MDMA ya da speed gibi keyif verici bir ilaç katmış olmasını ummalıydım.

Banyoya giden yolun yarısında bileğim topuklu ayakkabılarımın içinde yuvarlandı ve yere düşmeye başladım ama belime dolanan güçlü bir kol tarafından yakalandım.

"Vay canına Madison Kate," dedi belli belirsiz tanıdık bir ses gülerek, "Sanırım çok fazla içmiş olabilirsin?"

Kurtarıcıma birkaç kez gözlerimi kırıştıtararak baktım ve yeni başlayan çift görmeyi gidermeye çalıştım. "Bark? Sen ne..." İçeri girerken onu otoparkta babası Profesör Barker'la tartışırken gördüğümü hayal meyal hatırlıyordum. "İyiyim," diye yalan söyledim, elini kendimden uzaklaştırdım. "Cidden, sadece suya ihtiyacım var."

Bana inanmamış ya da tartışacakmış gibi kaşlarını çatı ama SGU Ghosts ceketi giymiş başka bir adam onu kolundan tutup bir grup futbolcunun kızlarla takıldığı bara doğru sürükledi.

Bark bir kez dönüp bana endişeli bir bakış attı ama ben en iyi ayık yüz ifademi takınarak onu el salladım. Yine de tüm mekân tehlikeli bir şekilde dönüyordu ve çıkışa varmadan kusacağımdan neredeyse emindim. Bree ve Dallas'ı bulmayı boş ver, temiz havaya ihtiyacım vardı.

Sendeleyerek ön kapıya doğru ilerlerken biri bana "Bayan," diye sordu, "iyi misiniz? Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Başımı sallayarak onları başımdan savdım. "Ben iyiyim," diye ısrar ettim, ama bu sadece bir geveleme olarak çıktı. Dilim ağzımda ağırlaşmıştı ve göğsüm daralmıştı, sanki yeterince hava alamıyordum. Yardımsever kişiyi fırçaladım ve kapıdan içeri daldım, merdivenlerden inerken umutsuzca hava emmeye çalışıyordum.

Ancak bacaklarım bana itaat etmiyordu ve ayak bileklerim yuvarlandı. Dizlerim sert betona sürtünürken keskin bir acı içimi yaktı, ardından avuç içlerim geldi. Bileklerim pes etti ve yüzüm sert asfalta çarptı. Kanın bakırımsı tadı ağzımı doldurdu. Acı içinde inledim ama hareket edemiyordum. Her şey kararıyor, soluk soluğa aldığım nefesler her nefes alışımında daha da kısalmış keskinleşirken ciğerlerim acıyla çığlık atıyordu.

Drew'un içkisinde her ne varsa... Molly'den çok daha kötüydü. Kabaeller yakaladı Ben, Kaldırma Ben yukarı gibi a Paçavra

bebek ve beni belli belirsiz ayakta duracak bir pozisyona getirdi.

Uzuvlarımın hiçbiri artık çalışmıyordu, bu yüzden ıslak bir erişteyi ayağa kaldırmak kadar etkili oldu. Görüşüm gölgeler ve ışıklardan oluşan bir girdaptan başka bir şey değildi, bu yüzden kişi yüzüme birkaç kez vurup göz kapaklarımı geri çektiğimde ayırt edilebilir bir yüz görmedim.

Bir an sonra, sanki zehirli bir şey solumuşum gibi genzime keskin, ısırtıcı bir acı saplandı ve boğazımdan boğuk bir çığlık koptu. Beni tutan kişi tutuşunu değiştirdi -*erkek* olduğunu varsayıyordum- ve beni omzunun üzerinden fırlattı. Kusmuk midemde yuvarlanıyor, şimdi baş aşağı olduğum için dışarı atılmakla tehdit ediyordu, ama şaşırtıcı bir şekilde biraz daha rahat nefes alabiliyordum.

Gölgeleri kıran görüş parıltıları belirdi ve yüzüm araba lastiklerinin ve beni kaçırın kişinin çakıllara basan botlarının yanından geçerken yavaşça gözlerimi kırptım. Kısık bir patlama sesi beynimde cınladı ve bunun beyin hücrelerimin patlaması olup olmadığını merak ettim. Belki de uyuşturulduğum şey büyük beyin anevrizmalarına neden oluyordu ya da belki kulak zarım patlamıştı.

Beni taşıyan adam sarsılarak durdu ve yüzüm pantolonunun sert kumaşına çarptı. Sesler. Sesleri duyabiliyordum. Sayılır. Her şey boğuk ve donuktu, sanki suyun altındaymışım gibi. Sinyal zayıfmış gibi ses çatırdadı ve kesildi ve gölgeler bir kez daha dönmeye başladı. Artık acı çekmeyeceğimi vaat ederek beni içine çekti. Tek yapmam gereken... kendimi bırakmaktı...

Vücudum sarsıldı, spazmlar kaslarımı garip, dayanılmaz şekillerde sarstı ve acı içinde inledim. Beni kaçırın kişi bana bir şeyler söylüyordu ama kelimeleri çıkaramıyordum. Kulaklarım artık çalışmazken nasıl anlayabilirdim ki? Bu sadece sonun başlangıcıydı ve bu yolculuğun uzun olacağından şüpheliydim. Tatlı karanlık beni çağırıyordu ve ben karşı koyamayacak kadar güçsüzdüm. Acı vücudumu sardı, yanaklarımı nem kapladı ve ben artık var olmak istemiyordum.

Sonra düşüyordum. Alice gibi tavşan deliğinden aşağı durmadan yuvarlanıyordum ve dibe vurduğumda bir daha asla çıkamayacaktım.

Güm.

Vücudumdaki her kemiği paramparça edecek bir güçle dibe vurduğum. Tek umut ışığı, çok çok üstümde beliren bir insanın gölgeli dış hatlarıydı. Ama sonra her şey karardı.

Yalnızdım. Karanlıkta parçalanmışım ve hareket edemiyordum. Bu sondu.

Daha önce kendi ölümüm ya da ölümlülüğüm hakkında hiç bu kadar dikkatli düşünmemiştim. Hayatım boyunca kaç tane ölüme yakın deneyim yaşadığım düşünüldüğünde bu garip görünüyordu. Ancak, ölüm, ölümden sonra yaşam ya da ikisi arasında bir kavram üzerine düşünmeye zorlansaydım, *bir şeyler* olacağını söylerdim.

Yine de, kendi ölümümü hiç ayrıntılı olarak düşünmemiş olsam bile, yine de şaşırmışım. Ya da... kafam karıştı. Koridorun sonunda parlak bir ışık yoktu. Onlara katılmam için beni çağıran melekler yoktu. El pençe divan durmuş beni bekleyen seksi, kaslı erkeklerle dolup taşan ısıltılı, büyülü bir bulut da yoktu. Sadece...

...karanlık vardı.

Ama o zaman gerçekten ölmüş müydüm? Hareket etmeye çalıştım ama vücudum yine kasıldı, midemi acıyla çalkaladı ve beni karanlığa kusmakla tehdit etti. Eğer ölmüş olsaydım, kusma ihtiyacı hisseder miydim? Muhtemelen hissetmezdim. Değil mi?

Nefes alışım artık o kadar zor değildi ve kollarımdan biri kızgın bir demirle vurulmuş gibi yanıyor olsa da artık boğuluyormuşum gibi hissetmiyordum. Peki, hangi cehennemdeydim? Ve neden bu kadar karanlıktı?

İyi olmaktan çok uzaktım, hem de çok uzaktım ama dişlerimi sıktım ve elimi uzattım. Yavaş ve temkinli, vücudumun bana karşı tekrar isyan etmesine neden olabilecek ani hareketler yapmadan. İlk başta hiçbir şey hissetmedim. Hiçbir şey. Sadece karanlığın sonsuz boşluğu ve bunun paniğiyle nefesim kesildi. Bir tür karanlık uçurumun içinde olduğum fikrinden... ama sonra parmaklarım sert, fiziksel bir şeye dokundu ve titreyen bir iç çektim.

Acı içinde inleyerek kolumu daha da uzattım ve etrafımı keşfe çıktım. Paniğin tekrar baş göstermesi sadece birkaç dakika sürdü.

Ciğerlerim tekrar sıkışırken "Lanet olsun," diye ciyakladım. "Siktir, hayır. Hayır, hayır, hayır." Çılgınca yakarışım, uyuşturucu etkisindeki beynime gerçekler battıkça hıçkırıklara dönüştü. Birinin arabasının bagajındaydım, neredeyse emindim. Bacaklarım göğsüme kadar sıkışmıştı ve sırtım gövde kaplamasına sıkıca bastırılmıştı. Bagajın pürüzlü yapısında çok belirgin bir şey vardı.

ve en son hatırladığının bir otoparkta olduğunu düşünürsek? Evet, o kadar da abartılacak bir şey değildi.

"Yardım edin!" Gözlerimden yaşlar süzülürken yanaklarımdaki ıslaklığı hissederek haykırdım. Çok dikkatliydim, küçük, karanlık yerlere asla girmemek için çok dikkatliydim. Annemin cinayetini dolabının güvenliğinden izlediğim o geceden beri. Terapistim süregelen klostrofobimi teşhis ettiğinden beri. Beni tamamen güçten düşüren bir korku ve kör bir panikle dolduran o şeyi keşfettiğimden beri küçük, karanlık alanlardan uzak durdum.

Bir keresinde, İsyan Gecesi'nde, Kody ve Archer beni eğlence evinin malzeme dolabına sürüklediğinde, *yıllardır bu kadar yaklaşmamıştım*. O gece zihnimin tam anlamıyla dehşete kapılmamasının tek nedeni Kody'ydi. Onun güven verici varlığı, dikkatimi dağıtması ve zihnimi paniğimden uzaklaştırmasıydı.

Ama şimdi burada değildi. Yalnızdım. Tamamen yalnızdım ve kimse nerede olduğumu bilmiyordu.

Kimse... beni buraya bırakan kişi dışında.

Sırf bu düşünce bile dehşetimi bastırmama yardımcı oldu, sadece yerine yeni korkular koymam için. Beni bir arabanın bagajına kilitlemişti, uyuşturulmuş ve yarı ölüydüm. Benim için planları neydi? Beni burada ölüme mi terk edecekti? Yoksa geri gelip işi kendi elleriyle mi bitirecekti?

Çılgına dönmüş bir halde yerimi değiştirmeye çalıştım ve içeride bir açma kolu aradım. Tüm modern arabalarda vardı; birinin yanlışlıkla bagajda kilitli kalması durumunda standart bir güvenlik özelliği idi. Ama... ya bu modern bir araba değilse? Ya...

Zifiri karanlıkta bile başım dönüyordu ve kendimi kontrol altına almaya çalışırken titreyen bir hıçkırığı içime çektim. Her şey acıyordu; midem düğüm düğümdü, tüm uzuvlarım ağrıyordu ve soğuk bir ter tabakasıyla kaplanmıştım. En çok da başım *zonkluyordu*.

Tekrar seslendim ama sesim zayıf ve cılızdı. Acınacak haldeydim. Kimse beni duymayacaktı. Çok geç olana kadar kimse beni bulamayacaktı. Oksijenim bitene ve bu metal tabutun içinde boğulana kadar ve o zaman bile vücudum çürüyene kadar kimse hiçbir yerin ortasındaki boktan bir resepsiyon salonunun otoparkındaki rastgele, terk edilmiş araba bagajını açmayacaktı.

Boğazımdan panik içinde bir inilti koptu ve sandıktan çıkmanın bir yolunu bulmak için çaresizce ellerim ve ayaklarımla vurarak etrafta çırpındım. Bu

Elbette tamamen boşunaydı ve beni kanlar içinde, morarmış, nefes nefese ve gerçek ölümümün ufukta olduğunu düşünürken bıraktı.

Bir şey çıplak bacağımı gıdıkladı ve donakaldım. Tekrar oldu ve refleksle aşağıya baktım. Hâlâ ışık yoktu ama bir şekilde artık bacaklarımı görebiliyordum. Bacaklarımı ve üzerlerinde aniden sürünmeye başlayan, beni boğmayı planlıyormuş gibi vücudumu saran yüzlerce örümceği görebiliyordum.

Sonra çığlık attım. Minik bacakları üzerimde gezinirken, vücudumun her santimine dokunurken, kıyafetlerimin altına girerken çığlık attım ve çığlık attım. Ve sonra beni ısırmaya başladılar. Zehirleri kan dolaşıma karışıp beni felç ederken tek yapabildiğim acı ve dehşet içinde ulumaktı.

Üstümde parlayan ışık retinalarımı yaktı. Yine de zaten çığlık atıyordum ve ışığın verdiği acı, her tarafımı saran örümceklerin yanında hiçbir şeydi. Yine de şimdi başka bir ses vardı, sadece kendi dehşetimin boş sesinden daha fazlası. Daha derin bir şey. Benden gelmeyen bir şey.

Yakıcı bir sıcaklık tenime değdi ve çığlık attım, kontrolsüzce hıçkırırken ve inerken sesim çatlıyordu. "Lütfen dur," diye bağırdım, şimdiye kadar yaratılmış tüm tanrılara dua ettim. Elbette onlardan biri bana yardım edecekti. Kesinlikle. "Lütfen, lütfen, lütfen, durdur şunu," diye hıçkırdım. "Alın şunları, alın şunları üzerimden, alın şunları üzerimden." Zihnim yavaşça çatlarken ve deliliğin karanlık boşluğu beni çağırırken kelimelerim birbirine karışıyordu.

"...seni duyamaz," dedi biri, ben nefes nefese kalıp inerken sözleri kulaklarıma ulaşıyordu. Keskin, yakıcı bir acı üst koluma saplandı ve ısı kaslarımı yakarken inledim.

Zihnimin arkasında bir yerlerde bulunduğumu fark ettim. Biri beni bulmuştu... ama çok geç kalmışlardı.

Örümcekleri çıkarmaları için yalvarırken panikle söylediğim sözler mırıltılara dönüştü. Sadece *onları üzerimden alın!*

Kocaman eller yüzümü tekrar tekrar okşadı, saçlarımı geriye doğru taradı. Yumuşak, alçak, *tanıdık* mırıltılar kulağımda gümbürdüyor, beni topraklıyor ve yavaşça, çok yavaşça, yüksek kalp atış hızımı düşürüyordu. Bu sesi tanıyordum. Biliyordum. Ona güveniyordum. Beni o bagaja atan kişinin sesi değildi bu.

"...onu hastaneye götürmeliyiz," diyordu biri. Daha uzakta biri. Yine de kulağımdaki mırıltı kesilmedi ve ben de ona tutundum

bir cankurtaran salı gibi. Örümceklerin sürünme hissi kayboluyor, yerini kontrol edilemeyen titreme alıyordu.

"Hey, hey, hey, şşşt, hadi bebeğim, yapma bunu," diye fısıldadı kulağıma bir ses, o kadar yakındı ki acaba hayal mi görüyorum diye düşündüm. Ses neredeyse kafamın *içindeydi*. "Kate, bebeğim, hadi, benimle kal. Seni yakaladık. Tuttuk seni. Tuttuk seni."

Yine de titrememi durduramıyordum. Bir şeyler hâlâ çok yanılttı. Birdenbire tüm formum yoğunluğunu kaybetmiş gibiydi. Ağırılıksızdım, süzülüyordum, cisimsizdim... Tüy kadar hafif göz kapaklarım çırpınarak açıldı ve etrafımı görmeye çalıştı. Kapalı olduklarını bile fark etmemiştim ama gölgeleri ve parlayan küreleri göz kırparak uzaklaştırdığımda kurtarıcımın yüzünü buldum.

Ve çığlık attım.

Ama korkum sadece bir anlıktı çünkü ürkütücü, çürüyen palyaçonun yüzü, ayarı bozulmuş bir televizyon seti gibi gözlerimin önünde titredi ve tanıdığım bir yüz olarak yeniden şekillendi. Tüm sırlara rağmen artık *güvendiğim* bir yüz.

Kollarımı boynuna doladım ve titreyen, acı dolu uzuvlarımla yapabildiğim kadarıyla tüm bedenimi ona doğru çektim. Göğsüm kabardı ve içimi burkan hıçkırıklar içimden geçerken, yüzümü tenine gömdüm ve nefes nefese o baş döndürücü meşe odunu ve ince çiçek kokusunu içime çektim.

"Şşşt, Kate, yanıdayım," diye kulağıma fısıldadı, kocaman elleri omurgamı defalarca okşadı, kolları beni sıkıca tuttu ve böceklerin sürünme hissini tamamen sildi. "Güvendesin, yanıdayım," diye fısıldadı. "Gitmene asla izin vermeyeceğim. Asla."

Başka biri konuşuyordu ama ben dinlemiyordum. Başım hâlâ yüzüyordu, dengem tamamen bozulmuştu ve her yerim ağrıyordu... İyi değildim.

"...kontrol edilmesi gerekiyor," diyordu diğer kişi ve başka bir çift el omuzlarıma dokundu. Dokunuş karşısında uludum ve Archer'ın kucağında kendimi küçülttüm, titredim ve ağladım. Bunu yapmak istememişim ama hareketlerimi tam olarak kontrol edemiyordum. Yine de bana daha sıkı sarıldı ve az önce bana dokunan kişiye sessizce küfretti.

Otoparkın soğuk çakılları üzerinde oturarak ne kadar süre bu şekilde kaldık bilmiyorum ama bir süre sonra tanıdık bir ses daha duydum.

"Hey, güzelim," diye mırıldandı Steele, yanımıza çömelip saçlarımı hafifçe okşayarak. O olduğunu biliyordum ama önceki gibi korkmadım. Sadece belirgin bir varlığı vardı. "Seni bir hastaneye götürüp kontrol ettirmemiz gerekiyor. Sorun olur mu?"

Mantıksal olarak ne dediğini anlıyordum ama içimdeki o duyarlı parça korku, halüsinasyon, mide *bulantısı* ve *acıdan* oluşan bir kafesin içinde sıkışıp kalmıştı. Yine de bir iki dakika sonra başımla onaylamak için küçük bir işaret yapabildim ve Steele rahat bir nefes aldı.

"Tamam, güzelim. Arch'ı bırakabilir misin? Sağlık görevlileri seni ambulansa bindirmek istiyor."

Bu sefer başımı sallamayı başardım. Olmadı. Archer'a olan ölümcül hakimiyetimi *fiziksel olarak* bırakamazdım. Eğer beni zorlamaya çalışırlarsa, o zaman ben-

Archer'ın sesi kulağımda gürlledi: "Sakin ol bebeğim," dedi. "Sakin ol, kimse seni *bir şey* yapmaya zorlamayacak." Bu başka birine yönelik gibi görünüyordu ve Kody'nin sesinin alçak gürültüsünü renkli bir küfürle karşılık verirken yakaladım.

"Arch haklı," diye ekledi Steele, "ama seni bir hastaneye götürmemiz gerekiyor. Seni taşırsa iyi olur musun?"

Bilmiyordum. İyi miydim? Yoksa taşınma hareketi bana barın dışında beni yakalayıp bagaja atan kişiyi mi hatırlatacaktı? Ama sonra, uyuşturucunun hala damarlarımda dolaştığını ve beni fiziksel olarak hasta ettiğini hissedebiliyordum. Uzun süreli yan etkilere maruz kalmadan önce yardıma, tıbbi yardıma ihtiyacım vardı.

Ya da ölmeden önce.

Çocuklar cevap vermeyişimi kabullenme olarak algılamış olmalı ki bir baktım Archer da ben de bir ambulansın arkasındayız. Yine de kimsenin bana dokunmasına izin vermiyordum ve yolculuk boyunca sağlık görevlileri Archer'a ne yapması gerektiğine dair talimatlar vererek hayati değerlerimi kontrol etmek zorunda kaldılar.

Ambulans durmak için yavaşladığında ve sağlık görevlilerinden biri kapıları açmak için hareket ettiğinde, kontrolsüz bir şekilde titremeye başladım. Dişlerim gıcırdadı ve omurgam Archer'ın pençesinde kaskatı kesildi ve sonra... her şey tekrar karardı.

W Tekrar uyandığımda, serum takılı ve yüzümde oksijen maskesi olan bir hastane yatağında yatıyordum. Üç çocuk da yatağımın yanında oturuyordu ama bu sefer çılgılık atmaya başlamadım ve Archer'ı beni öldürmeye çalışmakla suçlamadım. Bu kez beni kurtaran o olmuştu.

Ağzım bir çölden daha kuruydu, ama Kody bana hemen bir fincan buz cipsi ikram etti, oksijen maskesini yüzümden çektikten sonra minnetle kabul ettim.

"Ne oldu?" Ağzım biraz nem kazandığında sordum ama sesim boğuk ve çiğ çıktı, çılgılık attığım belli belirsiz anılar canlandı gözümde. Bir sürü çılgılık.

"Nasıl hissediyorsun?" Steele serum hattına bağlı olmayan elimi tutup parmaklarımızı birleştirerek sordu. "Bizi çok korkuttun, güzelim."

Kaşlarımı çattım. Beynim patates püresi gibiydi ve tüm düşüncelerim dağılmış ve bir tür korku filminden sahneler eklenmişti. "Kendimi çürüten bir yol leşi gibi hissediyorum," diye cevap verdim o boğuk fısıltıyla. "Bana ne *oldu böyle?*"

Steele bana cevap vermeden diğer çocuklara bir bakış attı. "Belki de artık uyandığına göre doktoru buraya çağırmalıyız?"

Kody kollarını kavuşturarak, "Hayır," diye cevap verdi. Kaşları derin bir çatıktı ve yeşil gözleri endişeyle parlıyordu. "Hayır, ona bildiğimiz her şeyi anlat. Sırlar bizi kığımızdan ısırma devam ediyor ve benim işim bitti. Ona ne olduğunu anlat, sonra da doktora uyandığını haber verelim."

Steele sinirli bir şekilde iç geçirdi, elini yüzünde gezdirdi ve kaşındaki piercing ile oynadı. Archer'a baktı ama büyük adam sert bir şekilde başını sallamakla yetindi.

"Nasıl olduğunu tam olarak anlamış değiliz," dedi Steele, gri gözleri yumuşak ve dikkatli bir şekilde konuşurken benimkileri tutuyordu, "ama toksikoloji raporunuz sisteminizde fentanil olduğunu gösterdi. Ne kadar kendinden geçmiş olduğuna bakılırsa, aşırı doz aldığını söylemek yanlış olmaz."

Kaşlarım havaya kalktı ve nabzım hızlandı. "Bu ölümcül değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Kody, Steele daha fazla yumuşatmadan. Yapacağından değil ama Kody'nin bir konuda sabrının sonuna geldiği belliydi. "O zaman

Size verildiğinden şüphelendiğimiz gibi yüksek dozlarda, evet, ölümcüldür. Hem de çok hızlı."

Yutkundum, Drew'un içkisini içtikten sonra ne kadar hızlı hareket ettiğimi hatırladım. Otoparka giderken vücudumun beni nasıl yarı yolda bıraktığını...

"Peki ben neden ölmedim?" diye sordum.

Steele bana cevap vermeden önce üçü de birbirlerine baktılar - bunu yapmak zordu ama başardılar. "Arabamın bagajına kilitlenmeden önce birinin sana bir doz Narcan verdiğini düşünüyoruz. Burnun kanlıydı ve başka türlü ölmemiş olmana imkân yoktu."

Kaşlarımı çattım ve elimi uzatıp burnuma dokundum. Bir şey olmuştu...

"Yani biri beni öldürmeye çalıştı, sonra fikrini değiştirdi ve bana bir opioid geri dönüşü verdi, ama sonra beni arabanın bagajına attı... ne?" Hiç mantıklı gelmiyordu. Neden en başta bana ilaç verme zahmetine girmişlerdi ki? "Bekle," dedim, gözlerimi kapatıp ovuşturarak. Hâlâ başım dönüyor ve midem bulanıyordu. "Bekle, o benim içkim değildi. Drew'un içkisiydi."

Kody elini yüzüne sürerek bir küfür savurdu ve Archer suratını asmakla yetindi.

Steele parmak uçlarıyla çenesine vurarak yüksek sesle, "Bu daha mantıklı," diye düşündü. "Fentanil Drew içindi -onu öldürmek için- ama onun yerine MK içti ve sorumlu her kimse panikleyip Narcan ile dozu tersine çevirmeye çalıştı."

Tüm bunlar başımı döndürüyordu. "Neden biri Drew'u öldürmeye çalışıyordu?"

"Muhtemelen yüzlerce nedenden herhangi biri," diye mırıldandı Steele, biraz alaycı bir tavırla.

"Hiçbirini ona *soramayız*," diye ekledi Kody. Bakışlarımla buluşmadan önce yorgun gözlerini ovuşturarak uzun bir nefes verdi. "Drew bu gece öldürüldü. Boğazı kesilmiş ve cesedi parti alanındaki çöp bidonlarının arkasına bırakılmış."

Çenem düştü. "Ne?"

Kody yüzünü buruşturdu ve şimdi neden bu kadar sinirli olduğunu anlıyordum. Eski kız arkadaşı öldürülmüştü ve şimdiki kız arkadaşı da neredeyse öldürülüyordu... Evet, bu gerilimi oldukça artıracak bir şeydi.

Steele sandalyesinden kalkarak, "Doktoru çağırmaya gidiyorum," dedi. "Artık uyandığına göre MK'nin düzgün bir şekilde kontrol edilmesi gerekiyor."

Bu sefer çocuklardan hiçbiri itiraz etmedi, bu yüzden bana önemli her şeyi anlattıkları hissine kapıldım. Ya da doğrudan benim neredeyse nasıl

En azından bir arabanın bagajında öldü.

"Sana bir şey getireyim mi?" Steele odadan çıktıktan sonra sessiz kaldığımda Kody teklif etti. "Yemeğe izin var mı bilmiyorum ama gidip sorabilirim."

Yemekten söz edilince midem şiddetle çalkalandı ve inledim. "Yemek yok," dedim yüzümü buruşturarak. "Zaten kusma sınırında geziniyormuşum gibi hissediyorum."

Kody kaşlarını çatarak başını salladı. "Sanırım bu fentanil yüzünden. Seni bulduğumuzda sağlık görevlileri sana bir doz Narcan verdiler ve serumunda duruyor ama fentanilin vücuduna geçmesi birkaç saat daha sürecek."

"Kody," dedi Archer, uyandığımdan beri ilk kez konuşuyordu, sesi kısık ve boğuktu, "bize bir saniye izin verir misin? Git ve hepimize kahve falan getir."

Kody kaşlarını çattı. "Bu bir *saniyeden* daha uzun sürer, sık kafalı." Archer arkadaşına sert bir bakış fırlattı. "Ne olmuş yani?"

Kody de ters ters baktı ama küçük odayı geçip alnıma bir öpücük kondurdu. "Seni kızdırırsa hemşire ziline bas, tamam mı? Çabuk olacağım."

"Sorun yok," diye güvence verdim, endişeyle kaşlarını çatarken ağır gözkapaklarımı kırıştırdım, sonra Archer'a odamdan çıkarken uyarıcı bir bakış attım.

Kapı bir kez daha kapandığında odaya sessizlik çöktü ama bu ilk kez rahatsız edici bir sessizlik değildi. Archer konuşmak için hiçbir hareket yapmadı, kendi düşüncelerinde tamamen kaybolmuş gibi uzaklara bakıyordu, ben de gözlerimin kapanmasına izin verdim. Sadece bir anlığına.

Sıcak bir el benimkine dokunup parmaklarımızı birbirine geçirene kadar uykuya daldığımı fark etmedim bile. Göz kapaklarımı araladım ve Archer'ın odanın köşesindeki koltuğundan kalkıp Steele'in yatağının yanına oturduğunu gördüm. Parmakları benimkilere dolanmıştı ve başı dua eder gibi ellerimize eğilmişti.

"Hey," diye mırıldandım ve yüzü hafif paniklemiş bir ifadeyle yukarı fırladı.

"Kahretsin, özür dilerim. Seni uyandırmak istememiştim." Elimi bırakmaya başladı ama ben parmaklarımı onunkilerin etrafında sıkarak kalmasını istediğimi belirttim.

Bir esneme sesi çıkardım. "Sorun değil, uyumuyordum. Sadece..." Yüzünü buruşturdu.

"Kendinde değilsin."

"Evet," diye onayladım.

Tekrar sessizleştik ve bakışlarım ellerimize kaydđ. Başparmağı tenimde küçük daireler çiziyordu ve bu küçük jest beni o kadar rahatlattı ki neredeyse sendeleyecektim.

Bir süre sonra, "Beni kurtardın," diye fısıldadım.

Archer başını salladı, gözlerime bakmadı. "Seni asla yalnız bırakmamalıydım. Zane ve Charon'la yaptığın o toplantı... Ya bu bir oyalama olsaydı? Seni destekten yoksun bırakmak için bir dikkat dağıtma?"

Yumuşak bir homurtu çıkardım. "Ama değildi. O ilaçlı içki Drew içindi. İçtiğim için aptalın tekiydim."

Titrek bir iç çekti ama yine de bana bakmadı. Yüzü birleşmiş ellerimize değene kadar başını eğdi, gözleri sımsıkı kapandı ve ben nabzımı hızlandıran garip, dağınık bir rüya haline geri dönerken öylece kaldı.

Fentanil sistemimden geçerken gözlem için gece boyunca hastanede tutuldum. Kusma, mide bulantısı, baş ağrısı ve panik ataklarla dolu uzun bir geceydi ama bir saniyesini bile yalnız geçirmedim. Çocuklar vardiyalı olarak benimle kaldılar ve dışarıda uğraşıyor olmaları gereken tüm drama rağmen odamda kalmaya devam etmelerinden büyük bir güç aldım.

Polis gece boyunca benimle konuşmak için iki kez geldi. Birinde beni "saldırı" hakkında sorgulamak ve bana ilk doz Narcan'ı veren ve beni Steele'in arabasının bagajına kilitleyen kişi hakkında -eğer bir şey varsa- ne hatırladığımı sormak için. İkinci kez Drew'in ölümü hakkında sorgulanacaktım.

Herhangi bir şekilde şüpheli değildim - mazeretim oldukça sağlamdı - ama bir yığın insan beni akşamın erken saatlerinde onunla tartışırken görmüştü. Ben neredeyse öldürölüyorken ve o da öldürölmüşken tesadüflere inanmak *zordu*.

Polislerden biri Drew'in cebinde bir torba Rohypnol ile bulunduğunu ve bunun çete bağlantılı bir suç olduğunu tahmin ettiklerini ağzından kaçırdı. Ama içimden bir ses neden o uyuşturucuya sahip olduğunu söylüyordu.

Bana uyuşturucu vermeye çalışmıştı.

Bana teklif ettiği içkiden kaçınmakta haklıyım, ama onun yerine içkisini almakla çok yanlış yapmışım.

Doktorum önümüzdeki birkaç gün boyunca dinlenmemi ve sıvı almamı sıkı sıkıya tembihleyerek taburcu olmama izin verdiğinde kuşluk vaktiydi. Bana en az altı kez hayatta olduğum için şanslı olduğumu ve -aslında- bir daha hata yapmamam gerektiğini hatırlattı.

Çocuklar beni sessizce eve bıraktılar, herkes uzun bir geceden yorgun düşmüştü ve ben de arka koltukta başımı Kody'nin omzuna yaslayarak birkaç kez uyukladım.

Steele arabayı gösterişli, monogramlı "D" harfli dekoratif demir kapılarımızın önünde durdurana kadar esnedim ve doğruldum.

"Neden durduk?" diye sordum, gözlerimi kırıştıtırırken sesim uykudan kalınlaşmıştı. Kapılar otomatik motorlarıyla açılmıştı ama arabamız hareket etmiyordu. Steele ve Archer orada öylece oturmuş, hayalet görmüş gibi önlerine bakıyorlardı.

İkisi de cevap vermedi ama Archer derin bir iç çekti ve arabadan indi. Kaputun önünde yürüdü ve bir şey almak için eğildi, midem ayaklarıma düştü.

Lanet olası takipçi postası.

Sanki hastanede aşırı dozda uyuşturucudan iyileşmeye çalıştığım bir geceden sonra ihtiyacım olan şey *buydu*.

Tek kelime etmeden arabaya geri bindi, büyük kutu kucağındaydı ve Steele uzun araba yolumuzdan eve doğru ilerlemeye devam etti. Hepimiz içeri girdik, en rahat koltukların bulunduğu çalışma odasında yerimizi aldık ve Archer kutuyu sehpanın üzerine koydu.

Kimse konuşmadı. Hepimiz sanki bacakları çıkacak ve masanın üzerinde ay yürüyüşü yapmaya başlayacakmış gibi o lanet şeye baktık.

"Açacak mısınız?" Kody birkaç dakika sonra Archer'a kaşlarını kaldırarak sordu. Neden onun aday gösterildiğini bilmiyordum ama ben olmadığım için mutluydum.

Archer bana kaşlarını kaldırdı ama ben sadece omuz silktim ve kolunu bana dolayan Kody'nin yanına sokuldum. Kutu önceki takipçi postalarımın çok daha büyüktü, bu yüzden içinde bir Barbie bebek ve birkaç fotoğraftan daha fazlası olduğunu varsaymak zorundaydım. Umarım bu sefer ölü bir şey değildir. Son yirmi dört saat içinde bana bir ömür yetecek kadar ölüm yaşamışım.

Ama Archer kutuya uzandı, teslim olmuş gibi görünüyordu ve siyah 67 model Impala'nın bir kopyasını çıkardı... tıpkı Steele'in kavgaya ve partiye gittiğimiz arabası gibi. Tıpkı eroinden on kat daha ölümcül bir uyuşturucuyu aşırı dozda aldığımda bagajına tıklandığım araba gibi.

"Dur tahmin edeyim," diye mırıldandım ya da mırıldanmaya çalıştım çünkü sesim hâlâ sert ve acılıydı, "bagajda bir şey var, değil mi?"

Archer küçük mandala hafifçe vurdu ve mini bagaj kapağını kaldırdı, küçük alana sığacak kadar ezilmiş bir Barbie bebek daha ortaya çıktı. Şok edici.

"En azından Drew'in ölümünden kimin sorumlu olduğunu biliyoruz," diye yorum yaptı Steele, kutunun içine uzanıp oradaki fotoğraf yığını çıkarırken. Kody ve Dallas bılardo masasına bakarken, Drew ve benim bılardo masasının yanında durup dostça konuşur gibi göründüğümüz bir fotoğraf vardı. Sonra Drew'un barda, boynunda Wraith dövmesi olan kaba görünümlü bir adamla konuşurken çekilmiş bir başka fotoğrafı. Sonra barmenin önüne koyduğu iki içkiden birine bir şey atarken çekilmiş bir başka fotoğraf. Son iki fotoğraf boğazımda safranın yükselmesine ve ellerimin titremesine neden oldu.

Biri, Steele'in sandığında kıvrılmış, gözlerim sadece dar yarıklar halinde, tamamen kendimden geçmiş halimdi. Herif beni oraya kilitlemeden önce çekmiş olmalı.

Diğerinde ise Drew ölmüştü, kendi kanıyla dolu bir havuzda yatıyordu ve boğazında açık bir yara vardı. Cansız gözleri kâğıttan bana bakıyor, suçluyordu ve bunun asla kurtulamayacağım bir görüntü olduğunu biliyordum.

Steele kutudan küçük bir dijital kayıt cihazı çıkardı ve ben daha itiraz etmeyi düşünmeden oynat düğmesine bastı. Sapığımın sesini duymayı bekleyerek kendimi hazırladım. Ama sonra... bu aptalca olurdu. Takipçimin kesinlikle aptal *olmadığı* bir şey vardı.

Onun yerine kaydedilen Drew'in sesiydi -Drew ve tanımadığım ama fotoğraftaki Wraith olduğunu tahmin ettiğim bir adam. Drew'un konuşması odayı doldururken hiçbirimiz tepki vermedik, planını detaylandırırken adamla gülüşüyordu. Uyuşturucular beni kış üstü yere serdikten sonra bana ne yapacağını anlatırken o kadar rahattı ki. Beni Kody ve Dallas'tan ayırmak için bir dikkat dağıtıcı bile ayarlamıştı, yani onun deyimiyle *çok kolay* olacaktı.

Kayıt sona erdiğinde ürperdim ve Kody'nin kolu etrafımda demir bir bant gibi sıkıldı.

Resmimin arkasında -aklımı kaçırdığım ve kanlı bir burunla yarı ölü olduğum resmimin- sapığının tanıdık el yazısı asla unutamayacağım bir mesaj veriyordu.

Ol. Daha dikkatli. Dikkatli ol.

"Bu..." Sesimi temizlemek için yutkunarak mırıldandım. "Şu anda bu çok fazla. Sanırım uyumam falan gerekiyor."

Steele başını salladı ve bütün o ürkütücü şeyleri toplayıp geldikleri kutuya geri koydu. Archer'a sert bir bakış atarak, "Bunların hepsini polise götürmeliyiz zaten," dedi.

Düşünceli pislik sadece omuz silkti. "Yaptıkları tüm yardımlar için, elbette." Dikkatini Kody'ye çevirdi. "Prenses Danvers'ı odasına götür ve bayılmadığından falan emin ol. Ben de bir güvenlik kontrolü daha yapacağım ve yayınlarımızın yine hacklenmediğinden emin olacağım."

"Emredersin patron," diye onayladı Kody, ayağa kalkarken beni kollarının arasına aldı, sanki ben onun zor durumdaki genç kızımıyım gibi. Kendimi bu kadar çaresiz hissetmekten ne kadar nefret etsem de, bu sefer gerçekten öyleydim. Dünyadaki tüm kendini savunma dersleri beni kendi aptallığıma karşı koruyamazdı.

Kody görevini ciddiye aldı ve yatağa girmeden önce duş almam gerektiğini söylediğinde bana yardım etti. Vücudumdaki tüm ilaçların etkisiyle o kadar halsizdim ki, o beni soyup duşa sokarken makyaj masasına yaslanmaktan başka bir şey yapamadım.

O da benimle birlikte duşa girdi ama boxer'ını çıkarmadı ve beni sabunla nazikçe yıkayıp saçlarımı şampuanladı. Onun şefkatli dokunuşları altında iç çektim ve beni havlulara sarıp yatağıma taşıdığımda neredeyse uyuyordum.

"Bebeğim, seni giydirmem gerek," diye fısıldadı bana, yanağımı tatlı tatlı öptü ve parmak uçlarıyla boynumu okşadı. "Oturabilir misin?"

"Hayır," diye mırıldandım. "Böyle iyiyim."

Sanki nemli bir havluya sarılmışım da bir diğeri saçıma dolanmış gibiydi. Yataklarda battaniyeler bunun için vardı, değil mi?

Kody usulca kıkırdadı. "Tamam, yine de ıslak havluları alayım." Nemli kumaşı yatağımdan çıkarana kadar beni yuvarladı, sonra battaniyelerimi bir insan dürümüymüşüm gibi etrafıma sardı. İtiraz bile etmiyordum; hiçbir şekilde yardım teklif etmeden olmasına izin verdim.

"Ben gidip saç fırçanı alacağım," dedi alnıma bir öpücük kondurarak. "Hemen döneceğim."

Tutarsız bir yanıt mırıldandım ama ben daha ne olduğunu anlamadan geri dönmüştü. Yatağa yanıma uzandı, ıslak, karışık saçlarımı yavaşça okşayarak fırçaladı ve ben de kendimi uykuya bıraktım.

Evimdeydim. Güvendeydim. Önemli olan tek şey buydu. Katil sapıklar gidip kendilerini becerebilirler.

I ne kadar uyuduğumu bilmiyorum ama tekrar uyandığımda tüm odam karanlıktı ve yanımda Kody'nin yattığı sıcak yer boştu. Esneyerek doğruldum ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. Kuruydu, bu da bana uykuya dalalı *saatler* olduğunu söylüyordu. Saçlarımın çabuk kurumadığı kesindi.

Odamın karanlığında bir şey kıpırdadı ve kendimi toparlayamadan boğazımdan küçük bir çığlık kaçtı. Bu benim lanet yansımamdı. Şifonyerimin üzerindeki karanlık aynadaki yansımam.

Lanet olsun.

Ayak sesleri odamın dışında gümbürdedi ve kapı patlayarak açıldı, geniş omuzlu bir adamla birlikte yatak odama sıcak, altın rengi bir ışık yayıldı.

"Ne oldu?" Archer sordu. "Ne oldu? İyi misin?"

Kapıyı tekmeleyerek kapattı ve çıplaklığını örtmek için yeni yıkanmış ve karışmamış saçlarımdan başka bir şey giymeden bir battaniye yığınının içinde oturduğum yere geçti.

"Ben iyiyim," diye cevap verdim, kendi yansımana bağırdığım için kendimi tam bir moron gibi hissediyordum. "Sadece bir şey gördüğümü sandım ama... Ama görmedim."

Archer yatağımın kenarına oturup nabzımı kontrol etmek için bileğimi eline aldığı anda beni zar zor dinliyordu. Ama elimi çektim ve kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Ben *iyiyim* Archer. Nabzım hızlı atıyor çünkü karanlıkta kendi yansımanı gördüğümde ödüm bokuma karıştı." Bunu ona itiraf etmek beni öldürüyordu ve kaşlarının yavaşça kalkması ve dudaklarının seğirmesi kaşlarımı daha da çatmama neden oldu. "Evet, gerçekten çok komik. Pislik herif. Saat kaç bu arada?"

"Sanırım sabah iki civarı," diye cevap verdi o kısık, boğuk sesiyle. "Onun gibi bir şey."

Gözlerimi birkaç kez kırptım. Neredeyse on beş saattir uyuyordum.

"Kody'nin gidip benim için bir şeyi halletmesi gerekti," dedi, Aslında yüksek sesle sormak istemediğim muhtaç soruya cevap veriyordu. "Yakında döner ama. Ya da Steele'i seninle kalması için çağırabilirim?"

Tekrar battaniyemin altına girip onları koltuk altlarına sıkıştırırken sesindeki gariplik karşısında iç çektim. "Ya da erkek gibi davranıp benimle kalabilirsin," diye mırıldandım, çoğunlukla nefesimin altında.

Bir süre cevap vermedi, sonra kaşlarını çatarak bana bakmak için pozisyonunu değiştirdi. "Bunu ister miydin?"

Sesim kesildi ve sanki biri üzerime spot ışığı tutmuş gibi hissettim. Hay aksi. Ama yine de bu zor bir soru olmamalıydı. Az önce yaşadığımız onca şeyden sonra değil.

"Ya uzan ya da u z a n m a , D'Ath," diye t e r s l e d i m . "Sadece etrafta dolanmayı bırak.

Beni endişelendiriyorsun."

Kısa bir kahkaha attı ve ben de odamdan çıkıp Steele'i çağırmasını, beni kucaklamasını ve onlarla güvende olduğuma dair bana güvence vermesini bekledim.

Ama beni şaşırtarak kot pantolonunu tekmeledi ve üzerinde sadece boxer külotu ve siyah tişörtüyle battaniyemin altına girdi.

Hay aksi. Burada çıplak kaldım!

Yer değiştirdi, yedek yastıklarından birini istediği şekle soktu ve sonunda bana bakacak şekilde yan yattı.

"Mutlu musun?" diye sordu, sesi hayal kırıklığı ve eğlencenin kaba bir hırıltısıydı.

Yüzüme yayılan kendini beğenmiş gülümsemeye engel olamadım. "Sakin ol, günışığı. Sadece benimle yatakta uzanıyorsun. O kötü çocuk saçmalığını kişiliğinden kerpetenle zorla söküp atmıyorum."

"Öyle de olabilir," diye homurdandı ama odamın karanlığında bile dudaklarındaki küçük gülümsemeyi görebiliyordum. "Şimdi çeneni kapa ve eğer yapacağımız şey buysa uyu."

Konuyu kapatarak gözlerimi kapattım ve uykunun beni yeniden ele geçirmesine izin vermek için *gerçekten* çok uğraştım. Ama... on beş saat uyuduktan sonra tekrar uykuya dalmak o kadar da kolay değildi. Özellikle de yatakta her türlü hiper farkındalığa sahip olduğum başka biri varken.

Yaklaşık bininci kez yerimi değiştirdiğimde Archer, "Prenses," diye homurdandı. "Kıvrınmayı kes artık." Uzandı, o kocaman ellerinden birini belime doladı ve beni geriye, bedenine doğru çekti.

Bu sefer ikimiz de donup kaldık.

"Sen-"

"Evet," diye cevap verdim, sesim gergin bir gıcırtıydı. "Çıplak. Evet, kesinlikle öyleyim."

Sıvı magmadan yapılmışım gibi beni kavrayışını bırakmasını bekliyordum ama yapmadı ve bu bile beni şu ana kadar yaptığı her şeyden daha çok şaşırttı. Bunun yerine parmakları çıplak karnıma doğru büküldü ve bacağı benimkini örtmek için kaydı.

"Yine de," diye mırıldandı, "git uyu."

Dudağımı ısırđım, yatak odamın karanlığına baktım ve nefesi çıplak omzumun üzerinden her nefes verişinde ürpermeye çalıştım. Ama lanet olsun, ben sadece bir insandım ve aramızdaki cinsel gerilim çok uzun zamandır devam ediyordu.

Çıplak kıcıımın tam kasıklarına dayanmış olmasının da hiçbir faydası yoktu, bu yüzden çıplaklığımdan etkilenmeye başladığını görmezden gelemezdim. Kendime engel olamadım; kıcıımı onun sertleşen sikine doğru kıvırdım.

"Kate," diye hırlayarak uyardı, "kes şunu. Yatakta seninle çıplak olmak zaten yeterince zor; bir de bu saçmalığa başlama."

Kısa bir kahkaha attım. "Kesinlikle öyle."

Archer derin bir nefes verdi, dudakları boynuma dokunmadan birkaç dakika önce nefesi tenimi ısıtıyordu. Beni bir kez nazıkçe öptü, sonra dişleriyle keskin bir ısırık verdi. "Uslu dur Kate. Az önce büyük bir travmatik olay yaşadın ve dinlenmen gerekiyor."

Nefesim boğazımda düğümlendi ve amıma bir sıcaklık hücum etti. "Bütün gün dinlendim," diye cevap verdim, sesim bir kedi mırıltısının hemen bu tarafındaydı. "Artık uslu durmak istemiyorum ve senin de beni istediğini sanmıyorum." Bir elimi arkama uzatıp kalçasını kavradım, onu daha yakına çektim ve ne demek istediğim konusundaki kafa karışıklığını giderdim.

Archer bir inilti çıkardı, sonra elimi yakaladı ve kalçasından çıkardı. Tekrar önüme koydu, sonra da kolunu kullanarak beni vücuduna sıkıca yaptırdı. "Git de uyu Kate."

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardım ve göz ucuyla yüzünü görebilecek kadar başımı çevirdim. "Sana uykumu getirmenin kesin bir yolunu söyleyebilirim," dedim ona nefes nefese bir fısıltıyla. Onun tarafından kaç kez reddedildiğim için kendimi çaresiz hissetmeye başlamıştım... ama onun da beni çok istediğini biliyordum. Sadece bazı hayali dramalara kapılmıştı ve sonuç olarak aramızdaki bu şeyi inkar ediyordu. Ben de bu kararlılığı zorlamaya ve kırılmasının ne kadar süreceğini görmeye hazırdım.

"Lanet olsun," diye tersledi, eli yukarı kalktı ve yüzümü sıkıca kavradı. Başımı, dudakları dudaklarıma kilitlenebilecek kadar çevirdi.

boğuluyormuş gibi.

O öpücüğe hükmediyordu, sanki *her şeye* hükmediyordu, dudakları ruhumun her yerinde iz bırakacak şekilde benimkini sahipleniyordu. Öpücüğüne doğru inledim, yüzümü ona dönmeye çalıştım, ama kolu beni sıkıca tuttu, kışımı onun kocaman, sert uzunluğuna karşı tuttu.

"Dur. Sikmeyi. Kıpırdanmayı kes," diye emretti ağzımı bıraktığında. Öpücükleri boynumdan aşağıya doğru iniyor, *Archer'a* özgü bir vahşilikle tenimi emiyor ve ısıırıyordu; bu da amımın arzuyla ve yoğun bir uyarılmayla sıkılmasına neden oluyordu.

Dudağımı ısırdım, karşılık vermedim. En azından henüz değil. Eli çıplak karnımı okşarken ve her hareketinde daha da aşağılara inerken değil. Nefesim kısa, keskin soluklarla geliyordu ama bu sefer bunun çok iyi bir nedeni vardı. Belki de doktor bana birkaç gün dinlenmemi ve *ağırdan almamı* söylediğinde kastettiği tam olarak bu değildi, ama siktir et o sik kafalıyı. Vücudumla kendi kişisel oyuncakları gibi oynayan günahattan daha ateşli üç adamla birlikte yaşamıyordu. Ya da... ikisi yaşıyordu. Üçüncüsünün de partiye katılmak üzere olduğunu umuyordum.

Archer'ın parmakları pürüzsüz tümseğimin üzerinde gezindi ve göğsünden gelen gürleyen hırıltı neredeyse boşalmam için yeterliydi. Neredeyse. Yine de daha fazlasını bekliyordum...

"Benimle dalga geçmeyi bırak, Sunshine," dedim ona sinirli bir iniltiyle. Kalçalarımı ona doğru salladım ve sikinin kışımında ne kadar sert olduğunu hatırlattım. Aramızda sadece ince bir kumaş tabakası vardı ve bunun sihirli bir şekilde yok olmasını umarak aklımı kaçıırıyordum.

Archer kısa bir kahkaha attı, dudakları boynumun kıvrımındaydı. "Ne dilediğinize dikkat edin Prenses." Parmakları aşağıya indi, ıslaklığımı buldu ve sert bir itişle içime gömüldü.

Boğazımdan boğuk bir çığlık çıktı ama o çekip gitmeden önce bir elimi onunkinin üzerine kapattım ve parmaklarının üzerinde kıvranırken onu orada tuttum. "Kahretsin," diye nefes aldım, daha derine itti, avuç içi tümseğimin üzerinde düzleşti ve klitorisimi öğüttü.

"Hoşuna gitti, değil mi?" diye fısıldadı kulağıma. Sanki onaylanmaya ihtiyacı varmış gibi.

"Tanrım evet," diye inledim. "Kahretsin, şimdiden çok yaklaştım."

Tenimin her yeri hassastı, uyuşturucudan arta kalan bir şeydi bu, ama Archer'ın amımın üzerindeki eli söz konusu olduğunda oldukça destansı bir şey ortaya çıkmıştı.

Parmaklarını geri çekti ama hiçbir yere gitmiyordu. Başparmağı klitorisimi buldu ve ben inleyip ona karşı kıvranana kadar etrafında alaycı daireler çizdi. Sonunda bana yeterince işkence ettiğine karar verdiğinde, iki parmağını tekrar içime soktu ve klitorisime beni ağlatacak şekilde sert bir sürtünme yaptı.

"Şşşt," diye kıkırdadı kulağıma, yastığımın altında duran boştaki elini ağzıma sardı. "Eğer çok ses çıkarırsan Steele başının belada olduğunu düşünüp buraya gelir."

Eliyle beni becerirken inledim ama kelimelerimi yuttum. Ona Steele'in bizi duymasından rahatsız olmayacağını söylemek istiyordum... hatta bize katılmasından bile. Ama içimden bir ses *Archer*'ın bunu sorun etmeyeceğini söylüyordu ve şu anda? Ona ihtiyacım vardı. Sadece ona. Etrafıma diktiği cam kafesi kırmaya ihtiyacım vardı. Onu paramparça etmeli ve parçalarını toz haline getirmeliydim çünkü artık uzakta tutulmaktan bıkmıştım.

Üçüncü bir parmak eklediğinde, işim bitmişti. Sertçe boşaldım, yumuşak öpücükleri boğazımın derisinde gezinirken ağzımın üzerindeki güçlü eli çığlıklarımı bastırdı.

Elini yüzümden çektiğinde nefesim kesik kesik geliyordu ve tüm vücudum jöle gibiydi. Elektrik jölesi.

Zayıf, kemiksiz, orgazm sonrası hissi yavaşça azaldı ve arkama uzandım, elimi Archer'ın kalçası boyunca kaydırarak bel kemerini buldum. Çünkü eğer benim tek seferlik bir kız olduğumu düşünüyorsa, son birkaç haftadır duyma yetisini kaybetmiş olmalıydı.

"Dur," diye emretti ve ben kemerinin altına girmeden elimi yakaladı. Kavrayışı şakacı olmayacak kadar sıkıydı ve reddedilmenin soğuk, nahoş hissi zehirli bir döküntü gibi içimi yıkadı.

Ona karşılık vermemek için dişlerimi sıktım ama öfkem, uyarılmışlığımın lezzetli bulanıklığını hızla yok ediyordu. Bileğimi onun elinden kurtardım ve yüzünü ona dönmek için yuvarlandım.

"Sakin başlama Madison Kate," dedi bana soğuk, duygusuz bir sesle. "Seni boşalttım, şimdi siktir git uyu."

Ona bakarken çenem açık kaldı ama öfkeli bakışlarımdan kaçmak için sırt üstü yuvarlandım.

Oh. Olamaz.

"Senin lanet olası zararın ne, D'Ath?" Hırladım, doğruldum ve ona ters ters baktım. Kahretsin, o kadar muhteşemdi ki, çatık kaşlı ve düşünceli,

Ve bu kalbimin acıyla çarpmasına neden oldu. "Cidden şu anda orada elmadan daha sert bir şekilde yatmıyormuş gibi mi davranacaksın?"

Yüzündeki o çekilmez pislik ifadesiyle tek kaşını bana doğru kaldırdı. "Evet," diye cevap verdi, Kuzey Kutbu kadar soğukkanlıydı. "Çünkü bende sende çok eksik olan bir şey var. Özdenetim."

Bam! Aynen böyle. Lanet olası işe yaramaz kalbimden vuruldum.

"Defol Archer," diye emrettim ona alçak ve öfkeli bir sesle. "Sadece Siktir git. Senin aptal oyunlarınla işim bitti."

Mantıksız davranıyormuşum gibi gözlerini bana dikti. Cidden mi? Beni boşalana kadar parmaklayan ve lekeli, kırık ruhunun eksik parçasıymışım gibi öpen oydu. Sonra da şalteri indirdi ve benim bir bağımlı gibi yarak isteyen, muhtaç, çaresiz bir sürtükten başka bir şey olmadığıma karar verdi.

Evet. Mantıksız olan bendim.

"Defol. Dışarı." Öfkeli ve incinmiş bakışlarımla gözlerini tutarak emri tekrarladım. Ondan saklanmanın canı cehenneme; bana ne yaptığını görmeyi hak ediyordu. Her reddedilişin, o hassas anlardaki her geri adımın beni yıktığını ve yakında verecek hiçbir şeyimin kalmayacağını anlaması gerekiyordu.

Archer sinirli bir şekilde iç geçirdi, doğrulup bir elini siyah saçlarında gezdirdi ve parmaklarımı saçlarında gezdirmek istememe neden olan seksi bir şekilde karıştırdı. Yine de yüzünde saf bir hayal kırıklığı ve kızgınlık vardı ve bu sadece öfkemi daha da alevlendirdi.

"Bir velet gibi davranıyorsun, Madison Kate," dedi bana küçümseme dolu bir sesle. "Seni sikmeyeceğim diye sinir krizi mi geçiriyorsun? Şu anda ağzından çıkan kulağın duyuyor mu?"

Öfke beni bir an için suskunlaştırdı ve ağzım sudan çıkmış balık gibi hareket etti. Yine de sesimi tekrar bulmam sadece bir saniye sürdü.

"Sözde bir öfke *nöbeti* geçiriyorum çünkü kişilik bölünmesi saçmalığınla beni kırbaçlıyorsun. Bıktım artık bundan Archer D'Ath. Beni istediğin çok açık; artık bunu saklayamıyorsun bile, bana her baktığında yüzünden okunuyor. Sanırım ben de seni istediğimi açıkça belirttim, bunu yapmamam için *binlerce* sebep olmasına rağmen. Öyleyse sorun ne? Beni çılgılık atana kadar parmaklaman sorun değilken, *gerçekten sikmen* nasıl sorun oluyor?"

"Sorun nedir?" diye kükredi ve bir öfke patlamasıyla yatağımdan fırladı. Sonunda onun saçma dış görünüşünü ve ham halini çözmüştüm,

erimiş duygular dışarı sızıyordu. "*Sorun* şu ki beni tanıımıyorsun Kate! Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun ya da ne yaptığımı. Neyle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Kaşlarım havaya kalktı ve şaşkınlığım öfkemi yatıştırdı. "Belki de her şeyi bilmeme gerek yoktur, Archer. Bunu hiç düşündün mü? Belki de kendi seçimlerini yapabilen büyük bir kızım ve senin tüm derin karanlık sırlarını bilmememin sorun olmayacağı gerçeğiyle yüzleştim. Beni ilgilendirmiyorsa neden senin en büyük günahlarını bilmem gereksin ki?"

Archer soğuk ve acı bir kahkaha atarak başını salladı. Odam hâlâ çok karanlıktı ve o gölgeleri bir pelerin gibi, kendi iç benliğinin görsel bir temsili gibi giyiyordu. "Çünkü öyle." Hışımla odamdan çıktı ve ben herhangi bir yanıt veremedenden kapıyı arkasından çarptı.

Gerçi kalsaydı bile söyleyecek bir şeyim yoktu. Sözleri beni tam bir şok içinde dondurmıştı. Bununla ne demek istemiş olabilirdi ki? Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzüldü ve mücadele bedenimden kaçıp beni boş ve yalnız bırakırken omuzlarım sarsıldı.

Steele odama girmeden önce sadece birkaç dakika yalnız kaldım. Yatağıma tırmanıp kollarını bana doladığında hiç konuşmadı. Bunun yerine bana sarıldı ve ben ağlarken saçlarımı okşadı. Sonra gözyaşlarımı hak etmeyen bir adam için ağladığım için kendimi zihinsel olarak azarladım. Sonunda sakinleştim ve Steele'in rahatlatıcı kollarında gevşedim.

Kulağıma Archer'ın saçmalıkları yüzünden canını yakabileceğimiz tüm yaratıcı yolları anlatan yumuşak, rahatlatıcı fısıltısıyla tekrar uykuya daldım. Önerileri eğlenceli ile düpedüz korkutucu arasında değişiyordu ama en iyi arkadaşlarından birinden yaratıcı bir şekilde intikam almayı önermeye istekli olması bile içimi ısıtmıştı.

Tekrar uyandığımda güneş doğmuş ve Steele gitmişti. Gerçi yatak hâlâ sıcaktı ve ikinci yastığım onun kafasından çukurlaşmıştı, bu yüzden gideli uzun zaman olduğundan şüpheliydim.

Gerindim ve esnedim, rahat yuvamdan çıktım ve banyoya doğru yol aldım. Fentanil doz aşımı bende hâlâ bir dizi yan etki bırakmıştı ve doktor hastaneden taburcu edilmeden önce bunları birkaç kez sıralamıştı.

Baş dönmesi, tik. Yorgunluk, tik. Baş ağrısı, tik.

İnledim, çarpan başımı ovuşturdum ve makyaj çantamda güzel, güvenli, reçetesiz ağrı kesiciler aradım.

Mide bulantısı, tik. Üşüme hissi, tik.

Aşırı dozda uyuşturucu berbat bir şeydi. Yakın zamanda ot ya da alkolden daha sert bir şey denemeyeceğimi söylemek yanlış olmazdı. Baş ağrısı haplarımı musluktan akan suyla yıkadım, sonra da duşumu açtım. Yatmadan önce duş almıştım ama neredeyse yirmi dört saat uyumak bana zarar vermişti ve sıcak buharın kendimi bir milyon kat daha insan gibi hissettireceğinden emindim.

Duşumu bitirdikten sonra, kaslarımdan geçen hafif ürpertiyle mücadele etmek için sıcak tutacak şekilde giyindim. Siyah kot pantolon, uzun kollu tişört ve çocuklardan birinden çaldığım kapüşonlu bir tişört. Artık kime ait olduğunu bile bilmiyordum ama titiz değildim. Bütün erkek kapüşonluları benim kitabımda iyiydi.

Ayaklarımı bir çift Ugg botun içine sokarak Steele ve Kody'nin nerede olduğunu bulmak için aşağıya indim. Archer gidip bir dağın tepesinden uçarak atlayabilirdi, umurumda bile değildi. Mutfak boştu ama espresso makinem açıktı ve taze çekilmiş çekirdeklerin sarhoş edici kokusu havayı dolduruyordu.

Sürünerek yanına gittim ama kahvemi yapmaya başlayamadan yükselen sesler dikkatimi çekti. Muhtemelen en iyisi buydu çünkü ciddi anlamda boş bir mideyle kahve içmek pek de iyi gitmeyecekti.

Pencereye yaklaştıkça sesler daha da yükseliyordu, ben de neler olduğunu görmek için dışarı baktım. Görebildiğim tek şey Steele'in kapüşonunun arkası ve Archer'ın parçalarıydı ama belli ki birileriyle ciddi bir şekilde tartışıyorlardı. Kody ile mi? Kesinlikle hayır.

Yiyecek ve kafein arayışımı bırakarak eve geri döndüm ve ön kapıdan çıktım, önümdeki manzarayı gördüğümde durakladım. Kody oradaydı ama tartıştıkları kişi o değildi. Ve beni orada görünce hepsi sustu. Kimin hakkında konuştuklarını tahmin etmek için puan yok, diye tahmin ettim.

"Neler oluyor?" Bakışlarımı kapüşonunu kaldırmış ve yüzünde soğuk, ölümcül bir ifade olan Steele'in üzerinde gezdirerek sordum. Archer'a bakmaya zahmet etmedim. O benim için çoktan ölmüştü. Ama Kody silahını çıkarmış, Zane'e doğrultmuştu. Çete lideri, beş kişilik grupta gözlerimle buluşan tek kişiydi -Cass motosikletine yaslanmıştı ve eli gevşek bir şekilde kendi silahının üzerindeydi-.

Evin beyaz mermer basamaklarında, benim durduğum yerden sadece iki basamak aşağıda, kanlı bir et parçası duruyordu. Ne olduğunu anlamam sıcak bir saniyemi aldı. Bir kalp. Muhtemelen bir insana aitti.

"Ne... ne... oluyor?" Kanla kaplı organa dehşet içinde bakarak tekrarladım.

"Bir hediye," diye yanıtladı Zane, adamlarımın hepsi sessiz ve metanetli kaldığında. "Takipçinden. Charon'un adamlarından biri dün gece Gülen Palyaço'nun dışına atılmış ve kalbi kayıp halde bulundu... ama sanırım artık onun nereye gittiğini biliyoruz."

Zaten midem bulanıyordu ve ağzımda hızla artan tükürüğü yuttum. Kusmanın sırası değildi.

"Kayıttaki Wraith bu muydu?" Sorumu Steele'e -çocuklarımın en akli başında olanına- yönelttim ve o da kısa bir baş sallama hareketi yaptı. Anlaşılan sapıgım, önceden planlanmış uyuşturucu tecavüzü girişimi için Drew'u ortadan kaldırmakla yetinmemişti.

Zihnimi tırmalayan panikle savaşıarak birkaç sakın nefes aldım. Ama cidden, sadece bir günlük normallik istemek çok mu fazlaydı?

"Peki neden buradasın?" Zane'e doğrudan sordum. "Bunun aranızdaki saçma sapan *anlaşmayı* ihlal ettiğini hissediyorum."

Bana sıkı bir gülümseme verdi ve başını eğerek onayladı. "Öyle," diye cevap verdi, "ama bazı şeyler uzun süre bekletilemeyecek kadar önemlidir. Özellikle de doğru iletişim kanalları göz ardı ediliyorsa." Bu son kısmı, kaşlarını çatan ve kalın kaslı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan kardeşine yöneltti.

"Bunun seninle bir ilgisi yok, Zane," diye tersledi Archer, sesi bir gök gürültüsü çatlağı gibiydi. "Sana bir daha söylemeyeceğim. Cass'e anında terfi vermeden önce mülkünden defol git."

Azrail'in ikinci komutanı ellerini alaycı bir teslimiyet ifadesiyle kaldırdı ve sert bir kahkaha attı. "Şu anki pozisyonumdan memnunum, teşekkürler. Ayrıca, bu konuda Zane'e katılıyorum. Bunu bilmeyi hak ediyor." Başını bana doğru salladı ve kaşlarım havaya kalktı.

"Neyi bilmeyi hak ediyor?" Ellerimi kalçalarımın altına koyup iki adım altımdaki kalbi görmezden gelmek için mümkün olan her şeyi yaparak talep ettim.

Gerçi Archer beni görmezden geliyordu. Kody ve Steele de öyle. Bu bile beni neredeyse boğucu bir korkuyla dolduruyordu.

"Şimdi git," diye emretti Archer Zane'e. "Bu Madison Kate ve benim aramda. Başka kimse değil."

Zane'in dudakları zalim bir gülümsemeyle büküldü. "Eğer gerçek bu olsaydı, seve seve özürlerimi sunar ve giderdim. Ama öyle değil. *O* bu konuda hiçbir şey bilmezken bu ikinizin arasında *olamaz*. Çünkü bilmiyor, değil mi? Bu o kadar açık ki neredeyse komik olacak - eğer incittiğin Deb'in kızı olmasaydı."

"Ben insanları vurmaya başlamadan önce biri bana neden bahsettiğinizi söylesin," diye çıkıştım ve bana bakan herkese ters ters baktım. Spoiler uyarısı, Zane dışında hiçbiri bakmadı.

Archer kardeşini, "Sakın bunu yapma, Zane," diye uyardı. "Sen *gerçekten* Bizi düşmanınız yapmak istemezsiniz, bunu siz de biliyorsunuz."

Azrail'in lideri tereddüt etti. Nedeni ne olursa olsun, küçük kardeşinden korkuyordu.

"Zane," diye bağırdım. "Konuşmaya başla."

"Yap şunu patron," diye ekledi Cass o kaba, kırık çakıl sesiyle. "Bilmek zorunda."

Zane Archer'a bir bakış daha attı ama bu seferki pişmanlık ve boyun eğme doluydu. "Üzgünüm kardeşim. Bu karmaşayı kendi başına sen açtın. Belki bir dahaki sefere borçlu bir işadamı kızını satmayı teklif ettiğinde iki kez düşünürsün."

Zaman. Lanet olsun. Durdu.

Steele'in omuzları çöktü ve yüzü düştü, kapüşonu gerçek tepkisini gizliyordu.

Kody bir küfür savurdu, eli silahında sıkılaştı ama nişan almasına bir saniye bile izin vermedi. Panik içindeki bakışları bana yöneldiğinde bile.

Ama Archer? Gösterdiği tüm duygular için taştan da yapılmış olabilirdi.

Zane ceketinin cebinden bir yığın katlanmış kâğıt çıkardı ve onları bana doğru fırlatarak kanlı kalbin hemen yanındaki basamaklara çarpmalarını sağladı.

"Hepsi burada, eğer kontrol etmek istersen. Baban seni -ve güven fonunu- tutuklandıktan sadece bir hafta sonra satmış." Durakladı, iğrenmiş görünüyor. Yine de beni derinden sarsan sonraki sözleriydi. Bir sığır damgası gibi zihnime kazınacak sözler.

"Tebrikler *Bayan D'Ath*. Ailemize hoş geldiniz."

SAHTE'de devam
edecek
Madison Kate #3 31
Ağustos 2020'de Geliyor

[Books2read.com/madisonkate3](https://books2read.com/madisonkate3)

YAZARDAN NOT

Hey sen! Nasılsın? Kindle'ın hala hayatta mı? Umarım öyledir, onlar değerli şeyler ve odanın öbür ucuna öylece fırlatılmamalılar. Ayrıca... eğer beni bir süredir okuyorsanız, daha önce çok daha kötülerini yaptığımı biliyorsunuzdur!

Ama ciddi, yine de. Şu anda Archer'a ne kadar kötü davranmak istiyorsun?

Merak etme, MK de aynı şekilde hissediyor! Ve onun hikayesinin bir sonraki bölümü için fazla beklemenize gerek yok. Sahte 31 Ağustos'ta yayınlanacak ve bundan yaklaşık 2 ay sonra 4. kitap Kate ile tüm seri tamamlanacak.

Çok kolay. Kolay.

Son zamanlarda yazar notlarımın biraz fırtına bulutu gibi bir havası olduğunu biliyorum, bu yüzden bunu biraz daha iyimser tutacağım. Bu kitap - Yalancı - şimdiye kadar yazmayı en çok sevdiğim kitaplardan biri oldu. "Hedeflediğim" kelime sayısının 20.000 kelime üzerinde olmasına rağmen hikaye çok kolay bir şekilde akıp gitti. Tüm bu karakterleri o kadar çok seviyorum ki onları yazmak gerçekten çok keyifli!

Bu sefer John Snow'a ciddi bir selam gönderiyorum. Hayır... Jon Snow değil. JoHn Snow... Kaydence Snow'un (olağanüstü yazar) çok yetenekli diğer yarısı, kullanmamız için yepyeni bir yazma programı yarattı. John, dostum, bu işi başardın. Sen olmasaydın bu kitabı yazmak iki kat daha fazla zaman alırdı!

2020'nin berbat geçtiğini söylediğimde bana katılmayacak pek fazla kişi bulacağımı sanmıyorum. Yani... ciddi berbat. Ama (şu ana kadar) hala buradayız ve hala ayaktayız. Bizi öldürmeyen şey güçlendirir ve ben kendi adıma 2021'e nasıl gireceğimizi görmek için heyecanlıyım.

Bu arada, dünyanın saçmalıklarından kaçmanız için harika hikayeler ortaya çıkarmak için elimden geleni yapıyorum. Her paragrafta, her diyalogda ve her bölümde kendimi geliştirmeye çalışıyorum ve umarım Yalancı'yı okuduktan sonra siz de aynı fikirde olursunuz.

Bizi izlemeye devam edin... Fake (umarım) çoraplarınızı uçuracak. Ya da belki sadece donunuzu... *shrug*

Bana destek olduğunuz için teşekkürler! Siz okuyucularım, gün boyu kafasının içindeki seslerle konuşan pembe saçlı bir ucube için bu hayatı çok ödüllendirici kılıyorsunuz.

xxx

AYRICA TATE JAMES TARAFINDAN

Madison Kate Hikayesi

(Karanlık NA Çağdaş Romantizm)

#1 NEFRET

#2 YALANCI

#3 SAHTE (2020)

#4 KATE (2020)

Kraliyet Duruşmaları

(Complete Fantasy serisi)

#1 Numaralı Sahtekar

#2 Arayıcı

#3 Numaralı Varis

Kit Davenport

(PNR serisinin tamamı)

#1 The Vixen's Lead #2

The Dragon's Wing

#3 Kaplanın Pususu #4

Engerek Yuvası

#5 Karga Cinayeti #6

Alfa'nın Sürüsü

Novella: Cehennem Köpeği'nin Lejyonu

Kutu Seti: Kit Davenport: Komple Seri

Karanlık Miras

(Komple Karanlık Çağdaş lise romantizmi)

#1 Kırık Kanatlar

#2 Kırık Güven

#3 Kırık Miras

Arbon Akademi Kraliyet Ailesi

(Karanlık çağdaş/distopik üniversite romantizmini tamamlayın)

#1 Prenses Oy Pusulası

#2 Playboy Prensleri

#3 Zehirli Taht

Hijinx Harem

(Komple RomCom PNR serisi)

#1. Fesat Unsurları 2.

Yıkım Unsurları 3. Arzu

Unsurları

Vahşi Av Motosiklet Kulübü (Karanlık

PNR/Fantezi serisi)

#1 Koyu Parıltı

#2 Cruel Glamour (2021)

Foxfire Burning

(UF/PNR serisi)

#1 Dokuzlar

#2 Kuyruk Oyunu (2020)

#3 TBC (2021)

Gizli Günahkarlar

(Karanlık Çağdaş Gerilim Romantizm)

#1 Ateşle

Değiştirilmiş #2

Kurşunla

Değiştirilmiş

#3 Altered by Pain (2020)

Unutulmuş Tanrılar

(Şehir Fantezisi Serisi)

#1 Yabani Büyü

#2 TBC

İçindekiler

Başlık Sayfası	
İçindekiler Telif	
Hakkı İthaf	
STALK TATE	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Yazarın Notu](#)

[YazanAyrıca: Tate](#)

[James](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

